

श्रीमान् हरिभद्रसूक्तित पचाशक तथा षोडशानामारे
शुद्ध देव गुरु धर्मनी सेवा-उपासना विधि

अने

श्रीचैत्यवदन स्तुति स्तवनाटि संग्रह भाग बीजो

तत्त्वजिज्ञासु तथा विधिरमिह भव्यजनाना हित भाटे

लेखक जने योजक

सदगुणानुरागी मुनिराज श्री श्री १००८ श्री कर्पूरविजयजी

तपगच्छना पुज्यपाद गुम्फीजी महाराज श्री श्री १००८ श्री

मगनश्रीजी मानश्रीजीना सधुपदेशथी

श्री पुना निरासी शा. भगवानजी भीभाजीनी निरा भाषा

भागुवाईना स्मरणार्थ एमना नम्यनीपुत्री चपावाई तरफथी

साधु साध्वीने तथा जाहेर सस्थाने भेट

छपात्री प्रसिद्ध करार

शा शिवनाथ बुवाजी-जैन पुस्तकालय

(१) वेताळ पेठ नगर ४९-पुना सिटी

(२) मुकाम जावाळ-जिल्हा सीरोही-देस मारवाड

आवृत्ति पहेली-प्रत १०००

सवत १९७३-वीरसवत २४४३-सन १९१७ शके १८३८

किमत ठ थाना

* पुस्तक भेट अथवा किंमतथी मगावनारे पृष्ठ २ उपर लखेली मुचना
वांची पढी मगावची.

પુસ્તક ઝેટ મગાવનારને સુચના

૧ કોડ પળ સાધુ સામ્રીને પુસ્તકનો સ્વપ હો, તેને પ્રમિદ્ધ કર્તા પાસેથી પોટ તથા પેર્ફીંગ સર્વ વાસ્તે ત્રણ આનાતી ટીકીટો મોકલી મગાવી લેવું

૨ કોડ સાધુ સામ્રીને મેટ તરીકે એક નફલ મળે તે પછી વધેરે મગાવનારે પુસ્તકની કીમત અને પોટ પેર્ફીંગ સર્વ મોકલી મગાવવું.

૩ સાધુ સામ્રી પોતાના સમુદાયનું (સયાહાનું) નેમજ પોતાના વહેરા ગુરુનામ પુસ્તક મગાવતી વખતે અવશ્ય લખવું, અને એક નફલથી વધારે નફા મેટ તરીકે કોડપે મગાવવી નહી

૪ અમને સ્વામી પડ્યા વગર મેટ તરીકે પુસ્તક મોકલાવે નહી

૫ મેટ પુસ્તક મગાવનારે પોટ પેર્ફીંગ સર્વની ટીકીટો અગાઉ મોકલવી પડના વાસ્તે ધી૦ પી૦ કરવામા આવશે નહી.

૬ પોતાનું ચોક્કસ સરનામું નામ માપ પોસ્ટ જિલ્લા વિગેરે શુદ્ધ શાસ્ત્રી અથવા ગુજરાતી લીપીમાં લખવું

૭ જુરાપ મગાવનારે સાથે ટીકીટ અથવા રીપન્ડાય ઝાર્ડ મોકલવું, તે વિવાય કોડને જુવાપ આપવામા આવશે નહી

શિવનાથ હુવાજી

વેતાલપેઠ નંબર ૪૯ પુના સિટી

અમદાવાદ—ઈન્ડિયા સ્ટેટ પાસ આવીલા શાન્નિમિજય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમા

શ્રીચંદ્રકાંત કેશવલાલ વઢીલ અને માળેશ્વરલાલ માધવજીપ છાપ્યું

પ્રસ્તાવના

શાસ્ત્રકાર કહે છે કે વિધિ પક્ષજી આરાધન કરનાર, તેજી બા-
 માન કરનાર, તેજી પોષણ કરનાર અને છેવટે તેની નિંદ્રાથી અલગા
 રહેનાર પણ ધન્ય છે. અન્ન પણ પથ્ય, માત્રાદિક વિધિ સહિત ચાપુ
 છતું બીવાડે છે અન્યથા તે મૃત્યુ નીપજાવે છે, તો પછી શુદ્ધ દેવ
 ગુરુ ધર્મની ઉપાસના કરવામા યોગ્ય વિધિનો આદર કરવાની કેટલી
 વધી જરૂર છે ? અને તેનો અનાદર કરવાથી કેટલી વધી દાનિ થાય
 છે ? તે સ્પષ્ટ રીતે શાસ્ત્રકાર હેતુ યુક્તિસર પતાવી આપે છે. આજ
 કાલ ગતાનુગતિકતા ઘણી વધી પડી છે. “ આનંદમનની ” જેવા
 સમર્થ અધ્યાત્મ વેદી પુરુષો કહે છે કે “ સુગ્ર મુગમ કરી સેવન આ-
 દરે રે, સેવન અગમ અનુપ, ” તેમજ “ દર્શન દુર્લભ સુલભ રૂપા
 થતી ” “ સામાયે કરી દરશન દેહેલુ, નિર્ણય સમજ વિશેષ, ”
 “ યાતિ ડુગર આઢા અતિ, યજ્ઞ, તુમ દર્શન, જગનાય, ધિટાઈ
 કરી મારગ સચરુ, સેગુ કોઈ ન સાથ. ” રૂંત્યાદિક વચનોથી શુદ્ધ
 દેવ ગુરુ ધર્મ-ઉપાસનાની દુર્લભતા સ્પષ્ટ જણાય છે. જેવી રીતે વિગ્રા
 સાધવામા વિગ્રા સાધક પ્રમાદ રહિત પ્રવર્તે છે તેમ મહ્યાત્માય શુદ્ધ
 તત્ત્વની ઉપાસના વિધિમા તત્પર રહેવું જોઈએ. આવા મુખ આશયથીજ
 શ્રીમાન્ હરિમદ્ સૂરીશ્વરે પચાશકોમાં તથા પોદશકોમાં ઉપાસના
 વિધિ વિસ્તારથી દર્શાવેલ છે. તે મહ્યાત્માઓને લક્ષગત થાય પવા
 રહેવુંથી તે અન સગ્રહવામાં આવેલ છે. પવન પોદશકમાં લોકોત્તર
 તત્ત્વ યા પરમાર્થ વપની પ્રાપ્તિ ક્યારે થઈ શકે છે ? તે ચર્ચવામાં આ-
 વેલ છે. ત્યારપછી નવમા પોદશકમાં દેવવદનાદિક પ્રસંગે સ્તુતિ,
 સ્તોત્ર, સ્તવનાદિક કહેવામાં આવે છે તે કેવા હોવા જોઈએ ? તે સ-

મજાવવામાં આવે છે. આજ કાલ તોતા જ્ઞાત્રીની જેમ અર્થ શૂન્ય
 યા વિચાર શૂન્યપણે કરવી વધુ કરવામાં આવે છે તેમા શુભમ
 મેઝવી રાપી જીવોણ સુધારો કરવો જોઈએ તેમજ પ્રભૂ પૂજા પ્રસંગે
 થતા અનિવાર્ય આરમ માટે મેટલાક મુગ્ધજનો નસા ઉઠાવે છે તેનું
 પળ આમા સમાધાન દૃષ્ટાન્ત સહ કરવામા આવેલ છે તદ્દ ઉપરાન્ત
 અનુષ્ઠાનના મેટાદિ પ્રશ્નોચાર રૂપે સમજાવવામા આવેલ છે. પરુ-
 ટર જો આ ગ્રંથુ ગ્રંથનુ વાચન મનન યથાર્થ રીતે કરી તે મુજબ વિ-
 વેરથી વર્તન કરવામા આવશે તો વિધિ વદુમાનથી દેવગુરુની આજ્ઞાનુ
 આગમન થઈ શકશે. પ્રસંગોપાત જે કંઈ ઉપયોગી સૂચનાઓ કરવા
 મા આવી છે તે ઉપર મહ્યાત્માઓ લક્ષ આપી પોતાનો ધર્મી ભૂલોને
 સુધારી વિધિના સ્વર્પી થઈ અન્ય જનોને પણ વિધિ માર્ગમા જોડવા
 વનનો મયામ મેરશે દરેક પચાશકની શહ્યાતમાજ સક્ષિપ્ત પ્રસ્તા-
 વના લેખેની હોવાથી તે ત્યાથીજ જોડ લઈ ઉચિત આચરણ સેવવા
 મલામળ કરી અગ્ર વિરમવામા આવે છે

ગી આ પુસ્તકના ત્રીજા વિભાગમા ઉપયોગી પદો જેવાકે ચૈ-
 ન્યવદનો, સ્તુતિઓ, સ્તવનો, છંદો, લાવણીઓ વિગેરે અનેક વિષયો
 લાપેલ તથા લેખેના ગ્રંથમારી ચુટ્ટી વાદાડી સગ્રહ કરી તેનુ યથા-
 માત્રે સંશોધન કરી આ પુસ્તકમા દાખલ કરેલ છે તે સગ્રહ
 મક્તિરાગી જનોને જિન-નિરાત્રિકમા તથા સામાયક પૌષ્ટાત્રિકમા
 દમેશાવા પ્રામળયા નિમિત્તે ઉપયોગી થાય અને મક્તિમાં લયલીન વનના
 નિમિત્તરૂપ થાયથી મલામળ કરી અગ્ર વિરમવામા આવે છે. શતિ શમ્

મગત ૧૯૭૩
 પોમ મુદ્ર ૧૫ સોમવાર,
 તારીખ ૮ જાનેવારી
 રાત ૧૯૧૭

લેખક
 સત્ગુણાનુ રાગી
 કર્પૂર વિજયગી
 પાલીતાણા (સિદ્ધસેન)

વે ચોલ

હાલના વસતમાં પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ કરવાનો પ્રચાર દીવસે દીવસે વધતો જાય છે. અને તેથી ઘણા લોકોને જ્ઞાનનો વોધ થાય છે પણ ઘણા માંગે પુસ્તકો ગુજરાતી ટાઇપમાં પ્રસિદ્ધ થાય છે તેથી મારવાડ, મેવાડ, પંજાબ, માલવા, દક્ષિણ મહારાષ્ટ્ર સિંધેરે દેશોમાં જેઓ ગુજરાતી લીખીના જાણકાર ન હોય તેવા લોકોને સદર પુસ્તકો ઉપયોગી થતા નથી 'પ્ર' કારણથી અમારા તરફથી અત્યાર પહેલા "ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવનાદિ સગ્રહ ભાગ પહેલો ૧ અને શ્રી શત્રુજય મહાતિર્થાદિ યાત્રા વિચાર ૨ અને સંગીત મંચનાવલી ૩ અને ગદ્યુલી સગ્રહ ૪ એ પ્રમાણે ચાર પુસ્તકો શાસ્ત્રી ટાઇપમાં પ્રસિદ્ધ થયેલા છે તે પુસ્તકો તે તે દેશોમાં વિશેષ ઉપયોગી થયેલા હોવાથી આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કરવા વિચાર થયો.

આપણા પૂર્વાચાર્યોએ પરોપકાર અર્થે અનેક ગ્રંથો રચેલા છે પણ તે સંસ્કૃત તરફ માગથી માપામાં રચેલા હોવાથી તેવા ગ્રંથો શાસ્ત્રજીવોને સમજવા મુશ્કેલ પડે છે વિદ્વાન મુનિરાજો તેવા ગ્રંથોનું રહસ્ય સમજાવે ત્યારે તે સમજી શકાય છે તેના પણ વધે છે અને વિદ્વાન મુનિરાજોનો યોગ મન્દ્રો મુશ્કેલ છે, અને યથા યોગ દેવ ત્યા ઘણા એક જીવો સસારીક ઉપારીને લીધે એવા માહાત્માઓની વાણીને લામ લેઈ શકતા નથી એવા અનેક કામ્બોયો હાલના જમાનામાં કોઈ કોઈ મુનિમહારાજાઓ આવા સંસ્કૃત ગ્રંથોનું આપાતર અથવા રહસ્ય સંક્ષેપમાં લખી તેમજ જમાનાને અનુસારે નવા લેખો લખી તે

કોઈ કોઈ સસ્થા મંડલ દ્વારા પુસ્તકરૂપે પ્રસિદ્ધ કરાવે છે જે ટેકાળે મુનિરાજનો યોગ ન હોય તથા સસારીક ઉપાર્થીને લીધે તેવો યોગ ઢતા પણ લાભ ન લઈ શકાતો હોય એવા ગ્રંથસ્થાને આવાં પુસ્તકો પોતાને ઘેર બેઠા પણ હમેશા કાઢી પૂર્વક વાંચવાની ટેવ રાખવાથી ઠીક લાભ થવા સમ્ભવ છે નફામાં નોંવેલો અથવા વાર્તાઓ વિગેરે વાંચવાથી વિવેક પ્રાપ્ત થતો નથી પરંતુ આવાં બોધદાયક પુસ્તકો વાંચવાથી વિવેક પ્રગટ થઈ શકે છે અને વિવેક પ્રગટ થવાથી યોગ્યા યોગ્ય તથા હિતા હિતનો વિચાર કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે અને તેવી શક્તિ પ્રાપ્ત થયે પોતાના આત્માનું કલ્યાણ કરવાનો સ્વર્ગ માર્ગ કયો તે તરફ મનુષ્યનું નજર દોરાય છે. સર્વ આવા પુસ્તકો વાંચવાની અને તે પ્રમાણે વિવેક (ઉપયોગ) રાખવાની જરૂર હોવાથી તેમ કરવા સદુને નમ્ર વિનંતી છે.

જ્ઞાતમુક્તિ મુનિરાજ શ્રી શુદ્ધિચંદ્રગીના શિષ્ય સદગુણાનુરાગી મુનિરાજ શ્રી કપૂરવિજયગી માહારાજ સાહેબ પોતાનો અમૂલ્ય વગ્દત રોમી પરોપકારાર્થે પૂર્વાચાર્યોના બનાવેલા ગ્રંથોને અનુસરી સહેલી ભાષામાં તે તે ગ્રંથનો ભાવાર્થ લખી જાહેર સસ્થા પાસે પ્રસિદ્ધ કરાવવા પ્રયત્ન કરે છે તે વાક્યતઃ ઉક્ત મહારાજશ્રીનો ઉપકાર માનીયે એટલો ઓછો છે અમે પણ એ રીતે ઉપકૃત થયા છીએ.

વલી આ પુસ્તકમાં આવેલા ચૈત્યપ્રદન, સ્તુતિ, સ્તવન, છંદ વિગેરેના વધા ફારમો છપાયા પડી ઉક્ત મુનિમાહારાજે પોતે તપાસી જે જે શુભો વાઙ્મતી આપી એનું શુદ્ધિપત્રક છપાવી આ સાથે જોડેલું છે તે શુદ્ધિપત્રક પ્રમાણે પ્રથમ પુસ્તક સુધારી પડી પુસ્તકનો ઉપ-

યોગ કરવા સજ્જનોને વિનતી છે જે અશુદ્ધી રહેલી છે તેનો અથવા હવે પછી જે કોઈ માનવ પડશે તેનો સુધારો થીજી આદ્યતિના વચ્ચે કરવામાં આવશે.

સદગુણાનુરાગી મુનિરાજ શ્રી કર્મગ્રંથિનપત્રી માહારાજ સાહેબે આ પુસ્તકનું કામ ચાલતાં પત્ર વ્યવહારથી વચ્ચે વચ્ચે જે સમય આપી છે તેમજ પુસ્તક તૈયાર થયા પછી સર્વોર્થ વાંચી શુદ્ધિપત્ર તૈયાર કરી આપના પાતાને અમુચ વચ્ચે રોકીને જે મદદ આપી છે તે ચાલતે સદા માહારાજ શ્રીજીને ઉપકાર માનવામાં આવે છે.

આ પુસ્તકના શુદ્ધિપત્ર ધ્યુ ને શિરાય થીજી કોઈ મુલો રહેલી કોઈ પણ મુનિરાજને અથવા વિદ્વાન વર્ગને જાગવામાં આવે તો અમેને લગી જગાવવા કૃપા કરશે, જેથી તેમને ઉપકાર મળી તે મુલોને સુધારી લેવા થીજી આદ્યતિના વચ્ચે અવશ્ય ઉપયોગ કરવામાં આવશે.

આ પુસ્તકમાં આવેલા કોઈ કોઈ પત્રો વિષયે આજ સુધી થીજી કુલ ઉપયોગ જોવામાં આવતા નથી એવા વિષયો ઠલેલા પાના ઉપરથી લીધા છે પણ મુલ પાનામાં જે કોઈ અશુદ્ધિ હતી તે વચ્ચે તેના કોઈ કોઈ ટેકાને સુધારો કરવા સમયે માનવ પડ્યો તે ટેકાને સુધારો કર્યો છે અને કોઈ કોઈ ટેકાને થીજી મતનુ રાખવું ન મળવાથી સુધારવાનું થીજી શક્ય નથી તેથી કોઈ કોઈ ટેકાને અશુદ્ધિ રહી હશે અને ખેસ દોષથી પણ કોઈ કોઈ ટેકાને મુલો રહેલી હશે તે સુશાસ્ત્ર સુધારી લેઈ ચાલતા મળવા વિનતિ કરાય છે.

आ पुस्तकमाना कोड कोड स्तवनो चैयरेनो म्नुतिओ आन
 शरी कोड पण पुस्तकमां उपायना जोवामां आरता नथी, तेराज बी-
 जा कोड पासै पण एवा विपयो छपायना न होय अने प्रसिद्ध कर-
 वानी दण्डा होय तो अमारी तरफ मोकनवाथी ते प्रसिद्ध कर-
 वामा आवशे

हात्मां अमारो प्रण वरसथी मारवाड देशना सीरोही जिन्हा-
 ना जावाळ गाममां रहेवानो प्रसंग होवाथी ते गाममां हाठ ७-८
 वर्षथी वृद्धावस्थाने थने आगे न देखायाना रूषिे फायम गहेला
 गुरुजीनी महाराज श्री भगनश्रीजी ३५ थी वधाने वर्षनादीक्षीनते
 तेमने तथा तेमना शिष्या मानश्रीजी रूपश्रीजी विगेरे आ पुस्तक
 उपायना मेरणा करवाथी पुना निवासी द्या भगवानजी भीमाजीनी
 विधवा भार्या भागुवाईना स्मरणार्थे एमना प्रवृत्तीनी पुत्री चपायाइप
 सदर भागुनादना द्रव्यमाथी आ पुस्तक छपायाने मदद आपेली छे
 तेरीज रीते बीजा पण सदग्रहस्थोए आवा काममां द्रव्यनो स्हाय आ-
 पवाथी आवा उपयोगी पुस्तको प्रसिद्ध करवाने उत्तेजन मन्त्रे.

इति शम्

संवत् १०७३
 माहा सुदी १ बुधवार
 तारीख २४ जानेवारी
 सन १९१७

प्रसिद्ध फर्ता
 शिवनाथ बुनाजी.
 जैन पुस्तकालय,
 बेताल पेठ न. ४९ पुना सिटी.

आ पुस्तकमां हस्व र्थि अस्मार विगरे माधारण भुत्रोऽशुद्धिपत्र न उपायता फक्त भोत्रोटी गुल्लोनु छापेलु छे ते शुद्धिपत्रक प्रमाणे प्रथम पुस्तकमा भुधारी लेद पत्री साचरा यणसामा पुस्तकनी उपयोग कररा नन्न विनती छे ए निराय ने कोई भुत्रो सज्जनोने ना फराभा आवे ते सुधारिनि रांचरा विनती छे, अने ने भुत्रो अमने नणावराथी रीजी आगचिना वखते ते प्रमाणे भुधारी छापसामा आगजे.

शुद्ध देव गुरु धर्मनी सेवा-उपायना विधिनु शुद्धिपत्रक

पृष्ठ	लीडी.	अंगद	गुह	पृष्ठ	र्या	अशुद्ध	शुद्ध.
६	१०	णप	पण	२०	११	महावीर	महावीर
८	९	यथादिस	यथात्रि	२४	११	धारवाग	धारवाग
११	६	ताव	ताप	२५	१५	अमाशुभ	अमाशुभ
१३	५	देदिनि	दर्वानि	३७	१०	टिस्ना	टिस्ना
१४	६	अत्रेवे	अत्रेवे	४२	१७	यथोदित	यथोचित
१७	८०	क्षमात्रैर्य	क्षमा-त्रैर्य	५०	१८	रग्यारी	रग्यारी
१८	१८	भग्न	भग्न	५१	१८	पेरा	पेरा

९६	१	सैनप्रश्न	सैनप्रश्नार्थी	१७९	१२	व्यक्ती	व्यक्त
१८	१८	पात्रयथा	पात्रयथा	११७	२०	णययगिगय	जययीगयय
१९	१	आदिनेप	अवनेप	११५	१७	अने ३ छे अने	
२०	११	ओ १	ओजी	११६	१७	ययारे	वयारे
१०१	८	उची	उभी	११७	७	ययारे	ययारे
१०३	१३	योग्य	योग	"	२०	यनेन	योन
१०५	"	मुपरी	मुपरी	११८	"	परखा	परयी
१०५	१५	रडर	रडर	११९	१०	नयी	नयी
१०५	१८	भेदमा	भेदमा	१२१	६	सर्प	सर्प
१०६	६	ररयी	ररयी	"	१२	पुण्ययान	पुण्ययान
१०७	८	निर्माण	निर्माण	"	१३	रुसामा	रुसामा
"	२१	यूनता	यूनता	१२२	२१	नदिर्प, नदि	नदि
१८	३	रुह	गुह	१२३	८	भांगा	भांगवी
"	१२	प्रमनी	प्रमनी	१२५	१४	गिष्टाचार २	गिष्टाचार
"	१४	म	म	"	"	वेवार	वेवार
"	"			१२८	१२०	पूर्ववा	पूर्ववा

॥ શુદ્ધ દેવ ગુરુ ધર્મનો મેવા-ઉપામના પ્રિયો ત્રિપયાનુક્રમણીકા ॥

ક્રમ નંબર	ત્રિપયનું નામ	પૃષ્ઠ
૧	શુદ્ધત્વગુણને ધર્મ પ્રત્યે કેવો અવિરૂદ્ધ પ્રેમ હોયો જોગ્યે ?	૮
૨	શ્રીમાન હરિમંદરમુખિ વિગ્રહિત દ્વિતીય પચાસ (જિનદિવા વિધિ)	૧૧
૩	,, ,, તૃતીય પચાસ (જિન ચૈત્યપટન પ્રિય)	૩૨
૪	,, ,, ચતુર્થ પચાસ (જિન પૂજા વિધિ)	૪૬
૫	,, ,, પચમ પોટગક (જોશોતર તથા મશાસિ અગા પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ)	૬૦
૬	,, ,, પોટગકોમારી ઉદ્ભવેલા પ્રશ્નોત્તરો	૬૭
૭	ઉપરના ત્રગિણીમાથી ઉદ્ભવેલા પેટગક પ્રશ્નોત્તરો	૭૬
૮	વિવિધ પ્રશ્નોત્તરો (મિશ્રપાંચગ્યક્રમાથી)	૮૦
૯	હિમ્મત્ત તથા સેનપ્રશ્નમાથી ઉદ્ભૂત સાર	૯૬
૧૦	યાત્રિક રથુજો અને ઢેનોને ચામ અગત્યની મૂલ્ય	૧૦૪
૧૧	ભાક્ત પ્રસંગ યાત્રિક રથુજો અને ઢેનોને નિર્મ્યાર્થ ખાતે નમ્ર નિરેત્નમ્પે અતિ અગત્યની મૂલ્ય	૧૦૦
૧૨	પાપ વચન	૧૧૫
૧૩	હિત વચન માગ	૧૧૧
૧૪	માર્ગાનુસારીના ૩૫ ગોઠ	૧૨૫
૧૫	જૈન યોમના હિતનો ચાતર યદુ ઉપયોગી મૂલ્ય	૧૨૮
૧૬	માગધિનથી જીવોનાં લક્ષણ-પ્રસ્તાવના પૃષ્ઠ	૭

॥ श्री चैत्यवदन स्तुति स्तवनादि सग्रह जाग
वीजानी विषयानुक्रमणीका ॥

॥ चैत्यवदन ३५ नी अनुक्रमणीका ॥

क्रम नमर	विषयनु नाम	पृष्ठ.
१	थी २४ चोवीश तीर्थकरोना(२४)ज्ञानविमलसूरीकृत	१ थी १०
२५	ऋषभदेवतु (अरिहत नमो भगवत नमो, परमेश्वर०)	११
२६	सिमधरजिनतु (श्री सिमधर जिनवरा, विचरे जंतु०)	१२
२७	सिद्धाचलजीतु (श्री सिद्धाचल तीर्थनायक, विश्व०)	१४
२८	सिद्धचक्रजीतु (श्री सिद्धचक्र आराधता, सुखसप०)	१५
२९	जिनपुजानु (प्रणमी श्री गुग्गज आज, जिनमंदिर केरो)	१६
३०	रौहीणी तपनु (श्री बासुपूज्य जिनवदीये, जगदीपक जिन०)	१८
३१	वीजनु (श्री जिनपद पकज नमी, सेवो बहु प्याग)	१९
३२	पचमीनु (सकल सुरासुरसाहियो, नमिये जिनवर नेम)	१९
३३	अष्टमीनु (आसन नायक समरीये, वर्द्धमान जिनचद)	२१
३४	एकादशीनु (नेमी जिनेश्वर गुण निलो, ब्रह्मचारी शि०)	२२
३५	पर्युषणनु (सकल पर्व शृंगार द्वार, पर्युषण रद्दीप)	२३

॥ स्तुति (थोयो) जोमा २७ नी अनुक्रमणीका ॥

१	ऋषभदेवजीनी (वनक निलक भालें, द्वार हीएनिहानें)	२४
२	शांतिनाथजीनी (सकल सुखानर, प्रणमितनागर, सागर)	२५
३	नेमनाथजीनी (जादववुज थी नद समाए, नेमीसर०)	२६
४	पार्ष्णनाथजीनी (श्रीपास जिनेमर, पुजा करु घग काल)	२७

- ५ महावीर स्वामीनी (मूरति मन मोहन, रचन कोमलकाय) २८
 ६ सीमधर जिननी (श्रीसीमधर मुजने वाला, आज सफल) २९
 ७ सिद्धाचलजीनी (आगे पूरव गार नगणु, आदि जिनमर) ३०
 ८ दीपार्जनी (शासन नायक श्रीमहावीर, सान हाथ हेम०) ३१
 ९ सिद्धचक्रजीनी (सिद्धचक्र सेवो मुविचार) १७३
 १० पर्युपजनी (वरस दिवसमां व्यापाढ चोमागु) १७४
 ११ रोहीणी तपनी (रामपूज्य जिनेसर, पुजो मनने ग) १७६
 १२ शान्तिजिननी (गजपुर अयताग, पिम्बसेन कुमाग) १७७
 १३ अरनाथजीनी (अरजिनाय मुसाधु सुरेश्वरा) १७७
 १४ नेमनाथजीनी (श्री गिरनार जे गुण नीलो) १७८
 १५ " " " (श्री गिरनार शिखर सिणगार) १७९
 १६ शरेश्वर पार्श्वजिननी (कल्याण कारक, दु ख निवारक) १८०
 १७ सीमधर प्रमुख विचगता जिननी (श्रीसीमधर सेवित सुरवर) १८१
 १८ बीजनी (महीमडज पुन सोमनरेह) १८२
 १९ पचमीनी (निमि जिनेसर प्रभुपरमेसर, बढो मन उटासजी) १८३
 २० अष्टमीनी (चउवीसे जिनसर, प्रणमु हु नितमेव) १८४
 २१ एकादशीनी (माधव उज्वठ एकादशी, गणधर पद थापत) १८५
 २२ बीशस्थानक तपनी (पूडे गौतम बीर जिणदा) १८५
 २३ दशविनी (निसिही व्रण प्रदाहिणा विणे, प्रणाम) १८७
 २४ ज्ञानपचमीनी सस्कृत (श्रीनिमि पचरूप त्रिदशपति) १८८
 २५ मौन एकादशीनी सस्कृत (अरस्य प्रवज्या नमि जिनपते) १८९
 २६ चतुर्दशीनी (द्वे द्वे कि घपमप धुधुमि धो धो भसकि०) १९०

૨૭ દીપમાલિકાની સરુત (પાપાયા પુરિ ચારુપટ તપસા) ૧૯૧

॥ સ્તુતિ (થોવ) ટુટી એક એક ગાથા વાલી ૪ ની

અનુક્રમણિકા ॥

૧ નાંડોલ પદ્મમધુજીની (નાંડોલમાં દેવલ અતિમુદર) ૧૯૨

૨ નેમનાથજીનની (નારદપુરી મઢણ યદુનદન, નમીએ૦) ૧૯૨

૩ નવલઢા પાર્શ્વનાથની (ઘોષાનિંદર ગુણમાણિ મંદિર) ૧૯૨

૪ મહાવીર સ્વામીની (રાજનગરમા વીર જિણદા, મલિકુ) ૧૯૩

॥ સ્તવનો ૬૦ ની અનુક્રમણીકા ॥

૧ થી ૨૪ થી રૂપમદેવથી થી મહાવીર સ્વામી સુધી ચોવીસ
તિર્થંકરોના (૨૪) ચોવીસ. ૩૩ થી ૬૦

૨૫ નેમનાથજીનુ (અવઝ ગોરવને અજર ફરોલે) ૧૬૪

૨૬ પાર્શ્વનાથજીનો ધાઝ (માતા વામોદ લોલાયે જમવા પાસને) ૧૦૬

૨૭ સગેશ્વરજીને રિનર્તારપે (મુગમુળ શ્રીસલેશ્વરાજી) ૧૬૫

૨૮ થી ૩૦ મહાવીર સ્વામીના (૩) ત્રણ ૬૧-૧૫૯-૧૬૭

૩૧ થી ૩૫ મધસ્વામીના (૫) પાંચ ૬૨ થી ૬૯

૩૬ થી ૪૦ સિદ્ધાચલજીના (૫) પાંચ ૭૦ થી ૭૬

૪૧ થી ૪૫ સિદ્ધચક્રજીના (૫) પાંચ ૭૭ થી ૮૨

૪૬ દીવાલીનુ (સુર સુલ મોગવી ત્રિશલાકુલે) ૮૩

૪૭ પર્યુષણનું (મુળજો સાજન સત, પજસગ આલ્યારે) ૮૫

૪૮ અરિહતનુ (મધુજી રે મધુજી નામ જપુ મન માહરે) ૮૭

૪૯ દાન, શીલ, તપ અને ભાવનુ (રે જીવ જૈન ધર્મ કીજીયે) ૮૮

- ५० श्री जिन प्रतिमा उपरनु (जेहने जिनपरनो नहीं जाय) ८९
 ५१ समवसरणनु (एरुवार वच्छदेश आवगो जिणदजी) ९०
 ५२ सिद्धपत्तनु (श्री गौतम पृच्छा करे, विनय करी शीउ) ९३
 ५३ सिद्ध भगवाननु (सिद्धनी शोभारे शी कहुं) ९५
 ५४ गौतमस्वामीनु प्रभातियु (मात पृथ्वीसुत प्रात उठी नमो) ९६
 ५५ एकादश गणधरनु प्रभातीयु (प्रभाते उठीने भविमगणधरवदो) ९७
 ५६ महावीर स्वामीनु पाठनु (माता त्रिशलायें पुत्र रतनमाइओ) ९९
 ५७ ,, ,, हालरीयु (मातात्रिशला झुलारे पुत्र पालणे) १०२
 ५८ आरोपण गर्भित (बेरु जेठी बीनपूजी, सुणस्वामी मु०) १६०
 ५९ जिनपूजानु (श्री जिनविंव जुहारो, आतम परम) १६९
 ६० पीस्तालीस आगमनु (भावे तुमे बढारे ए आगम सुखकारी) १७१

॥ मोटा स्तवनो ढालवध ए नी अनुक्रमणीका ॥

- १ ज्ञानपचमीनु ढाल उ (मणमी हो पामजिणेतार प्रेमस्यु) १०८
 २ अष्टमीनु ढाल रे (श्रीराजगृही शुभ ठाम, अधिक) ११५
 ३ एकादशीनु ढाल वण (द्वारिका नमरी समोतर्यारे) ११७
 ४ महावीर स्वामीना पचमल्याणकनु ढाल वार (सरसती भग-
 वती दीओ मति चगी) १२५
 ५ श्री टीवालीकल्पनु ढाल दस (श्री भ्रमणसध तिलकोपम) १३९

एकदर पाच स्तवननी ढाल ३३ तेजीश

॥ आत्माने उपदेश कारक न्हाना पदो १५ नी अनुक्रमणीका ॥

१ बेर बेर नहीं आवे, अवसर बेर०	२०८
२ क्या भरोसा तनका, अग्रधु क्या०	२०९
३ जिननामकु समरले, या रलत पायोहे	२०९
४ क्या तन भाजणा रे, आखर मट्टीमे मिलजानां	२१०
५ तने हसी हसीने समजावू हो चेतन चेतो रे	२११
६ बीत गइ सारी रेन, माणिडा बीत०	२११
७ जगत है रयनका सुपना, समझ कर देखो मोनाहि अपना	२१२
८ छोटिसी जान जरासा दमपर, क्या मगरूरी करणाये	२१२
९ किन गुन भयो रे उदासी, भमरा किन०	२१३
१० हुतो भूली गयो ते अरिहतने जो	२१३
११ विरया जनम गुमायो, सुरख विरथा०	२१४
१२ जागरे बटाव अर. भई भोर बेरा	२१५
१३ सोवे सोवे सारी रेन गुमाई, बेहरन निद्रा तु क्यांसे आइ	२१५
१४ स्वारथनी सव हे रे सगाइ, कुण माता कुण बेनडमाइ	२१६
१५ नजरनही आवे आतम ज्योती, घट घट देखु मे मधुनीनी कांती	२१६

॥ बीतरागनी स्तुतिरूप न्हाना स्तवनो ३५ नी

अनुक्रमणीका ॥

१ ऋषभदेवनु (उठ तेरो मुख देखु, नाभिजई नंदा)	२१७
२ पांच तीर्थकरोनु (पच परमेश्वरा, परम अन्नभैरवा,)	२१८

- ३ ऋषभदेवनु (सांझ समे जिन वंदो, भविजन साक्ष०) २१९
- ४ धुलेवा श्री फेसरियाजीनु (धुलेवा नगरमाहि ऋषभजि०) २१९
- ५ अतरीक्ष पार्श्वनाथनु (आजनो ते दीन रलीयाम्णोजी लाल) २२०
- ६ समेत शिखरजीनु (पचनगढ पूजन जाना, शेनुजा०) २२१
- ७ चंपापुरीनु (बदरो लगादे झानी, लगादे झानी) २२१
- ८ केशरीयाजीनु (केशरीयाने हुवत जहाज तिरायो) २२२
- ९ गीरनारजी श्रीनेमनाथजीनु (चालो सखी सय देखनहु, सय) २२२
- १० नेमनाथजीनु (नेमजीकु में जाने न देखगी) २२३
- ११ " (विद्वानी आज भइ मोरी, नेम खररीया न लेत) २२३
- १२ " (दिखतही चित्तचोर लीयो हे, देखतही०) २२४
- १३ ए जिनके पाय लागरे, तुने कहीयें केतो २२५
- १४ प्रभु मेरे तु सय वाते पूरा, परकी आद्य कहा करे०) २२५
- १५ निशानी कहा बतावु रे, तेरो अगम अगोचर रूप २२६
- १६ प्रभु भजने मेरा दील राजी रे २२६
- १७ नेमनाथजीनु [क्यां तारीफ करु पियानेमजी, तें भाला] २२७
- १८ गोडी पार्श्वनाथनु (मीलावना मीलावना मीलावनारे गोडीजी), २२७
- १९ " [आजकी आगी जोर बनी, गोडी पास जिनेसरके] २२८
- २० शातिनाथजीनु (अगन कल्प फल्योरी, हमारे भाइ अगन) २२८
- २१ मधर स्वामीनु (मुणो मुणो श्रीमधर स्वामीने, शासन स्वामी) २२९
- २२ जिननु [नजर डुक महेरकी करके, दीखादोगे तो क्या] २३०
- २३ शातिनाथजीनु [प्रभु शातिनाथ महाराज, दर्शनतुमरे है मुगदाई] २३१
- २४ सामान्यजिननु [होई आनद बहार रे, प्रभु बैठे मगनमें] २३२

- २५ महिनाथजीनु (महिनाथ प्रभुके गुण गाउंगा) २३२
 २६ ऋषभदेवनु [आजरे बधाइ वाचे छे] २३३
 २७ नेमनाथजीनी होरी [जादवनेम कुमाररे, चालो खेलीए होरी] २३४
 २८ पार्श्वनाथजीनी ,, [रग मच्यो जिनद्वाररे, ,,] २३५
 २९ ,, ,, (पासजीके दरवाररे, चली खेले होरी) २३५
 ३० ,, ,, [जे पोळो पास जिनेसरकी] २३६
 ३१ समेत शिखरजीनी होरी (मधु वनमें धूम मची रग होरी] २३७
 ३२ महावीर स्वामीनु (वीर बिना वाणी फोग मुणावे) २३८
 ३३ सिद्धाचलजीनी होरी [प्रभु चरणे चित्त लादरे, ऐसी होरी] २३९
 ३४ सुविधिनाथनु (मुजरा साहिब मुजरा साहिब, साहेब मुजरा) २३९
 ३५ बेलडी बेलडी माहलडी, होजी तमारी मूरती मोहन बेलडी २४०

॥ छंदो ७ नी अनुक्रमणीका ॥

- १ शक्तिजिन चित्तिरूप (शारद-भाय नमु शिरनामि) १९३
 २ गिरनारनो (सौरठमे सोहामणों, तीरथमे अतितुग) १९६
 ३ पार्श्वनाथनो (बदो देव वामेय देवाधि देव) १९८
 ४ गोडी पार्श्वनाथनो (प्रभु ज्योती दीपे शशी मूरजीपे) २००
 ५ जिनसहस्र नाम वर्णन (जगन्नाथ जगदीश जगन्धु नेता) २०२
 ६ नरकारनो [मुख कारण भयिषण, समरो नित्य नरकार] २०५
 ७ आताहित विनति (प्रभुपाय लागी कर सेव ताहरी) २०६

॥ लावली ८ नी अनुक्रमणीका ॥

- १ केशरीयार्जीनी [खडा खडा प्रभु अरज करता, समरण कर] २४२
 २ नेमनाथजीनी [तुय तज कर राजुल्लार, तज्या सबघर रे] २४४

- ૩ ગોડીપાર્શ્વનાથજીની (જમત ભાવિક વજ મહેર અનતગુણ) ૨૪૬
 ૪ ગ્રીઃ ભગવાનની (અનતપત્ની નિજરાજી જગતપતિ, ચરણ૦) ૨૪૯
 ૫ જીવ ઉપદેશની [નિર્ધનકા ધનચાન હુવાતય, દાન પુણ્યક૦] ૨૫૧
 ૬ આદીનાથની [આદિ જિનેસર વિષો પારણો, આ રસ સેલ્લી] ૨૫૨
 ૭ કેશરીયાજીની (શ્રીરૂપભદ્રેવ મહારાજ કેસરીયા, પેઠા પહા૦) ૨૫૩
 ૮ નવપદજીની (જગતમે નવ પદ જયકારી, પૂજતાં રોગટલે) ૨૫૪

॥ પરચુરણ વિષય ૪ ની અનુક્રમણીકા ॥

- ૧ પચ પરમેષ્ઠી નમસ્કાર સ્તુતિ [અર્હન્તો ભગવન્ત્ શ્વર મહિતા] ૧
 ૨ અષ્ટમકારી પૂજાના દૂહા [ન્હવણ વિલેપન કુમુદની] ૨૪૦
 ૩ આરતિ (વિવિધ રત્નમણિ જાદિત રચાવો, થાઠ વિશાજ) ૨૫૬
 ૪ મગઝીય દીવો (દીવો રે દીવો મગઝીય દીવો, આરતી વતારણ) ૨૫૬

॥ એકદર વિષયો ॥

ચૈત્યપદન ૩૫ થોય જોડા ૨૭ છુટી થોય ૪ સ્તવન ૬૦
 મોગ સ્તવન ઢાલ ૨૪ ૫ ઉપદેશના પદ ૧૫ ન્હાના સ્તવન ૩૫
 છંદ ૭ લાવળી ૮ પરચુરણ વિષય ૪ એકદર વિષય ૨૦૦ અને
 શુદ્ધદેવ ગુરુધર્મની સેવા ઉપાસના વિધીના વિષય ૧૬ મઝી કુલ
 વિષય ૨૧૬

पृष्ठ.	लीटी.	अशुद्ध.	शुद्ध	पृष्ठ.	लीटी	अशुद्ध	शुद्ध.
३	५	चव्या	चव्या	१५	१३	सोडी	उद्ध.
५	५	"	"	१६	५	उज्जायनो	योडी
"	१२	"	"	"	१२	कोड	उवज्जायनो
७	१७	परवडा	परवडा	"	१७	पाये	कोड
१४	४	सुरगिर	सुरगेरि	१७	७	जे	पवि
"	"	विश्वनद	विश्वानद	"	१०	दीप	जिन
"	१०	पुन	पुन्य	"	८	लग	दीपे
"	११	सोभद्र	सुभद्र कायुरु	१८	११	मुर	लगे
"	१३	जेहत हे	जयेत ए	"	९	तीथ	मुम
"	१६	पुडू	पुन्य	१९	३	मुवधि	तीथे
"	"	हे	ए	२०	४	प्रमु	मुविधि
"	२	"	"	"	१७	पालज्यो	प्रम
"	९	सवि	+	"	१८	पामस्यो	पालशे
१८	१८	जीना	+	"	५	मुमयी	पामशे
				२१			मुविधि

लीटी	अथुद्ध	मोद	रमल	र	मंदिर	तणा	पत्नी	करो सुजने	महमूर	ध्ययेन	भायट	"	वेरे	थांसु	आकरो	नम्या
२	४	८	२	१४	१३	११	९	३	१८	६	६	२	७	११		
पृष्ट.	४३	"	"	४८	"	५०	५२	५४	५५	५६	५७	५८	५९	"	"	

लीटी	अथुद्ध	सात,	क्षम	क्षलके	मणमु	सप्रति	अधर	ने	कार	ताय	चूप	योरे	अव	निश	मम	स्थ
७	१४	१०	२	१४	६	१८	१	३	९	९	४	१०	११	१७		
२४	२७	२८	२९	"	३०	"	३२	"	३३	३५	३६	"	४२	"		

हरी	अर	निष्ठितिने	मद्यति	समता	पंच	सहाय	सानिध्य	उल्लेखी	वज्रो	अन	प्रजाली	जीरे	जाणो	घन	लही
१	१०	७	"	१०	१२	१५	१७	५	६	४	१	३	१३	१	१
७५	"	७८	"	"	"	"	"	८१	८२	८३	८४	"	"	८९	९०

भर	अरिअत	आमला	प्रमाण	सनन	साधेव	रडवईयो	+	लोचना	आतगु	मुझ	नरिंद	धयो	गयोरे	ते	तुम
१२	१८	१०	८	१	७	९	११	१६	८	१७	४	१	३	४	७
५५	"	६०	६१	६३	"	६४	"	६९	७२	"	७३	७५	"	७६	७७

पृष्ठ.	लोदी.	अथुद्ध.	शुद्ध.	पृष्ठ.	लीनी	अथुद्ध.	शुद्ध.
१८१	१५	जिन	जन	१९२	११	चौरीसजी जिन	चौरीसजी
१८४	११	मोहे	मोहन	१९३	५	जेहेन	जेहणे
"	१६	माले	माछे	"	१५	रुपे	रुद्धि
१८५	३	इम	×	१९४	११	दव	देव
"	८	समरस्ती	समरस्ती	"	१७	निना	निना
"	१४	याए	पाए	१९५	१६	धीरा	धीर
"	"	सरु	समरु	"	१७	वीरा	वीर
१८६	३	निन्दा	नदा	१९८	१८	फाति	फाति
"	४	समुदाई	समुदाये	२००	९	लायां	लीया
१८७	८	मदाक्षिणा	मदाक्षिणा	२०२	४	गत	गत
"	१८	स्तुत	श्रुत	"	१३	समुद्रा	समुद्रा
१८८	१६	नौध.	नौध.	२०३	४	सिद्धांत	सिद्धान्त
१८९	१२	भू	भू	२०४	७	तुरग	तुरग
१९२	३	मुदर	मुदर	"	८	अर्थ	अर्थ
"	"	प्रभ	प्रभ	२०५	३	विगत	विगत

७	१६	१४	१६	१८	१३	८	१४	१६	५	"	१४	११	७	"	"	"	"	"	"
२०६	२०७	२०९	"	२१४	२१५	२१८	२१९	"	२२०	"	२२१	२२३	"	"	२२२	२२३	"	"	"
जुता	तारे	रसा	ते	अचरिच	वेहरन	मजणो	भानि०	"	भवज	लतारण	कान	निवाग	मय	ग	मृगारे				
जुता	त्यारे	वखत	गये	अचरिज	वेहरन	भजणो	भवि०	"	भजल	तारण	राने	निवाग	म	न	सयादे				
२२४	२२५	२२७	२२९	२३०	"	२३१	२३२	२३७	२३८	२४३	२४४	२४६	२४८	२४९	२५३	२५५			
६	४	११	१८	१५	१६	१३	१६	१५	६	११	२	१६	२	३	१८	१५			
लेत	आनेइ	राजल	जिनदा	मरी	फिनारेपर	जिनराइ	पावोग	नर	भिटावे	तोर	सम	फोर	ठर	लहिये	सोन	जोगे			
देत	आठोइ	राजुल	जिनदासके	मेरी	फिनारेपर	जिनराज	पावोगे	नर	भिटावे	तोर	सम	कोरे	छर	लहिये	सोन	जोगे			

જ્ઞાનાચારના શ્રાવ્ય પ્રકારમાનો પહેલો કાલ નામે.
આચાર કહે છે (ઉપદેશ પ્રાસાદ ભાષાન્તર ભા ૪ થો પાનુ ૨૬૩)

પૃનીય શ્રુતકાલે, વ્યાખ્યાન પાઠનતથા ॥ આચાર, શ્રુત ધર્મ-
સ્ય, ચાચૌ યદ્દિત્યતેતુથૌ ?

ભાવાર્થ -યોયકાલે શ્રુત મળતુ, મળાવતુ તથા વ્યાખ્યાન કર-
તુ, તે શ્રુત ધર્મનો પહેલો આચાર પદિત પુરુષોએ કરેલો છે

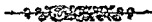
અમાર અગ અને ઉત્તરાધ્યયન વિગેરે કાલિક શ્રુત કહેવાય છે.
તે દિવસે તથા રાત્રે પહેલી અને ચોથી પોરસીમા મળતુ મળતુ અને
ત્સ ચૈકાલિક વિગેરે તથા દ્રષ્ટિવાદ ઉત્કાલિક શ્રુત કહેવાય છે,
તેનો મળવા વિગેરેનો કાલ સર્વ પોરસીનો છે, તેમા સૂત્રની પોરસી-
મા સૂત્ર મળતુ અને અર્થની પોરસીમા અર્થ અથવા ઉત્કાલિક શ્રુત
વિગેરે મળતુ દિવસ તથા રાત્રીની પહેલી અને છેલ્લી પોરસીમાં અ-
સ્વાધ્યાય [અસંજ્યાય] ને, અમારે મળાય તેથી તેનુ નામ કાલિક
કહેવાય છે કાલિક નો અર્થ એવો છે કે યોગ્ય કાલેજ મળતુ તે અને માત્ર
કાલ વેળા સિવાય બીજી પોરસીમા મળાય તેને ઉત્કાલિક કહ્યું છે

કાલિક તથા ઉત્કાલિક બન્ને શ્રુતનો લઘુ અન્યાય કાલ વે
ચઢીના છે તેવી કાલવેળા પ્રત્યેક અહોરાત્રમા ચાર આવે છે, તેઓ
વસ્ત તજવો તે ચાર વસ્ત આ પ્રમાણે ૧ સંધ્યા વસતે [સાયકાલે]
૨ મધ્યરાત્રીએ, ૩ મહાતે તથા ૪ મંયાહ વસતે એ ચાર કાલવે
ળાએ તો મોડપણ દિવસ સ્વાધ્યાય કરવો નહિ, પણ પડિતેહણ વિગેરે
બીજી ક્રિયા કરવાનો નિષેધ નથી, અન્ય ધર્મમા પણ કાઠને વસતે
સંધ્યા, વંદન વિગેરે ક્રિયાઓ કરવામા આવે છે, બ્રાહ્મણો હમેશા મળ
સંધ્યા મળીને ત્રણસો ચોવીસ વાર ગાયત્રી મંત્રનો જાપ પૂર્ણ કરે છે દૃષ્ટ
કાલવસતે સર્વ શાસ્ત્રોમા સૂત્રાદિનુ પઠન પાઠન સર્વથા નિષેધ કરેલું છે

શ્રી સર્વજ્ઞાય નમઃ

શુદ્ધદેવ ગુરુને ધર્મ પ્રત્યે કેવો અવિહટ પ્રેમ હોવો જોઈયે ?

(લેખક સદગુણાનુ રાગી મુનિરાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી-પાછીતાળા)

૧ શુદ્ધ દેવ, ગુરુ, સચ સાધાર્મિક પ્રત્યે સ્વરી અંતરગ ભક્તિ એ
શુક્તિનુ અમોઘ (અચૂક) વર્ણીકરણ છે

૨ સ્વરી ભક્તિ સદગુણાનુરાગી (સદગુણ-સદગુણી પ્રત્યે સ્વરો
પ્રેમ-બહુમાન રાખવાથી) પ્રગટે છે અને તેથી તેની વૃદ્ધિ પણ થાય છે

૩ વિનય-નમ્રતા ગુણ વગર સ્વરી ભક્તિ ધનતી નથી પણ વિન-
યથીજ તેથી ભક્તિ ધને છે અને તેથી ભક્તિથી વિનયગુણની વૃદ્ધિ પણ
થાય છે સ્વરી ભક્તિ કલ્પવેલી સમાન સુખદાયી નીવડે છે.

૪ નમ્રતા વગરનુ જ્ઞાન, નીર વગરની ખેતી જેવુ ન્યામુ છે-નો-
ખતુ નથી. શુષ્ક-પોપટીયા જ્ઞાનથી મદ-અહકાર આવવાનો મોટો
ખય રહે છે સ્વરી ભક્તિથી એ ખય દૂર થાય છે અને નમ્રતામાંથી
સુધારોજ થાય છે. સ્વરી ભક્તિ શુક્તિને પણ સ્વેચ્છી લાવે છે

૫ વિનય પાંચ પ્રકારે થઈ શકે છે (૧) નિર્દોષ અને અનુકૂળ

સ્વાન પાનાદિક દેવાવડે તથા વદનાદિક યાજ્ઞ યજ્ઞ કરવાવડે (૨) અતરંગ પ્રેમવડે. (૩) સદગુણની પ્રશંસા-સ્તુતિ સ્તવના કરવા વડે (૪) નજીવા દોષની ઉપેક્ષા કરવા વડે અને (૫) મન વચન કાયાથી થતી આશાતના તજવા વડે.

૬ કાંઈ પણ પવિત્ર ધર્મકરણી કરતા વિધિ રસિક જનોણ શા શ્લોક દોષ તજવાનો જરૂર ત્વપ કરવો જોઈએ કથુ છે કે-

“દગ્ધ^૧ શૂન્ય^૨ ને અવિધિ દોષ,^૩ અતિ પ્રવૃત્તિ^૪ જેહ
ચાર દોષ ઠમી જજો, જ્ઞાતિ જાવ ગુણ મેહ ”

(૧) અમુક એક કરણી (દેવ દર્શન, ગુરુવંદન સામાયક, પ્રતિ-ક્રમણાદિ) કરતાં અનેરી અનેરી કરણી ઉપર લક્ષ દોડે, મૂલ કરાતી કરણીમાં લક્ષ (ઉપયોગ) ન રહે, મન અયત્ર મટકે તે “દગ્ધ દોષ ”

(૨) કરાતી ધર્મ કરણીમાં કથુ લક્ષ રાગ્યા વગરજ સંમૂંઝ-મની જેમ કરણી કરાય, વેમાન જેવી અવસ્યામાં કરણી કરાય, તેના હેતુ પરમાર્થ તરફ કથુ લક્ષ ન દેતાં, વે દરકાર રહેવાય તે “શૂન્ય દોષ ”

(૩) જે ધર્મ કરણી જેવી મર્યાદાથી કરવી જોઈએ તે તેમ નહિ કરતાં આપ ઇચ્છા ન્યુનાધિક કરે અથવા આગલ પાછલ કરે અથવા ઇચ્છા મુજબ તેની ઉપેક્ષા-વે દરકાર કરે, મર્યાદા ન સાચવે તે “અવિધિ ” દોષ

(૪) દેશ કાલ સ્થિતિ સયોગોનો વિચાર કર્યા વગર, સ્વશક્તિ ઉપરાન્ત હૃદ ઓલવી આપ ઇચ્છા જે કામ કરવામાં આવે તે “અતિ
: દોષ. ”

કથુ છે કે

“ ંચિત ક્રિયો નિજ શક્તિ છડી, જે અતિ વેગે ચડતો ॥

તે મ્બ સ્થિતિ પરિપાક યયા ચિના, જગમાં દીસે પડતો ॥

શ્વાદિ.

૭ વિધિ રસિક મક્તજનોં મક્તિ મસંગે શાસ્ત્રોક્ત સાત પ્રકારની શુદ્ધિ સાચવવા જરૂર રવપ કરવો જોઈએ, સાત પ્રકારની શુદ્ધિ નીચે મુજબ સાચવવાની કહી છે

“ ંગ^૧ વસન^૨ મન^૩ મૂમિકા^૪, પૂજો પકરણ^૫ સાર ॥

ન્યાય દ્રવ્ય^૬ વિધિ શુદ્ધતા^૭ શુદ્ધિ સાત પ્રકાર ॥ ”

મયમ દેહ શુદ્ધિ, ંંગી વસ્ત્ર શુદ્ધિ, ંંગી મનશુદ્ધિ, ંચી મૂમિકા શુદ્ધિ, પાંચમી પૂજા વપકરણ શુદ્ધિ, છઠ્ઠી દ્રવ્ય શુદ્ધિ અને સાતમી વિધિ શુદ્ધિ ં સાત પ્રકારની શુદ્ધિનો વિશેષ અધિકાર “ શ્રી શત્રુંજય મહાતીર્થાદિ યાત્રા વિચાર ” નામના શાસ્ત્રી ટાઈપ પુસ્તકના પાના ૫૨ થી ૬૭ સુધી અને ગુજરાતી ટાઈપ પુસ્તકના પાના ૧૧૮ થી ૧૪૨ સુધી વિસ્તારથી આપેલ છે. તો પળ દિશા માત્ર અહીં મદર્શિત કરવામા આવે છે

(૧) કાઈક વળ્ણ જલ (તીર્થજલ શીતલ હોય તો પળ તે) વડે શરીર શુદ્ધિ જયળા પૂર્વક (અન્ય ંકેન્દ્રિય પ્રમુલ્ત જીવની વિરાધના ન થાય તેમ) નિર્જીવ સ્થલે કરી, અગુન્ઝાવડે શરીરને મારી રીતે લુઝી સાફ કરી લેડુ તે “ દેહ શુદ્ધિ ”

(૨) સાફ ધોયેલું અલંદ ઘોતર (ધોતીપુ) અને વત્તરાસળ ધારીને, મક્તિ મસંગે અટ પુટ (આઠ વડો) મુલ્તરેશ વાધીને તેનજ

સ્વશક્તિ યા સ્થિતિ અનુસારે અન્ય આશૂષણાદિક પહેરીને શુદ્ધ દેવ ગુરૂની ભક્તિમાં અથવા તીર્થરાજની સેવામાં જોડાવું તે “વસ્ત્ર શુદ્ધિ.”

(૩) અનેરા સઘડ્યા સફલ્પ વિકલ્પો શમાવી દેઈ, ભક્તિ કરવા યોગ્ય શુદ્ધ દેવ ગુરુ સઘ સાધર્મિકના ગુણાનુવાદ (ગુણ ચિન્તવન) કરવામાં, એવી દિવ્ય યોગ્યતા પામવા માટે (તન) મન જોડી દેવું તે “ મન શુદ્ધિ ”

(૪) દેવ ગુરૂની વાસ ભૂમિના (દેરાસરે ઉપાશ્રય પ્રમુખ) ને ભક્તિ પ્રસંગે બરાબર જયળાથી પૂજી પ્રમાર્જીને સાફ કરી લેવી, તે ભૂમિકા શુદ્ધિ અથવા શલ્ય સમાન પરિણામની અસ્થિરતા, અરુચિ અને ચાલુ પ્રવૃત્તિમાં લેદરપ મન્ના દોષ દૂર કરવા પૂરતો મયત્ન કરવો તે “ ભૂમિકા શુદ્ધિ ”

(૫) ભક્તિનાં સાધન સારાં—મુદર રાખવાં તે “ઉપકરણ શુદ્ધિ.”

(૬) ભક્તિ પ્રસંગે વાપરવાં યોગ્ય દ્રવ્ય અનીતિ અન્યાય યા અપ્રમાણિતતાથી પ્રાપ્ત કરેલ ન હોય પણ ન્યાયોપાર્જિત હોય તે “ દ્રવ્ય શુદ્ધિ ” ભાવ શુદ્ધિ કરવા માટે તેની खास જરૂર છે

(૭) દેવ ગુરુ સઘ સાધર્મિકનાં દર્શન, વદન, પૂજન ભક્તિ વહુ-માન પ્રસંગે શાસ્ત્રોક્ત વિધિનુ યથા શક્તિ પાલન કરવું તે “ વિધિશુદ્ધિ ”

આ ઉપર જણાવેલી સાત શુદ્ધિ યથા યોગ્ય રીતે સાચવવા સહુ કોઈ મધ્યાત્માઓ યથા શક્તિ અવશ્ય આદર કરવો, તેની ઉપેક્ષા ન કરવી કેમકે અવશ્ય કરવા યોગ્ય કરણીમાં ઉપેક્ષા (અનાદર) કરવાથી લ્હો લાભ મળતો નથી, જન્મ મરણનાં વધન તૂટતાં નથી,

જેથી પરિણામે જીવને સ્વેચ્છાચારિતા વધે અનંત અપાર સંસાર પરિ-
ભ્રમણ કરવું પડે છે. ત્રિધિ રસિક જીવ આરાધક ભાવને પામે છે
તેથી તેને વધારે વલત ભવ ભ્રમણ કરવું પડતું નથી.

૮ જિન મુવને ૮૪ આશાતના (મોટી ૧૦ આશાતના) અને
ગુરુ મત્યે ૩૩ આશાતના તજવા. મન્ય જનોએ જરૂર લક્ષ રાખવું. તેનો
વિશેષ અધિકાર “ માપ્યત્રય ” પૈકી “ દેવવદનમાપ્ય ” અને “ ગુરુ
વદનમાપ્ય ” માંથી તપાસી લેશે. ઉક્ત આશાતના દોષ તજવા હરદમ
સ્વપ કરતા રહેવું. આશાતના કરવાથી ભવ ભ્રમણ વધે છે.

૯ દેવ ગુરુની જમણી ઘાણુએ રહીને પુરુષોએ અને ઢાણી ઘાણુએ
રહીને સ્ત્રીઓએ દર્શન, વદન, પૂજન, સ્તુતિ સ્તવનાદિક કરવાં જોઈએ
અને ચૈત્યવદન કરતાં કમમાં કમ નવ હાથનો અને અધિકમાં અધિક
સાઠ હાથનો અવગ્રહ (વચ્છુ એતર) રાત્રી બેસવું જોઈએ. ઘર દેરા-
સરમાં સ્થલ સંસ્કૃત્તી અવગ્રહ કમી રાત્રી સ્નાત્ય ઉપર મુજબ દેવ-
વંદન કરતા વચ્છમાં અતર રાત્રવાનો હેતુ આપણા (ઔદારિક) શરીરથી
મધુની આશાતના થવા ન પામે એ છે તેવીજ રીતે ગુરુ વંદનાદિ મસગે
પણ સ્ત્રી પુરુષોએ ગુરુ અવગ્રહ સાચવવો જોઈએ. પુરુષને ૩૥ હાથનો,
અને સ્ત્રીને ૧૩ હાથનો ઉત્કૃષ્ટ અને જર્થય ૩૥ હાથનો અવગ્રહ રાત્ર-
વોજ જોઈએ સાધુ સાધ્વીઓને પણ એ નિયમ એક સરસ્ત્રી રીતે પાલ્લવો
જોઈએ. પર્વી શાસ્ત્ર આમ્નાયનો સ્વેચ્છાચારથી અનાદર કરનારને આશ્વા
ભંગ મમુલ કડક દોષ લાગે છે

૧૦ દેવ ગુરુને જૂહારતાં “ દશગ્રિક ” અને “ પાંચ અભિગમ ”

તાચવગા લાસ લક્ષ રાખવું જોઈએ. દશ ત્રિતાદિચતુ સસેપથી સ્વરૂપ
નીચે મુજબ છે.

(૧) અગ્રદ્વારે, મધ્ય દ્વારે અને ચૈત્યવદન કરતી વખતે એમ અનુ-
ક્રમે “બ્રજવાર નિસ્સિદ્ધી” કરતાં ઘરનો, દેરાસરનો અને દ્રવ્ય પૂજાનો
વ્યાપાર તજવાનો છે નિસ્સિદ્ધી શબ્દ નિષેધ વાચક છે તે નિસ્સિદ્ધી
કીધા પછી જે જે વ્યાપાર તજવાની પ્રતિજ્ઞા થઈ તેનો ભગ ન થાય
તેવું લક્ષ રાખવું લક્ષ સહિતજ કરાતી કરણી લેખે થાય છે.

(૨) અગ્રદ્વારે પહેલી નિસ્સિદ્ધી કહીને દૂરથી પ્રભુ દર્શન થતાંજ
અજાલે વધ નમસ્કાર કરી મથનાં ફેરા ટાલવા રત્નત્રયાની પ્રાપ્તિ માટે
ચૈત્યવદન “બ્રજ મદક્ષિણા” દેવી અને મદક્ષિણા દેતાં કોઈ પણ પ્રકારની
આશાતના નજરે પડે તે ટાલવી

(૩) દેવગુરુ દુર્યોજનજીરે પડતાં પ્રથમ “અજાલિ વધ” નમ-
સ્કાર કરવો, મધ્યદ્વારે નજદીક જતાં અર્ધું અંગ નમાડવા રૂપ “અર્ધ-
અવનત” નમસ્કાર, અને ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવના કરતી વખતે શે હાય,
શે દાવણ અને મસ્તક એ પાંચે અંગ ભૂમિ ઉપર લાગે તેમ નપવું તે
“પચાંગ” નમસ્કાર કરવો એ રીતે “બ્રજ પ્રણામ” અથવા ઉપર
મુજબ સર્વશ્ર બ્રજ બ્રજ ધાર પ્રણામ કરવા

(૪) પ્રભુના અંગે જે જલ ચંદનાદિક પૂજા કરવી તે “અંગપૂજા”
પ્રભુની આગળ જે અક્ષત ફલ નૈવેદ્ય પ્રમુલ ધરવાં તે “અંગ્રપૂજા”
અને એ રીતે દ્રવ્ય પૂજા કરીને પદ્માગ્ર પગે ચૈત્યવદન સ્તુતિ સ્તવના-

દેવ કરતાં તે “ભાવ પૂજા.” એમ ઘ્રણ મંકારની પૂજા ગૃહસ્થ યોગ્ય કહી છે સાધુને તો કેવલ ભાવ પૂજાનો જ અધિકાર છે.

(૫) વિદ્યસ્થ, પદસ્થ અને રૂપાતીત એ ઘ્રણ અવસ્થા અનુક્રમે ઉદ્ધસ્યતા, કૈવલ્ય અને સિદ્ધતા રૂપે માવત્રી તેમાં પ્રમુખતા (જન્મ, દીક્ષાદિ, મસંગે) સ્નાત્ર અભિષેક પૂર્વક વાવના ચંદનાદિક વડે વિલેપન કરતાં “ઉદ્ધસ્ય અવસ્થા,” કેવલજ્ઞાન ઉપગ્યાવાદ ઉત્ત્ર ચામરાદિક આઠ માતિહાર્યો વડે “કૈવલ્ય અવસ્થા” અને પર્યંકાસન તથા કાઠસ્સમ્મ મુદ્રા વડે પ્રમુખતા “સિદ્ધ અવસ્થા” માવત્રી ઘટે છે

(૬) દેવ ગુરુનાં દર્શન, વદન, પૂજન, સ્તવનાદિક કરતાં કેવલ દેવ ગુરુના મુલ સામેજ દ્રષ્ટિ સ્થાપત્રી. તે શિવાય “ ઉંચે, નીચે ” કે “ અડધાસ વ્યાંય ” (પાંછલ, જમણી કે ઢાલી વાણુ) આદિ અવલ્લ જોતું નહિ સ્થિર દ્રષ્ટિ રાખવાથીજ રસ જામે છે

(૭) ષર્વાંગ પ્રણામ કરતી વચ્ચે યથાયોગ્ય રજોહરણ, ચરવલ્લા કે ઉત્તરાસંગ વડે “ઘ્રણ વચ્ચે” જયણા પૂર્વક “ભૂમિનુ મમાર્જન” કરવું

(૮) ચૈત્યવદન, સ્તુતિ સ્તવનાદિક કરતાં તેના “ શબ્દ ” અને “ અર્થ ” ઉપર તથા મધુ “માતિમાદિ ઉપર” વરાચર લક્ષ રાખવું.

(૯) ચૈત્યવદનાદિક કરતા યથાસ્થાને ૧ “જોગમુદ્રા,” “મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા” અને “ જિનમુદ્રા ” કરવા મ્લક્ષ રાખવું. નમુધ્યુર્જ કહેતી વચ્ચે “જોગમુદ્રા,” પ્રાણધાન ત્રિક (જયવીરરાય જાવતિ ચેડ્યાઈ પ્રમુલ) કહેતી વચ્ચે “મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા,” અને કાઠસ્સમ્મ ધ્યાને રહેતાં “ જિનમુદ્રા ” ધારણ કરવાનું કહેલું છે.

(૧૦) “ જયત્રીયરાય ” (માર્પના સ્વરૂપ), “ જાવંતિ ચેડપાઈ ” અને “ જાવત કેવિસાહ ” એ ત્રણ અથવા મન, વચન કાયાની એકાગ્રતા એ “ પ્રણિધાન ત્રિરુ ” વહેવાય છે. ઉક્ત દશ ત્રિકોર્ણ સવિશેષ સ્વરૂપ “ દેવવદન માપ્યથી ” કે “ હિતવોધ પ્રકરણથી ” જાગવું.

(૧) પોતાના ભોગમાં આવે એવાં ફલ ફૂલાદિક સચિત્ત પદાર્થ, દેવગુરુના દર્શન કરવા જિનમંદિર કે પૌષ્પશાળામાં પેસતાં, બાહર મૂકી દેવા સાથે લઈ જવા નહિ.

(૨) સ્વસ્થિતિ અનુસારે શુદ્ધ (સારા) વસ્ત્ર અલંકારાદિક સન્નીનેજ જડુ. જેવા તેણે અશુદ્ધ વસ્ત્રાદિકથી અનાદર દોષ લાગે છે.

(૩) વીજા વધા સંકલ્પ વિકલ્પ જ્ઞાતી દઈ મનને સ્વસ્થ, એકાગ્ર કરીને જાવું. વીજા કોઈ લાભની તમા નહિ રાખવી.

(૪) એક શાટક—સલગ—અલ્પ ઉત્તરાસન જનોડના આકારે ધારીને જાવું. તેના છેડાં વતી યથોચિત પ્રમાર્જનાદિ કરવું.

(૫) દેવ ગુરુનાં (દૂરથી પણ) દર્શન થતાજ ઘે હાથ જોડી, મસ્તકે લગાડીને અજલિ વદ્ધ નમસ્કાર એકવાર અથવા ત્રણ વાર કરવો. “ એ પાંચ અભિગમ ” સર્વ સામાન્ય કલ્પા, વાકી રાજા પ્રમુખ અધિકારી જનોએ રાજચિહ્નતરીકે લેવાતા મુગટ, છત્ર, ધાગર, સ્વ-હાદિ શસ્ત્ર અને પાદુકા (બુટ) પ્રમુખ વધા વાનાં બાહર મૂકીનેજ અંદર પ્રવેશ કરવો. જેમકે પ્રમુખો રાજાના પણ રાજા છે.

૧૧ દેવ ગુરુનાં દર્શન, વદન, પૂજન, સ્તવનાદિક કરીને બાહર નીકળતાં જોઈ શકે પડે નહિ પણ લક્ષ રાખવું. પહોળાના દ્વારે

થઈને નીકળવું અથવા પાડે પગલે ચાલીને નીકળવું. જિન મંદિરમાં માય. ગ્રંથ દ્વાર (નીકળવાના) હોવાનો એજ હેતુ સમજે છે કે સ્ત્રીઓ દાવા ચારણે થઈને અને પુરુષોએ જમણા ચારણે થઈને મંથુને પુઠ ન પડે તેમ ઉપયોગથી નીસરવું પુઠ દઈને તો નજ નિસરવું

૧૨ જલ ચંદનાદિક વડે મંથુની દ્રવ્ય પૂજા કરવાનો હેતુ ખાવ હજાસ—શુદ્ધિને માટેજ છે, એમ સમજી દરેક મકારની દ્રવ્ય પૂજા કરતાં સુગ્ર માઈ ચ્હેનોએ તેના અંતરંગ હેતુ તરફ ચરાચર લક્ષ રાખવું ઉચિત છે તેમ કરવામાં ન આવે અથવા તે દરેક દ્રવ્ય પૂજાના અંતરંગ હેતુ તરફ દુર્લક્ષ રહેતો દ્રવ્ય પૂજા કરનારને તેટલા માત્રથી સર્વિશેષ લાભ યજ શકે નહિ તેથી અત્ર મસ્તાવે તે દ્રવ્ય પૂજાના અંતરંગ હેતુ સમજાવવા માટે કાંઈક વિસ્તારથી વહેંચ કરશું

મંથુ પોતે કૃત કૃત્ય છે તેમને પોતાની પૂજા કરાવવાની કશી જરૂર નથી એટલે કે મંથુની પૂજા કરનાર પૂજા કરવાવડે કાંઈ મંથુને ઉપકાર કરતો નથી પણ ચસ્તુતઃ વિચારતા પોતાનોજ ઉપકાર સાધે છે—સાધી શકે છે. શી રીતે ? તે હવે તપાસીયે.

(૧) ‘જેવી માવના એવી સિદ્ધિ’ ‘સ્વરી અંતરંગ માવના મવનો નાશ કરી શકે છે’ એવી અંતરંગ માવના મગડાવવા જિનેશ્વર મંથુ (અને સાક્ષાત્ મંથુના અભાવે મંથુની પવિત્ર પ્રતિમા) પુષ્ટ આલબન રૂપ છે. મંથુ પોતે નિર્મલ છતાં મવ્યજનો પોતાના માવમલની શુદ્ધિ માટે ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે નિર્મલ (સુગંધિ) જલવડે, જન્મ અભિષેક રાજ્ય અભિષેક અને દીક્ષા અભિષેક રૂપે મંથુની હલ્લાસ્થ અવસ્થા

દીલમાં ધારી પ્રભુનો સ્નાપ્ત અભિષેક કરી ભક્તિથી ઘરાતો આનંદિત થાય છે કે તેવા પ્રસંગે પોતાનાજ મલીન કર્મ [પાપ] નો નાશ અને શુભ કર્મ [પુન્ય] નો સચય કરવા રૂપ જે સ્નાપ્ત થાય છે તેની પાસે દેવતાદિકની પ્રતિદ્વિને પણ સ્થળ જેવી અસાર અને પ્રભુ ભક્તિનેજ સાર રૂપ ભેગે છે. જલ્દ અભિષેક કર્યા પહેલાં પૂર્વ નિર્માલ્યને જડનાથી સ્થાપી લેતાં તેમજ અભિષેક કર્યા પછી પ્રભુના અંગને સ્વચ્છ મકારના મુગધી મુશ્મ વસ્ત્ર વડે લૂછી લેતાં ભાવિક આત્મા મુશ્મથી સારી નિર્જરા કરી શકે છે તેથી વસ્તુતઃ પૂજા કરનાર, કરાવનાર [સહાય અર્પનાર] અને તેની અનુમોદના કરનાર પોતાનાજ આત્માને સ્વચ્છ - નિર્મલ કરે છે. તેમાં પુષ્ટ આલંબન [નિમિત્ત કારણ] રૂપ જિનેશ્વર પ્રભુ અથવા પરમ શાન્ત રસને દ્રવ્યથી પ્રભુની પવિત્ર પ્રતિમાજ છે. આ સ્થળે એક અગત્યની વાત તરફ ભક્ત જનોનું લક્ષ લેવાનું ઉચિત જણાય છે તે એ છે કે ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે પ્રભુનો સ્નાપ્ત અભિષેક કરવાની પોતાની કરજ વિસારી દેઈ, વડક સ્થળેય માફતી નોકરો પાસે તે કામ કરાવવામાં આવે છે. પટ્ટદુર્ગ નહિ પણ તેવે પ્રસંગે આપણા હૈડાના હાર અને માથાના મુગટ જેવા પ્રભુના અંગે અજાણતી રીતે અતિ વરસદ અને અળીદાર વાળાકુચીઓનો એવો ગ્રાસ દાયક સ્પર્શ કરાય છે કે તે દેહીને સહદય ભક્તજનોનું હૃદય મરાઈ આવે છે, કપે છે અને દ્રવે છે. ખીના અંગ લૂછનાથી જે કામ મુલે થઈ શકે છે તે કામ કરવા નાહક દેવતાદેવીથી તીક્ષ્ણ અળીવાળી વાળાકુચી-વડે છૂટથી કરવા દેવાય તે કેવા પ્રકારની ભક્તિ ? મુશ્મનો ભક્તિવદ્ધ ધારણે તો આવી અનેક વાણતોમાં જલ્દી સુધારો કરી શકાય અને અન્ય

અવિચારી જનોને પણ શુભ માર્ગ દર્શક થી શકશે

[૨] ચંદનનો સ્વભાવ શીતલ કરવાનો છે અને તે સના અને સમતા વડે પ્રમુ પરમ શીતલ છતાં મધ્યજનો પોતાના અનાદિરાગાદિ કષાય તાપને ઉપશમાવવા નિમિત્તે અને સમા, સમતાદિક ઉત્તમ ગુણો પ્રાપ્ત કરવા માટે તે પરમ મુને યજી [પૂજી-અર્ચી] પણ પ્રાર્થે છે કે હે પ્રમો ! અમે ભાવ શીતલતા પ્રાપ્ત અને ભાવ તાવ વધીએ એવો અનુગ્રહ આપ અમારી ઉપર કરો. અત્ર જણાવતુ જરૂરનું છે કે મુગ્ધ પૂજા ચંદનનીજ છે કેસર, કસ્તુરી પ્રમુખ મુગધી દ્રવ્યો અંગ રચનાદિક પ્રસંગે શોભાકારી હોવાથી અન્ય મધ્યજનોને અનુમોદનાના કારણ રૂપ થાય તેથી તેનો નિષેધ નથી અન્યથા તેનો આગ્રહ પણ નથી તેમ છતાં મુગ્ધજનો કેશર પાછળ પુષ્પલ સ્વર્ચ કરે છે અને ચંદન માટે મહુ ઓછી દરકાર કરે છે. તેમણે પોતાની થતી ખૂલ મુધારી જરૂરી વસ્તુ માટે સ્વાસ લસ રાત્રતુ જોડાયે.

[૩] મુમનસ નામ પુષ્પનુ, પદ્મિતનુ તેમજ દેવતાનુ પણ છે. તાર્જા વિકસિત, મુગધી એવાં વિવેકથી અણાયેત્રાં ઉચાં પુષ્પો વડે પરમ પ્રમુને યજતાં-પૂજતાં મન પ્રસન્ન-પ્રફુલ્લિત થાય છે, પ્રગસા પાત્ર થાય છે અને દેવતાદિકને પણ અનુમોદનીય થાય છે તેથી મુગ્ધજનો ઇન્દ્રાદિક દેવોની પેરે પરમ પ્રમુને વિવિધ જાતનાં ઉત્તમ પુષ્પોવડે, પુષ્પમાલ્યા (કાચા દોરાવતી ઢીલી માંડ દહને તૈયાર કરેલ) ફૂલન-દાર) વડે, પુષ્પ પગર વડે યજે છે-પૂજે છે અને પોતાના મન

૧ વિવેકથી મુગ્ધ, પણ સ્ત્રોય ઘોંચેલ નહિ એવા.-

ને પ્રમુદિત કરે છે તેમજ અન્ય જાતોને પણ અંગરચનાદિક વડે કર્મ નિર્જરાના કારણિક બની પ્રમુદિત કરે છે

[૪] ધૂપ અગ્નિમાં દહી, મલીન વાસ દૂર કરી, ઉત્તમ સુગંધો આપી, ઉચે જાય છે તેમ ભાવિષ આત્મા પ્રમુ પાસે ધૂપપૂજા વડે સ્વાર્થ ત્યાગ શિર્ષાધરીને અનાદિ મિથ્યા વાસના દૂર કરી, શુભ લેશ્યા પ્રગટાવી, સ્વપરનું હિત સાધી, ડેંચી ગતિ પામે છે પ્રમુની આશાતના ન થાય તેમ દૂરથી ધૂપ ઉત્તેજી ને તે પ્રમુની ઢાલી વાજુષ રાત્રી જોઈયે પ્રમુની અતિ નજદીક ધૂપદીપક કરવાથી આશાતના થઈ જાય છે

[૫] દીપકનો સ્વભાવ અંધકારને દૂર કરવાનો છે જગદીપક એવા જિનેશ્વર પ્રમુ પાસે જયણા સહિત ઉત્તમ દીપક પ્રગટાવી પોતાનામાં સ્વામાવિક્ત જ્ઞાનદીપક પ્રગટ કરવા શુભમતિ આપવા પ્રમુ પાસે મધ્ય આત્મા માર્યે છે ફુદાં વિગેરે પ્રસ જીવોનો નાશ ન થાય તેમ તે દીપક કાનસ પ્રમુખમાં પ્રમુની જમણી વાજુષ રાત્રી જોઈયે

[૬] અક્ષત નામ [અત્વડ] તંદૂલનું છે એવા અગ્નિ ઉજ્જ્વલ અક્ષતવડે સ્વાસ્તિકાદિક અટ્ટમગલ આલેખી, મધ્ય આત્મા પ્રમુ પાસે અત્વડ અને ઉજ્જ્વલ એક મોક્ષ સુત્ર માર્યે છે યોદા પણ અત્વડ અગ્ની શુદ્ધ અક્ષતજ વાપરવા ઉચિત છે. પણ જેવા તેવા અણ શોધેલા જીવાકુઠ છોલા વાપરવા ઉચિત નથી. કેમકે ' દ્રવ્ય તે ભાવ નિમિત્ત ' જેવું દ્રવ્ય વાપરીય તેવો ભાવ પ્રગટ થવા પામે.

(૭) અણહારી પદ-મોક્ષને પ્રાપ્ત થયેલા પરમ પ્રમુની પાસે સ્વ-

શક્તિ અનુસારે વિવિધ રસવતી દોરીને મધ્યાત્મા “ નિવેદન ” કરે
કે આપ મારી અનાદિની રસ લોહપતા નિવારિને મને આપના અનુ-
પમ અનુમતિ રસમાં લીનતા થાય તેમ કરો !

(૮) ઉત્તમ પ્રકારના રસવાળા (સરસ) ફળો સ્વશક્તિ અનુ-
સારે મધુ પાસે દોરીને જનારી ઉત્તમ ધીજી કદ નથી પણ મોક્ષ ફ-
લની, જ મધ્ય આત્મા માર્યના કરે. આવી સહેતુરુ માર્યના મધુ પાસે
કરવાથી આત્મામાં ચીરોટાસ મગટે છે જેથી મધુષ્ઠ ફરમાવેલા સ-
મ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ મોક્ષ માર્ગ મળી આત્મા મયાણ
કરવા લગમાલ્લ થને છે. અને અનુક્રમે ગુણ સ્થાનકમાં આગલ ઘણી
છેવટે “ નાગવેતુ ” ની પેરે નિર્મલ કેવલજ્ઞાન પામીને જન્મ જરા
મરણ, આધિ વ્યાધિ ઉપાધિ રહિત મોક્ષ સ્થાનને માત્ર કરે છે અદ્વ-
ય મકારી પૂજા પ્રતિદિન કરવાના અભ્યાસી ભક્ત જનો તેનું કાંઈક રહ-
સ્ય પામીને તેમાં અધિક રસ-અનુમતિ મેલવી અન્ય મુગ્ધજનોને
દ્રષ્ટાન્તરૂપ બને પણ આશંકયી તદ્ગત હેતુ, કાંઈક વિસ્તારથી વર્ણવેલ
છે એજ રીતે ૧૭ પ્રકારી, ૨૧ પ્રકારી, ૧૦૮ પ્રકારી એમ અનેક
પ્રકારી દ્રવ્ય પૂજા, ભાવ પ્રાપ્તિ-રક્ષા-ટર્કિ-નિમિત્તે શાસ્ત્રમાં વર્ણવી
છે તેનું રહસ્ય ગુરુ ગમ્ય મેલવી તેનો રસ-અનુમતિ મેલવી મધ્યાત્મા-
ઓ સ્વશ્રેય સાધો ! એ અત્રે રહજવા યોગ્ય છે.

[૧૩] પૂર્વકૃત પુન્ય જોગે આ મોત્તર મવાદિક દુર્લભ સામગ્રી
પામ્યા છતાં જો પુન્ય કરણીનો અનાદર કરવામાં આવશે તો શુધ્ધ
ગતિ શી રીતે મળશે ? અને કલ્યાણ પણ કેવી રીતે થશે ?

૧૪ જણે જણે આવવું સુદર્ભુ જાય છે, સદ્ધર્મી યૌવન અને જીવિત કુદર્ગાત્મિક સમૃદ્ધિ અસ્થિર છે, તે સમૃદ્ધ ઊઠી જણવારમાં જીવ પડશે જેની શકાય તો જેની લે.

૧૫ જે જે જણ, શ્વાસો શ્વાસ, ઘડી, દિવસ, માસ વર્ષ મમુલ્ય પર્યં કરાવીમાં જાય છે તે તે લેલે થઈ શકે છે આજસ કરી બેસી રહેનારને તો તે સમૃદ્ધિ અલેલે જાય છે.

૧૬ જે જે ક્રિમતી જણો જાય છે તે પાઝી નદિ આવશે એમ સમજી જેની શકાય તો જેની.

૧૭ મદ (*Intoxication*) વિષય, કપાય, નિદ્રા અને વિરુદ્ધા એ પાંચે પ્રમાદ જીવની પાયમાલી કરે છે અને સસારમાં મૂળાવે છે. સ્વચ્છદ વર્તન માત્ર પરિણામે દુઃખ દાયક જ છે.

૧૮ ચિન્તામણિ રત્ન, કામકુખ, કામધેનુ અને કલ્પદ્રુપ સમાન શુદ્ધ દેવ, ગુરુ અને ગર્વ ઉપર દ્રઢ વિશ્વાસરૂપ સમક્ષિત મેલવવા મૂલ્ય મયત્ન કરવો, સર્વ સુખનુ મૂળ જ સમક્ષિત છે.

૧૯ કુદેવ, કુગુરુ અને કુધર્મ પ્રત્યે આસ્પારૂપ મિથ્યાત્વ અવશ્ય તજવું જોઈયે વિપરીત શ્રદ્ધા એજ મિથ્યાત્વ જાણવું.

૨૦ મિથ્યાત્વ રૂપ ઉગ્ર વિષ વમ્પા વગર શુદ્ધ શ્રદ્ધાનો સંચાર, થઈ શકશે નહિ. તેથી પ્રથમ મિથ્યાત્વનેજ તજવું જોઈયું.

૨૧ જમ સવેગ નિર્વેદ (વૈરાગ્ય) અનુરૂપા અને આસ્થિકતા એ સમક્ષિતના પાંચ લક્ષણ છે તેમજ વીતરાગ—સર્વજ્ઞના વચનમાં સંજ્ઞા.

પરમતની વાંચડના, ધર્મના ફલમાં સદેહ, મૂઢમતિની મશસા અને તેનો પરિચય એ તેનાં પાર્વ દૂષણ છે.

૨૨ શુદ્ધ દેવ ગુરુ ધર્મની ચિકરણ શુદ્ધિથી સેવા કરવા ઘડે સમક્ષિત નિર્મલ યાય છે

૨૩ સમક્ષિતવતનુ જ્ઞાન સફલ યાય છે અને મિથ્યામતિનુ અ-ફલ જાય છે સમક્ષિતવતને જ્ઞાન, અમૃત થઈ પરિણમે છે અને મિથ્યા મતિને તે વિષ રૂપે પરિણમે છે.

૨૪ સમક્ષિત થતે પ્રમાદ તર્જીને શાસ્ત્ર સઘથી શ્રવણ, મનન અને પરિશીલન કરવાનુ શ્વાસ વ્યસન પાઠી દેશુ જોઈએ. તે ધારે તો મદ શુદ્ધિવાળા અન્ય જનોને તેનો બોધ પણ કરી શકે.

૨૫ “અવસર પામી આલસ કરશે, તે મૂર્ખમાં પહેલોજી
‘ મૂરખાને જેમ ઘેરર દેતા, હાથ ન માહે ઘેલોજી ॥ ”

એ ન્યાયે આવેલો અમૂલ્ય અવસર સફલ કરી લેવો ઘટે છે.

૨૬ કુગુલ્મી સાતિ તર્જીને, મુગુલ્મી સગતિ કરી, તેમનો સદુપદેશ દીલમાં ધારવાથી આપણી અનાદિની કડક કુટેવો મુધરી શકે છે તેથી તેવો સમાગમ શોધી લેઈને સાર્થક કરવો જોઈએ.

૨૭ શુદ્ધ દેવ ગુરુની સેવા—ઉપાસના (ભક્તિ) કરવાનો સ્વરો અતરંગ હેતુ, તેમનામાં પ્રગટી રહેલા અનંત જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રાદિક ગુણો આપણામાં પ્રગટી નીકળે એ છે, એ ગુદાની વાત સુવ લક્ષમાં રા-
ત્તીને તેમની આજ્ઞાનુ આરાધન—પાલન કર્યા કરવું જોઈએ

૨૮ 'નમે છે આના આંગળી, નમે છે ઢાઢમ ઢાલ ॥ શરદ વિ
 ચારો શુ નમે ? જેની ઓછી શાલ ॥' ' નમે તે મધુને ગમે.'

૨૯ જેમનુ મુલ સદા મુમસજ રહે છે, હૃદય દયાર્દ (દયાળી
 અત્યત મીનુ) રહે છે, વચન અમૃત જેનુ મધુર હોય છે અને કાપા
 પરોપકર કરવા તત્પર રહે છે એવા આનંદિત અને અનુકરણીય વસ્તુ
 જનો કોને વદવા યોગ્ય ન હોય ? તેમજે વિશ્વવંશ થાય છે.

૩૦ આંવાં જેવા ફાળેલાં ઘસો નમી—ઝલી પડે છે તેમ મુગુણ
 જનો (સજ્જનો) પણ જેમ જેમ ગુણમાં વૃદ્ધિ કરતા જાય છે તેમ તેમ
 અધિક નમ્રતા ધારે છે. એજ મધુતા પામવાનો સરલ માર્ગ છે

૩૧ આપણે જેવા (આદર્શ)ની સેવા કરીએ છીએ તેવા જ
 નીએ છીએ, તે માટે અત્પુરુષ આદર્શ ઈર્ષ્યા છોડી જોડે

૩૨ કાગડાની જેમ પરાયાં હિંદ્ર (ચાંદાં) જોવાની ટેવ તરી,
 અપણે ઘસની જેમ સાર ગ્રાહી (ગુણ ગ્રાહી) થાવું, અર્થાત્ આપણે
 ગર્ભરતા આદરીને શુદ્ધતા તરી દેવી જોડે

૩૩ મુલ દુઃખના મસગમાં શ્વાનવૃત્તિ તરી સિંહવૃત્તિ સેવવી
 જોડે તેવે મસગે હર્ષ શ્વેદ તરીને મુલ દુઃખનુ મૂળકારણ શોધીને
 સમભાવ સેવવો જોડે

૩૪ મુલ દુઃખમાં અન્યતો માત્ર નિમિત્તરૂપ હોય છે. પોતે
 પોતાની શુભાશુભ કરાવી મુલ દુઃખ પામે છે માટે પ્રથમથી
 'પાણી પહેલાં પાલ વાપરો' મિથ્યા

૩૫ પ્રથમથીજ પરિણામનો પૂરતો વિચાર કરી મદ્યતિ કરતા
 પછી શોધવું પડતુ નથી

૩૬ યોગ્યતા વગર ધર્મની પ્રાપ્તિ થતી નથી અને અન્યને ઠગવા જતાં તો આપણે જ ઠગાઈએ છીએ. સતોપમાજ મુલ્ય રહેલું છે સરલ સ્વભાવીનું જ કલ્યાણ થઈ શકે છે તેથી જેવું મનમાં, તેવું વચનમાં અને તેવું જ ક્રિયા (વર્તન)માં મૂકવું જોઈએ. પણ મનમાં ક્રૂર, વાણીમાં કંડ અને વર્તનમાં કડિયાવો પૂર્વાપર વિરોધ હોવો નહિ જોઈએ. જેમ વનેતેમ વિચાર, વાણી અને વર્તનમાં પવિત્રતા સચવાવી જોઈએ.

૩૭ મદ-અહારવદે જીવ લાગુતા પામે છે, વળી તેથી મવાન્તરમાં પણ શુભ સંજોગ મળતો નથી.

૩૮ ક્રોધ, અગ્નિની પેરે સ્વપરનો નાશ કરે છે અને લોભ-તુષ્ણતા તો સર્વ વિનાશક છે-ક્ષમાજ ધૈર્ય-સમતા એ ક્રોધનું અને સંતોષવૃત્તિ રાક્ષસી એ લોભનું વારણ (ઉપાય) છે.

૩૯ કદાપિ આપ વઢાઈ કરવી નહિ, મનમાં એવું કંઈક આવી જાય તો પૂર્વ મહાપુરુષોના પવિત્ર ચરિત્ર તરફ દ્રાષ્ટિ દેવી, જેથી સ્વ-ઉત્કર્ષરૂપી ઝવર જલ્દી શાન્ત થઈ જાશે.

૪૦ કાઢ, સવયવન કે હલકા આલંબન ભેડે થેસી રહેવું નહિ રોડનાં રોવાથી રાજ્ય રહેશે નહિ. સ્વપુરુષાર્થ ફોરવી, ઉત્તમ આલંબન પકડી, આત્મામાં જે અનંતી ક્ષેત્રમાં મરી છે, તેની શ્રદ્ધા મતીને રાખી, જે મુવિહિત માર્ગે મધ્યમણે મચરશે તે જગત પત્તેજ પાડશે શતિ ધમ્.

निवेदन

१४४४ ग्रथोना कर्ता महान् श्वेताम्बरश्चाचार्य
 श्री हरिजिह्वा सूरेश्वरे पचाशक नामनो अति उप-
 योगी सुदर सुबोधग्रथ नव्यजनोना हित अर्थे व-
 नाव्यो छे तेमार्थी अमुक (१-३-४) पचाशको
 अत्र प्रस्तावे खास उपयोगो जाणी तेनी सरल
 व्याख्यासद् गुणानुरागीमुनिराजश्री कर्पूरविजयजी
 महाराज साहेबे करी ठे ते व्याख्या अत्र दाखल
 करगमा आवेल छे, तेनो लाज लही नव्यजनो विधि
 रसिक घनी अविधिनो त्याग करो इति शम्

શ્રીમાન્ દરિમદ્રમૂરિવિરચિત્
 જિનદીક્ષા વિધિ-પ્રકરણમ્
 (દ્વિતીય પચાશક)

શ્રીમાન્ અમયદેવસૂરિકૃત ટીકા ઉપરથી સક્ષિત વ્યાખ્યા

પ્રસ્તાવના

જિનદીક્ષા પચાશકમા જિનદીક્ષા પ્રકરણ સમાવેલું છે તેનો અર્થ સામાન્ય રીતે एनो કરેલો છે કે ‘અનાદિ કાલથી પરિચિત થયેલ મિથ્યાત્વ કષાયનો ત્યાગ કરવો અને સર્વત્ર સર્વદર્શી શ્રી જિનેશ્વર દેવે મરુપેલા તત્ત્વાર્થનો સુપરિચય કરી તે ઉપર દૃઢ પ્રતીતિ રાખી સ્વઉચિત કર્તવ્ય શુદ્ધ લક્ષ્યથી કરવામા સ્વલ્પના આવતી અટકાવવી, તેમજ અનુક્રમે દ્રઢ અભ્યાસગ્રંથી સ્વરૂપતિ સાધવાપૂર્વક અન્ય યોગ્ય જોને પળ આ પવિત્ર ધર્મ પ્રયોર્ધા, યથાશક્તિ તેમના પળ સહાયક બની, પરમાર્થથી પવિત્ર જિનશાસનની પ્રભાવના કરવી’ આવી રીતે ઉન્નતિક્રમ સાધવાના અધિકારી કોણ છે ? તેનામા સ્વાભાવિક ઁણો ઁવા જોઈએ ? જિનદીક્ષા ઉપર તેનો કેવો અકૃત્રિમ રાગ હોવો જોઈએ ? છતાં શુદ્ધમહારાજ તેનાજ હિતની સ્વાતર કૈયા પ્રકારે પરીક્ષા કરી યોગ્યતા સુમધે પોતાને સ્વાત્રી થાય તોજ તેને ઉક્ત જિનદીક્ષા આપે ? જિનશાસનમા દીક્ષિત યનાર સ્વરો દીક્ષિત કેવા લક્ષણથી જણાય ? તેનું અનતર અને પરપર કર્તવ્ય શું અને શા માટે ? ઉક્ત સમ્યક્ત્વ માત્રિ અથવા મિથ્યાત્વ પરિહાર પૂર્વક જિનદીક્ષાના પ્રમાણે અનુક્રમે યોગ્ય અધિકારી આત્મા કેન્દ્રી થયી આત્મવરૂપતિ

પ્રાણી સમ્યગ્ દર્શનાદિરૂપ કલ્યાણકારી ધર્મમા અધિકારી કહ્યો નથી ૨

“આ જ્ઞાવમુરુતરૂપ દીક્ષા કોને કરારે પ્રાપ્ત થાય ?

તે શાસ્ત્રકાર કહે છે. ”

ભવ ભ્રમણ કરતા સદુપી છેલ્લા પુદ્ગલપરાવર્તનમાજ, કર્મની સ્થિતિ પાતળી પડી જવાથી નિર્મલ સ્વભાવવાળા અને ઉચ્ચરોત્તર (અધિક) વિશુદ્ધિને અનુભવતા પ્રાણીનેજ આ ભાવદીક્ષા પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, પરંતુ બીજા સહિશ્યમાન પરિણામવતને પ્રાપ્ત થતી નથી ૩

“તે દીક્ષાના અધિકારીનું વિશેષ સ્વરૂપ કહે છે ”

જેને જિનદીક્ષા ઉપરજ રાગ હોય, લોકવિરુદ્ધ સર્વ કાર્યાનો અનાદર હોય તથા સમ્યગ્ જ્ઞાન અને સદનુષ્ઠાનસપન્ન સદ્ગુણો સ વધ થયો હોય, તેવો વિનિષ્ઠ જીવ આ જિનદીક્ષાને યોગ્ય જાણવો ૪

“દીક્ષા રાગનું સ્વરૂપ ત્રણ ગાથાથી વર્તાવે છે ”

તથાવિધ કર્મના ક્ષયોપગમથી સ્વભાવેજ અથવા સમ્યગ્દર્શનાદિન મોક્ષ માર્ગને સદાય સમાચરતા અને ધાર્મિક જનોને ઘટ્ટુ માન્ય એવા કોઈ દીક્ષિત જીવોને શ્રવણે સામઝીને અથવા નજરે દેખીને આ જિનદીક્ષામાજ એવી રુચિ ઉત્પન્ન થાય કે ભવસાગરનો પાર પમાડવા સફરી વહાણ જેવી, લૌકિક વસ્તુઓની સ્પૃહા નહિ રાખનારી તથા સતત તદ્ભાવ પરિણામવાળી આ જિનદીક્ષા હું કેવી રીતે પામી શકું? દીક્ષા ગ્રહણ કરતાં વિઘ્નજ ન આવે અને વદાચ પ્રવલ્લ કર્મકૌર્મ વિગ્ર આવી પડે તો તે

“ અત્યવ દ્વતા રાખવી,

વિગ્નરહિતતા અને ચિત્તની દૃઢતારૂપ) “ દીક્ષારાગ ” સિદ્ધાન્તકાસોપ
વગો છે ૫-૬-૭.

“ હવે લોકવિરુદ્ધ ત્યાગ જણાવવા લોકવિરુદ્ધ
શ્રાવરણ સમજાવે છે ”

સર્પ કોઈની નિંદા એટલે કોઈની પણ નિંદા કરવી તે, તથા જ્ઞા
નાદિક ગુણસપન્ન આચાર્ય પ્રમુખની નિંદા તો વિશેષે લોચવિરુદ્ધજ
છે સરલ પણ સ્કૂલ બુદ્ધિવાળા ખનોની ધર્મકરણી દેહી તેમની તથા
તેમના ધર્મગુસ્તી મશ્કરી કરવી, તેમજ લોખા પૂજનીય ગણાતા
એવા રાજા, અમાત્ય, શ્રેષ્ઠી તથા તેમના ગુરુ પ્રમુખની હીલ્ના કરવી,
વહુ લોકોની સાથે વિરોધ કરનારનો સંગ કરવો, દેશાદિક આચાર્ય
સ્તુ હલ્લુધન કરવું, ઉદ્ભટ વેશ પ્રમુખનું ધારવું તથા દાન વિગેરે
ગમીરતા રહિત કરવાં, સારાં માણસો (સજ્જનો) ને કષ્ટ પડે તેમાં
સતોષ માનવો, તેમજ છતી શક્તિએ તેમના દુઃખ દૂર કરવા ઉપાય
ન કરવો, એ વધાં લોચવિરુદ્ધ કૃત્યો જાણવા ૮-૯-૧૦

“ હવે સુદર ગુરુયોગ વતાવતા છતા કહે છે ”

સમ્યક્ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રયુક્ત જે ગુરુ હોય તે સુગુરુ કહેવાય.
સ્વપ્ન અવસ્થામાં તે (ગુરુ) ના યોગે જલ્લ, અગ્નિ પ્રમુખથી આપણું
ચરત્રું, પર્વત માસાદ વે વૃક્ષના શિખર ઉપર ચઢવું, તેમજ સર્પ કે
તેવા પ્રૂર ખનાયરથી આપણી રક્ષા થવી, તે ઉપરથી ગુસ્તા સુદર
યોગનું અનુમાન કરી શકાય છે ૧૧

“હવે સમવસરણ રચનાદિક દીક્ષાવિધિ જણાવે છે.”

નિજ નિજ મનોરહે મુક્તાશુક્તિ મુદ્રાથી વાયુકુમાર પ્રમુખ દેવોનુ આદાન કરી પછી તથોગ્ય ક્રિયા કરવી ૧૨.

વાયુકુમારનુ આદાન કર્યા પછી સમવસરણ ભૂમિમાં સાગી રીતે પ્રમાર્જન કરવુ અને મેઘકુમાર દેવોનુ આદાન કરીને ત્યા મુગધી જન્મી દૃષ્ટિ કરવી ૧૩

રતુદેવીઓનુ આદાન કરી મુગધી પુષ્પોની દૃષ્ટિ કરવી અને અગ્નિકુમાર દેવોનુ આદાન કરી ત્યાં કાન્ધાશુર પ્રમુખ ધૂપ ડગ્ગેવગો એમ કેટલાક આચાર્યો કહે છે ૧૪.

પછી વૈમાનિક, જ્યોતિષી અને ભવનપતિ દેવોનાં આદાન પૂરુ કર્ત્ત, મુવર્ણ અને રૂપાના વર્ણ જેવા વ્રણ મઢની રચના ત્યાં કરવી ૧૫

વ્યતર દેવોનુ આદાન કરીને તોરણ પ્રમુખની રચના કરવી તથા અશોક વૃક્ષ, સિંહાસન, છત્ર, ધર્મચક્ર અને મહેન્દ્રધ્વજાદિકની પણ રચના કરવી (આદિ શબ્દથી મુવર્ણ કમલ અને ડગ્ગલ ચામર પ્રમુખની રચના પણ સમજી લેવી.) ૧૬.

ત્યારવાદ ત્યાં ઉત્કૃષ્ટ (પ્રધાન) ચન્દનની ઉપર સરુલ જગત્ના પરમ પૂજ્ય ત્રિભુવનશુર શ્રી જિનેશ્વરના ચડમુખ ધિંવની સ્થાપના કરવી ૧૭.

શુવનશુરની અગ્નિકોળે એક ધીજાની પાઠલ ગણધર મહારાજ, સાતિશયાદિ મુનિરાજો, વૈમાનિક દેવીઓ તથા સાતીઓની આજ્ઞા

નૈસ્ત્યક્રોળે મવનપતિ, વાળવ્યતર અને જ્યોતિષ સમયી દેવી-
ઓની સ્થાપના જાણવી ૧૯.

વાયુક્રોળે મુવનપતિ, વાળવ્યતર અને જ્યોતિષી દેવોની સ્થાપના
કરવાનું શાસ્ત્રાન્તરોષ્ ફરમાવેલું છે ૨૦

જ્ઞાનક્રોળે વૈમાનિક દેવો, મનુષ્યો અને મનુષ્ય સ્ત્રીના સમુદાય-
ની મગલકારી સ્થાપના પોતપોતાના દેહ સમયી ઝર્ણસહિત કરવી

એવી રીતે પહેલા માકાર (ગઢ) મા ત્રાર પર્યદાની સ્થાપના કરી,
બીજા માકારમા દેવતાની પેરે પોતપોતાના શરીરના વર્ણસહિત સાપ,
નોઢીયા, મૃગ અને પેશરી સિંહ પ્રમુખ તિર્યચ જીવોની સ્થાપના અને
ત્રીજા માકારમાં હાથી, મગર, કેસરી, મયૂર અને વજ્રહસ પ્રમુખ
આકારને ધારવાળા દેવ-વાહનોની સ્થાપના કરવી ૨૨

એવી રીતે ભક્તિ અને વૈભવ અનુસારે સમવસરણની રચના કર્યે
છતે પ્રદોષ (સાજ) સમયે શુભ તિથિ ચાર નક્ષત્ર યોગે ચદ્રવલ-
લાઠ લગ્ન (મુદ્ધર્ત) માસ થયે જેને દીક્ષા દેવાની હોય તે સમવસરણ-
મા આવે ૨૩

પછી ત્રિમુવનશુરના ગુણ ગ્રામ કરવાથી તેમના ઉપર તીવ્ર રચિ
જેને ઉત્પન્ન થઈ છે એવા તેને સામાન્ય રીતે જિનદીક્ષાની મર્યાદા
જણાવવામા આવે ત્યારવાદ તેને સમવસરણમાં આગલ કહેવામા
આવતી રીતિ મુજબ પ્રવેશ કરાવવામાં આવે ૨૪.

દીક્ષા લેવાની ઇચ્છાવાળાના કરસપ્પટ (સ્વોષા) માં મુગધી
પુષ્પો (અથવા મુગધી ચૂર્ણ અને પુષ્પો) આપવા તથા શ્વેત વસ્ત્રવહે

(ધીમે રહી) તેની આંત્રે પાટો બાંધવો પછી તેના હાથે સમવસરણ-
માં ક્ષેપવામાં આવતા પુષ્પના પદ્મવાદે દીક્ષાની આરાધના કે વિરા-
ધનારૂપ તેની સારી નરસી ગતિ આશ્રી ગુરુ મહારાજાને નિર્ણય કરવો
કે તેને દીક્ષા આપવી કે ન આપવી. (આ વિધિ દીક્ષા લેનાર હોય
તેને પ્રથમ પવિત્ર જલથી સ્નાન કરાવીને કરાવાય છે) નિર્ણય કરવા
પાંદે તેના હસ્તસપ્તમાં આપેલા મુગથી પુષ્પો ક્ષેપવામાં આવે તે જો
સમવસરણની મધ્યમાં પડે તો દીક્ષાની આરાધનાવડે તેની મુગતિ અને
જો તે પુષ્પ સમવસરણની બહાર પડે તો દીક્ષાની વિરાધના વડે તેની
મુગતિ સમજવી ૨૫

“ તે વાવત નિર્ણય કરવા અત્ર મતાંતર દર્શા-
વતા કહે છે ”

દીક્ષા લેનારે કે બીજાએ તેને પ્રસંગે ઉચ્ચરેલા ‘સિદ્ધિ દૃઢિ’
ઇત્યાદિન શુભાશુભ અર્થમૂલક શબ્દોવડે તે દીક્ષા સરથી નિર્ણય થાય
એમ અન્ય આચાર્યો કહે છે, બહી આચાર્ય(દીક્ષાગુરુ) સર્વત્રી મન વચન
કાયાના યોગની શુભાશુભ પ્રવૃત્તિથી તેનો નિર્ણય થઈ શકે છે, એમ
કેટલાક આચાર્યો કહે છે, તેમજ દીપક, ચંદ્ર, તારા પ્રમુખની ડ્યોતિ
અધિક તેજવાળી કે મદ તેજવાળી થવાથી પણ તેનો નિર્ણય થઈ
શકે છે તથા દીક્ષા ગ્રહણ કર્યાબાદ તેના શુભ યોગ (આચરણ)
ઉપરથી તેનો નિર્ણય થાય છે, એમ કદરૂ આચાર્યો કહે છે. ૨૬

“ સમવસરણમાં પુષ્પ પમ્પાથી યોગ્યતાનો નિર્ણય
 થતા તેને દીક્ષા અપાય પણ તે પુષ્પ સમવસરણ
 વહાર પડે તો શો વિધિ આચરવો ? તે
 કહે છે ”

જો તેના વસપુટમાં આપેલ પુષ્પ સમવસરણની વહાર પડે તો
 શકાદિક અનિચારને આલોચના પૂર્વક ‘ ચત્તારિ સરણ પવજ્ઞામિ’
 એ રૂપ ચાર શરણાં લેવાં, પદ્મ પરમેષ્ઠિ નમસ્કાર પાઠ વિગેરે તેને
 કરાવવા જા વિધિ કેટલી વાર કરાવવો ? ને કહે છે કે—મુગ્ધવાર
 કરાવવો. તે ઉપરાંત નિષેધ કરવો તેનો પરમાર્થ પણ છે કે પહેલી
 વાર પુષ્પ સમવસરણની વહાર પડવાથી ઉપર મુગ્ધવિધિ કરાવી ફરી
 પુષ્પ સમવસરણમાં ક્ષેપવા માટે પૂર્વની પેરે જ દીક્ષા લેનારે પ્રવર્તવું.
 ધીજી વચ્ચે પણ જો પુષ્પ સમવસરણની વહાર જ પડે તો પણ ઉપર
 મુગ્ધ વધો વિધિ ફરી કરાવવો તે વિધિ સાચવ્યા બાદ ધીજીવાર
 ફરી મસન્ન ચિત્તથી પુષ્પ ક્ષેપવા દીક્ષા લેનારે પ્રવર્તવું જો ધીજી
 વાર પણ વહાર જ પુષ્પ પડે તો તેની અયોગ્યતા (દીક્ષા સવધી)
 નો નિર્ણય થઈ જવાથી તેને દીક્ષા ગ્રહણ કરવાનો આગી રીતે નિષેધ
 કરવો કે ‘ મદ્ર ! ધીજા અસરે તને દીક્ષા દઈ શકાશે, હવળાં નહિ’
 इत्यादिक कोमल वचनो बढेज निषेध करवो. ૨૭.

“जो पुष्प समवसरणमांज पमे तो निषेध नहि
करतां तेनी उचितता जणावे छे ”

पूर्वोक्त रीति मुजव समवसरण मध्ये पुष्प पढवायी दीक्षा उचित
विद्युद्धिनी मतीति थया बाद दीक्षायोग्य जीवने पूर्व बाधेलो
आखनो पाटो दूर करी, गुरु महाराजाए मधुना दर्शन कराववां
अथेवा तेनामां सम्यग् दर्शन (समकित) आरोपवु पछी दीक्षास-
धर्मी स्थिति—मर्यादानु कथन करवु के ‘ हे भद्र ! दीक्षा अगीकार
करवानो उपर धताव्यो तेवो क्रम—सप्रदाय छे ’ वळी तेनी प्रशसा
करवी एम कहीने के ‘ भुजनगुरु भगवाननी पासेज पुष्प पढवायी
तार शीघ्र कल्याण थवु निश्चित जणाय छे माटेतु धन्य छे ’ अथवा
‘ संकळ कल्याणकारी श्री भागवती दीक्षा तुजने प्राप्त थइ, तेथी
तारु सर्व श्रेय थइ चूवयु माटे तु धन्य छे ’ तथा उपर मुजव परीक्षा
करवायी ते खुशी थयो छे के केम ? ते आचार्य महाराजाए जोवु
तेना मुख—मसजतादिक लक्षणोथी तेनो निश्चय करवो २८.

“ए प्रमाणे गुरुकर्तव्य कह्यु हवे शिष्यकर्तव्य
वतावे छे ”

पछी ऋण प्रदक्षिणा दइने शिष्ये निर्मळ चित्त—रत्रथी सम्यग्
रीते अत्र मस्तावे (दीक्षा दीधे छते) गुरु महाराजने लगारे सकोच
बगर सर्वथा “ आत्मनिवेदन ” करवु. मतलब के ‘ हु आपथ्रीनो
किरर छु, आप आ दीन सेवकता स्वामी छो ’ एवी रीते निर्दमपणे
“ आत्मार्पण ”, गुरुने करवु. २९

આવી રીતે નિષ્કપટપણે આત્માર્પણ કરવું તે ' ગુરુમક્તિ ' છે તથા અત્યંત ભાવવિશુદ્ધિથી એ ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મ છે, તેથી તે અવશ્ય કર્તવ્ય છે, તેમજ તથા મફતારની દૃઢ ભાવવિશુદ્ધિવગર પણ ફેરેલું તે ' આત્માર્પણ ' ઉત્કૃષ્ટ દાન ધર્મના બીજ (કારણ) રૂપ સમજવું કારણને—૩૦

આવું શિષ્ટાચરિત આત્મનિવેદન (આત્માર્પણ) કરવાનું જેવા તેવા કાચર માણસો તથાવિધ વીર્યની લામીથી સામઝી પણ શક્તાં નથી (તે તેમને ઠૂંકાનટૂંકા લાગે છે) તો પછી તે મુજબ કરવાની તો વાતજ શી ? તેથી જો કે તથાવિધ દૃઢ ભાવવિશુદ્ધિરહિત કરવામાં આવતા આત્મનિવેદન કરતા અત્યંત ભાવવિશુદ્ધિથી કરવામાં આવતું આત્માર્પણ ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મ છે, તો પણ તે ઉત્કૃષ્ટ દાનધર્મના બીજરૂપ હોવાથી તથાવિધ ભાવવિશુદ્ધિરહિત આત્મનિવેદન પણ કર્તવ્યજ છે. ૩૧

દીક્ષિતની ભાવશુદ્ધિ માટે તેના ઉપકાર અર્થે શાસ્ત્ર આજ્ઞાથી પ્રવર્તતાં દીક્ષિત વસ્તુમા મમત્વ રહિત હોવાથી ગુરુ મહારાજને કાં પર દૂપણ લાગતું નથી ૩૨

દીક્ષિતના પરિણામ તેના ઇગિત આત્માદિકથી જાણી, જેમ તેને સયમ માર્ગમાં દૃઢતા-સ્થિરતારૂપ ભાવ ધૃદ્ધિ થાય તેમ તેને દાન ગુરુસેવા, તપ અને કુસર્ગ નિષેધ પ્રમુખનો ઉપદેશ દેવા સર્વથી ગુરુ મહારાજાણ આ પ્રસંગે યત્ન કરવો ૩૩

જે શિષ્ય સમ્યક્ જ્ઞાનદર્શનાદિક યુક્ત હોય, મિથ્યાદૃષ્ટિયોગ વ્યવહારમાં તથા શાસ્ત્રદ્રવ્યમાં સ્પૃહારહિત હોય-નિઃસ્પૃહી હોય તથા

(૨૯)

આગમમાં પહેલાં શુદ્ધ તત્ત્વમાં રસિક હોય, તેજ પૂર્વોક્ત રીતે મિધ્યાત્વ ત્યાગ, સમ્યક્ત્વ અંગીકાર અને આત્મનિવેદન (આરમાર્પણ) વિગેરે વડે યત્ન કરી શકે પરંતુ ઉક્ત ગુણવિકલ્પ સિપ્પ યત્ન કરી શકે નહિ, તેમજ ગુરુ પણ ઉક્ત જ્ઞાનાદિક ગુણ વિશિષ્ટ હોય તેજ તેવી રીતે યત્ન કરી શકે, તેવા વિશિષ્ટગુણરહિત ગુરુ તેવો યત્ન કરી શકે નહિ. ૩૪.

ધન્ય—કૃતપુણ્ય—ભાગ્યવત્ ભવ્યજનોનેજ આ જિનદીક્ષાનો યોગ પ્રાપ્ત થાય છે તે દીક્ષાનો યોગ પ્રાપ્ત થયે છે. ધન્ય—કૃતપુણ્ય જનોજ ના કાપડા મુજબ પાછા છે—ચાલી શકે છે. ધન્ય—કૃતપુણ્ય જનોજ ના દીક્ષિત સાધુઓનું તેમજ તેવી ભાગવતી દીક્ષાનું વધુ માન વરે કે (કદાચ કર્મદોષથી પોતે તે દીક્ષા અંગીકાર કરી ન શકે તો પણ તેનાથી બને તેટલી તેની પુષ્ટિ કરે છે તેઓ પણ ધન્ય છે) અને તેઓ કલ્યાણરારી જિનદીક્ષાની તેમજ તેવા ભાગ્યવત્ દીક્ષિત સાધુઓની કદ નિંદા કરતા નથી, તેઓ પણ ધન્ય—કૃતપુણ્યજ સમજવા કેમકે શુદ્ધ જનો નિબિડ કર્મયોગે તે કલ્યાણરારી દીક્ષા અંગીકાર તો કરી શક્તાજ નથી પરંતુ મોહાન્ધપણથી તેના દ્વેષી બને છે, તેથી તે કાપડા અનત સસાર સમુદ્રમાં નિમગ્ન થઈ મહા દુઃખી થાય છે. પવિત્ર દીક્ષાની તેમજ પવિત્ર દીક્ષિત સાધુઓની નિંદાથી અલગ રહેનાર મધ્યસ્થ જનોને તેવાં દુઃખ સસારમાં અનુભવવાં પડતાંજ નથી ૩૫

“જિનદીક્ષા લીધા વાદદીક્ષા લેનારે જે કરવું યોગ્ય
 તે તે ઉપદિશતા ઠતા કહે છે ”

શ્રદ્ધા (સ્વરચિ-પરની અનુવૃત્તિ નહિ તે), સ્વેગ (મોક્ષાભિ
 લાષ) અને ક્રમયુક્ત દાન યથાશક્તિ અવશ્ય દેવું, તેમજ સ્વામિભવા
 નુસારે સ્વપર યોગ્યતા પ્રમાણે સ્વજનાદિકનો સત્કાર પણ કરવો. ૩૬

“સમ્યગ્ દીક્ષાના ચિન્હ વતાવે છે ”

દીક્ષા ગ્રહણથી અગીયાર કરેલા સમ્યક્ત્વ તથા તત્સહગત ગ્રમ
 સ્વેગાદિ ગુણો, સાધમિત્ર સાથે પ્રીતિ, તત્ત્વબોધ, અને ગુરુભક્તિ તે
 ગુણોની દીક્ષા દિવસથી દિનદિન વૃદ્ધિ થવી એ સમ્યગ્ દીક્ષાનાં સાચા
 ચિન્હ સમજવા ૩૭

અતિ શુદ્ધ અપવસાયથી તેમજ તેવહે માગ્યાં કર્મ સર્પી જગ્યાથી
 સ્ત્રેસ્ત્ર ઉક્ત ગુણોની વૃદ્ધિ થાય છે કેમકે એવો નિયમ છે કે ‘કાર
 ણ જોગે કાર્ય નીપજે’ માટે ઉક્ત ગુણવૃદ્ધિ એ તેનું સ્વ ચિન્હ છે ૩૮

શ્રુત ચારિત્રરૂપ ધર્મ ઉપર વહુમાન રાગવગથી તેમજ સાધર્મિક
 ઉપરના સ્નેહથી તેમનું વાત્સલ્ય (ભક્તિ) કરવાથી નિશ્ચે સ્વગુણની
 વૃદ્ધિ થાયજ છે તેથી તે સમ્યગ્ દીક્ષાનું સ્વ ચિન્હ સમજવું ૩૯

કરવામાં આવતાં સદનુષ્ઠાનથી ઘણું કરીને સમસ્ત જ્ઞાનાવરણીય
 પ્રમુલ ધાતિ કર્મોનો ક્ષયોપશમ થાય છે એવી રીતે જ્ઞાનાવરણીય
 કર્મ દૂર દબાવી નિશ્ચે તત્ત્વજ્ઞાનની વૃદ્ધિ થાય છે. તેથી તે તેનું સ્વ
 ચિન્હ છે. ૪૦.

(૩૧)

આ સમસ્ત શુભ સંપદાના પરમ હેતુ (પુષ્ટ આલબન—કારણ) ગુરુ મહારાજ છે, એવા સમ્યગ્ બોધથી સ્વચ્છ ગુરુ ભક્તિની વૃદ્ધિ પળ થાયજ છે. ૪૧.

એ રીતે કલ્યાણમાર્ગી આ મહાનુભાવ દેવ ગુરુની ભક્તિ પ્રમુખ દીક્ષાગુણોને અનુક્રમે ભાગ્યથી સેવતો છતો છેવટે સર્વવિરતિરૂપ પરમ દીક્ષાને પળ પામે છે. જેમ દેશવિરતિ દીક્ષાને પામ્યો તેમ સર્વવિરતિ દીક્ષાને પળ પામેછેજ ૪૨.

મિથ્યાતા, અવિરતિ, કપાય અને દુષ્ટ વ્યાપારરૂપ મિથ્યા (મોક્ષમાર્ગથી વિપરીત) આચારને પરમાર્થથી (શુદ્ધ અતઃકરણથી) પરિહરી, “પરમ દીક્ષાવત મદ્દાત્મા જીવનમુક્તિ” (પરમ નિરૂપાવેક આત્મસુખ) ને ભાવથી અત્ર અનુભવી, સમસ્ત ઘાતિ અચાતિ કર્મથી સંપૂર્ણ મુક્ત થઈ પડી “પરમ મુક્તિ”ને પળ પ્રાપ્ત થાય છે ૪૩.

આ “જિન દીક્ષા વિધિ” (પ્રકરણ) ને શાસ્ત્રની નીતિ પ્રમાણે સમ્યગ્ વિચારવાથી પળ (જે મહાનુભાવ તે મુજબ આચરણ કરે તેનું) તો કહેવુંજ શું ?) સકૃત્વંધન (એકવાર ફરી ઉત્કૃષ્ટી કર્મ સ્થિતિ વાધનાર) તથા અપુનર્વંધન (દ્વે પડી તેવી ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ નહિ વાધનાર) ઉભયમા કદાગ્રહ સંભવિત હોનાથી તે કદાગ્રહનો તેમને શીઘ્ર ક્ષય થઈ જશે ૪૪. ઇતિ શમ્.

શુન સ્યાત્ સર્વસંસ્થાનામ્

(૩૨)

જિનચૈત્યવદનવિધિ.

(તૃતીય પચ્ચાશર)

ધ્રીમાન્ અમયદેવસૂરિકૃત ટીકા ઉપરથી સંક્ષિપ્ત વ્યાખ્યા.

પ્રસ્તાવના

મિથ્યાત્વ, કપાલનો ત્યાગ કરી મુગુરસમીપે સમ્યક્ત્વ તથા શ્રી ધન યોગ્ય વ્રત નિયમાદિ અંગીકાર કરવા રૂપ જિનદીક્ષા લેનાર સ્વરેસ્વર જિનપૂજાનો અધિકારી થાય છે તે જિન પૂજાના ષેષ પ્રકાર પૈકી ભાવપૂજા ચૈત્યવદનાદિથી થાય છે તેનો વિધિ શાસ્ત્રકારે આ પચાશરક્રમાં વર્તાવેલ છે તેમાં ચૈત્યવદનાના પ્રકાર, તેના અધિકારી, દ્રવ્ય ભાવ ચૈત્યવદનાનું સ્વરૂપ, તે કોને અને કયારે સમયે ? તેનું ફળ, સ્વરા સ્વોદ્યા રૂપીઆના દૃષ્ટાંતથી ચૈત્યવદનાની ભાવના, સ્વોદ્યા રૂપીઆ જેવી અશુદ્ધ ચૈત્યવદનાનો નિષેધ અને સ્વરા રૂપીઆ જેવી શુદ્ધ ચૈત્યવદનાનું પ્રતિપાદન, ઉપરાંત જાતે વિધિ રસિક બનીને અન્ય મુગ્ધજનોનું હિત કરવાની ધર્માચાર્યોને મળ્યામળાઈ શક્યાદિ ઘણું ઉપયોગી વાંચતોનો સમીક્ષા કરેલો છે આ પચાશરનો ભાવાર્થ લક્ષ્યપૂર્વક વાંચી તેનું મનન કરી તે પ્રમાણે વર્તન કરવા યોગ્ય છે. દ્રવ્ય પૂજામાં ઘણો વસ્તુ ગાઢી ભાવપૂજા ધીલ્લુલ નહીં કરનારા અથવા તો ટુકા-માંજ પતાવી દેનારાઓને આમાંથી અવશ્ય ધરો લેવા લાયક છે દ્રવ્ય પૂજાને ભાવપૂજાના ફળમાં પારાવાર અંતર છે, દ્રવ્યપૂજા ભાવ પૂજાનું કારણ છે, તેથી તે શ્રાવકોષ અવશ્ય કરવા લાયક છે; પરંતુ સ્વરી

પાર્યોસિદ્ધિ ભાવપૂજાવહેજ હોવાને લીધે દિનપરાદિન તેનાપર ચપારે
બ્રહ્મ આપવાની આવશ્યકતા છે.

જ્ઞાવાચ્ય

૧ શ્રી વર્ધમાન સ્વામીને ભાવથી નમસ્કાર કરી, ઉત્કૃષ્ટ મધ્યમ
અને જયન્યરૂપ ત્રણ ભેદે, મુદ્રા વિધાનવહે વિગૃહ્ય એવું “ ચૈત્યવદન
વિધિનું ” સ્વરૂપ (સસેપથી) કહીશ.

૧૫૦ નમસ્કાર (સ્તુતિ) વહે જયન્ય ચૈ૦ જાણવું “ અરિહત
ચેડયાણ ” રૂપ દહન પછી ૧૫૦ સ્તુતિ કહેવા વહે અથવા શક્રસ્તવ,
અરિહત ચેડયાણ, લોગસ્ત, પુરસ્તવચર૦ અને સિદ્ધાણ૦ રૂપ પાંચ
દહનો અને પ્રસિદ્ધ ચાર થોડાં વહે મધ્યમ ચૈ૦ જાણવું, તથા ઉત્કૃષ્ટ
ચૈત્ય૦ પ્રસિદ્ધ પાંચ દહનો સાથે ત્રણ સ્તુતિયોં તથા જયવીરરાયના
પાઘથી થાય છે (ચતુર્થ^૧ સ્તુતિ અર્વાચિન જ છે) તેમજ વીજા

૧ આ પ્રકરણની વીજી ગાયાના અર્થમાં ચતુર્થ સ્તુતિ અર્વાચિ-
ન જ છે એમ જે લખેલું છે તે ટીકાકારનો અભિપ્રાય વાસ્તવિક છે,
તોપણ તેમણે પૂર્વ સમર્થ મહાશયની પુરપોષ કરેલી ચતુર્થ સ્તુતિ
(થોડ) ની આચરણા માન્ય રાખેલી છે, જેને લઈને શ્રીમાન્ હરિ-
ભદ્રસુરિજીએ પોતે પણ સસાર દાવામાં ચતુર્થ સ્તુતિ કરેલી છે, એટ-
લું જ નહીં પરંતુ વીજા પણ અનેક આચાર્યોએ એ પ્રમાણેજ અનુકરણ
કરેલું છે. વળી તે શ્રી હરિભદ્રસુરિ, પ્રમુખ સમર્થ આચાર્યોને આપણે
તો પ્રાચીન લેખીએ છીએ, તેથી આપણી અપેક્ષાએ તો તે પ્રાચીન જ છે,
કારણ કે તે “ આચરણ ” અલ્પજ્ઞ કે ભવભીરતા વિનાના આચાર્યા-
દિકે કરેલું નથી, માટે તે “ પ્રાચીન ” છે.

આચાર્યો એમ કહે છે કે પાંચ શકસ્તવના પાઠ્યુક્ત ચૈત્ય૦ સર્પૂર્ણ કહેવાય મતલબ કે પોષધાદિકમાં આજકાલ જે ચૈત્ય૦ પ્રચલિત છે તે ઉત્કૃષ્ટ, અને પ્રતિજ્ઞમણ સમયે જે ચૈત્ય૦ વિધિ પ્રચલિત છે તે મધ્યમ ચૈત્ય૦ જાણવું. તે પણ ‘પાંચે અભિગમ’ ‘ત્રગ પ્રદક્ષિણા’ તેમજ પૂજાદિ વિધાન સહિત કરતું એવી રીતે ચૈત્યવદના ત્રગ પ્રકારે સમજવી (તે દરેકના પાઠા ત્રણ ત્રણ ભેદ થઈ શકે છે)

“ અથવા પ્રકારાન્તરે તેના ત્રણ જોદ વતાવે છે ”

૩ અથવા સામાન્ય રીતે અપુનર્વધક વિગેરે યોગ્ય જીવોના પરિણામ વિશેષ અથવા ગુણસ્થાનક વિશેષથી સર્વે જન્મ્યાદિ પ્રકાર વાળી ચૈત્યવદના ત્રણ પ્રકારે જાણવી. ઇટલે અપુનર્વધકને જગન્ય, અવિરત્ સમ્યગ્ દૃષ્ટિને મધ્યમ અને વિરતિવતને ઉત્કૃષ્ટ, અથવા અપુનર્વધક પ્રમુક્ત દરેકને પણ પરિણામ વિશેષથી, તે ત્રણે પ્રકારની ચૈ૦ જાણવી. કેમકે અપુનર્વધક શિવાય વાકી વીંજા સકૃત્ વધક પ્રમુગ્ય મિધ્યાદૃષ્ટિ જનોને શાસ્ત્રમાં ચૈત્ય વદનાની યોગ્યતા રહિત હોવાથી અપ્રમાની ગણ્યા નથી. અપુનર્વધકાદિનેજ અપ્રમાની ગણ્યા છે તેથી તે અપુનર્વધકાદિકના અનુક્રમે શાસ્ત્રકાર સંક્ષેપથી લક્ષણ જણાવતા હતા કહે છે.

૪ હિંસાદિક પાપ કર્મ જે ગાઢ સંક્રિષ્ટ પરિણામથી કરે નહિ, મયનર ભવ (સસાર) ને સારો જાણે નહિ અને માતા, પિતા, દેવ, ગુરુ પ્રમુગ્ધની સર્વત્ર ઉચિત મર્યાદા સાચવે, કયાય પણ અનુચિત ખાચરે નહિ તેમજ લક્ષણવાળને “ અપુનર્વધક ” જાણવો.

૫ ધર્મ શાસ્ત્ર અવળ કરવાની (તીવ્ર) ઇચ્છા, ધર્મ સાધન કરવાનો (અત્યત) રાગ, તેમજ દેવ ગુરુની યથા સમાપ્તિ ભક્તિ કરવાનો (આગ્રહપૂર્વક) નિયમ ૫ “ સમન્નિવૃત્તતા લક્ષણ ” છે.

૬ માર્ગાનુસારી, શ્રદ્ધાવાન, મુલે સમજાવી પ્રકાશ એવો અનાગ્રહી, સ્વધર્મ કરणीમાં સાવધાન, સદ્ગુણરાગી, શ્રમ્ય અનુષ્ઠાનમાં આઠસ વગરનો એવો “ ચારિત્રી-વિરતિવત ” હોય

૭ આ ઉપર કહેલા અપુનર્વધકાદિક ભાવ વદના કરવાના પણ અધિકારી છે તે શિવાય બીજા મિધ્યાદષ્ટિ જનો તો દ્રવ્ય વદનાના પણ અધિકારી નથી કેમકે દ્રવ્યવદના પણ ભાવવદનાની યોગ્યતા છે તે સમયે છે તેથી વાતીનાને તો ધેરઠ અમપાન દ્રવ્યવદના હોઈ શકે

૮ અપુનર્વધક થકી બીજા સત્ત્વ વધકાદિક મિધ્યા દષ્ટિ જીવોને આ ભાવ વદના સવધી યોગ્યતા પણ વહુલ સસારીપણાથી હોવી યત્ની નથી, તેથી તેમને ભાવવદના તો સંભવેજ નહીં અને અમપાન દ્રવ્ય વદના તો અમલ્ય જીવોને પણ કહેલ છે, તેથી તેનું દ્રવ્યવદન સત્ત્વ વધકાદિકને પણ હોતું પડે એમ શાસ્ત્ર યુક્તિથી સમજી શકાય છે

“ દ્રવ્ય અને જ્ઞાવવંદનાના ચિન્હ શાસ્ત્રકાર જણાવે છે ”

૯ ચૈત્યવદના કરતા તેમાં ઉપયોગ (લક્ષ) ન હોય, તેના અર્થ (પરમાર્થ) ની વિચારણા ન હોય, વદન યોગ્ય અગિહતાદિકના મગટ પણ ઉપર વહુમાન ન હોય, ‘મને આ અતિ અદ્ભૂત દર્શનનો અપૂર્વ જામ થયો મને અપૂર્વ પ્રભુવંદનાનો અવસર માત્ર થયો’ એવો પ્રમોદ

૧૮ વે ઢાંચણ, વે હાથ અને પાંચમુ ઉત્તમાંંગ-મસ્તક, ૫ પાંચ અંગો સમ્યગ્ ભક્તિથી પૃથ્વી ઉપર લગાડતાં તે વડે પચાંગ મણિપાત્ર યયો જાણવો

૧૯ માહોમાહે દશ આગળીઓ આતરી, કમઝના દોઢાના આ-કારે બને હાથો રાખી, પેટની ઉપર હાથની ફોળીઓ સ્થાપી રાખ-વાથી “ જોગમુદ્રા ” થાય છે “ સમાધિમુદ્રા ” હોવાથી બને હાથ જોડી રાખવા તેનું નામ જોગમુદ્રા છે.

૨૦ આગઝના ભાગમાં ચાર અગુઝ જેટલા પહોઝા અને પાછઝ-ના ભાગમાં તેથી કડક ઓછા પહોઝા વે પગ રાખી કાયોત્સર્ગ કર-વાથી “ જિનમુદ્રા ” થાય છે વિદ્ય-ઉપદ્રવને જીતવા સમર્થ હોવાથી તે જિનમુદ્રા કહેવાય છે

૨૧ માહોમાહે આંગળીઓ આંતરી ન હોય એવા વે હાથ પોલા રાખી લલાટ (માલ) સ્પર્શે સ્થાપ્યા હોય (કે ન સ્થાપ્યા હોય) તે મુક્તાશુક્તિ મુદ્રા સમજી મુક્તાશુક્તિ નામ મોતીની સીપનું છે તે સીપના આકારે કરવામાં આવતી મુદ્રા તેનાજ નામે મુક્તાશુક્તિ કહેવાય છે

૨૨ ચૈત્યવદનામાં આવતી મુદ્રાદિક્રિયા, પદ અને અકારાદિ ઘર્ષણે વિષે તથા તેના અર્થને વિષે અને સાક્ષાત્ જિનવિવરને વિષે સર્વત્ર “ ટિલ્લ જ્વાઝાની ” પરે ઉપયોગનું અનુસધાન હોયું ઘટે છે. જેમ દીપક મહુલની પ્રભા ૫૪ ધરમાં છતી સામા ધરમાં પ્રકાશે છે તેથી જોકે વદલા અતરમાં જળાંતી ન હોય, તોપણ તેનું અનુસધાન હોયું ઘટે છે તેવી રીતે ઉક્ત સર્વ ક્રિયાદિકમાં પણ ઉપયોગનું અનુ-

સધાન હોઈ શકે છે. કોઈ એક ક્રિયાદિકમા ઉપયોગ મુખ્યપણે વર્તતો અન્યત્ર અર્થાદિકમા પણ તે હોવો ઘટે છે મતન્ય કે અભ્યાસ યોગે ઉપયોગ સર્વત્ર ફરી વળે છે.

૨૩ છિન્નજ્વાલામાં જ્વાલાનો ઉચ્છેદ હોય ત્યારે પણ અન્ય પરિણામને પામેલા એવા જ્વાલા-પરમાણુઓની સત્તા તો હોયજ છે, નહિ તો જ્વાલાની પ્રાપ્તિજ યાય નહિ તેમ જે અર્થાદિકમા પ્રગટ ઉપયોગ વર્તતો હોય તે શિવાય બીજા પણ વિપયોમા ચિત્તનો ઉપ-યોગ વ્યક્તપણે નહિ જણાતા છતાં તે તેમા સામાન્યપણે વર્તે છે

૨૪ સાયોપશ્ચમિક માલે આત્માના સ્વાભાવિક રૂઢા પરિ-ગપ વહે પરમ આદરથી ફરવામા આવેલું ચૈત્યવદનાદિક શુભ અનુષ્ઠાન કરતાં કરતાં તથાવિધ કર્મ દોષથી કદાચ તૂટી ગયું હોય (તૂટી ન ગયું હોય-કાયમ રહ્યું હોય તેનું તો કહેવુંજ શું ?) તોપણ ફરીને જે ભાવમા તે કરાયું હતું તે ભાવની વૃદ્ધિ કરનાર યાય છે, માટે મોક્ષ હેતુરૂપ શુભ ભાવની વૃદ્ધિ કરનાર હોવાથી ઉક્ત વદનામાં (અધિક) પ્રયત્ન કરવો ઘટે છે

૨૫ આ વાત પ્રાય શાસ્ત્રોક્ત પ્રકારે ધર્મવાસિત બુદ્ધિવત જનોને અનુભવ સિદ્ધ હોય છે તેથી તે લોકોત્તર બુદ્ધિવહે બુદ્ધિવત જનોણ સમ્યગ્ અવધારવી જોઈએ

“હવે પરિશુદ્ધ વદનાનું ચિન્હ વતાવે છે ”

૨૬ મોક્ષ મુલના અર્થોજનોને સમ્યગ્ જ્ઞાનાદિક જે મોક્ષના પ્રાપ્તિ છે તેને માટે જેમ જિજ્ઞાસા અવશ્યની છે તેમ તે જિજ્ઞાસા પ્રમુલ્ય

આ શુદ્ધ વદનાનું સ્વાસ લિંગ છે કેમકે તેથી શુદ્ધ વદનાનું પર્યાય સ્વરૂપ જાણીને મુરે સેવી શકાય છે

૨૭ ઉદ્દેગાદિક દોષોને તત્ત્વી ચિત્તને સ્વસ્થ રાખવું, તત્ત્વ સ્વ-રૂપમાં પ્રીતિ લગાવવી અને આનંદકારી તત્ત્વ જિજ્ઞાસા (જાણવાની અભિરુચિ રાખવી) તે ત્રિગેરે પ્રાય સમ્યગ્જ્ઞાન દર્શનાદિક આત્મગુણનો અભ્યુદય થવામાં કારણરૂપ થાય છે, એમ પાતંજલ્યાદિક યોગ શાસ્ત્રોમાં સારી રીતે સિદ્ધ કરી વતાવેલ છે.

“ જિજ્ઞાસા રૂપ ચિન્હવાલી શુદ્ધ વદના ક્યારે પ્રાપ્ત થાય તે કહે છે ”

૨૮ પ્રથમ કરણ—“ યથામટ્તિરુગ્ણ ઉપરાત વર્તતા ઇરા અપુર્નચર પ્રમુલ જનો, જેઓ પદ્માગ્રહ રહિત હોય છે, તેમને આ ઉપર જણાવેલી શુદ્ધ—નિર્દોષ વદના હોવી ઘટે છે પણ વીજા અયોગ્ય જનોને તે હોવી ઘટતી નથી. તે કરણ ત્રણ પ્રકારનાં પ્રગટપણે શાસ્ત્રમાં વ્યાસ છે

૨૯ “યથામટ્તિ” કરણ પહેલું (તે તો અનાદિ સસારમાં અમર જીવોને પણ કદ વસ્ત્ર પ્રાપ્ત થાય છે) વીજુ “અપૂર્નકરણ” (અનાદિ સસારમાં પૂર્વે પ્રાપ્ત નહિ થયેલું પણ અપૂર્વ હોવાથી) અને ત્રીજું “અનિટ્તિકરણ” (જે મોક્ષરૂપી વૃક્ષના વીજ સમાન સમ્યક્રૂપને પામ્યા વગર પાછું ન વહે તે) તેમાં વીજુ અને ત્રીજું કેવળ ભવ્યજનોને જ પ્રાપ્ત થાય છે, વીજા અમર્યને તો કેવળ પ્રથમ યથામટ્તિકરણ જ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ પછીના બે કરણ પ્રાપ્ત થઈ શકતાં નથી જીવના અધ્યવમાય ત્રિગેરેને શાસ્ત્રમાર કરણ કહે છે,

“ત્રણ કરણોનો વિજ્ઞાન-વિવેક વતાવે છે ”

૩૦ નિવિદ્ધ રાગ-દ્વેષના પરિણામરૂપ ગ્રંથિ પ્રદેશે પહોંચતા ધુધી મયમ કરણ હોય છે. ઉક્ત ગ્રંથિને મેદનારને ચીજી અપૂર્વકરણ પ્રાપ્ત થાય છે, અને ત્રીજી અનિવૃત્તિકરણ તો જેને સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ અવશ્ય તરતમાજ ધવાની હોય તેનેજ પ્રાપ્ત થાય છે. મતલબ કે અનિવૃત્તિકરણ કરી જીવ તરતજ સમર્પિત પામે છે.

૩૧ આ ઉપર જગાવેલા વિવેકથી શુદ્ધ વદનાનો લાભ મળે છે તથા અનાદિ સસાર ચક્રમાં મમતાં દ્રવ્યર્થિંગે તો આ વદના સર્વે ઇટલા વધા આદરથી આલોચના કરવી કે તે આત્માને મોક્ષને માટે જ થાય. મતલબ કે હવે શુદ્ધ વદના જ કરવી.

૩૨ શુદ્ધ વદનાયોગે જીવને અર્થ પુદ્ગલ પરાવર્તનથી અધિક સસાર ભ્રમણ રહેતું જ નથી, ઇમ જિન આગમમાં સ્પષ્ટ જગાવેલું છે.

૩૩ ઉપર જગાવેલી શાસ્ત્રયુક્તિથી પુદ્ધિવત જનોણ આ ચૈત્ય-વદનાનો સારી રીતે વિચાર કરવો કેમકે (જેમ તેમ) ચૈત્યવદના કરવા માનથી નિર્વાણ પદની પ્રાપ્તિ થઈ શકતી નથી. કેવલ શુદ્ધ વદનાથી જ તેની પ્રાપ્તિ થાય છે.

૩૪ વક્તી “ આવશ્યક નિર્યુક્તિ ” મમુલ શાસ્ત્રોમાં ચાર પ્રકારના સાચા સ્વોદ્યા સ્પીઆનુ દર્શાત શાસ્ત્રના જાણ પુરુષો કહે છે, તે પણ અજ ચૈત્યવદનાના પ્રસંગે સારી રીતે વિચારવા યોગ્ય જ છે “ તે ”

૩૫ જેમાં સોનું રૂપ વિગેરે સાચું અને છાપ પણ સાચી તે સ્પી-

ઓ સાચો સમજવો જેમાં છાપ સ્તરી ન હોય અને સોનું રુપ પ્રમુક્ત સાચું હોય તે રૂપીઓ મર્વયા થયું નથી (તો પણ તે મૂળ થયું હોવાથી સારો છે)

૩૬ સોનું રુપ વિગેરે લોટું છતાં ઉપર છાપ સાચી હોય તો તે રૂપીઓ લોટો જ જાણશે તેમાં વઢી છાપ પણ લોટી હોય (અને મૂળ ધાતુ તો લોટી છે જ) તેનું તો કહેવું જ શું ? તે તો પ્રગટપણે લોટો જ કહેવાય. ઉપર કહેલા ચાર પ્રકારમાં પહેલા પ્રકારથી પૂર્ણ ફળ, વીજાથી કદરુ અધુરુ ફળ અને ત્રીજા ચોથાથી તો મુગ્ધજનોને છેતરવા શિવાય વીજુ કશું ફળ નથી

૩૭ ત્રીજા ચોથા પ્રકારમાં જણાવેલું મુગ્ધજનોને છેતરવારૂપ અનર્થકારી અથવા સ્વપરને અપમાનકારી ફળ આ પ્રસ્તાવે અનુપયોગી હોવાથી જણાવ્યું નથી. ફક્ત આગમ અનુસારે આત્મગત મોક્ષાદિ ફળ જ આવી રીતે ચિંતવવું ઘટે છે.

“ ઉપનયવને યથાક્રમ જણાવે છે ”

૩૮ અપુત્રવૃંધકાદિમ્ને ઇચિત્ત એવા શ્રદ્ધાન અને ભક્તિરૂપ ભાવને અને છાપરૂપ શુદ્ધવર્ણાદિ તેમજ તદ્ગત ક્રિયાવદે કરાતી વદના થયું વદના જાણવી, તે યથોદિત ગુણવાળી હોવાથી નિશ્ચયે મોક્ષફળને આપનારી છે, અને પ્રથમ પ્રકારના રૂપીઆ તુલ્ય છે

૩૯ પૂર્વોક્ત શ્રદ્ધા અને ભક્તિભાવથી કરવામાં આવતી વીજા પ્રકારના રૂપીઆ જેવી ચૈત્યવદના તેના અક્ષર, અર્થ વિગેરેથી અશુદ્ધ હોય તોપણ તે અભ્યાસ દશાને વધુ મુશ્કેલી છે અથવા મોક્ષાદિક

ફલ આપવાવાળી હોવાથી શુભ-પ્રશસ્ત છે એમ તીર્થંકરાદિકોષ પર-
માવેલું છે કેમકે “ ભાવશૂન્ય ક્રિયા ” અને “ ક્રિયા શૂન્ય ભાવ ”
તે બનેમાં જનવા અને સૂર્ય જેટલું અંતર રહ્યું છે, મતલબ કે ભાવનીજ
પ્રધાનતા છે.

૪૦ ભાવ વગરની વદના, વર્ણ-અક્ષરાદિકથી શુદ્ધ હોય તોપણ
તે શીલા પ્રકારના રૂપીઆ જેવી કૂટી-લોટી છે, અને હ્રમય શુદ્ધિ
વગરની વદના તો ચોથા પ્રકારના રૂપીયાના જેવી હોવાથી યાવત્
અનર્થ ફલને આપવાવાળી છે.

૪૧ પ્રાયઃ પૃથ્વી અશુદ્ધ વદના ક્ષિપ્ર પરિણામી-ભારેકમાં જડ-
શુદ્ધિ જનોનેજ સંભવે છે અને તે પ્રાયઃ દુર્ગતિ (કુદેવત્વાદિક) ફ-
લને આપે છે, તેમજ આવા દુષ્ટ પ્રકારનાં ફલોપથી પ્રાયઃ પૃથ્વી
અશુદ્ધ વદના પ્રવર્તે છે.

૪૨ અન્ય આચાર્યો તો આ નામમાત્ર જિન વદનાને લૌકિક
વદના કહે છે તેથી તેનું ફલ પણ તેજુજ છે (અર્થાત્ સાક્ષાત્ અનર્થ
ફલવાલું કહેતા નથી) અથવા તેવી વદના લૌકિક વદના કરતાં
કંઈ પણ વધારે મોક્ષાદિ ફલરૂપે થતી નથી.

૪૩ ૫ સ્તર કહેલી જ્ઞાન પણ પુક્ત છે કેમકે “ ભાવપુક્ત જિ-
નવદનાનું સેવન નહિ કરવાથી મોક્ષાદિરૂપ તેના ઉત્તમ ફલની જેમ ”
અન્યાદ મધુર અનર્થ ફલ થતું પણ પ્રતિત નથી.

૪૪ જૈન વદના તો, વિધિથી કરતાં મોક્ષાદિ ફલ આપે અને
તેથી વિપરીત કરતાં વિપરિત ફલ આપે, તેથી લૌકિક વદના નથી
ફલ સમય પ્રકારના ફલનો અમાવ જેમાં હોય પૃથ્વી વદના જૈની કેમ

હોય ? આપેતુ નજ હોય તેથી અર્થાનર્થ અભાવવાળી તે વદના લૌકિક જાણવી તેજ વાત સ્પષ્ટ નિર્ધારપૂર્વક જાણાવે છે.

૪૫ તે માટે ઉક્ત દુર્વદના (જૈન સરસ્વી દેખાતી) પુર્વોક્ત યુક્તિથી લૌકિક જાણવી. તેમજ ઉક્ત વદનામાં શુદ્ધ શ્રદ્ધાન તથા મક્તિનો અભાવ હોવાથી કેવળ અથશૂન્ય--ઉપયોગ શૂન્ય ' ઠાણેજ, મોણેજ, જ્ઞાણેજ ' इत्यादिक પદો ઉચારવાથી તે અવશ્ય મૂળાવાદરૂપ થાય છે. એમ વિચારી હૃદયે સાન લાવી તેવા અવિધિ દોષથી પાઠા ઓસરી, જેમ વને તેમ વિધિનો સ્વપ્ન કરી શુદ્ધ ઉપયોગ સહિત ભાવ વદના કરવી.

“ વિધિયુક્ત શુદ્ધ વદનાની દુર્લભતા શાસ્ત્રકાર વતાવે છે ”

૪૬ શુભ (સુલભ) ફળને ઉત્પન્ન કરી આપનાર ચિંતામણિ, વલ્લભ, કામદુભ, કામધેનુ પ્રમુખ લૌકિક પદાર્થો પણ અમઘ્ય-અયોગ્ય જીવોને પ્રાપ્ત થતા નથી, તો પછી પરમ પદ—મોક્ષના વીજ-રૂપ આ પરમ-વિશુદ્ધ પ્રભુવદનાનું તો કહેવું જ શું ? એતો કોઈ દુર્લભ-કર્મી-આસન્નભવી-અપુનર્ધકાદિક જીવ વિશેષનેજ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. દીર્ઘ સસારી-ભારે કર્મી જીવોને તેની પ્રાપ્તિ દુર્લભજ છે.

“ અમઘ્ય અયોગ્ય જનોને ઉક્ત શુદ્ધ જિનવદનાની પ્રાપ્તિ થતીજ નથી, તેમજ મઘ્ય જીવોમાં પણ સર્વ કોઈને તેમી પ્રાપ્તિ થતી નથી તે વાત શાસ્ત્રકાર વતાવે છે. ”

૪૭ જે આસન્નભવી છે તેજ અત્ર શુદ્ધ વદના અધિકારે યોગ્ય

જાણવા. “ જાતિમાત્ર ભવ્ય ” કહી યોગ્ય કદા નથી કેમકે તેવું જાતિમાત્ર ભવ્યપણુ તો શાસ્ત્ર-સિદ્ધાન્તમાં આનાદિ કાળનું [સદગત] ફરેલું છે, પરંતુ તે કહી શકાય નહીં—મોક્ષ પમાડનારુ કહી નથી. મત-લબ્ધ કે સર્વ ભવ્યોને નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થતી નથી

“ જે ભવ્યજનો ઉક્ત જિનવદનાને વિધિયુક્ત સેવે છે અથવા તેની યથાર્થ વિધિ ઉપર શ્રદ્ધા રાખે છે તેઓ આસન્ન ભવ્ય છે. તેમજ જેઓ ઉક્ત જિનવદના તેમજ તેની વિધિનો દ્વેષ કરતા નથી તેઓ પણ આસન્ન ભવ્યજ છે એમ જણાવે છે ”

૪૮ જેમને યથાર્થ વિધિ તરફ દ્વેષ-તિરસ્કાર નથી, તેઓ પણ ત્રિષ્ટ કર્મના સયોપશમથી શુદ્ધિને પામેલા હોવાથી આસન્ન ભવ્ય જાણવા અને જેઓ સાક્ષાત્ વિધિયુક્ત જિનવદનાદિ કરે છે અથવા ઉક્ત વિધિમાર્ગ ઉપર જેમની સારી શ્રદ્ધા છે તેમનું તો બહી ફરેલું જ થુ ? તેઓ તો આસન્ન ભવ્ય છેજ એમ ચોક્કસ જાણવું ત્રિષ્ટ કર્મ વાળા ક્ષુદ્ર પરિણામી જીવોને તો શુદ્ધ વિધિ સર્વથી ઉપદેશ સિદ્ધનાદ જેવો પ્રાસજનક જ લાગે છે.

“ એવી રીતે વદના સર્વથી વિધિ-અવિધિનું ફલ વતાવી વિધિનો સ્વપ કરવા શાસ્ત્રકાર ઉપદેશે છે ”

૪૯ એવી રીતે પુર્વાપર વિરોધ ન આવે તેમ આગમ (શાસ્ત્રાર્થ) સારી રીતે વિચારી મુગ્ધ-મદ બુદ્ધિવાળા જીવોના હિતને માટે ધર્મા-ચાર્યોણ સમ્યગ્ વિધિનો સ્વપ કરવો, મતલબ કે પુર્વે જણાવ્યા મુજબ વિધિમાર્ગમાં પદિત પુરુષોણ પોતે પણ સ્વપ કરવો અને અન્ય યોગ્ય જનોને ઉક્ત વિધિમાર્ગનો ઉપદેશ આપી તેમાં જોડવા અથવા

પોતેજ આગમ રહસ્ય જાણી વિધિ રસિકુ વની ક્રિયાનુષ્ઠાન પ્રમાદ રહિત કરવું, જેથી મુગ્ધજનો પણ સ્વહિતકારી શુદ્ધ માર્ગમા સહેજે જોડાય.

૫૦ અત્ર મસ્તાકે પદિત જનોણ પક્ષપાત તર્જીને તીવ્ર ગ્લાનાદિ વને દેવા યોગ્ય ઔષધાદિકના દૃષ્ટાંત વિચારવા યોગ્ય છે તેમા જેમ વાઝ યુવાન કે વૃદ્ધ રોગીને યચિત કાલે યચિત પ્રમાણ (માત્રા) થી યચિત પથ્ય કે ઔષધ અપાય તોજ તે તેને ગુણકારી થાય છે, નહિ તો યલદો નવો રોગ યત્પન્ન થાય છે અથવા તો પુર્વલા રોગમાં વૃદ્ધિ થાય છે, તેમ સકલ કલ્યાણને સાધી આપનારી જિનવદના સર્વથી નિયમો પણ યોગ્યનેજ વિધિ સાથે દેવામાં આવે અને તે પ્રમાણે પાલ્લવામાં આવે તો તે ગુણકારી થાય છે નહિ તો અનર્થકારીજ થાય છે એમ સમજી તે સર્વથી વિશેષ અધિકાર મન્યસ્થપણે ટીકા યપર થી જાણી સત્ય માગે આદરવા સદાય યત્સુક થયુ. ઇતિશમ્,

॥ ૐ ॥

શ્રીમાન્ હરિમદ્ર સૂરિવિરાચિત
જિન ચતુર્થ પૂજા વિધિ પચાશક.
(સક્તિત વ્યારયા)

(મસ્તાવના)

આવકે નિરતર ત્રિકાલ જિનપૂજા કરવી જોઈપ તેટલા માટે આ યોયા પચાશકમાં કર્ત્તાણ જિનપૂજાનો વિધિ દાખલ કરેલો છે. શ્રી જિનપૂજાના સમયનો નિર્ણય, કેવી રીતે દ્રવ્યભાવથી પવિત્ર થઈને શ્રી

જિનપૂજા ગૃહસ્થોએ કરવી ? પૂજા મસગે પુષ્પાદિક સામગ્રી કેવી
 ઉત્તમ મેળવવી ? પ્રભુપૂજા મસગે ગૃહસ્થોએ કેવી જયળાથી—જયગાનો
 સ્વપ કરી પૂજા કરવી ? પુષ્પાદિકને કિલામણા ન થવા પામે તેને
 માટે કેટલી વધી કાઢતી રાખવી ? તેમજ ઉક્ત પુષ્પોની કાચા ટો-
 રાથી અને વહુજ ઢીલી ગાંઝથી ગુપેલી માઝાઓ પ્રભુના કંઠમાં કેવી
 રીતે આરોપવી ? પ્રભુની પૂજા કરતા પૂજા કરનાર શ્રાવકે પ્રભુ ઉપર
 અથવા પ્રભુના ગુણો ઉપર કેટલું વધુ ગદુમાન રાખવું ? પૂજા કરવા
 આવનારે નિમીઠિ પ્રમુલ દશ ત્રિનો સાચવવા પૂરતું લક્ષ રાખવું, તે-
 મજ દ્રવ્યપૂજા કર્યા બાદ ગમીર અર્થયુક્ત (મહાપુરુષ પ્રણિત) સ્તુતિ
 સ્તોત્રો વડે ચઢતા પરિણામે માત્રપૂજા કરવી, એવા ઉત્તમ સ્તુતિ સ્તો-
 ત્રયુક્ત ચૈત્યવદન કરવાનું માહાત્મ્ય, તેના પ્રત્યેક મૂત્રો—શક્રસ્ત્ર
 પ્રમુલ યાવત છેવટે ‘જયનીયરાય’ રૂપ પ્રણિધાન કહેતા તેના ગમીર
 અર્થમાં આપણો ઉપયોગ પરાવવા રાખવી જોઈતી કાઢતી, અને કાઢ-
 સમગ્રમાં શોભ રહિત રાખવી જોઈતી સ્થિરતા આશ્રી હલ્લેવ કરી,
 પ્રભુ પૂજા અને યતી અનિવાર્ય દ્રવ્યહિંસા આશયની શુદ્ધિથી ગૃહસ્થને
 પરિણામે હિંસા રૂપ નથી એમ ‘કુપસ્તનન’ પ્રમુલ દાવલા દલીલોથી
 શાસ્ત્રકારે સિદ્ધ કરી આપ્યું છે. વઝી ઉક્ત પૂજાથી પૂજા કરનારને
 પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષ વહુ લાભ થાય છે, તે નિગેરે અતિ ઉપયોગી
 વાવતોનો આ પૂજા મકરણમાં પુજ્યપાદ શ્રી હરિભદ્ર મુરારીશ્વરે વહુ
 અસરફારક રીતે સંસેપમાં સમાવેશ કરેલો છે ઉક્ત સર્વ વાવતો
 ઉપરાંત શાસ્ત્રકારની લેખન શૈલી અદ્ભુત ગૌરવવાળી છે. તેનો
 મેળવી મધ્ય જનો પરમાર્થ સાથી સ્વપ્રેક્ષે સાધો. ઇતિશ્રમ્

૧ શ્રી “મદ્દાવીર મધુને” પ્રણામ કરીને “જિનપૂજાનો વિધિ” અર્થ ગમીર છતાં શુરુ ઉપદેશ અનુસારે “સસેપથી કઢીન (પ શાસ્ત્રકારની મતિજ્ઞા છે.) વિસ્તારથી તો પૂર્વના આચાર્યોપ તે અન્યત્ર પ્રદર્શિત કરેજી છે

૨ જા છોર સચ્ચી પણ રેતીવાડી મમુલ સચ્ચી ક્રિયા “વિધિપુરુષ” કરવામાં આવતી ફલ્લદાયી નીવડે છે, તો પછી ઉભય લોન્માં હિતકારી જિનપૂજા જો વિધિપુરુષ કરવામાં આવે તો તે ઇષ્ટ ફલ્લદાયી થાયજ તેમા નવાઈ શી ?

૩ આગલ કહેવામા આવતા વિધિ મુજબ “યોગ્ય સમયે પવિત્ર થઈ પ્રધાન પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે ઉત્તમ સ્તુતિ તેમજ સ્તોત્ર વિનિષ્ઠ જિનપૂજા (શ્રદ્ધાવત શ્રાવકોપ) કરવી જોઈએ ”

“ પ્રથમ પૂજા સમય ધ્યાત્શ્રી શાસ્ત્રકાર કહે છે ”

૪ જેમ રેતીવાડી વર્ષાર્તુ વિગેરે ટાકુને કરવામાં આવતી વહુ ફલ્લદાયી નીવડે છે, તેમ જિનપૂજાદિક સચ્ચી ક્રિયા પોતપોતાના સમયે સધાતીજ મુલ્લદાયી થાય છે

૫ તે પૂજાકાલ સામાન્ય રીતે તો પ્રમાત, મધ્યાહ્ન અને સાયં-ફાલ રૂપ ત્રિસંધ્યા સમય જાણવો અથવા રાજ્યસેવા, વ્યાપારાદિક આજીવીકાનાં સાધનમાં વિરોધ ન આવે તે અને તેટલો ફાલ પણ પૂજાકાલ જાણવો.

૬ સ્વરી રીતે શુભ-મુલ્ક વૃદ્ધિ ગવેપતા બુદ્ધિમાન જીવે જેમ
કલ્યાણ પરપરા વૃદ્ધિ પામે તેમ આદર કરવો જોડે તેથી રાજ-
સેવકાદિકે પણ સ્વચાર્યમા વિરોધ ન આવે તેમ જિનપૂજામા પ્રમાદ
રહિત યત્ન કરવો

૭ આજીવીકાનો વિદ્યાત થાય તો ગૃહસ્થની સર્વ ક્રિયાઓ
સીદાઈ જાય, તેથી ગૃહસ્થને આજીવીકાની અપેક્ષા રાખવી પડે,
પરંતુ જેને તેથી દરકાર નથી તેને તો સદૂર્ણ સાધુધર્મજ
સ્વીકારવો યુક્ત છે

૮ તે માટે જ આજીવિરોધિતુક ક્રિયામા વિરોધ ન આવે તેમ
પૂજામા આભિગ્રહિક કાલ પણ યાન્ય રાખેલો છે. પટલે ચૈત્યવટન
કર્પા વગર મારે ભોજન કરવું નહિ કે શયન કરવું નહિ એવો નિયમ
ભેલો તે યુક્ત છે કેમકે તેથી જિનપૂજા કરવાનો અધ્યવસાય વન્યો રહે છે

“હવે પવિત્રતા રાખવા શાસ્ત્રકાર કહે છે ”

૯ તેમા દ્રવ્યથી “અને ભાવથી ત્રણે રીતે પવિત્ર વની પ્રભુ પૂજા
કરવી” દ્રવ્યથી દેશસ્નાન કે સર્વસ્નાન વહે દેહશુદ્ધિ કરી, શુદ્ધ-યો-
ગના ઘણાં વસ્ત્ર ધોતર અને સ્વચ્છાસન ધારીને અને ભાવથી તો અવ-
સ્થા સચિત્ત નિર્દોષ (ન્યાય યુક્ત વૃત્તિથી યુક્ત વનીને) ન્યાયજ સજ્જ
કર્મમલ ટાલ્યા સમર્થ નીરતુલ્ય દોષથી તે ભાવથી શૌચ જાળવો

૧૦ દ્રવ્યસ્નાનાદિ પણ “જયણાયુક્ત કરતા” આરમ્ભગ્રસ્ત ગૃહ-
સ્થને નિયમા ગુણકારી જ થાય છે કેમકે તે ‘કૃપાસ્થાન’
નિધે શુભ ભાવ ઉત્પાદક રહેતો નથી. એ રાણતા

કાદવથી ભેપાચાવડે કપ્પ પેદા થાય છે, પરંતુ જલ નીકળતાં વ્રત સર્વ દોષો નષ્ટ થઈ જાય છે અને સ્વપરને ઉપકારક બને છે, તેમ મધુ પૂજા અર્થે કરવામાં આવતાં સ્નાનાદિક પળ આરંભ દોષને ટાળી શુભ પરિણામની પ્રાપ્તિવડે અશુભ કર્મની નિર્જરા તેમજ વિશિષ્ટ પુણ્યવધર્તા કારણરૂપ થાય, માટે અપિકાર પરત્વે “આરંભસ્ત મૃદસ્થને જિન પૂજા, તેમજ જિનપૂજા અર્થે દ્રવ્યસ્નાનાદિ ઉપકારકજ છે.”

૧૧ તે “જયણા”-જીવરશ્મા માટે સ્નાન ભૂમિને નજરે જોવાથી તેમજ જગ્ને ગાઢ્યા ઘાદ વાપરવા વિગેરેથી બને છે એવી રીતે “જયણાપૂર્વક સ્નાનાદિક કરતા ગુહિયત જનોને શુભ અધ્યવસાય અનુભવસિદ્ધ મન્દી નીકળે છે.

૧૨ જિનપૂજા અર્થે સ્નાનાદિક વર્જી વીજે વધે સ્થલે જીવવધ-કારી આરંભને સેવનારો પ્રાણી જિનપૂજાદિ શિમિતે અનારંભ સેવે (દૃષ્ટલે યજ્ઞિત આરંભ કરતા અટકે, મામા શમા લાવે, તેનો નિપેધ કરે) તે મન્દ રીતે અજ્ઞાન આચરણ દીસે છે તેવા અજ્ઞાન આચરણથી લોકમા જિનશાસનની લઘુતા થાય છે. એવી રીતે કે જુઓ આ જૈનો ! સ્નાનાદિક કર્યા પછી પળ કેવા, જિનોને પૂજે છે ? અને એવી રીતે શાસનની નિંદ્રા કરાવવાથી મવાન્તરમા જિનધર્મ પ્રાપ્તિનો અભાવ થાય છે તે માટે દ્રવ્યથી સ્નાન કરી, શુદ્ધ વસ્ત્રધારીને જ જિનપૂજા કરવી યુક્ત છે અન્યથા ઉપર જણાવેલા દોષોની પ્રાપ્તિ થાય છે

૧૩ અશુદ્ધ-“અન્યાય” દૃષ્ટિ પળ એવીજ રાતે અધિક “દોષવાર્તી” છે કેમકે તેથી તો વળી અનેરા રાજાનિગ્રહાદિક દોષો

જીનૂજા છે તેટલા માટે દ્રવ્યથી અને ભાવથી થને રીતે પવિત્ર થઈ જિનૂજા કરવી જોઈએ.

૧૪ “ હવે વિશિષ્ટ પુષ્પાદિક સામગ્રી વને પ્રત્યુજા કરવી યુક્ત છે એમ વતાવે છે ”

૧૪ શ્રેષ્ઠ સુગંધી ઘુપવડે, સર્વ ઔષધીઓવડે, જાતજાતના જળાદિ વડે, (આદિ શબ્દથી દુધ ઘૂત અને ફ્યુરસ વિગેરે સમજવા.) સુગંધી ચંદનાદિકના વિલેપન વડે, શ્રેષ્ઠ સુગંધી પુષ્પોની માળાઓવડે વલિ [ઉપહાર] વડે તેમજ દીપક વડે—

૧૫ સર્પવ, દાધિ અને અક્ષત તથા ગોરોચદન મધુચ્ચ મઝી શકે તેવા અને તેટલા (માગલિક પદાર્થો) વડે, તેમજ વિવિધ સુવર્ણ, મુક્તાકાકળ અને રત્નાદિકની માળાઓ વડે જિનૂજા કરવી

૧૬ આવા ઉત્કૃષ્ટ સાધન (દ્રવ્યો) વડે ઘણું કરીને માવ (અર્ચન) પણ શ્રેષ્ઠ સપજે છે વળી આવાં વિગ્રમાન સારા દ્રવ્યોનો શ્રી જિનૂજાથી થીજો કોઈ વધારે સારો ઉપયોગ જણાતો નથી. માટે શ્રેષ્ઠ પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે જિનૂજા કરવી યુક્ત છે કશું છે કે ‘દેદ ધૂત્ર અને વલન (લી) મધુચ્ચ સસારની દૃષ્ટિ માટે ધાય છે, અને વીતરાગ મધુની પૂજા-ભક્તિ પ્રવ્યજનોને સસારના ઉચ્છેદને અર્થે ધાય છે. ’ આજ વાતને ભાવતા છતાં શાસ્ત્રકાર કહે છે—

૧૭ “ આ લોક સર્વથી અને પરલોક સર્વથી કાર્યોમાં પરલોક સર્વથી કાર્ય સાધન વધારે ઉત્તમ છે ‘તેની ઉપેક્ષા કરનાથી રહુજ મતર્ય સંભવે છે. ’ જિનૂજા ઇ (અતિ ઉત્તમ) પરલોક સર્વથી કાર્ય

છે તેથી પૂર્વેક્ત ઉત્તમ સામગ્રીનો ઉપયોગ કરવા જિનપૂજા જેવું વીજુ ઉત્તમ સ્થાનક નથી ' તે પારલૌકિક કાર્ય શુભભાવવડે સારી ગમ્યાય તેવું છે ' માટે એમ શુભ ભાવ તત્કાર્યાર્થી જો આદરવો' અને તેવો ભાવ પ્રભુપૂજા અર્થે મ્હવર પુષ્પાદિક સત્સામગ્રીવડે સિદ્ધ થઈ શકે છે

૧૮ જટલા માટે પોતપોતાની વિભૂતિ પ્રમાણે શુદ્ધિવત જનોએ જિનેશ્વર ભગવાન ઉપરના હૃદયના પ્રેમ-ઉદ્દાસ પૂર્વક ઉત્તમ પુષ્પાદિક સામગ્રીવડે શ્રી જિનપૂજા કરવી. યત 'શ્રી જિનેશ્વર ભગવાન નિષ્કારણ પરોપકાર રસિક છે, મોક્ષદાતા છે, શ્રદ્ધાપૂજિત છે, સ્વાસ્થ્ય તથામી જનોને પૂજ્ય છે અને જિનપત્ર પ્રાપ્તિ કરવા માટે પુષ્પ આલવન મૂળ છે ' માટે ભક્તિથી પૂજના યોગ્ય છે.

“ હવે વિધિદ્વારનું નિરૂપણ કરવા માટે કહે છે. ”

૧૯ આ પૂર્વે વર્ણવેલો ' કાલ-નિયમ, શૌચ પ્રમુખ ' વિધિ જિનપૂજામાં સામાન્ય પ્રકારેજ સમજવો વિશેષ પ્રકારે તો પુષ્પમાલાદિક જે જે પ્રશુભા અને રથાપવાં હોય તે તે સર્વ “ જેમ શોભાયમાન જણાય તેમ યત્નથી એકાગ્રપણે માથ શુદ્ધિથી કરવું ” શ્રી જિનપૂજા કરતા “ યત્નથી અન્ય લક્ષ ” રાખવું તે ચતાવે છે

૨૦ મ્હવડે તાસિના વાંધી [અટપટ મુલ્કનોશ પાંધી] અથવા જો તેમ કરતા અસમાધિ થતી હોય તો તે વાધ્યા વગર પણ પુષ્પમાલા આરોપણાદિક સર્વ કાર્ય યત્નથી કરવા તેમજ પૂજાકાળે શરીરમાં સ્વચ્છ રાખવાનું ક્રિયાતો પણ ત્યાગ કરવો આદિ શબ્દથી નાક

છોકરાનો તથા વિક્રયા કરના પ્રમુખનો પણ ત્યાગ કરવાનું સૂચવ્યું
યત્નથી પૂજા કરનારને જે પ્રાપ્તિ થાય છે તે દૃષ્ટાંતથી દેખાડે છે—

૨૧ જે સેવકો પોતાના સ્વામી પ્રત્યે પોતાની ફરજ [Duty]
આદરથી બજાવે છે તે સ્વસ્વામીને સતોષ ઉપજાવવાથી ઇચ્છિત ફ-
ળને પામે છે, પરંતુ જેઓ તેથી વિપરીત વર્તે અનાદરથી સ્વસ્વામી
ફરે છે તેમને ઇચ્છિત અર્થની સિદ્ધિ થતી નથી, પણ કષ્ણે માત્ર
પ્રાપ્ત થાય છે

૨૨ શ્રીમુચનગુરુ શ્રી જિનેશ્વર આશ્રી નો ઉપર કહેલી વાત વિ-
શેષે લાગુ પડે છે. એટલે જગદ્ગુરુ શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનની જે આ-
દરપૂર્વક ભક્તિ કરે છે, તે અતિ ઉત્તમ ફળને પામે છે. તેથી વિદ્વાન
જનો જિનેશ્વરોની પૂજા પૂર્વોક્ત ન્યાયે મુશ્કેલીથી અતિ આદર
પૂર્વક કરવી જોઈએ

“વહુમાન પણ વિધિપૂર્વક પ્રવર્તનાર ભક્તજનોને પેદા થાય છે
તે બતાવે છે. -

૨૩ એવી રીતે પ્રવર્તતાં પરમપદ—પોત્ત મેઝવી આપનાર વહુમાન
[હૃદયપ્રેમ] પણ નિષ્ઠે પ્રગટે છે. તેમજ અર્થગમીર સ્તુતિ સ્તોત્ર
સહિત ચૈત્યવદન કરવાથી પણ પરમપદદાતા વહુમાન જાગે છે માટે
તે પણ અવશ્ય સર્વવ્ય છે.

“સ્તુતિ અને સ્તોત્ર કેવાં હોય ? તે જણાવે છે.”

૨૪ એક શ્લોકમાનવાલી સ્તુતિ કહેવાય અને વહુ શ્લોક પ્રમાણ
સ્તોત્ર કહેવાય. અતુલ—“ગમીર સ્વદાર્થવદે શુભિન” અને “આત્મ”

[સર્વજ્ઞ-ચીતરાગ] ના “ ત્રિમાન ગુણોનુજ જેમાં ગાન કરેડુ હોય તેજ સ્તુતિ સ્તોત્ર સારભૂત પ્રધાન સમજવાં ”

૨૫ તે સારભૂત સ્તુતિ સ્તોત્રના અર્થાવગોધથી જરૂર શુભ અર્થ વસાય જાગે છે અને તેનો અર્થાવગોધ જેને થયો ન હોય તેને પણ તે સ્તુતિ સ્તોત્ર શુભ ભાવરૂપ હોવાથી રત્નના દૃષ્ટાન્તે ગુણકારીજ થાય છે. જેમ અજ્ઞાણુ પણ રત્ન તેના સુદર સ્વભાવથી ગુણકારીજ થાય છે તેમ પૂર્વોક્ત વિશેષણ વિશિષ્ટ સ્તુતિ સ્તોત્ર તેના અર્થ-રહસ્યના અજાણને પણ હિતકારીજ થાય છે માટે તે સેવ્યા યોગ્યજ છે.

૨૬ રોગી જનોજ જેના ગુણ જાણ્યા નથી પણ રત્નો જેમ રોગીના જ્વર, શુલ્ક પ્રમુખ રોગને શમાવે છે તેમ પૂર્વોક્ત સ્તુતિ સ્તોત્ર સ્વભાવ-રત્નો પણ કર્મ રોગને ટાળે છે

૨૭ તેટલા માટે પ્રશ્ન પૂજા કર્યા પછી સ્તુતિ સ્તોત્રાદિક પાઠ પૂર્વક, અસ્ખલિતાદિ ગુણ યુક્ત, “ આગમ અનુસારે ” અને “ ચઢતે પરિણામે ચૈત્યવદન અવશ્ય કરવું જોઈએ ”

૨૮ આવી રીતે પ્રથમ પ્રદર્શિત પૂજાપૂર્વક કરવામા આવતું “ ચૈત્યવદન કર્મ-વિપને દૂર કરવા પરમ મત્ત, તુલ્ય છે ” એવું સર્વજ્ઞ (અથવા શાસ્ત્રજ) - કહે છે જેમજ ચૈત્યવદન મમયે ‘મુદ્રા’ વિધા ‘યોગમુદ્રા’ નમોધ્યુગ કહેતી વચ્ચે, ‘ મુક્ત મુક્તિ મુદ્રા ’ જયવીરરાય, જાણતી હોયે અને જાણતી નેવિસાહુ રહેતી વચ્ચે, તથા ‘જિનમુદ્રા’ વાઝસગ કરતી વચ્ચે] કરવું જોઈએ, તેમજ જિનો અને જિનરૂ-લ્પિકોજ આચરેલ “ અંદોલ કાયોત્સર્ગ કરવો જોઈએ.

(૫૫)

“ ચૈત્યવદન સમાપ્ત થતા જે કરવું જોઈએ તે
શાસ્ત્રકાર કહે છે ”

૨૯. આ ચૈત્યવદનની સમાપ્તિ રસને શુભ-મગલકારી પ્રણિધાન
પટ્ટે પ્રાર્થનાગર્ભિત આગ્રતા કરવી જોઈએ. ઉક્ત પ્રાર્થના ‘જય વીય-
રાય’ ના પાત્રવડે કહેવાય છે. તેનાથી મદ્ધર્મ વ્યાપારોમાં પ્રવૃત્તિ,
મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં નહતા વિત્રોનો જય (વિગ્ર વિનાગ),
વિગ્ર વિનાગથી ધર્મસાધના સિદ્ધિ તેમજ સ્વપર ધર્મસાધનો સ્થિતિ-
કરણ એ કાંઈ પ્રકટે છે. પટ્ટા માટે તદ્દર્શી જનોએ ‘ પ્રણિધાન ’
અવન્ય કરવું.

૩૦. આ ‘ પ્રણિધાન ’ કરવાથી ‘ નિયાણુ ’ યોગે નહિ હુગઠ
પ્રવૃત્તિ હેતુક હોવાથી, ‘ પ્રણિધાન ’ તો ‘ આરમ્ભ યોહિલાભ ’ ઇત્યાદિક
પ્રાર્થના તુલ્ય છે. પટ્ટે લોપિ પ્રાર્થના જેમ નિયાણા રૂપ નથી તેમ
આ ‘ પ્રણિધાન ’ પણ શુભ અધ્યવસાયના સારણરૂપ હોવાથી નિયાણા
રૂપ નથી તેથીજ તેની પ્રવૃત્તિ છે. નહિ તો ચૈત્યવદનના અંતે તે
મુણાયજ નહિ.

૩૧. પરી રીતે ‘ પ્રણિધાન ’ યોગે શુદ્ધિની સિદ્ધિ સપજે છે.
નહિ તો પ્રણિધાન શૂન્ય અનુષ્ઠાન નિશ્ચે દ્રવ્ય અનુષ્ઠાનજ કહેવાયજે
તેટલા માટે યોગ્ય ભૂમિકા વિશેષે આ ‘ પ્રણિધાન ’ નું કરેલું અવિ-
રુદ્ધ-અચિત્તજ છે.

“ હવે તેનો વિધિ કહે છે. ”

૩૨ સવિત્ત એટલે મોક્ષાર્થી અથવા ભવમીત જને સાવચાન થા
તીત્ર શ્રદ્ધા વડે (એ માનસિક વિધિ રહ્યો, હવે નાયિક કહે છે)
મન્ત્રક્રમ પર વે હાથની અજલી સ્પર્શીને આ પ્રણિયાન આટરપૂર્વક કરવું

“ તેનો પાઠ ક્રમ વતાવે છે ”

૩૩ હે વીતરાગ ! (ઉપલક્ષણથી હે વીતદ્વેષ ! અને હે વીતમોહ !)
આપ જયવતા વર્તો હે જગદ્ગુરુ ! હે ભગવાન્ ! આપના પ્રભાવથી
મને પ્રાપ્ત થાઓ ! ભવમા નિર્વેદ (સસાર ઉપરથી વૈરાગ્ય), માર્ગાનુ
સારીપણુ (મોક્ષમાર્ગમા પ્રયાણ) અને ઇચ્છિત ફલની પ્રાપ્તિ (જેથી
ચિત્ત સ્વસ્થ થાય અને ધર્મમા મુલે પ્રવૃત્તિ થાય એવી જોગવાઈ મળે !)

૩૪ તેમજ લોકપિરુદ્ધ કાર્યનો ત્યાગ, માતા પિતા ધર્માચાર્યાદિ
ગુરુજનોની પૂજા-ભક્તિ, પરોપકાર, શુભ ગુરુ મહારાજનો સયોગ,
અને તેમની આજ્ઞાનુ અલંબ પાઠન જીવિત પર્યંત મુજને હે ભગવાન્,
આપના પસાવે (સદાય) હો !

“ આ પ્રણિયાન યોગ્ય ભૂમિકા (અવસ્થા) પર્યંત કરવું પડે છે
એમ શાસ્ત્રનાર વતાવે છે ”

૩૫ આ પ્રાર્થના-પ્રણિયાન, તે તે પ્રાર્થનાયોગ્ય ભવ-નિર્વેદાદિ-
પના અમારે કરવાનું છે (કેમકે અમારું વસ્તુનીજ પ્રાર્થના કરાવે છે)
અથવા અહીં મતાંતર વહે છે કે તે પ્રાર્થના યોગ્ય ભવ-નિર્વેદનું જો
અનંતર (શીઘ્ર ભાવી) ફળ અપ્પમ્ત્તાદિક ગુણસ્થાનમ્ની શ્રેણિરૂપ

અને પરપર (અનુક્રમે થનાર) ફલ મોક્ષરૂપ તેના અમાલે કરવું
 સચિત છે સ્પષ્ટાર્થ એવો છે કે જ્યાં સુધી ભવ વૈરાગ્યાદિક પ્રાપ્ત થયા
 ન હોય અથવા વૈરાગ્યાદિકના ફલરૂપ અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનાદિક પ્રાપ્ત
 ન થાય ત્યાં સુધી કુશળ અનુષ્ઠાન રૂપ પ્રણિધાન અવશ્ય કરવું યોગ્ય
 તજ છે. જ્યારે અપ્રમત્ત (સત્તમ ગુણસ્થાનવર્તી) મુનિગજોથી આગ-
 ળના જે પ્રમત્ત સયમી (છઠા ગુણસ્થાનવાસી) મુનિગજો છે ત્યાં
 સુધી તેમને સર્વને તો આ પ્રણિધાન કરવું યોગ્ય છે, પરંતુ ત્યાર
 પછીના જે અપ્રમત્ત સયમી વિગેરે છે તેમને તે કરવું યોગ્ય નથી;
 કેમકે તેઓ નીરાગી-નિસ્પૃહી હોવાથી કશી પ્રાર્થના કરતા જ નથી
 યત “ મોક્ષે ભવે ચ સર્વત્ર, નિ સ્પૃહો મુનિસત્તમ ”

“ પૂર્વે કહ્યું કે પ્રણિધાન નિયાનારૂપ નથી તે વાક્યતઃ સાધક
 પ્રમાણ દર્શાવતા કહે છે ”

૩૬ આ ‘જય વીરરાય’ રૂપ જે મોક્ષાંગો [નિવૃત્તિના કારણો]
 ની પ્રાર્થના અથવા મોક્ષાંગ રૂપ પ્રાર્થના તે પ્રણિધાન કરવા યોગ્ય
 પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પર્યંતના જીવોને સૂત્ર-સિદ્ધાંતની અનુમતિ હોવાથી
 નિયાનારૂપ નથી. જેમ રોધિલાભની પ્રાર્થના શાસ્ત્ર અનુમત હોવાથી
 પ્રમાણ છે તેમ આ મોક્ષાંગ પ્રાર્થના (પ્રણિધાન) પણ શાસ્ત્રાનુમત
 હોવાથી નિયાના રૂપ નથી પણ પ્રમાણ છે. અપ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાન-
 વર્તીને માટે તો તે યોગ્ય નથી, એમ પૂર્વે પ્રદર્શિત કરેલું છે, તેથી
 પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પર્યંતજ તે પ્રાર્થના-પ્રણિધાન કરવું યોગ્ય છે

૩૭ એવી રીતે મોક્ષાંગ પ્રાર્થના નિયાનારૂપ નથી, તો “ દુઃખ-

શ્રુતસ્વયં, ધ્યાનગતય” પ્રમુખ શાસ્ત્રોમા ‘આ ધર્મથી હું તીર્થંકર થાઉં’
 ગયી રીતે પ્રાર્થનાનો પ્રતિષેધ કેમ કરેલો છે ? ઉત્તર—તે તીર્થંકરત્વ
 પ્રાર્થન રાગવ્યાપ્ત હોવાથી ભવ પ્રતિરૂદ્ધ છે, તેથી તત્પ્રાર્થન—પ્રતિષેધ
 યુક્ત છે.

૩૮ રાગાસક્તપણે તો તે પ્રાર્થના દૂષિત છે, પરંતુ રાગ રહિત
 કરેલી તેજ પ્રાર્થના અદૂષિત છે રાગ રહિતપણે (નીરાગી ભાવે)
 કરવામા આવતા જિભક્તિ પ્રમુખ કુશલ અનુષ્ઠાન થકી અનેક ભવ
 જનોને હિતકારી અને અનુપમ આનંદ સપાદન અપૂર્વ ચિન્તામાણસદૃશ
 (અચિન્ત્ય મુગ્ધાદાયક) તીર્થંકરપણુ પ્રાપ્ત થાય છે .

૩૯ તેથી સદ્ધર્મ દેશનાત્મિક તીર્થંકરની કરણી હિતકારી છે
 અને એવા પ્રકારના ઉત્તમ અવ્યવસાયશાળા આત્માને અપ્રતિઘાતી છે.
 માટે સદ્ધર્મ નેશનાદિન ધર્મંકરણીમા પ્રવૃત્તિ સ્વરૂપ તીર્થંકરત્વની પ્રાર્થના
 અર્થાપત્તિ ન્યાયથી દૂષણ રહિત છે

૪૦ આ મ્થલે પ્રણિધાન સવગ્રી વધારે વ્યથન કરવાથી સર્વો
 ષ્ઠી રીતે શાસ્ત્ર નીતિ મુજબ નિર્દોષ જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજા મનુષ્ય
 ભય પ્રમુખ ઉત્તમ સામગ્રી પામીને અવશ્ય કરવી ઉક્ત વિષયમાં ભવ્ય
 જનોણ લગારે પ્રમાદ ન કરવો.

૪૧ જિન પૂજા કરતા પૃથ્વીકાય પ્રમુખ જીવ નિકાયની હિંસા
 થાય છે, ને હિંસાનો જિનેશ્વર ભગવાને નિષેધ કરેલો છે તેમજ (તેમ
 છતાં) તે પૂજા પૂજ્ય—જિનોને (કહ) ઉપકારી નથી તો પછી એવી
 પૂજા નિર્દોષ—દોષ રહિત શી રીતે હોઈ શકે ?

“ ઉક્ત શંકાનુ સમાધાન કરે છે ”

૪૨ જિન પૂજામાં કયચિત્-યોડ પ્રકારે જીવરથ થાય છે, તો તે ‘દૂપ સ્વનન’ દૃષ્ટાતથી ગૃહસ્થોને તે જિનપૂજા નિર્ણય વહી છે. યરાચર જયણા પૂર્વક પ્રમુ પૂજામાં પ્રવૃત્તિ કરે તો તેમાં સર્વશાંતિ વિહિસા ન થાય, કેવલ તેમાં અન્યવસાયની વિશુદ્ધિથી અનુવથા વિહિસાની જ પુષ્ટિ થાય. સાધુ-નિમ્નયોને તો તે દ્રવ્યપૂજાનો નિર્ણય રાગીને શ્રીપત્ની પેરે કયેલોજ છે.

“ વીજુ સમાધાન આપે છે ”

૪૩ ગૃહસ્થો અસદ્ આરંભમાં પ્રવૃત્ત થયા હોય છે. પટલે જેમાં વિહિસા થયા કરે એવા કડક રેતીવાડી પ્રમુખ પંથા કરતા હોય છે તેમને આ જિનપૂજા તે અસદ્ આરંભથી નિવર્તાવવાવાળી થાય છે. એવી રીતે કે જિનપૂજામાં જ્યાં મુર્ખી ગૃહસ્થ પ્રવૃત્ત હોય ત્યાં મુર્ખીને અસદ્ આરંભનો અસંભવ અને શુભ ભાવનો સંભવ હોવાથી પ્રમુ પૂજા તે પાપારંભથી મુક્ત કરાવનારી થાય છે જ એમ કહેવાય છે તે પુદ્ધિગાળી જનોણ સારી રીતે આલોચવા-વિચારવા યોગ્ય છે.

“ હવે જે કદા કે પૂજા પૂજ્યને કદ ઉપગારી નથીજ તેનું સમાધાન કરવા કહે છે ”

૪૪ જો કે કૃતકૃત્ય હોવાથી પૂજ્ય એવા જિનેશ્વરોને પૂજાથી ઉપગારનો અસંભવ છતાં પણ પૂજા કરનાર ભક્ત જનોને તો પુણ્યપાદિ રૂપ ઉપગાર થાય જ છે, જેમ મત્રાદિક સ્મરણ અને આશિષ પ્રમુખ સેવન કરતાં તે તે મંત્ર અગ્નિ પ્રમુખને ઉપકારક નહિ.

ફને તો ઉપગાર થાય જ છે તેમ અહીં પણ પૂજા વિષયે મળ્ય પૂજક
ને ઉપગાર સમજવો

“ પૂજામાં જીવ વધ થાય છે એમ માનતા છતાં તે જીવ વધની
વીર્યથી જે પ્રમુખપૂજામાં પ્રવૃત્તિ કરતા નથી તેમને ઠરકો આપવા માટે
કહે છે ”

૪૫ જેઓ સ્વદેશાદિક નિમિત્તે પુત્ર પરિવારાદિકને અર્થે પણ
જીવહિંસામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે તેમને જિનપૂજા અર્થે (દેશ્વાતી) જીવ
હિંસામાં ન પ્રવર્તવું—દેશ્વાતી જીવહિંસાથી ઠરી જિનપૂજા થતી દુર
રહેતુ એ મોહ મૂઢતા છે મોહ મૂઢતા વગર વિશુદ્ધ માવને પેદા કર
નારી અને વોધિલાભાદિક અનેક ગુણ સંપાદન કરી આપનારી, પર
માર્થથી જીવરક્ષાના નિમિત્તભૂત હોવાથી કેવળ દયા લક્ષગવાળી અને
સ્વપરને મોક્ષરૂપ અમોગ ફળ આપનારી જિનપૂજામાં અપ્રવૃત્તિ—પ્રવૃ
ત્તિનો ત્યાગ થાય જ કેમ ? પાપ આરમ્ભમાં આસક્ત હોવાથી વિશિષ્ટ
દયા વર્જિત ગૃહસ્થને પવિત્ર જિનપૂજાનો ત્યાગ કરવો એ કેવળ કલ્યાણ
અનુષ્ઠાનથી અલગ રહી આત્માને જ ઠગવા જેવું છે.

૪૬ છટલા માટે મોક્ષ સુલ્ભને ઇચ્છનાર ગૃહસ્થ જનોએ સૂત્ર ક
થિત વિધિ અનુસારે પ્રમાદ રહિત શ્રી જિનેશ્વર મહાવાનની પૂજા (જે
વશ્ય અહર્નિશ) કરવી જોઈએ

૪૭ જેમ (સ્વયંભૂરમણાદિ) મહાસાગરમાં સેપવેલ એક જ
મિંદુ (અનેક વિંદુઓની વાત દૂરજ રહે) અસપ થઈ રહે છે તે

ગુણસ્ત્રોત્રના આધારભૂત હોવાથી સમુદ્ર સમાન શ્રી જિનેશ્વરોર્ન કરેલી પૂજા ફલની અપેક્ષાએ અક્ષય થાય છે

૪૮ જિનેશ્વરોની પૂજા વડે વીતરાગત્વાદિ ઉચ્ચ ગુણો ઉપર તેમજ ઉચ્ચ ગુણધારક જિનો ઉપર ઘટુમાન ઉત્પન્ન છે, ઉચ્ચ પ્રાણીઓના પોતાની ગણના થાય છે, અને અનુક્રમે ઉચ્ચ ધર્મ (પરમાત્મ સ્વરૂપ) ની પ્રાપ્તિ થાય છે અથવા પૂજા-અર્ચાવડે જિન શાસનની પ્રભાવના થાય છે.

“ મધુ પૂજા તો મહા ફલદાયી છેજ, પરંતુ પૂજા કરવાનો ઉત્કૃષ્ટ ભાવ પણ (હુ પરમાત્મા મધુની પૂજા કરુ એવુ એકાગ્ર ચિન્તન પણ) મહા ફલદાયી છે, તે વાત દ્રષ્ટાંતદ્વારા દર્શાવતા છતાં શાસ્ત્રસાર કહે છે ”

૪૯ જિનેદ્ર-આગમમાં સમજાય છે કે એક દુ સ્ત્રી સ્ત્રી સિંદુવાર જાતના પુષ્પોવડે હુ જગદ્ ગુરુ જિનેશ્વર ભગવાનની પૂજા કરુ એવા એકાગ્ર ધ્યાનથી મરણ પામી સ્વર્ગલોકમાં अपनी મતઝવ કે મધુની પૂજા કર્યા વગર કેવળ મધુને પૂજ્યા એકાગ્ર ભાવથી માર્ગમાં જતાં આયુષ્ય સ્ત્રીન થવાથી તે મરણ પામી, સ્વર્ગમાં अपनी, તો જેઓ અ વિદ્ધ ભાવથી પ્રતિદિન સ્વવૈભવ અનુસારે સાર સામગ્રી મેલવી આત્મ પૂર્વક જગદ્ગુરુ શ્રી જિનેશ્વરની પૂજા-અર્ચા કરી અમદાનદ મેલવે છે, તેમજ અનેક મલ્લ જનોને આરુપી જિનશાસન સમિકર કરે છે, તે માગ્યવંતોનુ તો કહેવુન થુ ?

“ આ પૂજા પ્રકરણ સમાપ્ત કરતા છતાં શ્રીમાન્ હરીભટ્ટમરિ કહે છે કે-”

૫૦ આ પૂજા અનુષ્ઠાન સમ્યગ્ જાણીને તેનો શાસ્ત્ર પ્રત્યક્ષ
 નિશ્ચય કરી પુલ્લિવત મોક્ષાર્થી પુન્યોપે ઉક્ત અનુષ્ઠાન કેવલ શ્ર
 નીતિથીજ અદર્શિત કરવું પ્રથમ સમ્યગ્ જાણવું, કેમકે આત્મ
 જ્ઞાન અજ્ઞાનરૂપ હોવાથી ઉપકરણ થતું નથી. તત્ત્વની ગવેષણા વ
 સાર તત્ત્વ આદરી લેવું એજ પુલ્લિ પામ્યાનું ઉગમ ફળ છે જગદ
 જિનેશ્વર સમાન કોઈ દેવ નથી એમ મધ્યસ્થપણે નિર્ધારી મોક્ષ
 જનોષ એ દેવનીજ અહોનિશ ઉપાસના કરવી યોગ્ય છે કેમકે
 મોક્ષપ્રાપ્તિનો અનન્ય ઉપાય છે

ક્ષેત્રિગમ્

શ્રીમન્ન હરિભદ્રમૂરિદત્ત

પચમ પોત્તશક

લોકોત્તર તત્ત્વ સપ્રાપ્તિ અથવા પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ.

૧ ઉપગના અધિકારમાં લોક-લોકોત્તર ધર્મની વહેંચણ કર્યું
 વગર સામાન્ય રીતે સમજાવ્યા પ્રમાણે ઉક્ત લક્ષણ યુક્ત ધર્મ; સિદ્ધ
 થયે છતે સ્વશાસ્ત્ર વ્યવહારમાં કુશલ એવા અપુનર્યથક અને સમ્યક્
 દષ્ટિ સહુ કોઈ ભવ્ય જનોને લોકોત્તર તત્ત્વની પ્રાપ્તિ “પરમાર્થ પથની
 સ્વચ્છેદ્ર પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે

હવે એ લોકોત્તર તત્ત્વનો લાભ કેવા રૂપમાં અને કેવારે પ્રાપ્ત
 થાય છે તેવડાતને જણાવવા નામકાર કહે છે.

૨ શરૂઆતમાં સમ્યક્ત્વની સ્પષ્ટનારૂપ ભાવઆરોગ્યની પ્રાપ્તિ

પ્રતી તે શાશ્વત શર્મસ્પ મોક્ષ અથવા વીતરાગત્વાદિક પરમ ભાવઆ-
રોગ્યનું આગ્રહીજે છે, અને તે “ છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમા ” સ્ત્રીણ
માય સસારવાળાને નિયમા પ્રાપ્ત થાય છે

૩. ઉક્ત પરમાર્થ પથની પ્રાપ્તિ છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમાજ કેમ
થાય છે ? તેનું કારણ જણાવે છે —

૩. મુક્ત કર્મ, સ્વભાવ, પુરુષાર્થ અને નિયતિ સ્વ અન્ય અપે-
ક્ષિત કારણો વિગ્રમાત સતે જ્વર ગમન-ઔષધ સમયવત્ કાલની
પ્રધાનતા હોવાથી છેલ્લા પુદ્ગલ પરાવર્તનમાજ તેની પ્રાપ્તિ થાય છે
જેમ ચઢતા તાવમાં તાવને શમાવવા આપેલું ઔષધ ગુણ કરી નક્કુ
નથી પણ ડલટો અવગુણ કરે છે, જ્યારે તાર પાકી જાય ત્યારેજ તે
દીધેલું ઔષધ ગુણકારી થાય છે તેમ મન પરિપાક સમય પ્રાપ્ત
પરજે આપવામા આવતું સદ્ધર્મ ઔષધ આત્માને અત્યંત હિતકારી
થઈ શકે છે એવી રીતે સિદ્ધાન્તના જાણ પુરુષો સારી રીતે સમજે છે

૪. એજ વાતનું વિગેષ સ્પષ્ટીકરણ કરી શાસ્ત્રનાર કહે છે.—

૪. જેમ ચઢતા તાવમા અકાલે આપેલું ઔષધ હિતકારી થતું
નથી તેમ મનસ્થિતિ પરિપાક સમય પ્રાપ્ત થયા પહેલાં આપવામાં
આવેલું ધર્મ ઔષધનું સમ્યક્ પરિણમન થઈ શકતું નથી, પણ વિપ-
રીત પરિણમન થાય છે, તેવાતનેજ શાસ્ત્રનાર દ્રષ્ટાન્તથી સિદ્ધ કરે છે

૫. જેમ મદ્ય ચમુચાળા લોભો દીપકાદિક પ્રભામહાજે ગોરના
પ્રીટા જેવા લીલા રાતા વર્ણવાળા રંગનેરંગી આકારના જુણે તેમ
મદ્યુદ્ધિયાળાલોભો આગમ-સિદ્ધાન્ત દીપકમા પણ પરમાર્થથી અ-
જાણી “ અચારોપધર્મજા જુણ છે જણે જેના અપવાદનો વિષય હોય

ગાદિ તેવા મ્યાનમાં અપવાદ વિષય સ્પષ્ટ આરોપ કરી બેસે તે, જો રીતે મેમને દષ્ટિદાપથી આગમનું અચ્છ પરિણમન થાય છે. પણ જો તનુ કાર્ય ભિંગવડે મમર્થન કરે છે.

૬ ઉક્ત “અધ્યારોપ” અથવા “આનિધીન” મ્વર્ગે મપ્ત ગાદિક પ્રમિદ્ધ વચ્ચે જેવાગલા દાન શીળાદિક પર્યે વિષે તેમજ અવિધિનું સેવન કરે છે જો એમ ન હોય અર્થાત્ પર્વી આનિ ન હોય તો પછી તન્વદષ્ટિ જનો શામોડે દુષ્ટ અવિધિનું મેરન કરે ? ન પ્ર કરે અર્થ-ભ્રમવગર દુષ્ટ અવિધિસેવા અસંમર્થિન છે એમ માત્રે આગ્રહાર સ્પષ્ટ કરી ચતાવે છે.

૭ જે જનો આ રીતે અવિધિનું મેવન કરે છે તેમજો આગમ વચન કે સર્વજ્ઞ વચા સમ્યક્ પરિણમેલ નથી, એમ સ્પષ્ટ જણાય છે, કેમકે અમૃત રસના આસ્વાદને જાણનાર કોણ માણસ વિષસેવન કે રવા પ્રર્તે ? અપિતુ કોઈ પણ ન પ્રર્તે. અવિધિસેવન વિષનેનું જાતી જમ્મર તેનો પરિહાર ન કરે હવે ફાલિતાર્થ જણાવે છે

૮ તેથી છેલ્લા પુદ્ગલ પરાર્તમાં આગમ વચનનું સ્વરેશ્વર તત્ત્વથી પરિણમન થાય છે અને આગમ વચનનું જેમને સમ્યક્ પરિણમન થાય છે તેજ આ લોકોત્તર તત્ત્વમાપ્તિના સ્વરેશ્વર યોગ્ય અધિકારી બને છે વાકીના તો અનાધિકારી અયોગ્યજ ગણાય છે આગમ વચનના પરિણામની પ્રશસ્તતા શા કારણથી છે ? તે કહે છે

૯. આગમ વચનનું યથાવત્ પરિણમન થયું એ આ સસાર ભ્રમ જરૂર ભાવ રોગનું નિર્દોષ ઔષધ છે, તેથીજ તે સત્ત્વ પરિણતિ સ્વ અનુપ્પાન સેવનના હેતુરૂપ હોવાથી પ્રધાન સદ્વિધોષ છે એમ જાણવું

ત્વ વચનની પરિણતિ થયા વગર સદ્અનુષ્ઠાનનુ સેવન યથાવિધ થઈ શકતું નથી અને એ આગમ વચનની પરિણતિ જાગ્યે સતે સદ્અનુષ્ઠાન યથાવિધ સેવી શકાય છે માટે તેવી તત્ત્વ પરિણતિ થવી એ ઉત્તમ સદ્ગોધરૂપ છે—એજ શ્રેષ્ઠ સમ્યગ્ જ્ઞાન છે. સદ્ગોધ થતી અનુષ્ઠાન પરિપૂર્ણ થી રીતે થાય તે કહે છે.

૧૦ ક્રોધ, લોભાદિક દશ સજ્ઞાઓ મુદ્રિત થયે છતે પરોપકાર કરવામાં સદા તત્પર અને ગમીરતા તથા ઉદારતાને સગ સેવનાર સદ્ અનુષ્ઠાનને અલ્પ આરાધી શકે છે વિધિ રસિક જીવે લોક સજ્ઞાદિકનો યથાશક્તિ નિરોધ કરવો જોઈએ અથવા નિરોધ કરવા છત્સાહ અવશ્ય આરમ્ભવો જોઈએ. તેથી સદા પરોપકારરસિક ઉદાર અને ગમીર એવા તેને સદ્ અનુષ્ઠાનનો અલ્પ લાભ મળે છે

૧૧ સર્વજ્ઞ પ્રભુના વચન કહો કે આગમ વચન કહો, તેનું સમ્યગ્ પરિણમન થયે છતે પૂર્વોક્ત “ ક્રિયામલ્લ અને ભાવમલ્લનો ” નાશ થવાથી પુરુષોને એ દશે સજ્ઞાનો નિરોધ કરવો એ નિશ્ચે દુર્લભ નહિ પણ મુલ્કમ જ થાય છે

૧૨ શ્રી ગુરુમહારાજને અનુયાયી થઈ રહેવાથી અને સર્વત્ર સમાન-રૂપે યથાસમર્થ દીનાદિક વિપયમાં ઊચિત આચરણ સેવવાથી દાનાદિક સગથી સઘળા ધર્માનુષ્ઠાન નિશ્ચે આગમને અનુસારે જ થાય છે

૧૩ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર પૈસી સ્વ સ્વ જાતિની મર્યાદા મુજબ કરેલા વ્યાપારથી ઉપાર્જેલુ થોડું પણ દ્રવ્ય, પોતાના માતાપિતાદિક વડીલોની આજ્ઞા મેલ્લવીને, નોકર ચાકર કે સ્વજન

જેમાં પોતે કરેલાં પાપ નિવેદન કરવામાં આવેલાં હોય, જે ઉપયોગ સહિત ઇલાશ્વર્યને ઉચ્ચારવામાં આવેલાં હોય, જેના અનેક ઉત્તમ અર્થ થઈ શકતા હોય, અસ્થલિતાદિક ગુણો વધે યુક્ત હોય અને મહા મતિવત પુરુષોષ્ણ ગુણેલા-રચેલા-હોય એવા સ્તોત્રાદિક વડે પ્રશ્ની સ્તવના કરવી જોઈએ વળી વધુ છે—“ ગમીર મધુર સદા, મધ્ય જુત દયડ વૃત્ત ” એટલે ગમીર-ઝડા આશયવાલું, મધુર શબ્દ ધ્વ નિવાલું, અને અનેક ઉત્તમ અર્થ ગમિત સ્તોત્ર-સ્તવન પ્રમુદ સન્નિવૃદ્ધિ વહેવું જોઈએ.

મ૦—કાયાદિક શુદ્ધિથી કરવામાં આવેલી દ્રવ્યપૂજાનું કેવું ફલ સપજે છે ?

ઉ૦—કાયાદિક શુદ્ધિથી કરેલી નિર્દોષ દ્રવ્યપૂજા “ વિગ્નો પશામિની અભ્યુદયજનની અને નિવૃત્તિ-નિર્વાણપદમાપિના ” થાય છે.

મતલબ કે પ્રધાન પુષ્પ ગંધ માલ્યાદિક વસ્તુઓ જાતે જ જિ-નેશ્વર ભગવાનને જયણાપૂર્વક આરોપના વહે, અને તેવીજ ઉત્તમ સામગ્રી વીજા પાસે અજાવવા વહે, તેમજ ત્રિમુરતિમાં શ્રેષ્ઠ એવાં ફલપદ્મસનાં ફલ તથા નદનયન સમગ્રી ચંદન પ્રમુલ દુર્લભ વસ્તુઓ અતઃ કર્મણ વહે સ પાદન કરવાવહે, ત્રિફરણ શુદ્ધયોગે પીધેલી પ્રમુદપૂજા ઉપર જગાવેલા ઉત્તમ લાભ નીપજાવી શકે છે.

મ૦—મુગ્ધજનો કહે છે કે જિનપૂજા કરતાં જીવવધ થાય છે, તેમ છતાં તે પૂજા વહે પ્રમુદને કશો લાભ નથી, પ્રમુદ તો વૃતકૃત્ય છે તેથી પૂજા વ્યર્થ—ફોકટ છે તેનું કેમ ?

૯૦—પૂજા મસગે અશક્ય પરિહારે થતો કાયવધ પળ કૂપ
 હતાકરણ મુજબ ગૃહસ્થ જનોને ગુણકારીજ ગણેલો છે તેમજ મના-
 દિકની પેરે તેથી (મત્રને) લાભ નહિ છતાં તે મત્ર ગણનારને તો
 લાભ થાયજ છે વઢી પ્રમુ પોતે કૃતકૃત્ય હોવાથીજ ગુણોત્કર્ષ થકી
 તેમની પૂજા ગુણકારી થાય છે માટે શરીર, સ્વજન અને ગૃહાદિક
 આરમવાળા ગૃહસ્થ જનોને તે પ્રમુપૂજા સફલ—સારા શુભ ફલ આપ-
 નારી થાય છે એમ નિર્મલ બુદ્ધિવાળા મહાત્માઓ કહે છે ફક્ત સર્વ
 સાવચ આરમવર્જિત મુનિજનોની પેરે સામાયિક પૌષ્ણાદિક ભાવ-
 સ્તવમા લીન થઈ રહેલા, સાવચ આરમ રહિત ગૃહસ્થને તેટલો વસ્ત
 દ્રવ્યપૂજાનો અધિકાર નથી. વાકી તો તે રોગીને ઔષધની પેરે અવશ્ય
 ગુણકારી જ છે એમ સ્વ સ્વ અધિકાર મુજબ અવસરે અવસરે ડાચિવ
 પ્રમુપૂજા નિયમસર—નિશ્ચય પૂર્વક કરનાર, કરનામા સહાય અર્પનાર
 તેમજ તેની અનુમોદના કરનાર ધન્ય—કૃતપુન્ય ભવ્યાત્મા સુકૃત સશુ
 પાર્શ્વને અનુક્રમે ભવનો અત કરી શકે છે

૧૦—સદ્ અનુષ્ઠાન કેટલા પ્રકારનું હોય છે ? અને તે દરેકનું
 સામાન્ય રીતે કેવું સ્વરૂપ છે ?

૯—૧ પ્રીતિ અ. ૨ મક્તિ અ. ૩ વચન અ. અને ૪ અસંગ
 અ. એમ ચાર પ્રકારનું સદ્ “ અનુષ્ઠાન ” હોઈ શકે છે તે દરેકનું
 સંક્ષેપથી સ્વરૂપ નીચે મુજબ છે. જે અનુષ્ઠાન કરવામા કરનારને પરમ
 આદર હોય, હિતબુદ્ધિથી જેમા અધિક પ્રીતિ હોય અને વીજી વધી
 વાત તર્જીને જે તત્કાલ કરવામા આવે તે “ પ્રીતિ અનુષ્ઠાન ” જાણવું

પ્રિયાવહે પ્રીતિ અનુષ્ઠાન તુલ્ય છતાં જે ગૌરવ વિશેષથી (અરિષ્ટ પૂજ્યમાયથી) બુદ્ધિવત પુરુષો વિશુદ્ધતર કરે તે ભક્તિ અનુષ્ઠાન જાણતું.

સ્ત્રી અને માતા પ્રત્યે યોગ્ય આચરણની પેરે પ્રથમમાં “ પ્રીતિ ” અનુષ્ઠાન અને વીંગામાં ભક્તિ અનુષ્ઠાન જાણતું. સર્વત્ર ધર્મ વ્યાપાર માં દેશ, કાલ, પુરુષ, વ્યવહારાદિ અનુકૂળતાએ સદ્વર્તનવત “ સાધુ જનોની જે નિશ્ચે આગમ-વચનાનુસારે પ્રવર્તે તે વચન અનુષ્ઠાન જાણતું.

વ્યવહારથી તો માર્ગાનુમારી જનોની પ્રવર્તે પણ (અમુક અર્થે) વચન અનુષ્ઠાન રૂપ જાણવી અને જે અનુષ્ઠાન આગમ સંસ્કાર થઈ અત્યંત અભ્યાસ યોગે, સત્પુરુષો ચંદનગંધના દ્વિષ્ટાન્તે અનાયાસે પૂર્ણ ભાવે આચરે તે “ અસંગ અનુષ્ઠાન ” કહેવાય છે.

જેમ પ્રથમ દૃઢચેતી ચક્રભ્રમણ કરવામાં આવે પછી તે ચક્ર અનાયાસે ફર્યા કરે તેમ જે પ્રથમ વચનાનુષ્ઠાન હોય તે અભ્યાસવશાત્ દૃઢ સંસ્કારથી “ અસંગ અનુષ્ઠાન રૂપ ” થઈ જાય છે. તેમાં પ્રથમનાં બે સદ્અનુષ્ઠાનથી અભ્યુદય-સ્વર્ગાદિ મુક્તિની પ્રાપ્તિ થાય છે ત્યારે પાછળનાં બે સદ્અનુષ્ઠાનથી નિ શ્રેયસ્-મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે.

મ૦—ગાદ્યમા કહેલી પાંચ પ્રકારની ક્ષમાનો બેઠી રીતે (વિ ભાગથી) ઉક્ત ચાર પ્રકારના સદ્અનુષ્ઠાન સાથે સમ્યક ધરી શકે છે ?

ઉ૦—“ ઉપકારક્ષમા, અપકારક્ષમા અને વિપાકક્ષમાનો ” પ્રથમ મના બે અનુષ્ઠાન સાથે અને “ વચનક્ષમા ” અને “ સહજક્ષમા ” નો પાછળના બે અનુષ્ઠાન સાથે સમ્યક ધરે છે.

પ્ર०—જ્ઞાન ઘણ પ્રકારનું જે વસ્તુ છે તે કેવા પ્રકારના દર્શાવે
યો વસ્તુ છે તે સમજાવો.

ઉ०—“શ્રુતજ્ઞાન, ચિન્તાજ્ઞાન” અને “ભાવનાજ્ઞાન (અનુભવ
જ્ઞાન) એ ત્રણ પ્રકારનું જ્ઞાન અનુક્રમે “મિષ્ટજલ, દુધ” અને “અ-
મૃતની પેરે ભવ-રૂપાને શમાવી શકે છે, તેથી સ્તનત્રય સમાન ઉક્ત ત્રિ-
વિધ જ્ઞાનને વિષે પરમ આદર કરવો યુક્ત છે. તેમા “શ્રુતજ્ઞાન” તે
વિનય વહુમાનપૂર્વક ગુરુના ચરણ સેવી માત્ર કરેલ શાસ્ત્રાર્થ સંગ્રહી
જ્ઞાન, તેજ મનન કરેલ “ચિન્તાજ્ઞાન, અને તેને સમ્યગ પરિણમાવી
રસરૂપ કરેલ અમૃત સમાન શાન્તિદાયક “અનુભવજ્ઞાન” જાણવું

પ્ર०—શ્રુતમયજ્ઞાનનું શું વિશિષ્ટ લક્ષણ જાણવું ?

ઉ०—સમગ્ર સાક્ષગત વચન સાચે અવિરોધી એવું નિર્ણીત અર્થ
વચન રૂપ સારી રીતે સાચવી રાખેલા વીજની જેવું સજીવન અને અ-
સદ્ અભિનિવેશથી અત્યંત રહિત હોય તે “શ્રુતમયજ્ઞાન” જાણવું
આમા શ્રુતરાગથી આજ દર્શન સુદર છે એવો વદન દર્શન-આગ્રહ હોય,

પ્ર०—ચિન્તામય જ્ઞાનનું વિશિષ્ટ લક્ષણ શું જાણવું ?

ઉ०—મહા વાક્યાર્થ જનિત, અત્યંત સૂક્ષ્મ બુદ્ધિગમ્ય, સર્વ મ-
માણ તયગમિત અવિરુદ્ધ યુક્તિઓની જાણેચના યુક્ત જગમા તેલ
પસરી જાય એવું જે જ્ઞાન તે “ચિન્તાત્મક જ્ઞાન જાણવું.” દર્શન
આગ્રહ આમા સુદલ હોયજ નહિ

પ્ર०—“ભાવના જ્ઞાનનું” વિશિષ્ટ લક્ષણ શું જાણવું ?

૩૦—સર્વ જ્ઞેય ત્રિયા વિષયે સર્વજ્ઞ આજ્ઞાજ પ્રધાન કારણ છે
 એવા તાત્પર્યવાલુ અને તેથીજ દાનવિધિ તેમજ ત્રીજી વિધિમાં વિત્ત
 વિત્ત અને પાત્રાદિક મધ્યે અત્યંત આદરવાલુ “ ભાવના જ્ઞાન, ” અ
 શુદ્ધ એવા જાતિયત રત્નની સ્વાભાવિક કાન્તિ સમાન જાણવું. વીજા
 જ્ઞાન કરતાં તે અધિક પ્રકાશકારી હોય છે.

“ આ ભાવના જ્ઞાનમાં ચારિસર્જીયની ચારના દૃષ્ટાંતે સર્વ જી-
 વનો અનુગ્રહ કરવાની પરિણતિવડે ગંભીર આશયથી સર્વ કોઈની ઉ
 પર હિત ઇચ્છિત હોય છે.

મ૦—વ્રત-મહાવ્રત ગ્રહણ કરવા રૂપ દીક્ષા આદરવા યથાર્થ
 અધિકારી કોને જાણવો ?

૩૦—આ ઉપર જણાવેલા શ્રુત-ચિન્તા-ભાવનાજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયે
 સતે ભવ્યાત્મા દીક્ષા ગ્રહણ કરવા યથાર્થ રીતે લાયક સમજવો તથા
 મનારના જ્ઞાન વગરની દીક્ષા તો વસન્ત નૃપ (ઇલાજી) સમાન વિહ-
 વના પ્રાય સમજવી

મ૦—દીક્ષા શબ્દનો-અક્ષરજ અર્થ શો યાવ છે ?

૩૦—શ્રેય-કલ્યાણનું દાન આપે અને અશિવ-અશ્રેય તેનો
 ક્ષય કરે તે યથાર્થ દીક્ષા આ જિનશાસનમા મુનિજનોને માન્ય છે,
 તેથી તે યથોક્ત જ્ઞાની-અધિકારીનેજ નિશ્ચે હોવી ઘટે છે.

મ૦—જો ઉક્ત જ્ઞાનીનેજ દીક્ષા નિર્દોષ હોવી ઘટે તો પછી માપ-
 તુપ પ્રમુખ મુનિઓને નાસ્ટમા નિર્દોષ દીક્ષા કહેલી છે તેનું કેમ ?

૩૦—જે રાગાદિક દોષ-અનુપધરાહિત હોવાથી શ્રદ્ધાવાન હોય

અને કેવલ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિગમ્ય ગ્રંથાર્યાદિકની જેમને ગમ ન હોય એમ છતાં પાપ ખીર, ગુરુ ભક્ત અને આગ્રહ (મીઠ્યા ખિનિવેશ) રહિત હોય તે પણ જ્ઞાનગાનજ કહેવાય. જ્ઞાનનું પણ એજ ફલ છે કે સર્વાર્થી વિરક્તપણુ પ્રાપ્ત કરવું. શ્રીમદ્ ગુરુની ભક્તિમાં એકનિષ્ઠ બનવું. ઇત્યાદિક, તે તો આ મહાભાવોમાં હોયજ છે. તેથી તેમની દીક્ષા પણ નિર્દોષ છે. મતલબ કે જો એક નિર્મલ ચક્ષુવાળો હોય અને બીજી અંધ છતાં નિર્મલ ચક્ષુવાળાના મત પ્રમાણે ચાલનારો હોય તો તે બંને માર્ગમાં ચાલનારા એક સાથેજ નિયમિત સ્થળે પહોંચી શકે છે. તેવીજ રીતે નિર્મલ જ્ઞાની ગુરુની પવિત્ર આજ્ઞાને અનુસરી આત્મ-કલ્યાણ સાધવા હજમાલ બનેલા તથા પ્રકારના જ્ઞાનરહિત છતાં “ માસતુષાદિક ” મુનિઓ પણ સ્વનિયામક જ્ઞાની ગુરુઓની પેરે નિર્દોષ દીક્ષાપાત્ર ગણાય છે.

મ૦—સાધુજનોએ સ્વસાધુયોગ્ય ધર્મ કરગીમાં કેટલું સારવાન રહેવું જોઈએ ?

હ૦—જેમ રોગથી કટ્ટાઝેલો માણસ નીરોગી થવા માટે તે રોગની પ્રતિક્રિયા (પથ્થ, ઔષધ માત્રા પ્રમુલ) સારવાનપણે કરે છે તેમ દીક્ષિત-સાધુજનોએ પણ આ ભર્યંકર ભવ રોગથી હદિપ્ર બની તેથી મુક્ત થવા માટે સાધુયોગ્ય સદાચરણ સેવવા સદાય સાવધાન રહેવું જોઈએ.

૧ મ૦—કેવા પ્રકારના સદાચરણમાં સાધુ-મુનિરાજ સાવધાન રહ્યા કરે ?

૩૦-૧ ગુરુ વિનય, ૨ સ્વાધ્યાય (સદ્વાય ધ્યાન), ૩ યોગ-
ધ્યાસ, ૪ પરોપકાર દૃષ્ટિ, અને ૫ મયમ અનુક્રમ સંપત્તી કરતી
વરદાના મંત્રમીઠા સાધુજનો સદાય સાવધાન રહ્યા કરે તેમાં પ્રગાઠ
મેત્રન ન જ કરે

મ૦—ગુરુમહારાજનો વિનય શી રીતે સાચવ્યો ગણાય ?

૩૦—ગુરુજન મત્યે પુરુષ શ્રમિકાની અપેક્ષા ઉચ્ચિત મર્યાદા
પૂર્વક ચર્તન રાખવું (તેમનું યથાયોગ્ય વૈયાચ્છ કરવું), તેમના
સદ્ગુણથી આરુપાઈ શુદ્ધ અતઃ કરણનો પ્રેમ વતાવવો—પ્રહુમાન કરવું,
તેમને કરેલા અતુલ ઉપકારને લક્ષમાં રાખી તે સંભાર્યા કરવો—શૂઝી
ન જવો, દરેક કાર્યમાં તેમની વલ્યાનમારી આજ્ઞાને આગ્રહ
પરી ચાલવું, તેમજ ગુરુ મહારાજ વિશ્રમાન હોય અથવા ન હોય
તોપણ તેમની પરિત્ર આજ્ઞાને યથાર્થ અનુસરી—સર્વથા તે મુજબ વર્તી
તેને સત્ય—સફટ કરવી પણ નિષ્ફટ કરી નાંખવી નહિ, પણ સત્
રીતે સાવધાનપણે ચર્તતાં ગુરુજનનો વિનય સાચવ્યો કહેવાય છે
(વિનયમદેજ ત્રીજી વધુ લેણે થાય છે તે વગર વીજી વધુ ફોગ
થાય છે)

મ૦—પૂર્વોક્ત સદાચરણને સાવધાનપણે સેવનાર સાધુને કે
પ્રકારનો લાભ થાય છે ?

૩૦—જે રીતે સદાચરણયુક્ત સાધુજનો અત્યંત વિશુદ્ધ પરિણા-
મને પામી, શીઘ્ર “ મૈત્રી, મુદિતા, કરુણા અને ઉપેક્ષા ” ચાર માત્ર-
નાને નિષ્ઠે સિદ્ધ કરી શકે છે એજ ચાર ભાવનાઓ સર્વોત્કૃષ્ટ થયે

સતે અંતે તેમને અજરામર પદની પ્રાપ્તિ થાય છે. પછી ત્યાં મોક્ષમાં તેમને તે ભાવનાઓ (મૈત્રી મધુલ) નિષ્પ્રયોજન હોવાથી સમરતી નથી
 * -મ૦-મોક્ષમાર્ગમાં યોજનારૂપ યોગ-સાધકને કયા કયા ચિત્ત દોષ વર્જવા જોઈએ ?

૭૦-૧ સ્વેદ=ક્રિયામાં અમૃત્તિના હેતુરૂપ થાક, ૨ ઉદ્વેગ, ૩ ક્ષેપ=આંતરે આંતરે અન્યત્ર ચિત્તનું સ્થાપન-વ્યાપ્તિચિત્તના, ૪ ઉત્થાન=ચિત્તની અપશાન્તિપ્રાપ્તિ, ૫ ભ્રાન્તિ, ૬ અન્યમુદ્=અન્ય સ્થળે હર્ષ, ૭ રોગ-પીડા-ભગ, અને ૮ આસગ=પ્રાજ ઠીક છે એવો રાગ=પ્રભિધ્વગ એ આઠ ચિત્ત દોષો સાધકને સ્વાસ રૂપ છે

મ૦-તત્ત્વપ્રવૃત્તિ કરનારને શુ શુ કર્તવ્ય છે ?

૭૦-૧ અમીતિને પરિહરવારૂપ અદ્વેષ, ૨ તત્ત્વ જાગવાની ઇચ્છારૂપ જિજ્ઞાસા, ૩ વેધ પ્રપાદની સિરા (સેર) જેવી શુશ્રૂષા, ૪ તત્ત્વ શ્રવણ, ૫ તત્ત્વ ઘોષ, ૬ તત્ત્વ વિચારણા, ૭ તત્ત્વપૂર્વક પરિ-શુદ્ધ નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાનપ્રાપ્તિ અને ૮ તત્ત્વપૂર્વક તાત્ત્વિક ક્રિયામાં પ્રવૃત્તિ. ૯ રીતે તાત્ત્વિક પ્રવૃત્તિ ઉપર કહેલા અદ્વેષાદિક આઠ અગો-વદે નિર્માણ થયેલી હોવાથી તત્ત્વ પ્રવૃત્તિ કરનારે ઇત્ત મર્યાદા મુજબ કર્તવ્ય પરાયણ થવું જોઈએ. મતલબ કે દ્વેષાદિક દોષો તની સમ-તાદિક ગુણોને અવરૂપ મળવા જોઈએ

મ૦-સદ્અનુષ્ઠાનને સેવનારા સદ્ પુરુષોનો કયો અવિચલિત માર્ગ હોય છે ?

રીતે સૂક્ષ્મ યુદ્ધિવલ્લખી આલોચી-રિચારી સત્પુરુષોણ કુશલ ક
 લ્યાણકારી અનુષ્ઠાન કરવા પ્રવૃત્તિ કરવી એ તેમનો અચલ માન
 હોય છે. ઈતિશ્ચમ્.

ઉપદેશ તરગિણીમાંથી ઉદ્ભવેલા કેટલાક પ્રશ્નોત્તરો.

પ્રશ્ન—શ્રી જિન ભવન કરાવવા અધિકારી (હાયક) કોને
 જાણવો ?

ઉત્તર—ન્યાય નીતિવદે ઉપાર્જિત દ્રવ્યવાલો, મતિમાન, ઉદા
 દીલવાલો, સદાચારવત અને ગુસ્તે તેમજ રાજાદિકને માન્ય હોય તે
 જિનભવન કરાવવા હાયક જાણવો.

પ૦—ધર્મશાળા કે પોષધશાળાથી શો લાભ થઈ શકે ?

ઉ૦—શુનિજનોના નિવાસપૂર્વક ત્યાં ધર્મશ્રવણ, પ્રતિક્રમણાદિક
 ઉત્તમ કરણી થઈ શકે. કઈ આત્માથી જનો ગુરુ સમીપે આવી સાધુ
 શ્રાવણ યોગ્ય વ્રતોને ગ્રહણ કરી મહા પુન્ય ઉપાર્જી શકે વળી જેમ
 કુરુક્ષેત્રમાં સ્નેહીજનોને પણ હેશયુદ્ધિ પ્રગટે છે તેમ ધર્મશાળામાં કે
 પોષધશાળામાં અધમજનોને પણ ધર્મયુદ્ધિ જાગે છે આમ અનેક રીતે
 તે શાળા અનેક મહ્યાત્માઓને બોધિયીજ પ્રાપ્તિ પ્રાટે હેતુરૂપ થાય છે.

તેથી તેનું નિર્માણ કરાવનારા ભવ્યજનો સસારસાગરને તરીકે પરમપદ રૂપ મોક્ષ તેને પામે છે

મ૦—શ્રી સંપતિરાજાએ સવા લાખ જિનભવનો બનાવ્યા તે કેમ ઘણાં નવાજ ?

વ૦—તેમા ૩૬૦૦૦ નવીન જિનમદિરો અને વાસીના ૮૯૦૦૦ પ્રાચીન દેરાસરોનો જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો જાણવો અને જિનપ્રતિમાઓ સર્વ જાતની મઠી સવા કરોડ ભરાવી

મ૦—‘ માઢવગઢનો રાજિયો, નામે દેવ સુપાસ, ’ એમના આશ્રી કશી મૂઢ દેહીકત છે ?

વ૦—“ સીતા મહાસતીને પૂજવા માટે, બનવાસમાં રહેતાં ” હાલ્મળ કુમારે ફરેલી છાણમય શ્રી સુપાર્થ મસ્તુની પ્રતિમા તે સતીના શીલના પ્રભાવે ઘસમયી ચડ ગયેલી તે અત્યારે પણ માઢવગઢમા વિરાજમાન છે, મહામહિમાવાળી છે અને “ સર્વ ડપસર્ગોનો વિનાશ કરનારી છે.

મ૦—શ્રી સમરાશાહે શ્રી શત્રુજય ઉપર કેવા સયોગમાં ઉદ્ધાર કરાવ્યો ?

વ૦—યોગિનીપૂરથી ૧ લાખ ૮૦ હજાર ફોજ સાથે આવેલા સ્લેચ્છરાજાએ સુરાષ્ટ્ર દેશમાં આવી શ્રી શત્રુજય ઉપર ચઢી, જાવડ-શાહે ભરાવેલી પ્રતિમાનો ભગ કર્યો ત્યારે સુરત્રાણને મહામાન્ય હોવાથી તેના ફરમાનથી સવત્ ૧૩૭૧ ધર્મે શ્રી સમરાશાહે મહોત્સવ

પૂર્વક જીર્ણાદ્ધાર કરાવ્યો. તેમાં પુષ્કલ દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો તે આશ્રી કહેલું છે કે—

‘ સગર ચક્રવર્તી કરતાં પણ સમરાશાહને હું કંઈક અધિક લેલું છું કેમકે તેમણે મ્લેચ્છ લોકોના વલ્લ્થી વ્યાપ્ત એવા આ કાશ્મિરગણાં પણ શ્રી શત્રુજય તીર્થનો ઉદ્ધાર કર્યો ’

મ૦—ધર્મ શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી થું ફલ ધાય ? અને કોની પેરે ?

૭૦—શાસ્ત્રશ્રવણથી ધર્મકાર્ય કરવામાં હથમ કરી શકાય, સારી બુદ્ધિ આવે, સ્વરા સ્વોદાનો નિર્ણય થાય, ત્યાંજ્યાં પાંડ્ય, મહ્યામશ્યાદિકનો વિવેક જાગે, સર્વેશ્વર-શાશ્વત સુખ મેળવવા અભિલાષા જાગે, અને ઉપશમ-રૂપાયની પ્રાપ્તિ થાય આ પ્રમાણે શાસ્ત્ર શ્રવણ કરતાં અનેક લાભ થાય છે, જેમ રોહિણીયા ચોરે શ્રી વીર પ્રમુખના મુલથી એક ગાથા સાંભળી સ્વકલ્પાણ સાધ્યું હતું તેમ અર્થઃ “ યશ્વરાજર્ષિને અનાપાસે સાંભળેલી ત્રણ ગાથા ગુણકારી થઈ. હર્ત. તેમ ભવસમુદ્રમા યુદ્ધતા માણસોને જ્ઞાન જહાસ તુલ્ય છે તેમજ મોદ અપ્રકારને ટાલવા માટે જ્ઞાન સૂર્ય મહા સમાન ઉપકારી થાય છે

મ૦—ગુરુ સમીપે કોઈ પણ પ્રસારનાં વ્રતનિયમ ગ્રહણ કરવાથી કોની પેરે લાભ થાય ?

૭૦—પૂર્વે વરચુલ નામના રાજપુત્રે અજાણ્યાં ફલ, રાજાની પટરાણી, વાગદાનુ માસ અને ૧૦ ઢગલાં પાઠા ઓસરી પછી વા કરવા સમયી કરેલા નિયમો તેના જીવિત વિગેરેની રક્ષા માટે થયા

(૬૯)

હતા તેમજ કુમારની ઢાલ જોયા પછી ભોજન કરવાના નિયમથી શ્રેષ્ઠીપુત્ર કમલને કેટલાક કાલે સોનાના ચરનો લાભ થતાં તે પછી પરમ શ્રાવક થયો હતો, એ રીતે નિયમથી ઘણાજ લાભ છે.

મ૦—નવકાર (નમસ્કાર) મહામત્રનુ સ્મરણ ક્યારે ક્યારે ને કેવી રીતે કરવું યોગ્ય છે ? અને તેનાથી શા શા લાભ સમયે છે ?

ઉ૦—ભોજન સમયે, શયન કરતાં, જાગતાં, પ્રવેશ કરતાં, મય અને વૃષ્ટ સમયે યાવત્ સર્વકાલે સદાય નવકાર મહામત્રનુ નિશ્ચે સ્મરણ કર્યાજ કરવું મરણ વખતે જે કોઈ એ મહામત્રને ધારી રાખે છે તેની સદ્ગતિ થાય છે એ મહામત્રનુ સ્મરણ કરી કરીને અનેક જનો તસાર સમુદ્રનો પાર પામ્યા, પામે છે અને પામશે. “ઉત્સાહ સહિત” તપાદ રહિત ગણવામા આવતા નવકારના પ્રભાવથી સર્વ ઉપદ્રવો ત્યાગી શકી જાય છે, સર્વ પાપ વિલય પામે છે અને સર્વ પ્રકારનાં ત્રાસ નષ્ટ થઈ જાય છે.

શ્રી જિનેશ્વરમાં પોતાનું લક્ષ સ્થાપી પ્રમત્ર ચિત્તે, સુસ્પષ્ટ રીતે, મહાવૃક્ત અને વિશેષે કરીને જિતેન્દ્રિય સતો જે કોઈ શ્રાવક “ એક ગાત્ર નવકાર મંત્ર ” જપે છે અને એક લાસ શ્વેત અને સુગંધી પ્લોવેડે યથાવિધ જિનેશ્વર મહાવાનને પૂજે છે તે જગત્ પૂજ્ય શ્રી રિષભની પદ્મી પ્રાપ્ત કરે છે.

વળી એ મહામત્ર દુઃખને દૂર કરે છે, સુખને પેદા કરે છે, યશ ર્થિત પ્રસરાવે છે, મરણનો પાર કરે છે એ રીતે આ લોકમાં અને લોકમાં સર્વ સુખના મૂલરૂપ એ મહામત્ર છે વધારે શું ? પણ

પૂર્વક જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો. તેમાં પુષ્કલ દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો તે આત્રી કહેલ છે કે—

‘ સગર ચક્રવર્તી કરતાં પણ સમરાશાહને હું કંઈક અધિક લેતુ
તુ કેમકે તેમણે મ્લેચ્છ લોકોના વઢધી વ્યાપ્ત પના આ કલિયુગમાં
પણ શ્રી શત્રુજય તીર્થનો ઉદ્ધાર કર્યો ’

મ૦—ધર્મ શાસ્ત્રનું શ્રવણ કરવાથી શું ફલ થાય ? અને
કોની પેરે ?

ઉ૦—શાસ્ત્રશ્રવણથી ધર્મકાર્ય કરવામાં હત્રમ કરી શકાય,
સારી શુદ્ધિ આવે, સ્વરા સ્વોદાનો નિર્ણય થાય, ત્યાગ્યાત્યાગ્ય, મ-
ક્ષ્યામક્ષ્યાદિકનો વિવેક જાગે, સર્વેશ-શાશ્વત સુખ મેળવવા અભિ-
લાષા જાગે, અને ઉપશમ-રૂપાયની શાંતિ થાય આ પ્રમાણે શાસ્ત્ર-
શ્રવણ કરતાં અનેક લાભ થાય છે, જેમ રોહિનીયા ચોરે શ્રી વીર
મધુના મુલથી એક ગાથા સાંભળી સ્વકલ્યાણ સાધ્યું હતું તેમ અથવા
“ યત્રરાજપિને અનાયાસે સાંભળેલી યત્ર ગાથા ગુણકારી થઈ હતી
તેમ મત્રસમુદ્રમાં ઘુડતા માણસોને જ્ઞાન જહાસ તુલ્ય છે તેમજ મોહ
અપ્રકારને ટાલવા માટે જ્ઞાન સૂર્ય મહલ સમાન ઉપકારી થાય છે

મ૦—ગુરુ સમીપે કોઈ પણ પ્રકારનાં વ્રતનિયમ ગ્રહણ કરવાથી
કોની પેરે લાભ થાય ?

ઉ૦—પૂર્વે ધકતુલ નામના રાજપુત્રે અજાણ્યાં ફલ, રાંજાની
પટરાણી, કાગડાનું માંસ અને ૧૦ ઢગલાં પાટા ઓસરી પછી ધા
કરવા સંવધી કરેલા નિયમો તેના જીવિત વિગેરેની રસાં માટે થયા

હતા તેમજ કુમારની ઢાલ જોવા પડી મોજન કરવાના નિયમથી થેણીપુત્ર કમલને કેટલાક કાલે સોનાના ચહનો લાભ થતાં તે પડી પરમ શ્રાવક થયો હતો, એ રીતે નિયમથી ઘણાજ લાભ છે.

મ૦—નવકાર (નમસ્કાર) મહામત્રનુ સ્મરણ ક્યારે ક્યારે ને કેવી રીતે કરવું યોગ્ય છે ? અને તેનાથી શા શા લાભ સમજે છે ?

ઉ૦—મોજન સમયે, શપન કરતાં, જાગતાં, પ્રવેશ કરતાં, મય અને વૃષ્ટ સમયે યાત્રત્ સર્વકાલે સદાય નવકાર મહામત્રનુ નિશ્ચે સ્મરણ કર્યાજ કરવું મરણ વલતેજે કોઈ એ મહામત્રને ધારી રાખે છે તેની સદ્ગતિ થાય છે એ મહામત્રનુ સ્મરણ કરી કરીને અનેક જનો સંસાર સમુદ્રનો પાર પામ્યા, પામે છે અને પામશે. “ઉત્સાહ સહિત” પ્રમાદ રહિત ગણવામાં આવતા નવકારના પ્રમાણથી સર્વ ઉપદ્રવો તત્કાલ શમી જાય છે, સર્વ પાપ નિલય પામે છે અને સર્વ પ્રકારનાં મય નષ્ટ થઈ જાય છે.

શ્રી જિનેશ્વરમાં પોતાનું લક્ષ સ્થાપી પ્રસન્ન ચિત્તે, સુસ્પષ્ટ રીતે, શ્રદ્ધાયુક્ત ઓ વિશેષે કરીને જિતેન્દ્રિય સતો જે કોઈ શ્રાવક “એક લાખ નવકાર મત્ર” જપે છે અને એક લાખ શ્વેત અને મુગધી પુષ્પોવડે યથાર્થ જિનેશ્વર મગવાનને પૂજે છે તે જગત્ પૂજ્ય શ્રી તીર્થંકરની પદ્મી પ્રાપ્ત કરે છે.

વઢી એ મહામત્ર દુઃખને દૂર કરે છે, સુખને પેદા કરે છે, યશ કીર્તિ પ્રસરાવે છે, મરણનો પાર કરે છે એ રીતે આ લોકમાં અને પરલોકમાં સર્વ સુખના મૂલરૂપ એ મહામત્ર છે. વધારે શું ? પણ

તિર્યેચ-પશુ પક્ષી પણ અન્ત ચલને ૯ મહામત્રના સ્મરણથી સદ્-
ગતિ પામે છે.

મ૦—ન્યાય માર્ગે ચાલવાથી આ લોભમાં તેમજ પરલોકમાં
શા શા ફાયદા થાય છે ?

વ૦—ન્યાય-નીતિના માર્ગે એક નિષ્ઠાથી ચાલતાં આ લોભમાં
યશ, કીર્તિ, મહત્ત્વ, પ્રતિષ્ઠાદિક વધુ પ્રકારના લાભ થાય છે અને
પરમશ્રમા સદ્ગતિ, સુખમયોદિપત્યુ, સ્વચ્છ કુળમાં અવતાર તથા છેવટ
શાશ્વત સુખ મળે છે. કહ્યું છે કે “ ન્યાય માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ જનને તિર્યેચો
પણ સહાયભૂત થાય છે ત્યારે અનીતિ અન્યાય માર્ગમાં પ્રવર્તનારને
તેનો સગો ભાઈ પણ તજી દે છે ” (જેવી રીતે અન્યાયમાં પ્રવૃત્તિ
યથેશ રાવળને તજી તેનો વધુ વિભીષણ ચાલ્યો ગયો હતો અને તેને
ન્યાય માર્ગમાં પ્રવૃત્તિ કરતા રામચંદ્રજીનો પણ (આશ્રય) લીધો હતો. કોઈ
પણ રાજા ન્યાયચત, ધર્માત્મા હોય છે ત્યારે તેનું “ રામરાજ્ય ”
ફહેવાય છે.

મ૦—વિષય શ્રદ્ધિયને પરવશ પડેલ માણીએના કેરા ફાલ
થાય છે ?

વ૦—જ્યારે એક એક શ્રદ્ધિયના વિષયમાં ઝુલ્મ થનેલા ચાપડા
પતંગીયા, ખમરા, માછલા, હાથીઓ અને હરણીયાં માળાત યદુ પામે
છે ત્યારે જે મૂઠ જનો મોહથી અધ બની એકી સાથે ૯ પાંચે શ્રદ્ધિઓ
ના વિષયોમાં લીન બન્યા રહે છે તેમનું તો કહેવું જ શું ? આ મગમાં
પરતત્ત્વાદિક મગટ દુ સ્વને પામે છે અને પરલોકમાં નીચી ગતિ પામે છે.

મ૦—શ્રી સયને રત્નાકરની ઉપમા શી રીતે પડે છે ?

ઉ૦—ચતુર્વિધ શ્રી સય મધ્યે વહુ મૂલ્યવાળાં “ પંચ પરમેષ્ઠિ રત્નો ” (અરિહત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ સમુદાય રૂપ) સદાય ઉત્પન્ન થયા કરે છે તેથી તે રત્નાકર તુલ્યજ છે. વઢી સર્વ તીર્થરૂરેને પણ નમસ્કાર કરવા યોગ્ય એવો શ્રી સય ‘ પચત્રી-સમો તીર્થસ્તર ’ કહેવાય છે તેવા શ્રી સયની ઉન્નતિ ‘ વન્નસ્વામી ની પેરે જે કોઈ મહાશયો કરે છે તે સ્વસ્વરા ઉચ્ચમ પુરુષોની કોટિ મા ગણાવા યોગ્ય છે. તેઓ ધન્ય-કૃતપૂન્ય છે એન જાણવું

મ૦—આ દુનીયામાં કયા પાંચ સકાર દુર્લભ કયા છે ?

ઉ૦—૧ (ન્યાયોપાર્જિત) સદ્દેહ્ય, ૨ સત્કુળનાં જન્મ, ૩ સિદ્ધક્ષેત્ર (ગુરુગય તીર્થ)ની સેવા ભક્તિ, ૪ સનાધિ અને ૫ ચતુર્વિધ શ્રી સયનો મેળો-મેળાપ

મ૦—સીદાતા સાધર્મીં જનેને સમયોચિત સહાય આપવા માટે કોણે કોનું લક્ષ કેવી રીતે લેચ્યું હતું ? તેનું શુ પરિણામ આવ્યું હતું ?

ઉ૦—શ્રીમાન્ “ હેમચદ્રમૂર્તિજીઈ કુમારપાલ્ ભૂપાલ્કું ” લક્ષ આવી રીતે લેચ્યું હતું “ એમદા શ્રી હેમમૂર્તિજી શાકભરીમા પધાર્યા હતા ત્યા નિર્ધન શ્રેષ્ઠી ધનાકે પોતાને પહેરવા-ઓઢવા માટે ભાર્યોઈ કતિલા જાડા સૂચી વનાયેલું વેણુ વહોરાવ્યું પાટળ શહેરમા મવેશ કરતી વચ્ચે શ્રી કુમારપાલ્ મમુલ્ ૭૨ નૃપો અને શ્રેષ્ઠી છાંડા કુરે-રદત્તાદિક ૧૮ હજાર વ્યવહારિયા સ્વ સ્વન્દુલ્લિસાહિત સન્મુલ્ આ-બ્યા ત્યારે પ્રજા ગ્રામીનો કપડો ગુરુમહારાજે ઓઢવો તે જોઈ રાજાઈ

કર્મું કે આપ સાહેબ મારા ગુરુ છો, આવો જાહો સ્વાર્દીનો કપડો આપે ઓઢેલો છે તેથી અમને લાજ આવે છે. ગુરુમહારાજાણ ઉત્તરમાં જણાવ્યું કે તદ્વારા રાજ્યમાં તદ્વારા સાધર્મીં ભાઈઓ આવા નિર્વન છે, તેઓ મહા મુશ્કરિતે પોતાનો નિર્વાહ કરી શકે છે; તે ધાત્રવ તમને લજ્જા કેમ આવતી નથી ? અમને તો સામાન્ય વેપ ધારણ કરતાં પણ ગુરુતાજ છે, કેમકે એમ કરવાથી તો શ્રી સર્વજ્ઞ કથિત આચારજી પાલ્લન ધાય છે કશુ છે કે—

“ સર્વસગ-પરિચય તર્જી જીર્ણ (માય) વસ્ત્ર ધારી મલ્લ (મેલ) વડે મલીન ગાત્રયુક્ત, મધુકૂટી છતિને ભજતો (આત્મા)—સાધુ-ચર્યાને કયારે સેવશે ? આ મકારના અવસર ઉચિત હિત વદનને શ્રવણ કરવાથી શ્રી કુમારપાઠ ભૂપાલને શ્રી સત્ત્વ ઉપર પ્રેમ વાયો અને તેથી તેણે કોઈ પગ સીદાતા સાધર્મીં ભાઈનો ઉદ્ધાર કરવા એક હજાર સોનામહેરો મારે અર્પવી યોગ અભિગ્રહ ધારણ કર્યો, તે એવી રીતે એક વર્ષમાં સાધર્મીં જનોને તે એક ક્રોડ સોનામહેરો આપતો. એમ ૧૪ વર્ષોમાં તેણે ૧૪ ક્રોડ સોનામહેરો સાધર્મીં જનોને આપી. નિઃસ્પૃહ મહાત્માઓના સમયોચિત સદુપદેશથી આવો અદ્ભૂત લાભ ધાય છે !!

બલી શ્રી “ વસ્તુપાલ મત્રીશ્વર ” દ્વેક વર્ષમાં ત્રણ વાર શ્રી સત્ત્વને અત્યંત આદરપૂર્વક નિમત્રી, વિવિધ વસ્ત્ર અન્નપાનદિવડે પોતાની સર્વ શક્તિથી શ્રી સત્ત્વની પૂજા ભક્તિ કરતા હતા અને પૂર્વે ‘ અનુરૂપાદાનના અધિકારે ’ કહેવામાં આવ્યું છે તેમ “ જગદ્ગુણ ” મુમુક્ષુ

અનેક “હૃદયારાસેય સંજ્ઞને” શ્રેષ્ઠી ” જનોએ સ્વ સાંપડી માંડીઓનો
બહુ પેરે હૃદયાર કયો છે. તે વાત વિસરી જવી જોડતી નથી.

મ૦—શ્રી સપ્તની ચરણની રજ પણ પવિત્ર ગણી છે, તે શી રીતે?

હ૦—ચતુર્વિધ શ્રી સંપ્રદાયે પવિત્ર જન્મ તીર્થરૂપ જ કહેલો છે.
જ્યારે શત્રુજ્યાદિક સ્થાવર તીર્થનો રજ મમુલ પવિત્ર કહેલી છે. તો
શ્રી તીર્થરૂપ ભગવાનની પવિત્ર આજ્ઞાને શીર્ષે હપર બહન કરનાર આ-
ચાર્ય, હપાખ્યાય, સાધુ, સાધ્વી, બ્રાહ્મણ અને શ્રાવિકારુપ શ્રી સપ્તનો
ચરણરજ પવિત્ર હોય એમા તો કહેવું જ થુ? આર્વાં શ્રી સવં વર્ગ
શત્રુજ્યાદિક તીર્થ પ્રત્યે યાત્રાર્થે ગમન કરતો ‘હોય’ જ્યારે તો હૃદયાર
શત્રુમા દુધ મળ્યુ અથવા સુવર્ણ સાથે રત્ન જડ્યું જાગતું એ તો
વિશેષે સત્કારપાત્ર છે કહ્યું છે કે “શ્રી તીર્થ પ્રત્યે જતા યાત્રિકોના
ચરણની રજવડે મળ્ય જનો પાપ કર્મરહિત નિર્મલ થાય છે, તીર્થો
ત્રિપે પરિભ્રમણ કરવાથી મળમા ભ્રમણ કરવું પડતું નથી મત્ર ભ્રમ-
ણની ખીતિ દૂર થાય છે. તીર્થમૂલિમા દ્રવ્ય સ્વરચવાથી લેહી સ્થિર
થાય છે અને ત્યાં તીર્થપતિ શ્રી જિનેશ્વર ભગવતની અર્ચા-પૂજા કર-
વાથી મળ્યજનો જગત્પૂજ્ય થાય છે.”

મ૦—સાધર્મી વાતમલ્ય વર્તમાન સમયે કેવા દૃષ્ટાંતથી કરવું
જોડે?

હ૦—જેમ સુરગિરિમા રહેતા સાં જાસિંદે ૩૬૦ સાધર્મી
જનોને પોતાની રાશિર્મા બ્યાંસર કરાવવાવડે તેમને પોતાની જેવાં મંદો
શ્રેષ્ઠી બનાવ્યા હતા તેમ વર્તમાન સમયે સાધર્મી વાતમલ્ય કરી વા-

વધુ જોડણ અને પૂર્વ થઈ ગયેલા અનેક ઉદારાશય, શ્રેષ્ઠી જાવડ, મત્રી ઉદયન યાદવદે, પેથડ, શાશ્વણદે, જગદ્દેવ તેમજ મીમાશાહ મ-
મુલ્કના દષ્ટાંતો ગ્રહી માગ્યવંત જનોણ અત્યારે સમયોચિત સાધર્મી
વાત્સલ્યવદે સ્વજન્મ સફળ કરી લેવો જોડણ ફેવલ ગતાનુગતિકતા
હવે તજી દેવી જોડણ વર્તમાન દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાઠ ભાવને લક્ષમાં રાખી
ગ્વાસ પોપણ કરવા યોગ્ય સીદાતા ક્ષેત્રનુ પોપણ કરનારા સમયજ
સજ્જનોજ મશસાપાન છે

મ૦—મહા શ્રવાક કોણે કહેવાય ? તેનાં કેવાં લક્ષણ કહ્યા છે ?

ઉ૦—“ શ્રાવક યોગ્ય દ્વાદશ વ્રતોનુ વિધિવત્ પાલન કરે,
મસિદ્ધ સાત ક્ષેત્રોમાં સ્વપન વાવે અને અતિ દીન દુઃખીજનો ઉપર
સ્વાસ કરીને અનુકંપા રાખે, તેમાં પણ સીદાતા સાધર્મી જનોનો હરેક
રીતે ઉદ્ધાર કરે તે “ મહાશ્રવાક ” કહેવાય છે. ” એ રીતે શ્રી
હેમચંદ્ર સૂરિજીણે ‘યોગશાસ્ત્ર’ માં મનાશેલું છે

મ૦—શ્રી જિનેશ્વર મહુની પૂજા કરવાથી શો લાભ થાય છે ?

ઉ૦—શ્રી જિનેશ્વર મહુની પૂજા-સેવા કરવાથી ચિન્તામણિ
રત્નનીપેરે મર્વનાંઢિત પૂર્ણ થાય છે જગત્માં પરમ પૂજ્યભાવને પામે છે,
યનધાન્યાદિક કલ્હિ અને કુટુમ્બ પરિવાર, માન, મહત્વ, મતિષ્ઠાદિકર્મની
રુદ્ધિ પામે છે, તેમજ વહી તેથી જય, અશ્વુદય, રોગોપશાન્તિ, સન્તાન
મમુલ મનોમીષ્ટ અર્થની સિદ્ધિ થઈ શકે છે, માટે માગ્યવંત માઈ
શ્વેનોણ મમાદ દોષ દૂર કરીને ત્રિપાલ મમુપૂજા-મક્ષિ યથાવિષ
કરવા તત્પર રહેવું યુક્ત છે

પ્ર૦—“ પ્રભાવના ” કોને કહીએ ? અને પ્રભાવનાથી કેવા લાભ થઈ શકે ?

ઉ૦—અઠાઈ મહોત્સવ, સ્નાત્ર ઉત્સવ, શ્રી પર્યુપગા કલ્પચરિત્ર પુસ્તકનુ ધાંચત્રુ, તથા સીદાતા સાયમી જનોને પુષ્ટ આલવન આપા તેમનો ઉદ્ધાર કાવો એ વિગેરે જેથી શ્રી જિનશાસનની ઉદ્ધતિ થાય તે સર્વ “ પ્રભાવનાજ ” જાગવી ભાવના કરતા પ્રભાવના અધિક છે કેમકે ભાવના તો કેવલ પોતાને જ લાભકારી થાય છે. ત્યારે પ્રભાવના તે સ્વપર ઉપયોગે લાભકારી થાય છે

પ્ર૦—શ્રી જિનમદિરે દર્શનાર્થે જતાં અનુક્રમે કેટલું ફલ મળે છે ?

ઉ૦—શ્રી જિનમદિરે જવા મન કરતાં એક ઉપવાસનું ફલ, જવા ઉઠતાં બે ઉપવાસનુ, જવાનો મારમ કરતાં ત્રણ ઉપવાસનુ, માર્ગે ગમન કરતાં ચાર ઉપવાસનુ, માર્ગમાં થોડુ રુ ગયે ઉતે પાંચ ઉપવાસનુ, અર્થ પથે આવ્યે ઉતે ૧૫ ઉપવાસનુ, જિનમવન સાક્ષાત્ નજરે દીઠે એક માસ ઉપવાસનુ, જિનમવને આવી પહોંચતા છ માસ ઉપવાસનુ અને જિનમદિરમાં દાખલ થયે છતે એક વર્ષ ઉપવાસનુ ફલ માગ્ય-શાલી આત્મા મેલ્લવે છે, વહી શ્રી જિનાલપમા આવી જોષણાપૂર્વક ‘મમાર્જન’ (મૂનિશુદ્ધિ) કરતા બધવા પ્રમુખપ્રિમાના અગે જહર પૂરતી શુદ્ધિ કરતાં ૧૦૦ વર્ષ ઉપવાસનુ ફલ, શીતલ વાવનાધદના-દિકવદે પ્રમુના અગે વિલેપન કરતાં ૧૦૦૦ વર્ષ ઉપવાસનું ફલ, સંસ મુગરી અને તાજા પુષ્પોનો માઝા પ્રમુના કંડે આરોપતાં હાલ

(૫૬)

પ્ર-જિનભજનમાં નિસ્સિદ્ધી પૂર્વક પ્રવેશ કરી મદસિંગાદિક દેવાથી શું ફલ થાય છે ?

ઉ-—મદસિંગા જયગાપૂર્વક કરતાં ૧૦૦ ઉપવાસનુ ફલ, મધુનાં પ્રગટ દર્શન કરતાં ૧૦૦૦ ઉપવાસનુ ફલ અને પરમ પ્રભોદ-પૂર્વક મધુને વદન કરતાં તો અનંત પુન્ય ઉપાર્જી શકાય છે તેથી જિનદર્શનાદિક યયાવિધ કરવાં જોઈએ

પ્ર-—શ્રાવકોનો મુખ્ય શૃંગાર કયો કયો છે ?

ઉ-—શ્રી જિનપૂજા, વિવેક, સત્ય, શૌચ અને સુપાત્રદાન એજ શ્રાવકપણાનો સ્વરો મહાવિક શૃંગાર જાણવો.

પ્ર-—ધર્મનું સંક્ષિપ્ત લક્ષણ શું છે ? અને તેનો કેવો પ્રભાવ છે ?

ઉ-—અહિંસા, સયમ અને તપ લક્ષણવાળો ધર્મ દુનિયામાં સ્વ-ત્કૃષ્ટ મગ્નરૂપ છે તેમાં જેનું ચિત્ત સદાય રમ્યા કરે છે તેને દેવ-તાઓ પણ નમસ્કાર કરે છે તો પછી યીજાએનું તો કહેવું જ શું ? ધર્મના પ્રભાવથી ધમ્મિલાદિકની પેરે સ્થિતિ મુક્તિપદા સહેજે સ પ્રાપ્ત થાય છે

પ્ર-—અહિંસા, સયમ અને તપનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ સમજાવો.

ઉ-—વિષય કપાયાદિક પ્રમાદને વશ થઈ મન, વચન, કે કાયાથી થતા માણ્યાતથી વિરમવું અને સહુ જીવ ઉપર સમાન ભાવ રાખી આત્માના સ્વાભાવિક જ્ઞાનાદિક ગુણોની રક્ષા કરવી તે “અ-હિંસા ” પાંચે શ્રદ્ધિયોને દમવી, ચારે કપાયા જીતવા, હિંસાદિક

(૫૯)

પાંચે અવતો ત્રજવા અને મન, વચન, કાયાનો શુદ્ધિ કરવી તે સયમ અને જ્વલત અગ્નિવદે જેમ સદોષ મુક્તિ શુદ્ધ થઈ શકે છે તેમ ઇચ્છા નિરોધપૂર્વક સમતાસહિત જે વાચ અધ્યાર અનુગુણવદે મલ્લોન આત્માને નિર્મલ કરવામા આવે તે તપ

શતિશમ્

વિનિધ પ્રશ્નોત્તરો.

(વીશેષાવશ્યરૂપાંથી)

પ્રશ્ન—દષ્ટિવાદ (સમસ્ત શાસ્ત્રનાં અવતારરૂપ પૂર્વ જ્ઞાન) મળવાનો સ્ત્રીઓ સાધ્વીઓને શા માટે નિષેધ કરેલો છે ?

ઉત્તર—દુષ્ટાદિક સ્વભાવ હોવાથી સ્ત્રી જે દષ્ટિવાદ મળે તો તે ગર્વવદે પુરુષનો પરામત્ત કરવા મરતીને દુર્ગતિપાત્ર થને તેથી પરમ કૃપાલુ પરોપકારશીલ પરમાત્માણે તેને પૂર્વ મંગવાની આજ્ઞા આપી નથી પરંતુ તેમના પણ દિનની સ્વાતર ણ્કાદશ અગાંદિકની રચના કરવામાં આવે છે.

પ્રશ્ન—શુદ્ધિના જે આઠ ગુણોવદે શુદ્ધિજ્ઞાન પ્રદાન કરાય તે ગુણોનું કઈક સ્વરૂપ સમજાવો !

ઉત્તર—૧. મુશ્રૂપા-વિનયયુક્ત થઈ ગુરુમુલ્યકી સામલ્લવાની ઇચ્છા.

૨. પ્રતિપૂછા—ફરી પૂછીને મળેલુ શાસ્ત્ર નિઃશસ્ત્રિત-શંકા વગરનુ કરવું.

૩ અર્થશ્રવણ—૪ અર્થગ્રહણ—મળેલા શાસ્ત્રને અર્થથી સાંમઝવુ અને તેનો અર્થ ધારી લેવો.

૫. રૂઢા—પર્યાલોચના—અર્થ ધારી વિચારવુ કે એ ઘરાયર છે કે નહિ ? એમ મ્વબુદ્ધિવળથી સાંમઝેલા—ગ્રહણ કરેલા અર્થનો નિશ્ચય કરવા વિચારણા કરવી

૬ અપોહ—ગુરુ મહારાજે ફરમાવ્યું તે યથાર્થ—પ્રમાણ છે એમ નિશ્ચયનિર્ધાર કરવો

૭. ધારણા—નિશ્ચિત કરેલા અર્થને સંદાય ચિત્તમાં ધારણ કરવો—વિસરી જવા ન દેવો.

૮ અને શાસ્ત્રોક્ત અનુષ્ઠાનને સમ્યક્ રીતે આચરવુ—પ્રમાદશીલ ન યાવુ એમ કરવાથી આપણાં અંતરાય તૂટે છે અને ગુરુ મહારાજ પોતાના પ્રયત્નની સફલતા જોઈ પ્રસન્ન થાય છે એથી એ પળ શ્રુતપ્રાપ્તિનો અચ્છો ઉપાય છે અથવા,

૧. સુશ્રૂષા—ગુરુમહારાજ જે કઈ હિતકાર્ય કરવા ફરમાયે તે સર્વ અનુગ્રહરૂપ માનીને સારી રીતે—સાવધાનતા પૂર્વક સાંમઝવા રૂચ્છા.

૨. પ્રતિપૂછા—પ્રથમ અમુક કાર્ય કરવા આજ્ઞા પામ્યા છતાં તે કાર્ય કરતાં વચ્ચે ગુરુ મહારાજને તત્સચ્ચી ફરી પૂછા કરવી, અને તેમની ફરમાશ મુજબ પૂરતુ લક્ષ રાખીને કાર્ય કરવું.

૩. શ્રવણ—એવી રીતે આરાધિત ગુરુ સમીપે સૂત્ર અથવા તે

(૧૯૧),

સૂત્રના અર્થનુ સમ્યાગ્ શ્રવણ કરવું. વાકીનુ ચ્છુ પૂર્વનો પેરે જાણવું.

મશ્ન—ગુરુ મહારાજ કેવા પ્રકારે વ્યાખ્યાન કરે તેની મર્યાદા બતાવો !

ઉત્તર—મયમ તો ગુરુ મહારાજ શિષ્યવર્ગ પ્રત્યે સૂત્રનો અર્થ માત્ર સમજાવે પછી બીજીવાર સૂત્રસ્પર્શક નિર્ણયક્રિયામિશ્ર અર્થની સમ-
જ્ઞાન આપે અને છેલ્લે નિરવશેષ પટલે સંપૂર્ણ અર્થ બતાવે એ સૂત્ર-અ-
નુયોગ વિષયે શાસ્ત્રમાં મર્યાદા દર્શાવેલી છે

મશ્ન—કર્મનુ અનાદિપણું શી રીતે સિદ્ધ થઈ શકે છે ?

ઉત્તર—દેહ અને કર્મનો બીજાકુરની પેરે પરસ્પર હેતુ હેતુ-
મદ્માવ હોવાથી જેમ બીજવડે અકુર પેદા થાય છે, અને અકુરયત્ની
ક્રમે ફરીને બીજ પેદા થાય છે તેમ દેહવડે કર્મ ઉપજે છે અને કર્મ-
વડે દેહ નીપજે છે. એવી રીતે પુનઃ પુનઃ પરસ્પર અનાદિકાલનો
હેતુ હેતુમદ્માવ રહેલો હોવાથીજ સમજે છે જેમને અન્યોન્ય હેતુ
હેતુમદ્માવ સમજ રહેલો હોય છે તેઓ બીજ-અકુર તેમજ પિતા-
પુત્રાદિકની પેરે અનાદિજ હોવા ઘટે છે તેવી રીતેજ દેહ કર્મનો
સમજ છે માટે તે પણ અનાદિજ છે (ઈતિ વિશેષાવશ્યકે પૃ૦ ૭૦૦).

પ્ર૦—કર્મને વડલે દેહાદિક નિર્માણ કરનાર (કર્તા) તરીકે
અકર્મા-કર્મરહિત ઈશ્વરનેજ માનવામાં શો દોષ આવે છે ?

ઉત્તર—કર્મરહિત એવો ઈશ્વર ઉપકરણના અભાવે દંડાદિક
ઉપકરણ રહિત કુમારની પેરે સ્ત્રીગાદિક કાર્યનુ નિર્માણ કરી શકે
નહિ. વળી કર્મ વગર સ્ત્રીગાદિકનુ નિર્માણ કરનારાં બોવાદિકને

યીજુ કદ ઉપકરણ સમંવત્તુ નથી કેમકે ગર્ભાદિક અવસ્થામાં અન્ય
 ઉપકરણનો અસમવ છે અને કર્મરહિતને શુદ્ધ, શોણિત (વીર્ય, રુધિર)
 પ્રમુખનુ ગ્રહણ કરવું પણ અયુક્ત છે અથવા વીજી રીતે પ્રયોગ કરી
 શકાય છે. કર્મરહિત ઈશ્વરાદિક આત્મા આકાશની પેરે નિશ્ચેષ્ટ,
 હોવાથી, અમૂર્ત હોવાથી, અશરીરી હોવાથી, નિષ્ક્રિય હોવાથી, તેમજ
 સર્વગત ઇંદ્રિય સર્વવ્યાપી હોવાથી તથા એક પરમાણુની પેરે એકલો
 હોવાથી શરીરાદિકનુ નિર્માણ કરે જ નહિ-કરી શકે જ નહિ જો
 વદાચ કહેવામા આવે કે શરીરધારી ઈશ્વર જ વધાય દેહાદિક
 કાર્યોનુ નિર્માણ કરે છે તો પછી ઈશ્વર સર્વથી દેહનુ નિર્માણ થવામાં
 પણ જોગ્યું પ્રશ્ન સમુપસ્થિત થાય છે. તે જો રીતે કે કર્મરહિત
 ઈશ્વર નિજ શરીરનુ નિર્માણ કરી શકે નહિ કેમકે તે દેહાદિકરહિત
 હુલ્લાલની પેરે ઉપકરણ રહિત છે જો ફોડ વીજો ઈશ્વર તેના શરીરનુ
 નિર્માણ કરી આપતો હોય તો તે પણ શરીરધારી કે શરીર રહિત ?
 જો તે શરીર રહિતજ હોય તો તે ઉપર કયા મુજબ ઉપકરણ રહિત
 હોવાથી શરીરનુ નિર્માણ કરી શકેજ નહિ અને જો તે શરીરવાન
 હોય તો તેના શરીરનુ નિર્માણ કરવામાં પણ તે જ દોષ આવે છે
 ઇંદ્રિય તે પણ કર્મરહિત હોઈને ઉપકરણ રહિત પોતાના શરીરનુ નિ-
 ર્માણ કરી શકતો નથી. અને જો તેનુ શરીર વીજો શરીરધારી
 બનાવી આપે તો પછી તે વીજાનુ શરીર પણ વીજો બનાવે અને તેનુ
 પણ વીજો બનાવે એમ કરતાં તો 'અનવસ્થાદોષ' આવે છે. એ સર્વ
 અનિષ્ટ છે તેથી ઈશ્વર દેહાદિકનો કર્તા ઠરતો નથી, પરંતુ કર્મ-
 રહિત જીવજ સ્વદેહાદિક કાર્ય કલાપનો કર્તા સિદ્ધ થાય છે. કર્મ-

૪. રહિત-હનુલ્લ ડહર મયોજન રહિત ૫૨ દેશાદિક્તુ નિર્માન કરતો
 હોય તે તે હનુલ્લુલ્ય બ ગનાય અને જો સમયોજન લેતું નિર્માન
 કરવા જાય તો બનીશ્ચરન્વ મસંગ માત્ર થાય છે. કેમકે અનાદિ થુલ્લ
 હોય તેને દેશાદિક્તુ કાર્ય કરવાની ઇચ્છા જ હોવી. ઘટે નહિ કારણ કે
 તેવી ઇચ્છા જ રાગ વિકલ્પરૂપ છે, ક્ષતાદિ અત્ર સહુ ચક્રવ્ય છે. વિશેષ
 અવિદ્યા પ્રમાણરોયની જાણી લેશે અને મધ્યસ્થપનો વિચાર કરી
 સત્ય સર્વજ્ઞ પસનો સ્વીકાર કરી લેવો જિતે વિશેષાવશ્યક પૃ ૭૦૧.

મશ્ર—સસારયીજ સર્વ કોઈ મહ્યાત્મા મુક્ત થઈ સિદ્ધ થાય છે
 તો તે સર્વ સિદ્ધોની આદિ હોવાથી કોઈ પણ આદિ સિદ્ધ હોવો
 જોડણ કે કેમ ?

૫. ઉત્તર—જેમ સર્વજ્ઞ શરીર અને સર્વજ્ઞ અહોરાત્ર આદિચાલ્સ છે
 પણ કાલ્સની અનાદિતાથી આય શરીર કે આય અહોરાત્ર જાણી
 શકાતાં નથી તેમ કાલ્સની અનાદિતાથી કોઈ પણ આય સિદ્ધ પણ
 જાણી-માની શકાય નહિ

મશ્ર—૪૫ લાખ યોજનપ્રમાણ પરિમિત સિદ્ધિક્ષેત્ર છે તો તેના
 અનાદિ કાલ્સથી થતા અનંતા સિદ્ધો શી રીતે સનાદ કરે ?

ઉત્તર—અમૂર્ત-અશરીરી હોવાથી પરિમિત ક્ષેત્ર
 સિદ્ધો સનાદ રહે છે. જેમ પ્રત્યેક દ્રવ્યને સર્વવ્ય મિ
 અનંતા જ્ઞાન અને અનંતા દર્શન વિષય કરે છે
 ઉપર હજારો
 અનેક

હિરપ્રશ્ન તથા સેનપ્રશ્ન ઉદ્ધરીતસાર

૧ શ્રીજિન પ્રતિભાઓનાં ચશુ આદિમનુ સયોજન ઉગ્ગ કરેલા રાઝના રસવડે ન કરવું આંશતનાનો સમ્ભવ છે માટે, કિંતુ નિષ્ણ આવકોષ રાઝને ડર્ચા જાતના તેલમા અગર ઘૃતમાં મેલવી, હથોડાવતી ઘુટી તેના વડે ચશુ, ટીલા, ઘાડલા વિગેરે ચોડવા.

૨ લિંબુના રસના પુટવાલો અજમો દુધિહાર પચ્ચચાળમાં અને આપવિલમાં લાવો કલ્પે નહીં.

૩ તીર્થંકર જે દેવલોકાદિથી ચ્યર્વાને મનુષ્ય ગતિમાં આવે તે દેવલોકમાં તે જીવને જેટલું અવાધિજ્ઞાન હોય તેટલું તે તીર્થંકરને મૃદસ્યપણામા હોય અર્થાત્ મૃદસ્ય તીર્થંકરોમાં અવાધિજ્ઞાન વધતુ ઓછુ હોય, સર્વ તીર્થંકરને સરસુ ન હોય.

૪ વર્ષામાઝમાં સાધુ જ્યાં ચતુર્માસ રહ્યા હોય ત્યાંથી પાંચ ગાઠ મુધીના સવિજ્ઞ ક્ષેત્રમા કારણ શિવાય ચતુર્માસ પૂર્ણ થયા પર્જા જે માસ મુધી વચ્ચાદિક લેતુ કલ્પે નહીં ૫ અધિકાર “ નિશિય ચુર્ણિમાં છે

૬ “ કૃમિહર ” એવા નામથી પ્રસિદ્ધ થયેલ “ અજમો ” દૃઢ (જ્ઞાની) સુરુપોષ અચિત માન્યો છે

૭ કાલ્લવેલા (મધ્યાન્હે ને ઉમય સધ્યા સમયે) નિર્ધૃતિ ભાષ્યા-દિન સર્વનુ, પઠન પાઠન કરણે “ આચાર પ્રદિપાદિ ” પ્રથમાં નિપેધ્યુ છે,

(૬૫)

૭ વપધાનમાં પહેરાતી માઝા સંબંધી સોનુ, રપુ, રેશમ કે મૂત્ર વિગેરે સર્વ દેવદ્રવ્ય થાય જ્વો સંપ્રદાય છે.

૮ શ્રાગ્યાતર તો જેની નિશાના ઘરમાં રહીએ તેજ કહેવાય એમ થી વૃદ્ધત્કલ્પાદિકમાં કશુ છે. મ્હોટે કારણે તો તેના ઘરનુ લેવુ (વહોરવુ) પણ કલ્પે છે.

૯ એક અને વેથી અતરિત પરપરા સઘટ્ટ તજવા યોગ્ય છે. ત્રગ વંડે અતરિત હોય તો સંગટ્ટ ન લાગે.

૧૦ સાંજની પઢિલેહણ વચ્ચે તિવિહારનુ પચ્ચાણ કર્યું હોય તો પઢિકમળા વચ્ચે પાણહારનુ પચ્ચાણ કરી શકાય પણ જેને તિવિહાર પચ્ચાણ કર્યું નથી તેને ચૌવિહારનુ પચ્ચાણ કરવુ

૧૧ વિકલ્લેદ્રી મરણ પામી મનુષ્યપણું પામે તે ભવમાં સર્વ વિ-રતિપણું પામે પણ મોક્ષે ન જાય એમ સગ્રહર્ણવૃત્તિમા કશુ છે.

૧૨ સાધુની જેમ સાધ્વી ચારણ શ્રમણ લઘ્વી વાઢી હોતી નથી

૧૩ શરીરને ઉજેહીની વચ્ચે ચંદ્રનો ઉગ્રોત પડતો હોય તો પણ ઉજેહી લાગે પણ જો શરીર ઉપર ચંદ્રનો ઉગ્રોત પડતો હોય તો ઉજેહી ન લાગે.

૧૪ મખાતે મેઝ્ઝેલુ દહીં સોઝ પહોર પછી અમહ્ય થાય પણ સોઝ પહોરનો નિયમ નથી શાથી જે સધ્યા સમયે મેઝ્ઝેલુ દહીં ચાર મહર પછી પણ અમહ્ય થાય છે.

૧૫ શ્રીમત તયા ગરીબની અપેક્ષાએ રચ નિચ કુલમાં (સમવૃત્તિ) ગોચરીએ ની મિહા પહેવાય

૧૬ મડલીના આયત્રીલો ઉપસ્યાપના પઠી (વઢીદિસા પ્રાપ્ત્યા પઠી)ન કરવા મૂજે

૧૭ દ્રવ્ય િંગીમોનુ દ્રવ્ય જિનનદિર તથા જિન પઢિમાના ઉપયોગમા ન આવે, જીવિ દયાને જ્ઞાન મહારમાં ઉપયોગી થાય

૧૮ ગને ચૌવિહાર પચરસાણવાઝાને સ્ત્રી સેવનના ઓટ 'ચુવન કરના ડતા પચરસાણ મળ થાય, અન્યથા ન થાય એમ શ્રાદ્ધવિધિમા નહુ છે

૧૯ દેસાચગાસિમ્ને વિપે પોતાની ધારણા મુજર પુજા સ્નાનાદિઃ અને સાનાધિક વગાય, કોઈ ઇકાત નથી

૨૦ શ્રી આર્યરાક્ષિત મુરિષ પોતાના પિતા (મુનિ) ને કદોરો વખાવ્યાનુ શ્રી આચર્યક દ્યુતિમાં વશુ છે તે આચરણાથી આજે પગ વધાય છે

૨૧ જિન મદિરની અદરના ગર્ભગૃહ (ગમ્હારા) ના દ્વારની સા-
સ્નાના આઠ ભાગ કલ્પી, એક ભાગ ઉપર પડયો મુઠ્ઠી, સાતમા મા-
ગના આઠ ભાગ કલ્પી તેના સાતમા ભાગે મૂઠનાયક (મતિમા) જીની દ્રષ્ટી મેઝયવી

૨૨ પેસઢાદિ ન રેલ હોય એવો શ્રારક જિન મદિર કે ઉ-
પાથથમા પેસતા નિસીદી રહે પણ નિસરતા આવસ્સદી ન કહે

૨૩ વીજ સહિત શ્રીકલ્પને વિપે એકજ જીર હોય છે

૨૪ લીળા ને મુકાં સિંગોઢામાં વે જીર વગાં છે.

૩૫ ચાંદણાં દેવાને અવસરે વિધિ સાચરવા માટે ઉગ્રદે મોઢે
બોલતાં છતાં પણ પ્રમાદ ન હોવાથી રૂપાંબદી ન આવે.

૩૬ જે સાધુ વસ્ત્રને યીગદ્દુ દે અથવા યીગદ્દુ દેતાને અનુમોદે
તેને ઘણા દ્વેષની પ્રાપ્તિ થાય કારણ કે ત્રણ યીગદ્દાં ઉપરાંત ચોથું
યીગદ્દુ દેનાર મુનિને શ્રીનિશીયસૂત્રના પહેલાં ઉદેસામા પ્રાપ્તિ કહેલું છે

૩૭ નિરતર વહુ જીવો મુક્તિ પામે તેથી મુક્તિ સાધવી થઈ
જતી નથી, અને સંસાર સ્વાર્થી થઈ જતો નથી, જેમ ચંપાદના જલથી
ઘસાણી પૃથ્વીની માટી પુષ્કળ સમુદ્રમાં જાય છે પણ તેથી સમુદ્ર
પુરાઈ જતો નથી અને પૃથ્વી પર સ્થાવર પદાર્થો જતા નથી

૩૮ છ માસથી અધિક કેવલજ્ઞાનીઓ રહે તે એકે કેવલજ્ઞ-
મુદ્રાત કરે તેથી ઓ ૧ સ્થિતિવાળાં કરે અથવા ન કરે

૩૯ રાત્ર મમુલ્લ ઉત્કટ દ્રવ્ય મિશ્રિત દેવાથી વાંજિક વટકા-
દિગ્ધ વસ્તુઓના કાલમાન દુર્લભ પરંપરાથી ચેરાશ્રી અથવા વાર મહ-
રાત્રિનું કહેવાય છે

૪૦ જે શાશ્વત મરણ સમય પર્યંત નિરતિચારસમ્યક્ત્વ પામે
તે તો વૈમાનીક દેવજ થાય તે શિશ્યાય યથાસમ્ભવ અન્યત્ર (ગતિમાં)
પણ ઉપજે તેમજ મહાવિદેહ સેનાદિરૂપાં મનુષ્યપણું પણ પામે

૪૧ આસો માસના અસ્વાધ્યાય દિનત્રય (માસ ૮-૯-૧૦)
તથા ત્રણ ચૌમાસીના અસ્વાધ્યાય દહાદાને વિષે ઉપદેશમાળાદિક
ગણાય છે.

૪૨ સ્થાપનાધાર્ય સનિષે પ્રતિક્રમણ કરતાં પહેલાં સ્થાપનાધાર્ય

યેને અને પછી વૃદ્ધના અનુક્રમે ઘે ચાર કે છ મુનિઓને સામળા ફ-
રાય વીજા મુનિ ન હોય તો માત્ર સ્થાપનાચાર્યનેજ સ્વમાવાય.

૪૩ મેથી આશીર્વાદમા વસ્ત્રે. મેથી દ્વિદલ છે, ને દ્વિદલ આશી-
ર્વાદમા વસ્ત્રે છે.

૪૪ સામાયિક લઈ સ્વાધ્યાયના આદેશમાગ્યા પછી સ્વમાસમેળ
દઈ ' ઇચ્છાકારેણ સંદિસહ ભગવાન્ મુદ્ધપત્તિ પઢિલેહુ ' એમ કહી
આદેશ માગી મુદ્ધપત્તિ પઢિલેહીને પત્રરુલાણ કરવું

૪૫ સાન્વીઓ સમી સમી વાચના ને

૪૬ કુઠ (કોટિ) ૧૦૮ પુરુષોવડે જાળવી.

૪૭ આ અવસર્પિણીમા ૭ અભવ્યો પ્રસિદ્ધમા આવ્યા છે

૪૮ મ્લેચ્છ ને માઝીમારાદિ શ્રાવક થયા હોય તો તેમને જિન
પ્રતિમા પૂજવામા લાભજ છે જો શરીર અને વસ્ત્રાદિકની શુદ્ધિ હોય
તો પ્રતિમા પૂજવામા નિષેધ જાણ્યો નથી

૪૯ શિષ્ય સારી રીતે ચારિત્ર ન પાળે અને છુરુ મેદે કઠીને તેને
ન ચારે તો શુદ્ધને પ્રાપ્ત લાગે. અચયા ન લાગે

૫૦ સાન્વીને વદન કરતાં શ્રાવકો ' અણુજ્ઞાણહ ભગવતીપસાદ
કરી ' એમ કહે.

૫૧ જો પુસ્તાસળા સહિત ઉપવાસ કરે તો સૂરે સમગ્ર ચતુર્થ
મત અમત્તર્થ પચ્ચરુવાઈ પુસ્તાસળા વિના ઉપવાસ કરે તો સૂરે
સમગ્ર અમત્તર્થ પચ્ચરુવાઈ એમ કહેવાની અવિચ્છિન્ન પરપરા દેસાય

છે, અને છદ્ધ પ્રમુર પન્ચરસાળમાં તો પારણે પન્નાસણુ કરે કે ન કરે તો પણ સૂરે ડગળ ઉદ્ધ ભત્ત અદ્ધમ ભત્ત એમ કહેવાય છે. એવા અસરો શ્રી કલ્પસૂત્ર સમાચારીમાં છે

૫૨ શ્રાવક દિવસ સપ્તમી પોસહ કર્યા વાદ માતૃદ્વિ યતા રાત્રી પોસહ ગ્રહે ત્યારે પોસહ સામાયિક કર્યા વાદ સપ્તાયનર પ આદેશ માગવાથી સરે છે વહુવેલ સદિસાહુ ? પ આદેશ માગવાનો, નિયમ નથી કારણ કે પ્રભાતે તે માગેલ છે

૫૩ સો યોજન ઉપરાંતથી આરેઝ સિંચાણુ વિગેરે અચિત્ત થાય, થીજી નહીં

૫૪ શ્રદ્ધા રહિતપણે યોગ વહન કર્યા વિના સાધુ કે શ્રાવકોને નવકારાદિ ગણવામાં પણ અનત સસારી પણ કહેવાય છે [પણ શક્તિ આદિના અભાવે યોગ વહનાદિની શ્રદ્ધા પૂર્વક નવકાર મત્ર ગણતા તો પરિત્ત સસારીપણુજ સમજે છે

૫૫ ફેરલ શ્રાવક મતિષ્ઠિત તથા દ્રવ્યગ્નિગીના દ્રવ્યથી બનાવેલ તથા દિગ્વર ચૈત્યને મુનીને ગ્રામીના સર્વ ચૈત્યો વાદવા તથા પૂજવા યોગ્ય છે અને ઉપરના કહેલા ચૈત્યો પણ મુવિહિત મુનિના વાસક્ષેપવડે વદન પૂજન યોગ્ય થાય છે.

૫૬ જલ માર્ગ સો યોજન અને સ્થલ માર્ગ સાઠ યોજન ઉપરાંતથી આવેલી સચિત્ત વસ્તુ અચિત્ત થાય છે

૫૭ શ્રાવક પોસહમાં ધરના મનુષ્યોને પુછીને સાધુ મત્યે અન્નાન્નિક ઘઠોરાવે,

(૧૦૩)

૫૮ આલેયશ સત્રધી સ્વાયાય ફરીયાવદો પૂર્વર મૃત્તે વદિ
વિસરી ગયા હોય તો ફરી ઉપયોગ કરવો

૫૯ છદ્ધ કરવાની ઇચ્છાયાઓ જો પદેને ત્રિસે ષઠ ઉપવાગનુ
પચ્ચગ્ગલાગ કરે તો વીજે દીવમે પણ એક ઉપવામનુ પચગ્ગલાગ કરે
તેને વદલે જો છદ્ધનુ કરેતો તેને વીજે ત્રિસે પણ ઉપવાસ કરવો
યુક્ત છે એવી સમાચારી છે

૬૦ કેરઠી સમુદ્રાત કર્યા પછી અતર્મુદ્દર્શ મુઠી સસારમા રહે
છે પીટ ફલ્ગાદિ ટુદ્ધસ્યને પાછા માપી દીધા પછી ગેત્રેશીકર્મ
કરે છે કેમકે અર્તર્મુદ્દર્શ આયુ શેષ હોય ત્યારેજ સમુદ્રાત કરવા
માટે છે

૬૧ યોગમાં, રાત્રીએ અણાટારી વસ્તુ લેવી ન વળ્વે સગદાનો
અમાર દોવાથી

૬૨ યોગ્ય, ઉપવાસ તેમજ રત્ન ઉચ્ચરવા હોય ત્યારે દિન શુદ્ધિ
જોવી માસ વર્ષાદિ જોરાની જરૂર નથી.

આ માર ઉક્ત ગ્રંથો વાચતી રાખતે કરી લીખેલી નોંધ અનુસાર
જાહેર છે તેમાં સદેહ પડે તો ઉક્ત ગ્રંથોથી તેનો નિર્ણય કરી લેવો

યાત્રિક વધુઓ અને રહેનોને સ્વાસ્થ્ય

અગત્યની સૂચના

૧ શત્રુજય તીર્થની સર્વોત્તમતા જાણી તેની કોઈપણ પ્રકારની આશાતનાથી દૂર રહેવા પ્રયત્ન કરવો

૨ કયાંય કોઈપણ પ્રકારની આશાતના થતી જણાય તે દૂર કરવા-ફરાવવા સુદ્ધ જનોણ વનતુ લક્ષ રાખવું.

૩ યાત્રાદિ શુભ પ્રસંગે અગશુદ્ધિ, વસ્ત્રશુદ્ધિ, મનશુદ્ધિ, ભૂમિકાશુદ્ધિ, પુત્રોપગરણશુદ્ધિ, દ્રવ્યશુદ્ધિ (ન્યાયદ્રવ્ય) અને વિધિશુદ્ધિ એ સાતે શુદ્ધિનો અવશ્ય સ્વપ્ન કરવો. “ સાતે શુદ્ધિ સમાચરી, ફરીએ નિત્ય પ્રણામ. ”

૪ એકાગ્ર મને ઘરાવર લક્ષ (ઉપયોગ) રાખી, વિધિ સહિત, સ્વશક્તિને ગોપવ્યા વગર ધર્મકરણી કરવી

૫ સ્વાસ્થ્ય માંદગી કે અશક્તિના કારણ વગર ઢીલા બની, પરજીવને પીડા ઉપજે એવા ઢોઢી વિગેરે વાહનમાં બેસવું નહિ.

૬ જયણા રાત્રીને જ જવું આવવું, વાટમાં વિકૃતિ-નકારી કુથલી નહિજ કરતાં, શુભ ધ્યાનવડે વલતને લેલે કરવો

૭ અનતાઅનત જીવો ડ્યાં મોક્ષે ગયા છે, તે ભૂમિની મહત્ત્વા-દિવ્યતા પ્રિચારી જડ વસ્તુ ઉપરની મમતા ઉતારવી

૮ ઉત્તમ વિચાર, વાણી અને આચારવડે સ્વચરણ અધિક હિત સથાય તેવું જ શુભ લક્ષ રાખ્યા કરવું.

(૧૦૫)

૯ તીર્થકરાદિક મહાપુરુષોનાં ઉદાર ચરિત્ર સાંભળી (વાંચી-
વેચારી) આપણે તે ઉપરથી જહર ધડો લેવો તેવા થવા પ્રયત્ન કરવો

૧૦ ઉત્તમ ભાવનાવડે જ ઉત્તમતા આવે છે, એ સત્ય સમજી
જોડ નબળી ભાવનાને મનમાં સ્થાન ન જ આપવું.

૧૧ સહુને આત્મસમાન લેખી, કોઈને મતિકૃત્તના ઉપજે એવું
કરૂપણ કરવું, કરાવવું કે અનુમોદવું નહિ.

૧૨ સહુ કોઈ મુલ્કી થાઓ ! દુઃખી ન થાઓ ! સહુ સન્માર્ગે જ
ચાલો ! ઉન્માર્ગે ન જ ચાલો ! એમ સદાય ઇચ્છવું

૧૩ ધર્મના જ અભ્યાસથી મુલ્કી થયેલા ભાગ્યશાળી મધ્યજનોને
જોડ રાજી (આનંદિત) થાવું, દીલગીર ન જ થાવું.

૧૪ કોઈ દીન દુઃખી નિરાશ્રિતને દેખી કે જાણી તેનું દુઃખ
દૂર કરવા તન, મન ધનથી વનતી યોગેશ કરવી

૧૫ કોઈપણ નીચ-નાદાન જીવ છુટ્ટી ન જ શકે તો તેને
કર્મવશ જાગી છેડવો નહિ પણ સમભાવે રહી સ્વહિત સાધ્યા કરવું

૧૬ કદરૂ ભાગ્યશાળી જનો સઘપતિ થઈ, સઘની ભક્તિ કરવા
આવે છે તો આપણાથી વની શકે તેટલી સાધર્મી ભક્તિ અવશ્ય કરવી
તન મન ધનથી અનેક પ્રકારે ભક્તિ થઈ શકે છે.

૧૭ તીર્થ ઘેટના આવતા યાત્રિક જનોની હરેક પ્રકારની સગ-
વડ યથાશક્તિ સાચવવા ધીરદી રાખવી એ સ્વરી ભક્તિ સમજવી

૧૮ જો લોભ-લાલચ મૂકી સતોષદૃષ્ટિ રાખવામાં આવે તો

દરેક ધર્મશાસ્ત્રના મુનીમો પળ પુષ્કલ ભક્તિનો લાભ મેઝવી શકે.

૧૯ શત્રુજયાદિક સ્થાપર તીર્થને મેટવા જતા જગમતીર્થસ્પર્ષ સાધુ મમુલના સમાગમનો યા સદુપદેશનો પળ લાભ લેવા સુશુભ નહિ.

૨૦ શુદ્ધ દેવ ગુરુ કે તીર્થરાજનાં દર્શન, વદન, પૂજા, ભક્તિ વિગેરે ધર્મકરણી ધસમસાને જયણા રહિત કરવા કરતા સ્થિર ઉપ યોગથી મોટું.

૨૧ શુભ-શુદ્ધ લક્ષ્યી કરાતી સત્કરણી અર્હોયા ક્ષેત્ર પ્રભાવથી અજવ લાભ જાપે છે તેથી તેમા પ્રમાદ સેવયો ઓચિત નથી જ.

૨૨ યાત્રાની સરયા તરફજ લક્ષ રાસયા કરતાં તેની યથાર્થતા તરફ વગરે લક્ષ રાખી, સાર્થક્તા કરવા કાઢજી રાખવી જોઈ.

૨૩ લોકોત્તર તીર્થોની યાત્રા યથાગ્રિજિ કરવામા આવે તો તેથી લોકોત્તર (અલૌકિક) ફલની પ્રાપ્તિ થઈ શકે ં સત્યજ છે.

૨૪ ગતાનુગતિન્તા તજી, શાશ્વ મર્યાદાને અનુમરી, જે ધર્મકરણી કરાય તેનુ ફલ પળ યથાર્થ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે.

૨૫ મમુભક્તિ મસમે વપરાતા ફલ કે ફૂલહારને પળ વિરાધના ન થાય તેમ સદુ કોઈ ભક્તજનોઈ લક્ષ રાસેનુ જોઈ.

૨૬ જિનમંદિરોમાં દીપમાગયી કૃદા વિગેરે જીવોની વિરાધના ન થાય તેમ ચિત્રેક્યી ગોદરણ કરવી જોઈ.

૨૭ દરેક ધર્મકરણી કરતાં જયણા સાચવવા અને આત્મલક્ષ સુધારવા મળી અધિકાધિક કાઢજી રાખવી જોઈ.

૨૮ રાગ, દ્વેષ, કપાયયાદિ દોષોને ટાલી શુદ્ધ સ્ફાદિક

રત્ન જેવું આત્માનું સ્વાભાવિક રૂપ પ્રગટ કરવાનું જ મુખ્ય લક્ષ્ય હોવું જોઈએ.

૨૯ પચમઝારી, અષ્ટમઝારી, સત્તરઝારી, એમ્બીગ્નઝારી વિગેરે દ્રવ્યપૂજા કરતાં પ્રમુખ પાસે એજ આ મહત્ત્વ પ્રાપ્તિમાનું છે.

૩૦ સ્તુતિ, સ્તોત્ર, સ્તવનાદિક વડે દેવવન્નરપે માત્રપૂજા કરતાં પણ સ્વાસ્થ્ય કરીને એજ આત્મલક્ષ રાખવાનું છે.

૩૧ મધુની દ્રવ્યપૂજા વિધિયુક્ત કરાય તો તે વિપ્રનાશિની, અમ્બુદય જનની અને નિર્ગળગતા થાય છે.

૩૨ શુદ્ધ અન્ન કરણથી ભાવપૂજા (માર્થનાદિક) કરવામાં આવે તો તે શીઘ્ર અસ્યપન્-મોક્ષફલ આપે છે.

૩૩ આ લોક કે પરલોક સંસ્પર્શી કશ્પગતુન્ઠ મુખેન્દ્રા રાખ્યા પગર કરાતી કરણી અલૈકીક (અસ્ય) ફલ આપે છે.

૩૪ ઉત્તમ ધર્મ-રત્નની પ્રાપ્તિ કરવા માટે અનુદ્રાટિક ૨૧ ગુણ મેળવી લેવા મહ્યજનોએ જરૂર રૂપ કરવો જોઈએ.

૩૫ ન્યાય-નીતિથી દ્રવ્યોપાર્જન પ્રમુખ માર્ગાનુસારીપણાના પાત્રોશ ગુણોનું આસેવન પણ અવશ્ય કરવું જોઈએ.

૩૬ શાસ્ત્રોક્ત છરી પાઠવા, યાત્રિક મહાશયોએ, ઉત્તમ તીર્થ રાજની યાત્રા મસગે તો અવશ્ય લક્ષ રાખવું જોઈએ.

૩૭ આપમતે સારી બુદ્ધિથી પણ કરેલું સઘળું મારુ ફલ નથી આપતું; તેથી નમ્રપણે જરૂર શિષ્ટાચાર સેવવો જોઈએ.

૩૮ ધ્યાનપૂર્ણ સદાચાર અસ્ત્રાન્નિતપણે પાઠવામાં યુન્નતા

રહે, અને તે દૂર કરવા વાઘ મેરણાની જરૂર પડે ત્યાંથી
તો સદ્ગુરુના ચરણકમલની સમીપતા ઉપાસના મૂકી દેવી અનુચિ-
તજ છે તથા-મકારની યોગ્યતા યોગે શુરુ આજ્ઞાન પ્રમાણ કરતી.

૩૯ શુદ્ધ દેવ-ગુરુની આજ્ઞાનુ યથાશક્તિ પાલન કરવામાં
સ્વહિત સમાયેલું છે

૪૦ જગમ તીર્થરૂપ જ્ઞાની શુરુ આપણને સદાય સન્માર્ગમાં
યોજવા ઇચ્છતા હોય છે તેથી તેઓ આપણી યોગ્યતા મુજબ જે હિત-
માર્ગ વતાવે તે નિ શરૂપણે અને નિર્ભયપણે અનુસરવોજ યુક્ત છે

૪૧ સદ્ભાગ્યે પ્રાપ્ત થયેલ બુદ્ધિ, ધન, યૌવન અને જીવિતને
સફળ કરી લેવાં, તેનો સદુપયોગ કરવા પ્રમાદ કરવો ન જોઈએ.
ભાગ્યવગર સદ્સામગ્રી ફરી ફરી મળવી દુર્લભજ છે

૪૨ આતો પરમ્ભવની કમાણી સ્વાય છે અગમચેતીપણે આવતા
ભવ માટે સ્ત્રી કમાણી અવશ્ય કરી લેવી જોઈએ.

૪૩ જાગતાને ભય નથી, ઉપતાનેજ મર છે એમ સમજી દુષ્ટ
પ્રમાદ તજીને આત્મસાધન કરી લેવા સદુર સાવધાનતા રાખવી
જરૂરની છે.

૪૪ હાથમાં વાજી છે ત્યારથી સાથી શત્રુઓ, દબ વળે ત્યારે
વૃત્તો લોદવો નકામો છે-અશક્ય છે

૪૫ સ્ત્રી ભક્તિ વલ્લવેલી, કામધેનુ, કામકુખ કે ચિન્તામણિ
રત્ન જેવી છે તે મુક્તિને પણ સેંધી લાવે છે. એમ સમજી શુદ્ધ દેવ,
શુરુ અને સ્વધર્મો પ્રત્યે અંતઃકરણનો સ્વરો મેમ જગાડવો એજ સાર છે.

મત્કિમસંગે યાત્રિક ઘણુઓ અને વ્હેનોને નિ.સ્વાર્થભાવે નમ્રાનિવેદનરૂપે અતિ અગત્યની સૂચનાઓ

૧ મલસાગર તરવા માટેજ મલ્લજનોષ્ઠ તીર્થસેવન કરવાનુ છે. તેમાં શુભ્રજય, ગિરનારમધુલ 'સ્થાવર તીર્થ' અને કત્તમ સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક, શ્રાવિકાશ્વ ઘતુર્વિધ, સઘ ઇ 'જંગમ તીર્થ' રૂપ છે. તેની સેવા-મત્કિ યથાવિધિ કરવાથી જહર કલ્યાણ થાય છે.

૨ શરીર શુદ્ધિ, વસ્ત્ર શુદ્ધિ, મન શુદ્ધિ, મૂમિકા શુદ્ધિ, ડપ-ગરણ શુદ્ધિ, દવ્ય શુદ્ધિ, અને વિધિ શુદ્ધિ, ઇ સાત મકારની શુદ્ધિ સહુ ઇ યથ.યોગ્ય સાઘવી, અતિ આદરપૂર્વક દેવશુર સેમજ તીર્થની સેવા-મત્કિ કરવાની છે.

૩ તે ઇળ દગ્ધ દોષ (અય અન્ય ઘાયત લક્ષ), શૂન્ય દોષ (ડપયોગ રારયા ઘગર) અવિધિદોષ (અસ્ત વ્યસી ન્યૂનાધિક) અને અતિ મહત્તિ દોષ (હદ મર્યાદા મૂકી ગજા ડપરાંત કરવુ તે) તમીનેજ કરવા યોગ્ય છે દોષ રહિત-નિર્દોષ કરણી ત્યારેજ બની શકે છે.

૪ દેવશુરનાં કે તીર્થરાજનાં દર્શનાદિ મસંગે જતાં આવતાં કોઈ ઇળ મકારની વિકયાઓ (કુપલીઓ) કરવી કેવલ અનુચિતજ છે. વિકયા કરવાથી સ્વપરને (પોતાને તથા સામાને) લામને ઘદલે નુરુશાનજ થાય છે ઇમ કરવાથી નેવાને ઘદલે દેવ થાય ઇ વિઘા-રવાનું છે ઇન્કિજત કાર્મણ્જ પોતાનું મન પરાંવી દેવ

૫ જે કાફ કરવું તે ધીજાને કીલામના ઉપજાવ્યા ધગરજ
ધરવાનું શાસ્ત્ર ફરમાન લક્ષ્મી રાખીનેજ દેવગુરુ જે તીર્થ ભક્તિનો
લાભ લેવાનો છે તેથી તેવા દરેક મસગે નીચે જણાવેલી ફરીત
જરૂર લક્ષ્મી રાખવી.

(૧) ભાવ-ઉલ્લાસની વૃદ્ધિ થવા માટે દેવગુરુને તીર્થના દર્શ-
નાદિ કરવા જતા વાટમાં જયણા સચવાય, જીવવિરાગના ન થાય
અને શાસ્ત્ર આમ્નાય પછે તેવી રીતે ઠીક સૂર્ય-પ્રજ્ઞાશ, થયે છતે, નીચે
દ્રષ્ટિ ગાંધીનેજ ચાલવું એ સ કારણ વગર ગાંધીના કે ઢોળીમાં
વેસવું નહિ

(૨) ઉપર જગાવ્યા મુજબ શરીરની અને વસ્ત્રની શુદ્ધિ સાચીવી
મનને ષ્ણાગ્ર કરવું મનને ઝ્યા ત્યાં દોડવા દેવું નહિ તેને શુભ
ધ્યાનમાજ જોડીને રોકી દેવું

(૩) માર્ગમાં જતા જે કોઈ આત્માની સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક,
શ્રાવિકા મળે તેમને ગુણના વધુ માનપૂર્વક ઉચિત પ્રણામોદિકુ કરવા
જરૂર નહિ

(૪) વાઙ, ગ્લાન, વૃદ્ધ, તપસ્વી સાધુ પ્રમુખનું યોગ્ય સન્માન
કરવું, અને તેમને શાતા ઉપજે એવી વિશ્રામણા-વૈયાવચ્ચ પણ કરવી.

(૫) જિન ચૈત્ય, ચરણ પાદુકા પ્રમુખનો યથોચિત વિનય કરવા
જરૂર નહિ

(૬) દેવ, ગુરુ, તીર્થ પ્રમુખની કોઈ પણ મરતરે આશાતના નથાય

તેણે સ્વ સંસ્કાર, અને કોઈ આગતના થયેલી દીસે તો તે સરત દૂર કરવી-કરાવવી -

(૭) રાગ દ્વેષ-રૂપાય દૂર કરવા જતા તેજ પવિત્ર સ્થાને અ-
વિવેક આચરણથી તેજ રાગદ્વેષાદિક દોષ પેદા થાય અને વગેરે ઈર્મતો
નજ કરવું. કેમકે પવિત્ર (તીર્થ) સ્થાને સંવેલા દોષ વગ્ન લેપ
તુલ્ય થાય છે

(૮) જેમ આપણા વિચાર વાણી અને આચાર મુધરે-પવિત્ર
થાય તેમ લક્ષ રાગી પ્રવર્તવું પણ-સ્વચ્છદપણુ આદરવું નહિ

(૯) જેમ વને તેમ ઇન્દ્રિયોને લગામમા રાખી સ્વચ્ચિત્ત દિન કાર્ય
કરવું તેમને સાત મોઝલી તો નજ મૂકવી

(૧૦) સદુ કોરને નિજ આત્મા સમાન લેખી નિર્મલ પદ્ધિ-
નામ રાખવો

(૧૧) નિર્મલ શ્રદ્ધા (સમન્તિ) સહિત તપ જપ વ્રત નિયમ
કરવામાં અધિક આદરવત થાવું મુલ્યશીલ્પણ કાયરપણુ તજી શૂરવીર
ધનવું છતી શક્તિ ગોપવવી નહિ કેમકે ફરી પરી મુયોગ મલ્લવો
દુર્લભજ છે

(૧૨) હરેક ધર્મ કરણી કરવાના હેતુ પ્રમુલ્ક ગુરુ ગમ્ય સમગ્રી,
તેનો આદર કરવા પોતાની યોગ્યતા સમગ્રી સમતિ મેળવી, આજ્ઞાનુ-
સારે પ્રવૃત્તિ કરાય તેણે લક્ષ રાગવું સ્વ યોગ્યતા મુજબ યથાવિધિ
કરેની કરણીજ લેવે થઈ શકે છે.

(૧૩) અરિહત મધુનો અનત ઉપકાર વિચારીને તેમની દ્રવ્ય ભાવથી પૂજા-ભક્તિ સ્વશક્તિ અનુસારે કરવી, કરાવવી અને તેને અનુમોદવી

(૧૪) પચ મકારી, અષ્ટમકારી, સત્તર મકારી, એકવીસ મકારી, અષ્ટ શત મકારી (અષ્ટોતરી) મમુલ્ય દ્રવ્યપૂજા પૈકી પોતાનાથી થની શકે તે મધુ પૂજા આદરથી કરવી. સ્વ ન્યાય દ્રવ્યની સફલતા કરવી એ વિહિત માગે છે.

(૧૫) પવિત્ર (તીર્થ) જલ, શીતલ ચંદન અને સાચાં તાજાં મુગધી પુષ્પોત્તે મધુની અંગપૂજા તથા સુશયોદાર ધૂપ, દીપક, અક્ષત, નૈવેદ્ય અને સરસ ફલવટે અગ્રપૂજા કરવાથી તે અષ્ટ મકારી પૂજા કહેવાય છે અને એ ભાવ સહિત કરનાર મુગુણ ભાદ્રો અને મ્હેનો થથી અનુપમ લાભ મેલવી શકે છે

(૧૬) અરિહત મધુના ઉત્તમ આલંબન યોગે ઉક્ત અષ્ટ મકારી પૂજાવટે અનુક્રમે સ્વદોષ શુદ્ધિ, કપાય શાન્તિ, ચિત્ત મસન્નતા, સુવાસના, સમ્યગ્જ્ઞાન-પ્રકાશ, નિર્મલ શ્રદ્ધા, મન ઇન્દ્રિયજય અને અક્ષયપદ-મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે આવા પવિત્ર હેતુથીજ મધુ પૂજા કરવાની છે.

(૧૭) દ્રવ્યપૂજા થઈ રહ્યા વાદ, એક મધુસન્મુલજ દ્રાણિ રાસીને, ગંધીર અને મધુર શબ્દ ધ્યાનિ યુક્ત ઉદાર અર્થશાળી ચૈત્યરૂપ, સ્તુતિ સ્તવનાદિન કરવારૂપ ભાવપૂજા કરી છેવટે 'નયવીરાય'ના મધુ માર્થના કરવી આ વધી કરણી મનવચન કાયાની

एकाग्रता राखीનેજ કરવાની છે. એમ કરવાથી લોકોત્તર-પ્રધાનપદ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે.

(૧૮) પ્રમુખના ગુણમાં લીનતા થવા માટે પ્રમાદ રહિત, યથોક્ત યોગમુદ્રાદિકમાં આદર રાખી, આપણાથી ગુણાધિક (ગુરુ પ્રમુખ) ને આગળ કરી, વિનય વહુમાન સાચવી, શાન્તાચિત્તથી, ચૈત્યવદનાદિ કરવું. મનમાં કોડપણ પ્રકારે વ્યગ્રતા થવા દેવી નહિ.

(૧૯) ઉપર કહેલો આશ્રય સમજ્યા વગર, જેમ આવે તેમ, વિવેક રહિત, ગુરુ પ્રમુખ વહીલની આગળ બેસી, મોટા યાદા પાદી, થીજાના ધ્યાનમાં અતરાય પડે એમ, ઘેતાલ અને અશુદ્ધ ચોલવાની ટેવ પડી હોય તે તજવી જોડે ધીમા રાગે શુદ્ધ ચોલતાં શીખવું જોડે.

(૨૦) દ્રવ્ય-માવપૂજા કરીને પણ પોતાના આત્માનેજ જગાદયાનો છે મય, વિષય, કપાય, નિદ્રા (આલસ) અને વિક્રયાદિ પ્રમાદ દોષથી પોતાનેજ મુક્ત કરવાનો છે તેમ કરવાના પવિત્ર લક્ષ્યથીજ કલ્યાણ થઈ શકે છે. અન્યથા કલ્યાણ થવું મુશ્કેલ છે.

(૨૧) સ્વ પરને માત્ર જાણસ પ્રગટે તેટલું પૂરતો સમય દ્રવ્ય પૂજામાં લક્ષ સહિતજ વીતાવવો યોગ્ય છે. લક્ષ વગર વ્યતીત કરેલો વસ્તુ નશ્વરો જાય છે. અવિધિ દોષ તો જેમ વને તેમ તજવા અને વિધિનો આદર કરવા જરૂર સ્વયં થવું સુઘ્ન જનોને ઇચ્છિત છે.

(૨૨) અંગ રચના (આગી) કરતાં, ફૂલની કાચી કઢી, વાસી, વગેરેનાં, નીચે પડી ગયેલાં મશીન વસ્ત્રાદિક ઘડે આળેગ અને જીવાતથી ભરેલાં ફૂલને તેવા ફૂલનો માળા પ્રથુ માક્ષિમા નહિ

વાપગતા, ઉત્તમ પ્રકારનાં શુદ્ધ ફૂલ તેમજ તેવાંજ ફૂલની માળા વપરાય, તે પણ સોયવતી ઘોંચ્યા વગરજ વાંચા સૂચવતી ઢાંઢી ગાંઠ દર્શનેજ તૈયાર કરેલી હોય તેવી જવળાથી મુથેલી ફૂલની માળા પ્રભુના ક્રુટે સ્થાપી શકાય. સોયવતી ઘોંચેલા ફૂલના દાર પ્રભુ ઉપર ચઢાવવાનો રીવાજ આજકાલ અણસમજથી વધી ગયેલો વીસે છે તે વીલકુલ પસંદ કરવા જેવો નથી આપણા કરતાં વધારે સુકુમાલ એવા પુષ્પના જીવોને યથી વેટલી વધી કીલામના થતી હશે ? તેનો ચ્યાલ કરવામાં આવશે તો એ રીવાજ સહેજે દૂર થઈ શકશે. પોતાના પ્રાણની જેવા અન્યના પ્રાણ સમજનારને વધારે કહેવું પડે નહિ.

(૨૩) ફૂલની પાંચડીઓ પણ છુટી કરી નાંચવી નહિ, તેનેજ પગતલે વચરવી નહિ તો પછી સોયની તીક્ષ્ણ અળીવતી તેનું છેદન ભેદન તો કેમજ કરાય ? છેદન ભેદન કરેલા ફૂલહાર ચઢાવવા તે કરતા શુદ્ધ અને સરસ ફૂલો છુટા છુટા જેમ શોભાનિકુ લાગે તેમ પ્રભુના અગ્ર ઉપર મોઢવી દેવા વધારે ઉત્તમ, લાભકારક અને આનંદ દાયક હોવાથી હિતમારી સમજાય છે તે સહુજ વિચારીને લક્ષમાં રાખવું વિધિ સહિત કરેલી ભક્તિજ લેખે થાય છે.

(૨૪) ઘીના દીવસે નિર્માલ્યરૂપ થયેલા તે ફૂલ કેફૂલમાંજ જેમ તેમ જ્યા ત્યા ફેંટી દેવા ન જોઈએ તે વધાય જાઝબીને મોર પીંછીવતી ઉતારી લઈ પણ સ્થલે રાખવા કે જ્યા તે વચરાય નહિ તેમજ તેમાં ચોટી રહેલા કોઈપણ પ્રસન્નજીવને તાપ-તડકાદિકથી બચાવાય નહિ ન્હવળની કુઠીમાં તો તે નાંચવા નજ જોઈએ જૂદાજ 'રા-ખવાં જોઈએ' સ્નાત્ર પૂજાં વસમે પણ એ વાત લક્ષ્યગત રાખવાની છે

(२५) जेम जेम जयणा अधिक पळे तेम तेम ते पाळवा दरेक भक्ति मसंगे खूब लस राखवु, अने भक्ति रसिक भाई व्हेनोनो दीछ दुखाय एवु कइपण नहि करतां तेमनु मन मसंग थाय एवुज पवित्र भावण करवु दर्शन, बदन के पूजा करता एरु बीजा उपर घका मकी करवी नहि पण अनुकूल समय (तक) मळतां मुधी कोइएक रक्तान्त स्थळमा ध्यान धरवु.

(२६) भक्तिमार्थी निवृत्त यतान ससारिक काममा रगाइ जवुं नहि जो भक्तिनो रस-आस्वाद (अनुभव) बराबर कर्षोज होय तो तेनी खुमारी एकाएक उत्तरी जती नथी. ते पठी पण केट-होके बसत मुधी टकी रहे छे ते (अनुभव)नु सुखतो खरेखर अनुमवीज जाणी शके छे शुद्ध-सरल हृदयवाळा श्रद्धावत प्रेमाळने ज ममाट रहित भक्ति मार्गमां प्रवर्ततां एवो अनुभव [रस आस्वाद] प्राप्त थइ शके छे हृदय शुद्धि करवानी तो खास जरूर रहे छे

(२७) जेम मोर मेघने देखी, चमोर धद्रने देखी, अने सती निज पतिने देखीं राजी-आनदित थाय छे तेम भक्ति रसिक अने शुद्ध श्रद्धावत भव्यजनो पण शुद्धदेव, गुरु अने संय साधर्मिक जनोने निरखी आनदित थाय अने छे निजनेत्र युगलने सफल-सार्थक करे छे इति श्रम्

बोध वचन

१ दिवसे एवु कार्य करवु के रात्रीए निराते सूइ रहेवाय.

२ आठ मास एवु कार्य करवु के चोमासामा करवु न पड़े.

१ ३ युवावस्थामां एव कार्यं करतु के ब्रह्मावस्थामां सुखे दिवसो निर्गमन थाय.

४ जन्म पर्यंत एव कार्यं करतु के आवतां भवमां दु खो वेडवा न पडे

५ अधम पुरुषो विघ्नना भयथी कोइपण कार्यनो आरम करतां नथी.

६ मध्यम पुरुषो आरम करेळां कार्यने विघ्न आववाथी छोडी दे छे

७ उत्तम पुरुषो विघ्न आव्यां छतां पण, आरभेळा कार्यने सपूर्ण पार पाडे छे.

८ वाचनार, जेणे तने उपकार कयों होय, तेनो अपकार करवा कदी इच्छीश नहि

९ जो तु आपाद थवाने इच्छतो होतो न्याय मार्गथी द्रव्य उपार्जन करता शीख

१० विद्या ररच करता खुटे नहि, तेवु एक अपूर्व धन छे, माटे पैसानो सग्रह करवो तजी दइ विद्यानो सग्रह (सचय) कर

११ साथे एटलु याद राखजे के विद्यानो गर्व कदी करवो नही, केमके ताराथी वधारे विद्याने धारण करन.रा पण दुनियाया घणा छे

१२ शुक पाठ जेवु ज्ञान मेळव्या करता अनुभव ज्ञान मेळववु श्रेष्ठ छे

१३ वाचनार ! तने मोक्ष सुखनी बाळा होय तो सम्यग् ज्ञाननी प्राप्ति करजे.

૧૪ સદ્ગુરુની ઉપાસના કરી વિનય ગુણ વઢે અને તારા સતત ચત્રમ વઢે તુ સદ્બોધની પ્રાપ્તિ કરી 'શક્તીશ'

૧૫ તારુ શ્રેય વાંટતો હો તો સત્ પૂરપોનો સગ કર, ગુણી-જન ઉપર પ્રીતિ રાખ, અને ઉત્તમ પૂરપોના કાર્યનુ અનુકરણ કર.

૧૬ સદાચારથી તારી આબાદી થશે તેમ ધારો સદાચારનુ સેવન કર

૧૭ આ લોક અને પરલોક વિરુદ્ધ યાત્રા પ્રાણાને પગ ન કરીશ.

૧૮ ઘાચનાર ! તુ વિશ્વાસઘાતને મહાપાપનુ મૂઝ જાણી તેનો ત્યાગ કર.

૧૯ યત્ર, તત્ર, મત્ર વિગેરે કોરૂપગ ધર્મથી અધિક નથી, યત્રાદિ આ ભવમા મુલ્ક આપે છે, અને ધર્મ ભવોભવમા મુલ્ક આપે છે, માટે ધર્મનોજ આદર કરવો.

૨૦ ગંધ વિના ફુલની શોભા નથી, દાત વિના હુલ્કની શોભા નથી, સત્યતા વિના વચનની શોભા નથી, તેમ પૂણ્ય વિના પૂરપ શોભાને પામતો નથી.

૨૧ મન જીત્યુ તેજે સર્વ જીત્યુ એમ સમજી મનનેજ વશ કરવુ

૨૨ મુલ્કને શિલામણ આપવી, કદાગ્રહીને ધર્મ સમજાવવો, અને કુપૂત્ર અગર કુશિષ્યને બોધ આપવો તે નિષ્ફલ છે

૨૩ અજઙ્ગીમા રહેલા જઙ્ગની જેમ યોવન દિન દિન ગઢે છે

૨૪ પૂણ્યથી પૂણ્ય વધે છે, અને પાપથી પાપ વધે છે, માટે નિ-રતર પૂણ્યજ કર્યા કરવુ.

૨૫ પૂન્ય કરવાથી રૂપ લાવણ્યતા, યજ્ઞ, માન, પ્રતિષ્ઠા, વગેરે માત્ર થઈ ટેકાળે ટેકાળે મુલ્ય મળે છે, અને પાપ કરવાથી ટેકાળે ટેકાળે દુઃસ્વપ્ન મળે છે

૨૬ વ્રતમાં શીલ (બ્રહ્મ) વ્રત ઉત્તમ, દાનમાં અમયદાન, ઉત્તમ, ગુણમાં વિનય ગુણ ઉત્તમ, તેમજ રૂપમાં ભગવતનું રૂપ અને વચનમાં સિદ્ધાન્ત વચન ઉત્તમ જાણવું

૨૭ સતોપથી મુલ્ય મળે છે. મુલ્યથી ધર્મ સાધિ શકાય છે અને ધર્મથી મોક્ષ મળે છે, માટે સત્પૂરુષોએ અત્યંત સતોપ ધારવો યોગ્ય છે.

૨૮ જેવી મતિ તેવી ગતિ, જેવી ક્રિયા તેવું કર્મ, જેવો તપ તેવું ફલ, તેમ જેવો સતોપ તેવુંજ મુલ્ય સમજવું.

૨૯ વ્રત ભગ કરનાર જેવો કોઈ પાપી અને વ્રત પાળનાર જેવો, કોઈ ધર્મી નથી

૩૦ ધર્મની પરીક્ષા વહુ દોઢીલી છે.

૩૧ ઉપાધિવાળાને તત્ત્વથી મુગ્ધ હોતું નથી

૩૨ પર્વતમાં મેઘ મોટો, દેવમાં ઇન્દ્ર મોટો, કૈવલીમાં તીર્થંકર મોટા, ગ્રંથમાં ચંદ્ર મોટો, સર્વ વ્રતમાં બ્રહ્મચર્ય વ્રત મોટું તથા પર્વમાં પર્યુષણ પર્વ મોટું છે, તેમ મંત્રમાં નવકાર મંત્ર મોટો છે

૩૩ સૂર્ય તરફ નજર કરવાથી આંતરના તેજનો ક્ષય થાય છે. તેમ પરશ્વી તરફ નજર કરવાથી મનુષ્યોનું પૂન્ય રૂપ તેજ ક્ષય પામે છે; માટે પરશ્વી તરફ સ્વોદી દષ્ટિ કરવી નહિ

૩૪ માંસ, મદિરા, શિરા, ચોરી, ડુંગર, વૈર્યા તથા પરણી-
ગમન, એ સાત વ્યસનો ધોર નરકમાં લઈ જનાર છે, માટે જાણા
જનોએ તે સાતે અવશ્ય તજવા.

૩૫ રે જીવ ! વિવિધ શ્રીકારના ઉપદ્રવો વડે અતિ મયાનરુ
એવા સસાર સ્વી કારાગ્રહમાં રહેણું, ભૂમિ ઉપર સપન કરવું, મનુ-
ષ્યોના હિન અને અનાદરના ઘચનો સામઝવા, તાપ તથા ટાઢ મારન
કરવાં, મૂલવટપાનુ દુઃખ મોગવવું, ગરીબ તથા દ્રવ્યનો સપ ધવો,
વિગેરે સર્વ પૂર્વજન્મમા જે જે કર્મ ધાંધ્યા હોય તેના ઉદય આવવાથી
મોગવવું પડે છે. પરંતુ હે મુર્ખ ! જરા પણ મનમાં વૈરાગ્ય લાવતો
નથી, અને મોહમાં ફસાઈ તત્ત્વને પણ જાણતો નથી.

૩૬ હે જીવ ! તું ઉપદેશ દુઃખનો કરે છે અને વાંઝા મુલની
કરે છે, પણ તત્ત્વને જાણીશ તોજ તારી સર્વ વાંઝા ફળીભૂત થશે

૩૭ હે જીવ ! પૂર્વે જે શુભ વા અશુભ કર્મ તે વાંચા છે તે આ
ભવમા ઉદય આવવાથી તારે મોગવવાં પડે છે, તેમાં વાંજા ઉપર
ક્રોધ જા માટે કરે છે ! કેમકે કોઈ કોઈને મુલ કે દુઃખ આપતું
નથી. કર્યા કર્મ મમાણે ફલ મઝે છે, મારીમાલ વન્યા કરે છે, તે
માટે કષ્ટ પડે ત્યારે શોચ નહિ કરતાં ધીરજ અગીરાર કરવી, દૈવ
મતિકુલ્લ હોય ત્યારે કોઈ રક્ષણ કરી શરતુ નથી, વીજાતો નિમિત્ત
માત્ર છે.

૩૮ કોઈ પાસે સુશામતના ઘચન ઘોલવાથી કાઈ લાભ નથી,
પૂન્યના ઉદયથીજ સર્વ અમિલાપા ફઝે છે

૩૯ રે જીવ ! મોટા દેવ દાનચને પણ કષ્ટ પડે છે, તો કષ્ટમા

જા સાર વિપાદ કરે છે. આ સસારમાં તો કોઈના મનોરથ પૂર્ણ થાય છે, કોઈના ભગ થાય છે, કોઈને નિત્ય દુઃખ થાય છે, તો કોઈને નિત્ય સુખ થાય છે, તેથી સત્પુરુષતો તેનેજ કહેવો કે જે નિર્મલ સ્વભાવને ધારણ કરી પરોપકારમાં તત્પર થઈ ધર્મપ્રાર્થક હોય, અને સપદા છતાં અહંકાર કરે નહિ, અને કષ્ટ આવે શોચ કરે નહિ

૪૦ હે જીવ ! રઢવાથી ચિત્તમાં સતાપ થાય છે, પણ રઢવાથી કે દીન વચન બોલવાથી કર્મ છૂટતા નથી, મોગવવાન પડે છે.

૪૧ તુ પિરુદ વનમાં ભ્રમણ કર, પર્વતો ઉપર ચઢ, સમુદ્રમાં અગર ગુફામાં પ્રવેશ કર, પણ ભાગ્યથી અધિક મલ્લવાનુ નથી, તેમજે પુન્ય દીન પુરુષનો ઉગ્રમ નિષ્ફળ થાય છે, તથાપિ ઉગ્રમ કરવાની જરૂર છે

૪૨ હે અગ્નિવેદી ! જે કુદુવને માટે તુ મોઢ કરે છે, અને સદા પાપ કરે છે તે કુદુવ તને નરકાદિના દુઃખોથી છોટાવી શકવાનું નથી લક્ષ્મી જલજલોલપત ચપલ છે, મનુષ્યનુ લાગણ્ય સંયાના રગ સરસુ છે, વજ્ર કમલપત્ર ઉપર રહેલા જલપિંદુ પેઠે અસ્થિર છે, આયુષ્ય વિજળીના ચમકારા તુલ્ય છે, તેના માટે તારે વિપાદ કરવો નહિ

૪૩ રે જીવ ! દુર્લભ મનુષ્ય જન્મ પામીને જેણે આત્મ હિત કર્યું નહિ તેનો જન્મ નિષ્ફળ જાણવો

૪૪ રે જીવ ! પર ઘ્નિ અને પર દ્રવ્યની તુ બાંજ કર નહિ.

અને પ્રાણાતિપાતાદિ પાપ સ્થાનકોને સેવ નહિ, તેમહા અનર્યના મુઠ્ઠ છે, અને નર્કમા લઈ જનારા છે

૪૫. લોભી પુરુષ અન્યાયથી ચીજાનુ ધન લેવાને ઇચ્છે છે, પણ તેનુ ધન અને ચૌકન અસ્થિર પ્રાણનું

૪૬. દુઃખ સર્વને અનિષ્ટ છે, ને મુખ સર્વને ઇષ્ટ છે, તેમ મનમાં વિચારી સર્વને પોતાની દુન્ય માની કોરને પણ દુઃખ દર્શ નહિ.

૪૭. મન, વચન અને કાયાનો ઉપયોગ એમ ત્રણો કે જેથી ચૈરાગ્ય થાય અને પાપ દુર જાય, પણ પાપ નાશ આવે તેમો ઉપયોગ કરવો નહિ

૪૮. જે પોતાના સ્વામી, ગુરુ, શેઠ અગર મિત્રને વિશ્વાસ આપી તેનો ઘાત કરે, તેને બને લોકમા મુખ થતુ નથી

૪૯. પુણ્યવાન પુરુષોનો વચ્ચત તત્ત્વ ચિંતા કરવામા, હિત વચન બોલવામાં, અને મુનિ જનનુ સન્માન કરવામા જાય છે અને પાપીઓનો વચ્ચત સદા શુદ્ધિમા જાય છે

૫૦. હે જીવ ! જાર્ય સેત્ર, મનુષ્ય જન્મ, ઉત્તમ કુળ, સદાચાર-શરીર આરોગ્ય, દેવ ગુરુ ધર્મની સામગ્રી, એ સર્વ પામવુ અત્યંત દુર્લભ છે, માટે સાવધાન પણે રહી વોધી ધીજની પ્રાપ્તિ માટે ઉદ્યમ કરવો, જેથી ફરી દુઃખ ભોગવવુ પડે નહિ.

૫૧. પઢિત પુરુષ તો તેનેજ જાણવો કે જે સર્વ સામગ્રી પામી આત્મ હિતમા તત્પર થાય કે જેથી ફરી જન્મ મરણ કરવા પડે નહિ
રાજ્યાદિ પૈદ્ધાત્મિક મુખ પામવુ મુશ્કેલ નથી, પરંતુ સર્વજ કથિત ધર્મ રહસ્ય પામવુ મુશ્કેલ છે.

५२ हजारो हळधी खेडेला खर भूमियाला क्षेत्रमा जेम धान्य पेदा यतु नथी तेम धर्म हीन पुरपोने घणा मयासे पण बोध थतो नथी धर्म करवायीज सर्व सुखनी प्राप्ति थाय छे

५३ रे जीव ! तु आ भयमा धर्म नहि करे तो तारे परलोकमा दहन, छेदन, भेदन आदि अनेक दु खो सहन करवा पडसे, माटे धर्मने सर्वथी उत्तम जाणीने तेनोज आदर कर.

हित वचन माला.

१ समजु लोको निंदा करे तेउ	११ निर्वल मनना थयु नहि.
फरयु नहि	१२ अध श्रद्धालु थयु नहि.
२ जडु बोलु नहि	१३ भोला थयु नहि.
३ कुसग फरवो नहि	१४ कपटी थयु नहि
४ पाछज्यी पस्ताचो थाय तेउ	१५ चाडी खावी नहि
काम करु नहि	१६ कोडु दील दुखावयु नहि
५ उपरीने अप्रिय थवाय तेम व-	१७ बहाला सायेविरोध करवो नहि
र्तु नहि	१८ सज्जनोमा गरमायु पडे तेउ
६ बोल्या पळी फरयु पडे तेउ	काम करयु नहि
बोलयु नहि	१९ मनमा मुझाउ पडे तेउ काम
७ चडसा चडसी फरवी नहि	करयु नहि
८ जगट रमयु नहि	२० पोताना पगपर हुडाडो मा-
९ परदारा सेवरी नहि	रवो नहि.
१० बहेमी थयु नहि	२१ घेसवानी टाळ कापवी नहि

- २२ कजीओ उजीनो लेबो नहि
 २३ कजीआना आगेवान थयु नहि.
 २४ स्त्री, अगरक्षक अने रसोइया
 साथे पिरोथ करवो नहि.
 २५ स्त्रीनो विश्वास करवो नहि
 २६ चारुरो तथा स्त्रीओने झाझी
 छूट आपवी नहि
 २७ अति विश्वासु थयु नहि
 २८ पोतानी आवरना काकरा घाय
 तेयु काम करयु नहि
 २९ नीच माणसोनी साथे प्रसंग
 पाडवो नहि
 ३० कृपणनु मों बोलाययु नहि.
 ३१ देश कालवी प्रतिकूल कार्य
 करयु नहि
 ३२ विश्वासवात करवो नहि.
 ३३ बिस्वया करवी नहि.
 ३४ वरत व्यर्थ गुमावरो नहि
 ३५ देगना द्रोही थयु नहि
 ३६ नातमा कजीओ घावो नहि
 ३७ फोइने बिना कारण हेरान कु-
 रों नहि

- ३८ कुमार्गे दोरी जनार पुस्तको
 वाचया नहि
 ३९ कदाग्रह करवो नहि
 ४० कुविशा शीखवी नहि
 ४१ केफी वस्तु पीवी नहि.
 ४२ निर्दय थयु नहि
 ४३ खराप वचन बोलवा नहि
 ४४ कोरनी आजीमिना भांगा.
 नहि.
 ४५ द्वेष करवो नहि
 ४६ उडाव थयु नहि
 ४७ लोभी थयु नहि.
 ४८ फोइना भुडाथी राजी थयु नहि
 ४९ नास्तिर थयु नहि
 ५० ढोंगी थयु नहि
 ५१ पारकी निंदा करवी नहि
 ५२ बेवकूफ थयु नहि
 ५३ बिषयी थयु नहि
 ५४ प्रमादी थयु नहि
 ५५ गुणीजननो अविनय करवो
 नहि
 ५६ भक्ति हीन थयु नहि

- ५७ छाड़टा थवु नहि
 ५८ क्रोध करवो नहि
 ५९ गर्व करवो नहि
 ६० अभण रहेवु नहि
 ६१ अमरुच्छ रहेवु नहि
 ६२ अगियभीत थवु नहि
 ६३ मोह राखवो नहि
 ६४ मननी बात हितेश्वरी शीमाय
 कोन्ने बहेवी नहि
 ६५ पोतानी पडाइ करवी नहि
 ६६ अरळे मार्ग चडवु नहि
 ६७ रहेती नीक तोडवी नहि
 ६८ सार्वजनिक तथा यमादाना
 कार्यमा विप्र करवु नहि
 ६९ जीवहिंसा करवी नहि
 ७० आफत जात्रे डरवु नहि
 ७१ असार ससारमा आशक्त ववु
 नहि
 ७२ ममत्वभाव राखवो नहि
 ७३ बुद्ध मर्यादा ओडवी नहि
 ७४ निष्टाचारनु उल्लंघन करवु नहि
 सत्य वस्तुनो अनादर करवोनहि

- ७६ हितवचननो अनादर करवोनहि
 ७७ सजनोनु अपमान करवु नहि.
 ७८ दुष्टोने उत्तेजन आपवु नहि.
 ७९ देशनु दारिद्र बधे तेमा साथ-
 नोने उत्तेजन आपवु नहि
 ८० शक्ति उपरात खर्च करवु नहि
 ८१ बुद्धेने नमनु नहि
 ८२ कुर्मनु सेवन करवु नहि
 ८३ नीतिमा शिथील थवु नहि
 ८४ कुगुरुनी उपासना करवी नहि
 ८५ वीतराग भापीत वचननी अ-
 श्रद्धा करवी नहि
 ८६ मोइनी हासी करवी नहि
 ८७ गहु बोला थवु नहि
 ८८ सहसा काम करवु नहि
 ८९ वेदयामा आसक्त ववु नहि.
 ९० लांच खावी नहि
 ९१ विग्रानो गर्व करवो नहि
 ९२ आर्तध्यान करवु नहि.
 ९३ अन्यायधी द्रव्य उपार्जन क-
 रवु नहि
 ९४ दुर्जननी सोयत करवी नहि.

૫ સ્વસ્વરૂપને મૂલ્ય નહિ.
 ૬ શિશ્તાર કરવો નહિ.
 ૭ ગૌત્ર ધ્યાન કરવું નહિ.
 ૮ હાલ્કી પરત્રનામ્વીકારવીનહિ
 ૯ મુત્તે ચુકી જયો નહિ
 ૧૦ મનુષ્યમનુષ્યર્થગુમાવયો નહિ
 ૧૦૧ પુન્યની કમાડ કર્યા વિના.
 રહેવું નહિ
 ૧૦૨ અશુભ કર્મ કરવાં નહિ

૧૦૩ પારકે પૈસે વેવાર કરવો નહિ
 ૧૦૪ કરજ કરીને વરો કરવો નહિ
 ૧૦૫ અવર્મ કરવો નહિ
 ૧૦૬ કર્મનો ક્ષય કર્યા વગર ર-
 હેવું નહિ
 ૧૦૭ મિથ્યાલ સેવવું નહિ
 ૧૦૮ શ્વેદુ જ્ઞાન મેઝવું નહિ
 સમસ્તિ સહિત ધર્મ કરવો

માર્ગાનુસારીના ૩૫ વોલ

૧ ન્યાય સપત્ર વિધવ--ન્યાયથી ધન મેળવવું ઇટલે સ્વામિત્રોહ,
 ત્રિત્રોહ, વિશ્વાસીને ઢગવું, ચોરી કરવી, થાપણ ઓઝવવી વીંગેરે
 નિંદ્યા યોગ્ય કામ ત્યાગ કરીને ધન ઉપાર્જન કરવું

ગિપ્તાચાર પ્રશસા--ઉત્તમ પુરુષોના આચરણના ઘસાણ કરવા.

૩ સરગ્વા કુલ્લાચાર યાજ્ઞા પળ અન્ય મોત્રી સાથે પિવાઈ કરવો.

૪ પાપના કામર્થી ઢરવું.

૫ પ્રસિદ્ધ દેશાચાર પ્રમાણે ઘર્તવું

૬ કોઈનો અવર્ણવાદ ગોલયો નહીં.

૭ જે ઘરમા પેસ્યા નિરુઝવાના અનેક રસ્તા નથી તથા જે
 ઘર અતિ ગુપ્ત અને અતિ મગટ ન હોય અને પાડોશી સારા હોય તેવા
 ઘરમા રહેવું

૮ સારા આચરણવાળા પુરુષોની સેવન કરવી

૩૫ વર્ગીકૃતેદ્રિયગ્રામ પટલે ઇદ્રિયોના સમુહને વશ કરવા એટલે
સર્વે ઇદ્રિયોને વશ કરવાનો અભ્યાસ કરવો

ગાઠ જીવોને મોઢે કરવા સુગમ પદે માટે ઉપરના માર્ગાનુમા-
રીના પાંત્રીસ બોલ સંક્ષેપથી લખ્યા છે વિચરણ ગ્રંથાતરોમાથી
નોંદ લેવું

“જૈન કોમના હિતની સ્વાતર સાસ નિર્માણ કરેલી
સમયાનુસારી વંહુ જીવયોગી સૂચનાનું”

૧. વિદેશી અષ્ટ વસ્તુઓથી આપણે સદતર દુર રહેવું અને સ્વ-
દેશી પવિત્ર વસ્તુઓનો જ ઉપયોગ નિશ્ચયપૂર્વક કરવો અને કરાવવો

૨ આપણા પવિત્ર તીર્થોની રક્ષા માટે આપણે વિગપે સાચાધાન રહેવું

૩ કોઈ પણ પ્રજારના ગ્યોટા વ્યસનથી સાચાધાનપણે દુર રહેવું,

અને અન્ય ખાદ્ય વસ્તુઓને દુર રહેવા પ્રેરણા કર્યા કરવી

૪. જાંત રમથી ભરપૂર જિન-પ્રતિમાને જિનવત્ લેવા તોચી

જાત દગ્ગા મગદાયવા પ્રતિદિન પુજા અર્ચાદિક કરવા કરાવવા પુણ્ય
લક્ષ્ય રાખવું તથા રચાવવું

૫. પરમ સુખ શ્રાંતિને આપવાવાળી શ્રી જિન વાણીનો મ્યાદ

મેલવા દિવસ રાત્રીમાં થોડો વચન પણ જરૂર થયે લેવો, અભ્યાસ
ગણવો

૬. જૈન તરીકે આપણુ શુ-શુ કર્તવ્ય છે, તે પુરા તોચી જાણી

લેવા અને જાણીને તે પ્રમાણે રતવા પુરો ગ્યાલ રાખવો

।चोवीश तीर्थकरोना चैत्यवंदनो

॥ श्री पंच परमेष्ठी नमस्कार स्तुति ॥

॥ शार्दूल विकीर्तित ॥

धर्हन्तो भगवन्तं श्रद्धा महिता, सिद्धाश्च सिद्धिस्थिता
आचार्या जिन शासनोन्नति करा, पूज्या उपाध्यायका ॥
श्री सिद्धांत सुपाठका मुनिवरा, रत्नत्रया राधका ॥
पचैते परमेष्ठिनः प्रतिदिन, कुर्वन्तु वो मंगलम् ॥१॥

॥ अथ श्री ज्ञानविमल सूरिकृत ॥

॥ १ ॥ श्री ऋषभदेवजीनुं चैत्यवदन ॥

॥ प्रथम जिणेश्वर ऋषभदेव, सबछथी चविया ॥
वदि चउथे आपाढनी, शकें सस्तविया ॥२॥ अछमी
चैत्रह वदि तणी, दीवसे प्रभु जाया ॥ दीदा पण
तिणहीज दीने, चउनाणी थाया ॥३॥ फागुण वदी
घग्यारशे ए, ज्ञानखहे शुभ घ्यान ॥ महा वदि ते-
रशे शिव लहा, परमानंद निधान ॥३॥ इति ॥

(५)

॥ ५ ॥ श्री अजितनाथजीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ सुदि वैशाखनी तेरशे, चविया विजयत ॥

महा सुदि आठमे जनमिया, बीजा श्री अजित ॥१॥

माहा सुदी नौमे मुनि थया, पोस उज्जल इग्यारस ॥

उज्जल केवली थया, अक्षय कृपारस ॥२॥ चैत्र शुक्ल

पंचमी दिनेए, पंचम गति लह्या जेह ॥ धीर विमल

कवि राजनो, नय प्रणमे धरीनेह ॥३॥ इति

॥ ३ ॥ श्री सजवेनाथजीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ सत्तम प्रैषक थकी, चविया श्री संजव ॥

फाट्गुण सुदि आठम दिने, सुदि चौदस अजिनव

॥१॥ मागशिर मासे जनेमीया, तिणि पुनम सजम

॥ कार्तिक वदि पाचम दिने, लहे केवल निरुपम ॥

॥२॥ पंचमी चैत्रनी उजलीए, शिव पहोरया जिनराज

॥ ज्ञान विमल प्रभु प्रणमतां, सिजे सघला काज ॥३॥

॥ ४ ॥ श्री अजिनदन स्वामीनु चैत्यवन्दन ॥

॥ जयत विमान थकी चव्या, अजिनदन राया

॥ वैशाख सुदि चौथि माघ, शुदि बीजे जाया ॥१॥

महासुदि बारशे प्रहीये दीक्षा, पोस सुदि चउदश ॥

केवल शुद्ध वैशाखनी, आठमे शिवसुख रस ॥ २ ॥

चाथा जिनवरने नमीए, चउगेति ब्रमण निवार ॥

ज्ञान विमल गणपति कहे, जिनगुणनो नही पार ॥३॥

॥५॥ श्री सुमतिनाथजीनु चैत्यवदन ॥

॥ आवण शुद्ध बीजे चढ्या, मेहेलीने जयत ॥

पचमी गति दायक नमु, पचम जिन सुमति ॥ १ ॥

शुद्ध वैशाखनी, आठमे, जनम्या तेम समय ॥ शुद्ध

नवमी वैशाखनी, निरुपम जस शमदम ॥ २ ॥ चैत्र

इग्यारसं उजलीए, केवल पामे देव ॥ शिव पाम्या

तिण नवमीए, नय कहे करो तस सेव ॥३॥ इति ॥

॥६॥ श्री पद्मप्रभजिने चैत्यवदन ॥

॥ नवम त्रैवेयकथी चवी, महावदि ठी दिवसे

॥ कारतक वदि वारसे जनम, सुरनर स्तवि हरखे ॥

॥१॥ वदि तेरश समय ग्रहे, पद्मप्रभ स्वामी ॥ वैत्री

पुनम केवली, वळी शिवगनि पामी ॥ २ ॥ मागशर

वदि इग्यारशेण, रक्त कमल समवान ॥ नय विमल

जिनरायेनु धरीये निरमल ध्यान ॥३॥ इति ॥

॥ ७ ॥ श्री सुपार्श्वनाथ चैत्यवदन ॥

॥ ठठा ग्रैवेयकथी चव्या, जिनराज सुपास ॥
 प्रादरवा वदी आठमे, अंवतरिया खास ॥ १ ॥ जेठ
 शुक्ल वारशे जण्या, तस तेरशे सयम ॥ फागुण वदी
 ठठे केवली, शिव खहे तस सत्तमि ॥ २ ॥ सत्तम जि-
 नवर नामथीए, साते इति शमत ॥ ज्ञानविमल सूरि
 नित्य खहे, तेज प्रताप महत ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ ७ ॥ श्री चंद्रप्रज्ञ जिन चैत्यवदन ॥

॥ चंद्रप्रज्ञ जिन आठमा, चंद्रप्रज्ञ समदेह ॥
 अंवतरिया विजयतथी, वदि पचमी चैत्रेह ॥ १ ॥
 पोस वदि वारशे जेनमिया, तस तेरशे साध ॥ फा-
 गुण वदिनी सातमे, केवल निराजाध ॥ २ ॥ ज्ञाद्रव
 सत्तमि शिव खद्याए, पूरी पूरण ध्यात ॥ अठमहा
 सिद्धि सपजे, नय कहे जिन अज्निधान ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ ८ ॥ श्री सुवर्धिनाथ जिन चैत्यवदन ॥

॥ गोरा सुविधि जि, पुष्पदत्त ॥
 फागुण वदि

तिंक शुदि घीजे केवली, दिए बहुपरे शिक्षा ॥ २ ॥
 शुदि नवमी ज्ञाप्त्वा तणीए, अजर अमरपद दोय
 धीर विमलसेवक कहे, ए नमता सुख होय ॥३॥ इति॥

॥ १० ॥ श्री शीतलनाथ चैत्यवदन ॥

॥ प्राणत कटपथकी चट्या, शीतल जिन टः
 शमो ॥ वदि वैशाखनी ठेठे, जाणी ढाघज्वर प्रश-
 म्या ॥१॥ महा वदि वारसे जन्म ढीक्षा, तस वारशें
 लीध ॥ वदि पोष चठदश दिने, केवली परसिद्धा ॥२॥
 वदि घीजे वैशाखनीए, मोक्ष गया जिनराज ॥ ज्ञान
 विमल जिनराजथी, सीजे सघलां काज ॥३॥ इति॥

॥ ११ ॥ श्री श्रेयांसनाथ चैत्यवदन ॥

॥ अच्युत कटपथकी चट्या, श्री श्रेयांस जि-
 णंद ॥ जेठ अधारी दिवस ठेठे, करत बहु आर्षंद ॥
 ॥१॥ फागुण वदि वारशें जन्म, ढीक्षा तस तेरस ॥
 केवली माहा अमावसि, देसना चदन रस ॥ २ ॥
 वदि श्रावण त्रीजे लक्षा ए, शिवसुख अक्षय अनत
 ॥ सकल समीहित पूरणो, नय कहे ए जगवंत ॥३॥

॥ १२ ॥ श्री वासुपूज्य चैत्यवंदन ॥

॥ प्राणतथी इहां आविया, जेष्ट शुदि नवमी
॥ जनम्या फागुण चौदशी, अमावसी संजम ॥ १ ॥
माहा शुदि बीजे केवली, चौदशी आपाढी ॥ शुदि
शिव पाम्या कर्म कष्ट, सवि हूरें काढी ॥ २ ॥ वासु
पूज्य जिन धारमाण, विद्रुमरगें काय ॥ श्री नयवि-
मल कहे इस्यु, जिन नमता सुख थाय ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १३ ॥ श्री विमलनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ अष्टम कल्पधकी चव्या, माधव' शुदि धा-
रस ॥ शुदि महा त्रीजें जण्या, तस चोथे व्रत रस
॥ १ ॥ शुदि पोप ठठे लह्या, वर निर्मल केवल ॥ वदि
सातम अपाढनी, पाम्या पद अविचल ॥ २ ॥ विमल
जिनेसर वदियें, ज्ञान विमल करि चित्त ॥ तेरसमो
जिन नितुदिये, पुण्य परिघल वित्त ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १४ ॥ श्री अनंतनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ प्राणत थकी चनिया इहां, श्रावण वदि सो-
तम ॥ वैशाख वदि तेरशे, जनम्या चउदशें व्रत ॥

॥ १ ॥ वदि वैशाखे चौदशे, केवल पुण्य पाम्या ॥
 चैत्र शुदि पचमी दिने, शिव वनिता काम्या ॥ २ ॥
 अतत जिनेश्वर चौदमा ए, कीधा दुशमन अत ॥
 ज्ञान विमल कहे नामथी, तेज प्रताप अतत ॥ ३ ॥

॥ १५ ॥ श्री धर्मनाथ जिन चैत्यवंदन ॥

॥ वैशाख सुदि सातमे, चविया श्री धर्म ॥ वि-
 जय थकी माह मासनी, शुदि त्रीजे जन्म ॥ १ ॥
 तेरस माहि उजली, लीये सजम नार ॥ पोषी पुनमे
 केवली, गुणना नार ॥ २ ॥ जेठी पाचम उजलीए,
 शिवपद पाम्या जेह ॥ नय कहे ए जिन प्रणमता,
 बाथे धर्म सनेह ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १६ ॥ श्री शांतिनाथ चैत्यवंदन ॥

॥ जाडवा वदि सातम दिने, सब्ठथी चविया
 ॥ वदि तेरश जेठे जण्या, दुख दोहग समीया ॥ १ ॥
 जेठ चौदश वदि दिने, लीये सजम प्रेम ॥ केवल
 उज्ज्वल पोसनी, नवमी दिन खेम ॥ २ ॥ पंचम चक्री
 परवमाण, शोखमां श्री जिनराज ॥ जेठ वदि तेरशें
 शिव लक्षा, नय कहे सारो काज ॥ ३ ॥ इति ॥

(७)

॥ १७ ॥ श्री कुथुनाथ जिन चैत्यवन्दन ॥

॥ श्रावण वदि नवमी दिनें, सब्बठथी चविया

॥ वदि चौदश वैशाखनी, जिनकुथु जणिया ॥ १ ॥

वदि पचमी वैशाखनी, लीये सजम जार ॥ शुदि

त्रीजे चैत्रह तणी, लहे केवल सार ॥ २ ॥ पन्ना दिन

वैशाखनीए, पाम्या अचिचल ठाम ॥ ठठा चक्री जय

करु, झान निमल सुखखाण ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ १८ ॥ श्री अरनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ सरवारथथी आविया, फागुण शुदि बीजे ॥

मृगशिर शुदि दशमी जणया, अरदेव नमीजे ॥ १ ॥

मृगशिर शुदि एकादशी, सजम आदरीयो ॥ का-

र्तिक उज्ज्वल चारशे, केवल गुण वरियो ॥ २ ॥ शुदि

दशमी मृगशिर तणीए, शिखपद लहे जिननाथ ॥

सत्तम चक्रीते नमुं, नय कहे जोकी हाथ ॥ ३ ॥

॥ १९ ॥ श्री मल्लिनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ चठ्या जयत विमानथी, फागुण शुदि चउथे

॥ मृगशिर शुदि झग्यारसें, जनम्या निर्मये ॥ १ ॥

लह्या एकण दिनें, कळ्याणक तीन ॥ फागुण

शुदि चारसे लहें, शिव सदेन अदीन ॥ १ ॥ महि
जिनेसर नीलका ए, लंगणीशमा जिनराज ॥ अण
परण्या अण नूप पद, नवजल तरण जहाज ॥ ३ ॥

॥ २० ॥ श्री मुनिमुवत जिन चैत्यवदन ॥

॥ अपराजितथी आधिया, आधण शुदि पुनम
॥ आठम जेठ आधारनी, थयो सुवत जनम ॥ १ ॥
फागुण शुदि चारसे व्रत, वदि चारसे ज्ञान ॥ फागु-
णनी तेम जेठ नवमी, कृष्णें निर्वाण ॥ २ ॥ वर्ण श्याम
गुण उज्वलाए, तिहुयण करे प्रकाश ॥ ज्ञान विमल
जिनराजना, सुरनर नायक दास ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ २१ ॥ श्री नमीनाथ चैत्यवदन ॥

॥ आशो शुदि पूनम दिने, प्राणतथी आधिया ॥
आधण वदि आठम दिने, नमी जिनवर जाया ॥ १ ॥
वदि नवमी आषाढनी, थया तिहां अणगार ॥ मृ-
गशिर शुदि झग्यासे, वर केवल धार ॥ २ ॥ वदि
दशमी वैशाखनीए, अहय अनता सुख ॥ नय कहे
श्री जिन नामथी, नासे दोहग दुःख ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ २२ ॥ श्री नेमीनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ अपराजितथी-आविद्या, कार्तिक वटि वारस
॥ श्रावण शुदि पाचमे जण्या, यादव अवतस' ॥१॥
श्रावण शुदि ठठे सजमी, आसोज अभावस नाण ॥
शुदि अपाढनी आठमें, शिवसुख लहे रसाल ॥२॥
अरिठनेमी अण परणीयाण, राजिमलीना कत ॥ ज्ञान
विमल गुण एहना, लोकोत्तर वृतत ॥३॥ इति ॥

॥ २३ ॥ श्री पार्श्वनाथ चैत्यवन्दन ॥

॥ कृष्ण चोथ चैत्रह तणी, प्राणतथी आया ॥
पोस वदि दशमी जनम, त्रिभुवन सुख पाया ॥१॥
पोप' वदि इग्यारसें, लहे मुनिवर पथ ॥ कमठा सुर
उपसर्गनो, टाळ्यो पलीमथ' ॥२॥ चैत्र कृष्ण चोथह
दिनेण, ज्ञान विमल गुणनूर ॥ श्रावण शुदि आठमें
लक्षां, अविचल सुख नरपूर ॥३॥ इति ॥

॥ २४ ॥ श्री वर्द्धमान जिन चैत्यवन्दन ॥

॥ शुदि अपाढ ठठ दिवसें, प्राणतथी चवीया
॥ तेरश चैत्रह शुदि दिने, त्रिशलाये जणीया ॥१॥

भागशिर वदि दशमी दिनें, आपे संजम आराधे ॥
 शुदि दशमी वेशाखनी, वर केवल साधे ॥ २ ॥ का-
 र्तिक कृष्ण अमावसीए, शिवगति करे उद्योत ॥ ज्ञान
 विमल गौतम लहे, पर्व ढीपोत्सव होत ॥ ३ ॥ इति ॥
 ॥ इति श्री ज्ञान विमल सूरिकृत चौबीस तीर्थकरोना
 चैत्यवदन संपूर्ण ॥

॥ श्री ऋषभदेव जिन चैत्यवदन ॥

॥ अरिहंत नमो जगवंत नमो, परमेश्वर जिन-
 राज नमो ॥ प्रथम जिनेश्वर प्रेमे पेखत, सिद्धां स-
 घला काज नमो ॥ अरि० ॥ १ ॥ प्रभु पारगत परम
 महोदय, अविनाशी अकलंक नमो ॥ अजर अमर
 अद्भुत अतिशय निधि, प्रवचन जलधि मयक नमो
 ॥ अरि० ॥ २ ॥ तिहुयण जूवियण जणमण वठिय,
 पूरण देव रसाक्ष नमो ॥ पलि ललि पाय नमु हु
 जाले, करजोमीनें त्रिकाल नमो ॥ अरि० ॥ ३ ॥ सिद्ध
 बुद्ध तू जग जन सज्जन, नयना नदन देव नमो ॥
 सकल सुरासुर नरवर नायक, सारे अहो निश सेव
 नमो ॥ अरि० ॥ ४ ॥ तू तीर्थकर सुखकर साहिन, तू

नि कारण वधु नमो ॥ शरणागत जनिने हितमत्सल,
 तुही कृपारस सिंधु नमो ॥ अरि० ॥ ५ ॥ केवल
 ज्ञाना दर्श दर्शित, लोकालोक स्वप्नाव नमो ॥ ना-
 शित सकल कलक कलुषगण, दुरित उपद्रव ज्ञाव
 नमो ॥ अरि० ॥ ६ ॥ जग चितामणि जगगुरु जग-
 हित, कारक जगजन नाथ नमो ॥ घोर अपार ज-
 वोढधि तारण, तू शिवपुरनो साथ नमो ॥ अरि० ॥
 ॥ ७ ॥ अशरण शरण नीराग निरजन, निरुपाधिक
 जगदीश नमो ॥ बोधि दीप्त अनुपम दानेसर, ज्ञा-
 नविमल सूर्यीश नमो ॥ अरि० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ श्री सिमधर जिन चैत्यवदन ॥

॥ श्री सिमधर जिनवरा, विचरे जंबुद्वीपे ॥
 पुखलवड विजयें जयो, पुरुरगणी दीपे ॥ १ ॥ सुत
 श्रेयाम राजा तणो, सोवन वरणी काय ॥ पुर्व चो-
 राशी लाखनु, आयु जांस सुहाय ॥ २ ॥ पाचसे धनु-
 पनु शरीर ठे, वृषज लवण पाय ॥ रुक्मणी राणी
 नाहलो, सत्यकी जेहनी माय ॥ ३ ॥ दश लाख केवळी
 सो कोमी मुनी स्वामि, साधवी सो कोमी

आत्रिका, आत्रक सख्या न पामी ॥४॥ प्रातिहारज
 आठ ने, वाणी गुण पात्रीस ॥ पुरव विदेहे जाणीये,
 नमता लहीये जगीस ॥५॥ आ नरते प्रजु कुयुजिन,
 सिद्धिपुर पोहते ॥ अरजिन जनम थयो नही, ए अ-
 तर सोहते ॥ ६ ॥ सिमंधर जिन उपना, सूरपती
 महोद्यव कीधो ॥ सुवत नमी जिन अंतरे, दीक्षा
 कल्याणक सीधो ॥७॥ उदय पेढाल जावे प्रजु, तस
 अतर कहेवाय ॥ सीमंधर जिन पामस्ये, अविनाशी
 पुर गाय ॥८॥ आ नरते पण कोइ जीव, सुलज बोधी
 जेह ॥ जाप जपे तुज मन्नो, लाख सरयाए तेह
 ॥९॥ नव स्थीती निर्णय तस होये, अथवा ध्यान
 पेसाये ॥ उपजी विदेह केवल लहे, नवमे वर्ष उगाह
 ॥१०॥ सासन सुरी पचागुदी, सेवक सानिव सारे ॥
 सिमंधर जिन सेवता, जवी दुख दोहग टाले ॥
 ॥११॥ ग्रह उगीने नित नमोए, आणी मन आणद
 ॥ खदमीसुरी प्रजु नामथी, प्रगटे परमानंद ॥ १२ ॥
 इति ॥ सपूर्ण ॥

॥ श्री सिद्धाचलजीनु चैत्यमदन ॥

॥ विमल केवल ज्ञान कमला ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धाचल तीर्थ नायक, विश्वतारक जा-
णीये ॥ अकलक शक्ति अनंत सुरगिर, विश्वतद व-
खाणीये ॥ मेरु महीधर हस्त गिरिवर, चरच गिरी-
धर चिन्नदे ॥ सासमां सोवार वडु, नमो गिरिगुण-
वत ए ॥१॥ हसित वदने हेम गिरिनें, पूजीये पावन
थई ॥ पुरुरीक पर्वत-राज सतकुट, नमत अग आने
नही ॥ प्रीती मरुण कर्म वरुण, शास्वतो सुरकद ए
॥ सासमां ॥२॥ आनद घर पुन कद सुदर, मुक्ति
राजे मन मस्यो ॥ विजय जड सोजड, अचल दे-
खत दिस वस्यो ॥ पाताळ मुखने ढक पर्वत, पुष्पदंत
जेहत हे ॥ सासमां ॥३॥ बाहुवल मरुदेवी जगी-
रथ, सिद्धदेव कचन गिरि ॥ लोहिताक्ष कुलिनी
वासमां जस, रेवता चख माहागिरी ॥ सेत्रुजा मणि
पुरु रासि, कुवर केतु कहेत हे ॥ सासमां ॥४॥
गुणकद कामुक डढ शक्ति, सहजानंद सेवा करे ॥
जगत तारण ज्योति रूप, माखवतने मनोहरे ॥

इत्यादिक बहु कीरति मांणक, करत सुख सुख अनंत
हे ॥ सासमां ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ श्री सिद्धचक्रजीनु चैत्यमंदन ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधतां, सुख सपत्ति लहीये
॥ सुरतरु सुर रमणी थकी, अधिकज महिमा कहीये
॥ १ ॥ अष्ट कर्म हांणी करी, शिव मदीर रह्यीये ॥
विधिशु नवपद ध्यानथी, पातीक सबी दर्माये ॥ २ ॥
सिद्धचक्र जे सेवश; एकमना नरनार ॥ मन वागित
फल पामशे, ते सत्रि त्रिजोवन मोजार ॥ ३ ॥ अगदेश
चंपा पुरी, तस केरो जूपाख ॥ मयणा साथे तप तपे,
ते कुवर श्रीपाल ॥ ४ ॥ सिद्धचक्रजीना नमन थकी;
जस नाठा रोग ॥ ततक्षण त्याथी ते खहे, शिवसुख
सजोग ॥ ५ ॥ सातसैं कोमी होता, हुवा निरोगी
जेह ॥ सोवन वाने जल हले, जेहनी नीरुपम देह
॥ ६ ॥ तेणे कारण तमे जवीजनो, ग्रह उठी नक्ते ॥
आसो भास चैत्र थकी, आराधो जुगते ॥ ७ ॥ सिद्ध
चक्र व्रण कालना, वदो वली देव ॥ पन्निकमणु करी
उन्नयकाल, जिनकर मुनि सेव ॥ ८ ॥ नवपद

हृदये धरो, प्रतिपालो ज्ञवि गियल ॥ नवपद आ-
 विल तप तपो, जेम होय लीलम लील ॥ १० ॥ पदेखो
 पढ अरिहतनो, नित्य कीजे ध्यान ॥ बीजो पद वली
 सिद्धनो, करीए गुण ग्राम ॥ १० ॥ आचारज बीजे
 पदे, जपता जय जय कार ॥ चोथो पद उक्तायनो,
 गुण गाढ उटार ॥ ११ ॥ सरव साधु बहु सही, थडी
 छीपमा जेह ॥ पचम पदमा ते सही, धरजो धरी
 सनेह ॥ १२ ॥ ठठे पदे दसण नमु, दरसण थजवाहु
 ॥ ज्ञान पढ नमु सातमे, तेम पाप पखालु ॥ १३ ॥
 आठमे पद-रूमे जपु, चारित्र सुसग ॥ नममे पढ
 बहु तप तपो, जिम फळ लहो अन्नग ॥ १४ ॥ एही
 नवपद ध्यानथी, जपतां नासे कोरु ॥ पकित धीरविमल
 तणो, नय बढे कर जोरु ॥ १५ ॥ इति ॥

॥ जिन पुजानु चैत्यउदन ॥

॥ प्रणमी श्री गुरुराज आज, जिन मंदिर केरो ॥
 पून्य जणी करशुं सफल, जिन वचन जखेरो ॥ १ ॥
 देहरे जावा मन करे, चोथ तणु फळ पाये ॥ जिन
 नहारवा उठतां, ठठ पोते आवे ॥ २ ॥ जइशु, जिनवर

ज्ञानीए, मारग चाखंता ॥ होवे छादश तणु पुन्य, जक्ति
 माखता ॥३॥ अर्ध पंथ जिनवर तणोए, पदर उपवास ॥
 दीगे स्वामी तणो जुवन, सहोए एक मास ॥४॥
 जिनवर पासे थावता, ठ माशी फळ सिद्ध ॥ आठ्या
 जिनवर धारणे, वर्षी तप फळ लीध ॥५॥ सो वरस
 उपवास पुन्य, प्रदक्षिणा देतां ॥ सहस वर्ष उपवास
 पुन्य, जे नजरे जोता ॥६॥ फल घणो फुलनी माल,
 प्रजु कठे ठवता ॥ पार न थावे गीतनाद, केरा फल
 शुणता ॥७॥ शिर पूजी पूजा करोए, सूर धुप तणो
 धुप ॥ अक्षतसार ते अक्षय सुख, दीप तनु रुप ॥८॥
 निर्मल तन मने करीए, स्थुणता इन्द्र जगीश ॥ नाट्यक
 ज्ञावना ज्ञावता, पामे पदवी जगीश ॥९॥-जिनवर
 जक्ति बलीए, प्रेमे प्रकाशी ॥ सुणी श्री गुरु वयण
 सार, पूर्व रुपि ज्ञाखी ॥ १० ॥ अष्ट कर्मने टाळवा,
 जिन मंदिर जइशु ॥ जेटी चरण जगवतना, हवे नि-
 र्मल थइशु ॥ ११ ॥ किर्ति विजय उवज्जायनो, विनय
 कहे करजोर ॥ सफल होजो मुज विनति, जिनसे-
 वान कोरु ॥ १२ ॥ इति ॥

॥ रोहीणी तपनु चैत्यवदन ॥

॥ श्री वासुपूज्य जिन वदीये, जगदीपक जिनराज ॥ रोहीणी तप फल वर्णवुं, जवजल तारण जहाज ॥१॥ सुदि वैशाखे रोहीणी, तीज तणे दिन जाण ॥ श्री आदिसर जिनवर, वरसी पारणो जाण ॥२॥ रोहीणी नक्षत्रने दिने, चउविहार उपवास ॥ पोसो पद्मिनी करी, तोमे करमनो पास ॥३॥ ते दिनथी तप मानीए, सात वरस लग सीम ॥ सात मास उपर वली, धरिये एहिंज नीम ॥४॥ जिम रोहीणी कुवरी, अशोक नाम जूपाळ ॥ ए तप पूरण व्याश्यो, पाम्या सुरगति विशाल ॥५॥ जिम जन्म जिन तप कीजीए, शास्त्र तणे अनुसार ॥ जन्म भरणा जव थकी, टाळे ए तप सार ॥६॥ तप पूरण तेहज समे, करो उजमणो सार ॥ यथा शक्ति होये नेहनी, जिम करीये धरी प्यार ॥७॥ वासुपूज्य जिन विपनी, पूजा करो त्रिण काल ॥ देव वदो वली ज्ञावसु, स्वस्तिक पर्य विशाल ॥८॥ ए तप जे सहि आठरे, पोहचे मननी कोरु ॥ मन वांठित फळे ते-

हना, हस्त कहे करजोर ॥९॥ इति ॥

॥ बीजनु चैत्यवदन ॥

॥ श्री जिन पद पकज नमी, सेरो बहु प्यार ॥

बीज सणे दिन जिन तणा, कट्याणक सार ॥ १ ॥

महा सुद बीजे जनमीया, अजिनदन स्वामी ॥ वासु

ज्य केवल लहो, नमीये शिरनामी ॥ २ ॥

सुदि द्वितीया वली, चविया श्री अरनाथ ॥ चट वै

शाखे बीजनी, शीतल शिवपुर साधता ॥ ३ ॥

सुदिने बीज तीथ, गुमती चवन जिणद ॥ ते जिन-

वरने प्रणमता, पामे अति आणद ॥ ४ ॥

अनागत वर्तमान, जिन कट्याणक जेह ॥ बीज दीने

चित्त धारीये, हियमे हरख धरेह ॥ ५ ॥

जगवतजी, जाग्यो सुत्र मजार ॥ तेह जणी बीज

आराधता, शिवपथ साधन हार ॥ ६ ॥

नित नमोए, आणी श्रेम अपर ॥ हस्तत्रिजय प्रभु

नामथी, पामे सुख श्रीकार ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ पंचमीनु चैत्यवदन ॥

॥ पंचमी तिथि जग परवसो, पालो जन बहु प्रेम
 ॥१॥ जिन कव्याणक ए तिथे, सनय केवल ज्ञान ॥
 सुवधि जिनेश्वर जनमिया, सेवो थइ सावधान ॥२॥
 चवन चडप्रभु जाणीये, अजित सुमती अनत ॥ पं
 चमी दिन मोक्षे गया, जेटो जजिन सत ॥ ३ ॥
 कुथु जिन संजम ग्रहो, पंचमी गति जिन धर्म ॥
 नेमी जनम वखाणीये, पंचमी तिथि जगचर्म ॥४॥
 पंचमीना आराधने, पामे पंचम ज्ञान ॥ गुणमजरी
 वरदत्त जे, पोहता मोक्ष सुधान ॥५॥ कार्तिक सुदि
 पंचमी थकी, तप माकी जे खास ॥ पंच वरस आ-
 राधीये, उपर वली पंच मास ॥ ६ ॥ दश खेत्रे नेल-
 जिननां, पंचमी दिन कव्याण ॥ एह तिथे आराधता,
 पामे शिवपद ठाण ॥ ७ ॥ पन्निकमणा दोय टकना,
 करिये श्रुद्ध आचार ॥ देव वदो त्रिहु कालना, पो-
 हचामे जवपार ॥ ८ ॥ नमो नाणस्स गुणणो गुणो,
 नोकारवाली वीस ॥ सामायक सुधे मने, धरीये शि-
 यल जगीस ॥९॥ इणीपरे पंचमी पासज्यो, जजिन
 ॥ जेह ॥ अजरामर सख पामस्यो ॥ दस कहे

गुण गेह ॥ १० ॥ इति ॥

॥ अष्टमीनुं चैत्यवंदन ॥

॥ शासन नायक समरीयें, वर्द्धमान जिनचढ

॥ अष्टमी तिथिनो फल कहु, ध्यावो मन आणद ॥

॥१॥ ऋपन्न जनम दिक्षा प्रभु, सुवधी चवन जिणद

॥ अजित सुमति नमिनाथजी, जनम्या तिथी आ-

णद ॥२॥ संजवने सुपासजी, चवन कट्याणक जाण

॥ अजिनदन श्री पास प्रभु, पाम्या पद निर्माण ॥

॥ ३ ॥ मुनिसुव्रत अष्टमि तिथे, जनम्या जिनवर

स्याम ॥ इत्यादिक छादश कहा, कट्याणक सुज

काम ॥४॥ पर्व तिथे पोसह करो, आणी मन एक

तार ॥ अष्ट कर्म मद मोरवा, सेवो ए तिथी सार

॥ ५ ॥ सुजश राजानी परे, सेवो धरी बहु प्यार ॥

रिद्धि सिद्धि घेर पामस्यो, सेवो सहु नरनार ॥ ६ ॥

शियल सतोपे धारीयें, तजीये जुठ अजिमान ॥ मन

वच काया सेवता, पामे अमर विमान ॥७॥ इणीपरे

अष्टमी तिथि, पामे जवनो पार ॥ हस कहे प्रभु

सेवतां, नित्य पामे जयकार ॥८॥ इति ॥

॥ श्री मौन एकादशीनु चैत्यवंदन ॥

॥ नेमी जिनेश्वर गुणनिखो, ब्रह्मचारी शिरदार

॥ सहस्र पुरुष शु आदरे, दिक्षा जिनवर सार ॥१॥

पंचावनमे दिन लग्यु, निर्मळ केवळनाण ॥ जविक

जीव पन्वोहतां, त्रिचरे महियल जाण ॥२॥ विहार

करता आनिया, चावीशमा जिनराय ॥ द्वारिका न

गरी समो सरया, समवसरण तिहा थाय ॥३॥ वार

पर्यदा जिहा मली, नारये जिनवर धर्म ॥ सर्व पर्व

तिथी साचयो, जिम पामो शिव शर्म ॥४॥ तव पुढे

हरी नेमिने, टाखो दिन मुज एक ॥ थोमो धर्म

कर्या थकी, शुज फल पामु अनेक ॥५॥ नेमि कहे

केशव सुणो, वर्ष दिवसमा जोय ॥ मृगशिर सुढी

एकादशी, ए सम अवर न कोय ॥ ६ ॥ एणे दिन

कट्याणक हुया, नेवु जिनना सार ॥ ए तिथी विधि

आराधता, सुव्रत लखो जवपार ॥७॥ ते माटे मोटी

तिथी, आराधो मन शुद्ध ॥ अहोरत्तो पोसह करी,

मन धरि आतम बुद्ध ॥८॥ दोढसो कट्याणक - तणु,

गुणणु गुणो मनुंग ॥ ए तिथी विधि आराधिने, जिम

पामो शिवसग ॥ ए ॥ उजमणु पण कीजीये, चित्त
धरी उद्धास ॥ पुढांने विटांगणा, इत्यादिक करो
खास ॥१०॥ एम एकादशी जावशु, आराधे नरराय
॥ द्वायक समकितनो धणी, जिन वढी घर जाय ॥
॥११॥ एकादशी जत्रियण करोए, उज्वल गुण जिम
थाय ॥ खिमाविजय जस ध्यानथी, शुभ सुरपति
गुणगाय ॥१२॥ इति ॥

॥ श्री पर्यूपणनु चैत्यवदन ॥

॥ सकल पर्व शृंगार हार, पर्यूपण कहीए ॥
मत्र माहि नवकार मत्र, महिमा जग लहीए ॥१॥
आठ दिवस अमार सार, अछाई पालो ॥ आरजा-
दिक परिहरी, नरजव अजुआलो ॥ २ ॥ चैत्य परि-
पाटी शुद्ध साधु, विधि वदन जावे ॥ अछम तप स-
वधरी, पक्कमणु जावे ॥३॥ साधर्मिक जन खामणा
ए, त्रिविधिशु कीजे ॥ साधु मुख सिद्धांत कांत, व-
चनामृत रस पीजे ॥ ४ ॥ नव व्याख्याने कल्पसूत्र,
विधि पूर्वक सुणीए ॥ पूजा नव प्रज्ञावना, निज
प्रातिक-इणीए ॥५॥ प्रथम वीर चरित्र धीज, पार्श्व-

शुद्ध परिणामें, सेवो शांति जिणदजी ॥ १ ॥ सयल
 जिनेसर, जुवन दिणेंसर, अलवेसर अरिहंताजी ॥
 ननिजन कुमुद, सवोधन शशिसम, नय नजन न-
 गवताजी ॥ अष्ट करम अरि, दल अति गजन, रंजन
 मुनिजन चित्ताजी ॥ मन शुद्धें जे, जिननें आराधे,
 तेहने शिवशुख दित्ताजी ॥ २ ॥ सुविहित मुनिजन,
 मान सरोवर, सेवित राज मराळोजी ॥ कल्लिमल स-
 कल, निवारण जलधर, निर्मलसूत्र रसाळोजी ॥ आ-
 गम अकल, सुपद पदें शोजित, उमा अर्थ अगाधो
 जी ॥ प्रवचन वचना, तणी जे रचना, ननिजन
 ज्ञावें आराधोजी ॥ ३ ॥ विमल कमल दल, निर्मल
 लोयण, उल्लसित उरें ललिताजी ॥ ब्रह्माणी,
 देवी निरवाणी, विघ्न हरण कणयगीजी ॥ मुनिवर
 मेघ, रत्नपट अनुचर, अमर रत्न अनुज्ञावेंजी ॥
 निरमाणी, देवी प्रज्ञावें, उदय सदा सुख पार्वेजी ४

॥ श्री नेमनाथजीनी स्तुति ॥

॥ श्रावण शुदी दीन पंचमीए ॥ ए देशी ॥

॥ ज्ञादव कुल श्री नद समाए, नेमीसर ए

देवतो ॥ कृष्ण आदेशे चालीया ए, बरवा राजुखे
 नारतो ॥ अनुक्रमे त्या आवीया ए, उग्रसेन दरवार
 तो ॥ इड इडाणी नाचता ए, नाटक थाय तेणी
 वार तो ॥१॥ तोरण पासे आवीया ए, पशुर्जनो पो-
 कार तो ॥ सांजली मुख मरोमीयु ए, राजुख मन
 उचाटतो ॥ आढीनाथ आदी तीर्थंकर ए, परण्या
 ठे बहु नार तो ॥ तेणे कारण तुमे काड मरो ए, प-
 रणो राजुख नारतो ॥२॥ रथ फेरी सजम लीयो ए,
 चढीया गढ गीरनार तो ॥ नेमीश्वर काजसग रह्या
 ए, पाम्या केवळसार तो ॥ सोळ पहोर दीये देशना
 ए, आपी अखंता धारतो ॥ नविक जीव प्रतिवो-
 धीया ए, बुज्जी राजुख नार तो ॥३॥ अथीर जाणी
 सयम लीयो ए, अवा जय जयकार तो ॥ पाये जा-
 ऊर ऊर्म ऊमेए, नाचे नेम दरवार तो ॥ श्याम व-
 र्णना नेमजीए, शख खठन श्रीकार तो ॥ कवी नमी
 कहे रायने ए, प्रण्या शिव सुदरी नार तो ॥४॥

॥ श्री पार्श्वनाथजीनी स्तुति.

पाम् जिनेसर, पुजा करु व्रण काल ॥ मुज

मुख, त्रिगुण जोवा, हु अलजायो वाणीजी ॥ श्रीमा
 रुगर, आवी न शकु, वाट विपम अरु पाणीजी ॥ रग
 जरी राग, धरी पाय लागु, सूत्र अर्थ मन सारोजी ॥
 अमृत रसथी, अधिक वखाणी, जीवदया चित धा-
 रोजी ॥३॥ पचांगुलीमें, प्रत्यक्ष दीठी, हु जाणु जग
 नाताजी ॥ पिहेरण चरणा, चोली पटोली, अधर विराजे
 रानाजी ॥ स्वर्ग जुवन, सिंघासण वेठी, तुहिज देवी
 प्रियाताजी ॥ सीमधर, शासन रखवाली, शांति कुशल
 मुख दाताजी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ श्री सिद्धाचलजीनी स्तुति ॥

॥ आगे पूरव, वारे नवाणु, आदि जिनेसर आ-
 याजी ॥ शत्रुजय लाज, अनतो जाणी, बहु तेहना
 पायाजी ॥ जगवध जग, तारण ए गिरि, दीठां दुर्गति
 वारे जी ॥ यात्रा करता, ठहरी पाले, काज पोताना
 सारे जी ॥ १ ॥ शत्रुजय, अष्टापद नदीसर, उज्जवल
 अर्बुद आढे जी ॥ सयल तीरथने, समेत शिखर गिरि,
 सफल जन्म जे वाढे जी ॥ अतीत अनागत, ने वर्त-
 मानह, जिनवर हुआ न होसेजी ॥ जे जन ती

घण्टीपेरै बांदे, तेहने शिवपद यासेजी ॥१॥ सीमधर
 जिन, सुरपति आगे, शत्रुजय महिमा दाख्योजी ॥
 बांधू आगम, गणधर गूंध्यु, जेणें ए तीरथ जाग्योजी ॥
 सिद्ध अनता, एणे गिरिहुआ, धन आगम एम बोलेजी
 ॥ सकल तीरथमा राजा कहियें, तहीं कोइ शत्रुजय
 तोलेजी ॥ ३ ॥ कवरुयद्ध, गौमुख चकेसरी शत्रुजय
 साक्षिध्यकारीजी ॥ सकल मनोरथ, सधना पूरे, व्रित्त
 समकित्त धारीजी ॥ श्री विमलाचल, जग जयवता,
 सबल शक्ति तुमारीजी, देजो देवा, शत्रुजय सेवा, कार्य
 सिद्धि अमारीजी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ दीवाळीनी स्तुति ॥

॥ शासननायक श्री महावीर, सात हाथ हेम-
 वरण शरीर, हरिखठन जिनधीर ॥ जेहनो गौतम स्वामी
 वजीर, मदन सुजट गजन वरुवीर, सायर परे गज्जीर
 ॥ कार्तिक अमावास्याए निर्वाण, डव्य उद्योत करड नृप
 जाण, दीपक श्रेणि मणाण ॥ दीवाळी प्रगट्यु अजिधान,
 पढिम रजनीए गौतम ज्ञान, वर्द्धमान धरुध्यान ॥ ५ ॥
 चउमीस ए जिनवर सुखकार, पर्व दीवाळी अति मनो

बली दौय चंदने सूर रे ॥ दौय करजोनी उजासना,
 तुम मुत ऋपज्ञ हजुर रे ॥ ऋप० ॥ ७ ॥ चामर जोनी
 चोवीश ठे, नामरुज ऊलकतरे ॥ गाजे गगनेरे
 डुडुजी, फुलपगर वरसत रे ॥ ऋप० ॥ ८ ॥ वारगुणो
 प्रभु देहथी, अशोक वृक्ष श्रीकार रे ॥ मेघ समा-
 णीरे देशना, अमृतवाणी जयकार रे ॥ ऋप० ॥ ९ ॥
 प्रातिहारज आठथी, तुम मुत दीपे टेढाररे ॥ चालो
 जोमाने मावनी, गयवर खधे असगाररे ॥ ऋप० ॥
 ॥ १० ॥ दूरथी वाजारे साजळी, जोवा हर्ष न माय
 रे ॥ हर्षना आंसुथी फाटीया, पसल ते बूर पलायरे
 ॥ ऋप० ॥ ११ ॥ गयवर खधथी देखीयां, तिरुपम
 पुत्र देदार रे ॥ आदर दीधो नही मायने, माय मन
 खेद अपार रे ॥ ऋप० ॥ १२ ॥ केहनां ठोरु ने मा-
 वनी, एतो ठे वीतराग रे ॥ इणीपेरे जावना जावता,
 केवल पाम्या महा जागरे ॥ ऋप० ॥ १३ ॥ गजगर
 खंवे मुक्ति गयो, अतगरु केवली एहरे ॥ बढो पुत्रने
 मावनी, आणी अधिक स्तेहरे ॥ ऋप० ॥ १४ ॥
 ऋपज्ञनी शोजाने वरणवी, समकित पुर मोजाररे

॥ सिद्धगिरि महात्म्य सांजळो, सधने जय जयकार
 रे ॥ ऋष० ॥ १५ ॥ सवत श्रद्धार ऐंशीये, मागशर
 मास सोहाय रे ॥ दीपविजय कविरायने, मंगलमाज
 सवाय रे ॥ ऋष० ॥ १६ ॥ इति सपुर्ण ॥

श्री अजितनाथ स्वामीतु स्तवन

राग आशावरी

॥ मारु मन मोह्युरे श्री विमलाचलेरे—ए देशी
 पथको निहाळुरे वीजा जिनतणारे, अजित अजित
 गुण धाम, जे तें जीत्यारे तेणे हु जीतियोरे, पुरुष
 किञ्चु मुज नाम ॥ पथको० ॥ १ ॥ चरम नयण-करी
 मारग जोवतारे, जूढ्यो सयल ससार, जेणे नयणे
 करी मारग जोडणरे, नयण ते दिव्य विचार ॥ प-
 थको० ॥ २ ॥ पुरुष परपर अनुज्ञत जोवतारे, अजो
 अध पुढाय, वस्तु विचाररे जो आगमे करीरे, च-
 रण धरण नहीं ठाय ॥ पथको० ॥ ३ ॥ तर्कविचारे
 वाढ परपरारे, पार न पडोचे कोय, अजिमतें चरतु
 वस्तुगते कहे रे, ते विरला जग जोय ॥ पथको० ॥ ४ ॥

वस्तु विचारेरे दिव्य नयणतणोरे, विरह पगथो निर-
धार, तरतम जोगेरे तरतम वासनारे, वासित बोध
आधार ॥ पंथको० ॥ ५ ॥ काळलब्धि लही पंथ
निहाळशुं रे, ए आशा अविखंव, ए जन जीवेरे जि-
नजी जाणजेरे, आनदघन मत अव ॥ पंथको ॥ ६ ॥

श्री मज्जवनाथनु स्तवन.

॥ साहिब साजळो रे, सज्जव अरज हमारी ।
जवोजव हु जम्यो रे, न लहि सेवा तुमारी ॥ नरक
नीगोटमां रे, तिहा हु बहु जव जमीयो ॥ तुम विना
हु ख सखां रे, अहर्निश क्रोधे घमधमियो ॥ सा०
॥ १ ॥ इद्रिय वश परुथो रे, पाढ्यां व्रत नवि सुसैं ॥
अस पण नवि गण्या रे, थावर हणीआ हुशे ॥ व्रत
चित्त नवि धर्या रे, बीजुं साचु न बोढ्यु ॥ पापनी
गोठमी रे, तिहा में हृश्मखु खोढ्यु ॥ सा० ॥ २ ॥
चोरी में करी रे, चउविह अदत्त न टाळ्युं ॥ श्री
जिनआणशु रे, में नवि सजम पाढ्यु ॥ मधुकर तणी
परे रे, शुद्ध न आहार गवेख्यो ॥ रसना खालचे रे,

निरस पिरु उवेख्यो ॥ सा० ॥ ३ ॥ नरज्जय दोहिलो
 रे, पामी मोह वश पन्नियो ॥ परखी देखीने रे, मुऊ
 मन तिहा जइ अन्नियो ॥ काम न को सय्यो रे, पापे
 पिरु में जन्नियो ॥ शुद्ध बुद्धि नवि रही रे, तेणे नवि
 आत्म तरियो ॥ सा० ॥ ४ ॥ लक्ष्मीनी लालचे रे,
 में बहु दीनता दाखी ॥ तोपण नवि मळी रे, मळी
 तो नवि रही राखी ॥ जे जन अजिखेरे, ते तो
 तेहथी नासे ॥ तृणसम जे गणेर, तेहनी नित्य रहे
 पासे ॥ सा० ॥ ५ ॥ धन्य धन्य ते नरारे, एहनो मोह
 विठोमी ॥ विषय निवारीने रे, जेहने धर्ममा जोमी ॥
 अज्जदय ते में जख्या रे, रात्रिजोजन कीधा ॥ व्रत
 नवि पाखिया रे, जेहवा मूलथी लीधा ॥ सा० ॥ ६ ॥
 अनत जव हु जम्यो रे, जमता साहिव मलियो ॥
 तुम विना कोण दियेरे, बोधि रखण मुऊ बलियो ॥
 संजव आपजो रे, चरण कमळ तुम सेवा ॥ नय एम
 विनवे रे, सुणजो देवाधिदेवा. ॥ सा० ॥ ७ ॥

श्री अजिनदन स्वामीनु स्तवन
राग धन्याश्री-सिधुञ्ज

आज निहेजोरे ढीसे नाहलो-ए देशी

अजिनदन जिन दरिसण तरसीए, दरिसण
दुर्लज देव, मत मत जेदेरे जो जइ पूठीए, सहु स्थापे
अहमेव ॥ अजिनदन ० ॥ १ ॥ सामान्ये करी दरि-
सण दोहलु, निर्णय सकल विशेष, मदमे घेयोरे अधो
केम करे, रविशशिरूप विलेख ॥ अजि ० ॥ २ ॥ हेतु,
विपादे हो चित धरी जोइए, अति दुर्गम नयवाढ,
आगमवादे हो गुरु गम को नहीं, ए सबलो विख-
वाढ ॥ अजि ० ॥ ३ ॥ घाति रुगर आमा अति घणा,
तुज दरिसण जगनाथ, धीठाइ करी मारग सचरु,
सँगू कोइ न साथ ॥ अजि ० ॥ ४ ॥ दरिसण दरि-
सण रटतो जो फरु, तो रणरोज समान, जेहने पी-
पासा हो अमृत पाननी, किम जाजे विपपान ॥
अजि ० ॥ ५ ॥ तरस न आवे हो मरण जीवन तणो,
सीजे जो दरिसण काज, दरिसण दुर्लज सुलज कृ-
पाथकी, आनदघन महाराज ॥ अजि ० ॥ ६ ॥

(३९)

श्री सुमतिनाथ स्तवन

राग वसत तथा केदारो

सुमति चरण कज आतम थरपणो, ठरपण जिम
अविकार, सुग्यानी, मति तरपण बहु सम्मत जाणिये,
परिसरपण सुविचार, सुग्यानी ॥ सुमति० ॥ १ ॥
त्रिविध सकल तनुधर गत आतमा, वहिरातम धुरि
जेद ॥ सु० ॥ बीजो अतर आतम तीसरो, परमातम
अविठेद ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ २ ॥ आतम बुदे काया-
दिके ग्रहो, वहिरातम अघ रूप ॥ सु० ॥ कायादिकनो
हो साखीधर रहो, अतर आतम रूप ॥ सु० ॥ सु-
मति० ॥ ३ ॥ ज्ञानानंदे हो पूरण पावनो, वर्जित
सकल उपाधि ॥ सु० ॥ अर्तींद्रिय गुण गण मणि
आगरु, एम परमातम साध ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ४ ॥
वहिरातम तजी अतर आतमा, रूप थइ थिर जाव
॥ सु० ॥ परमातमनु हो आतम जाववु, आतम अ-
र्पण दाव ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ५ ॥ आतम अर्पण वस्तु
विचारता, जरम टळे मतिदोष ॥ सु० ॥ परम प्रदारथ
सपत्ति सपजे. आनंदघन रस पोष ॥ सु० ॥ सुमति० ॥ ६ ॥

श्री पद्मप्रभुजिन स्तवन

हु तुज आगल शी कहु केशरीयालाल-ए देशी

श्रीपद्मप्रभु जिन गुण निधिरे लाल, जग तारक
जगदीशरे, बाढहेसर, जिन उपगारथकी लहेरे लाल,
जबिजन सिद्धि जगीशरे ॥ बाढहेसर ॥ १ ॥ तुज
दरिसण मुऊ बालहुरे लाल, दरिसण शुद्ध पवित्रे
॥ वा० ॥ दरिसन शब्दनये करेरे लाल, सग्रह एव
चूतरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ १ ॥ बीजे वृद्ध अनंततारे लाल,
पसरे चू जल योगरे ॥ वा० ॥ तिम मुऊ आतम सप-
दारे लाल, प्रगटे प्रभु सयोगरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ ३ ॥
जगत जतु कारज रुचिरे लाल, साधे उदये जाणरे
॥ वा० ॥ चिदानंद सुबिलासतारे लाल, बाधे जिन-
वर जाणरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ ४ ॥ लब्धि सिद्धि मत्रा-
दारे रे लाल, उपजे साधन सगरे ॥ वा० ॥ सहज
अध्यातम तत्त्वतारे लाल, प्रगटे तत्त्वरी रगरे ॥ वा०
॥ तु० ॥ ५ ॥ लोह धातु कचन हुवेरे लाल, पारस
फरसन पामिरे ॥ वा० ॥ प्रगटे अध्यातम दशारे लाल,
व्यक्त ग्रणी गुण ग्रामरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ ६ ॥ आत्म

सिद्धि कारज जणीरे लाल, सहज नियामक हेतुरे ॥
 वा०॥ नामादिक जिनराजनारे लाल, जवसागरमाहे
 सेतुरे ॥ वा० ॥ तु० ॥ ७ ॥ स्थजन इद्रिय योगनेरे
 लाल, रक्त वरण गुण रायरे ॥ वा० ॥ देवचक्र वृद्धे
 स्तव्येरे लाल, आप अवर्ण अकायरे ॥ वा०॥ तु०॥ ८॥

अथ श्री सुपार्श्वनाथ स्वामीनु स्तवन.

राग सारंग तथा मढहार ललनानी-ए देशी.

श्री सुपास जिन वदिये, सुख सपत्तिनो हेतु,
 ललना, ॥ शांत सुधारस जलनिधि, जवसागर माहे
 सेतु ॥ ललना ॥ श्री सुपास० ॥१॥ सात महा जय
 टालतो, सप्तम जिनवर देव, ल० ॥ सावधान मनसा
 करी, धारो जिनपद सेव ॥ ल० श्री सु० ॥२॥ शिव-
 शंकर जगदीश्वरु, विद्वानद जगवान, ल० ॥ जिन
 अरिहा तीर्थंकरु, ज्योति सरूप असमान ॥ ल० श्री
 सु० ॥३॥ अलख निरजन वठलु, सकल जंतु विश-
 राम, ल० ॥ अजयदान दाता सदा, पूरण आत्म-
 राम ॥ ल० श्री सु० ॥ ४ ॥ वीतराग मद कल्पना,
 रति अरति जय शोग, ल० ॥ निजा तजा पुरदशा,

रहित अवाधित योग ॥ ल० श्री सु० ॥ ५ ॥ परम,
 पुरुष परमात्मा, परमेश्वर परधान, ल० ॥ परम प-
 ढारथ परमेष्टि, परमदेव परमात्मा ॥ ल० श्री सु० ॥
 ॥ ६ ॥ विधि विरंचि विश्वज्जरु, ऋषिकेश जगनाथ,
 ल० ॥ अघहर अघमोचन धणी, मुक्ति परमपद साथ
 ॥ ल० श्री सु० ॥ ७ ॥ एम अनेक 'अजिधा' धरे, अ-
 नुजव गम्य विचार, ल० ॥ जेह जाणे तेहने करे,
 आनंदघन अवतार ॥ ल० श्री सु० ॥ ८ ॥

॥ अथ श्री चंद्रप्रभ जिन स्तवन ॥

॥ हारे मारे जोवनीयानो लटको दाहका च्यार
 जो ॥ ए देशी ॥ हारे मारे चंद्रवदन जिन चंडप्रभु
 जगनाहजो ॥ दीगो भीगो ईछो जिनवर आठमो रे
 लो० ॥ हारे० मनमानो मानीतो प्राण आधार जो ॥
 जग सुखदायक जगम सुर साखी समोरे लो० ॥ १ ॥
 हा० शुभ आशय उदयाचल समकित सुरजो ॥ वि-
 मल दशा पूर्वदिशे उग्यो दीपतोरे लो० ॥ हा० मैत्री
 सुदीप्ता करुणाने माध्यस्थ जो ॥ विनय विवेक सुल-

ठन कमल विकासतोरे लो॥१॥ हां० सहस्रणा अ-
 नुमोढ परमल-पूरजो ॥ पर्यो मन मानस सर
 अनुजव वायरोरे लो॥ हां० चेतन चकवा उपशम
 सरवर नीरजो ॥ शुभमती चक्री सगे रग रमल
 करे रे लो॥३॥ हां० ज्ञानप्रकासे नयण मट्या मुळ
 दोयजो ॥ जाणारे खट डव्य स्वजावे थापणारे लो॥
 हां० जरु चेतन जिनानिन्न नित्यानित्यजो ॥ रूपी
 अरूपी आदि स्वरूप आपापणारे लो ॥४॥ हां० लख-
 गुण दायक लखमणा राणी नटजो ॥ चरण सरोरुह
 सेवा मेवा सारिखीरे लो ॥ हां० पणित श्रीगुरु क्षमा
 विजय सुपसाय जो ॥ मुनी जिन जपे जगमा जोनां
 पारखीरे लो ॥५॥ इति सपुर्ण ॥

॥ अथ श्री सुविधि जिन स्तवन ॥

॥ नारे प्रभु नहीं मानु ॥ ए देशी ॥

॥ लाग्यो लाग्योरे प्रभुगुनेह, वसीयो हृदमां

॥ महारो साहिवो अतिहि सनेह ॥ वसीयो हृद-

मां ॥ दर्शन प्रभुजीनु देखतारे, जोता मुखनी

ज्योति रे ॥ छुरित पमल घूरें कर्णारे वारी, प्रगटथो

ज्ञान उद्योत ॥ वसी० ॥१॥ सूरत मनमामा वसीरे,
 कागल जिम चित्राम रे ॥ रात दिवस सुता जागतां
 रे हुतो, नित समरु प्रजुनाम ॥ वसी० ॥२॥ जेहना
 मनमा जे वस्यारे, तेहने तेहशु नेहरे ॥ मधुकरने
 मन मालतीरे जिम, मोर तणे मनमेह ॥ वसी० ॥
 ॥३॥ देव अवर देखी घणारे, किहा न माने मन्न रे
 ॥ प्रजुगुण सांकलें साकद्यों रे तेतो, आलोचे नही
 अन्न ॥ वसी० ॥४॥ साहेब सुविधि जिणदनी रे हुं,
 चाहु ज्ञवोजव सेवरे ॥ हसरतन कहे माहरे रे काइ,
 लागी एहजटेव ॥ वसी० ॥५॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री शितलजिन स्तवन ॥

॥ घोनी तो आइ थारा देशमा मारुजी ॥ ए देशी ॥

॥ शीतल जिनवर सेवना साहेबजी, शीतल
 जिम शशिर्विव हो ॥ ससनेही मूरत माहरे मन
 वसी साहेबजी ॥ शाहपुरुषाशु गोठनी ॥ साहे० ॥ मो-
 होदो ते आला लूबहो ॥ सस० ॥ १ ॥ द्वाण एक
 मुज्जने न वीसरे ॥ साहे० ॥ तुज गुण परम अनंत
 ॥ सस० ॥ देव अवरने शु करु ॥ साहे० ॥ जेट

यह जगवंत हो ॥ सस० ॥१॥ तुमैं वो मुकुट त्रिहु
 लोकना ॥ सा० ॥ हु तुम पगनी खेद हो ॥ सस०
 ॥ तुमैं वो सघन ऋतु मेहूला ॥ साहे० ॥ हु पश्चिम
 दिशि जेद हो ॥ सस० ॥३॥ निरागी प्रजु रीजु ॥
 साहे० ॥ ते गुण नहि मुज माहि हो ॥ सस० गुरु
 गुरुता साहामु जूँ ॥ साहे० ॥ गुरुता ते मूके नाहि
 हो ॥ सस० ॥४॥ मोहोटासेंती वरोवरी ॥ साहे० ॥
 सेवकें किणविध थाय हो ॥ सस० ॥ आसगो किमैं
 कीजियें ॥ साहे० ॥ जिहा रहा आबुजाय हो ॥ सस०
 ॥ ५ ॥ जगगुरु करुणा कीजियें ॥ साहे० ॥ न लहो
 आचार विचार हो ॥ सस० ॥ मुजने जो राज नि-
 वाजशो ॥ साहे० ॥ तो छुण वारण हार हो ॥ सस०
 ॥६॥ जलग अनुजव जावथी ॥ साहे० ॥ जाणो जाण
 सुजाण हो ॥ सस० ॥ मोहन कहे कविरूपनो ॥ साहे० ॥
 जिनजी जीवन प्राण हो ॥ सस० ॥७॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री श्रेयांसनाथ जिन स्तवन ॥

॥ निजमी बेरण हुइ रही ॥ ए देशी ॥

श्रेयांस जिनैसरु, सेवकनी हो

सज्जालतो ॥ रखे बीसारी मुकता, होय मोटा हो
जगे दिनदयाल तो ॥ श्रीश्रेयास० ॥१॥ मुज सरिखा
ठे ताहरे, सेवकनी हो बहु कोमा कोमतो ॥ पण जे
सुनजरे निरखीज, किम ढीजे हो प्रभु तेहने ठोमतो
॥ श्रीश्रे० ॥२॥ मुजने हेज ठे अति घण, प्रभु तुमथी
हो जाणु निरधार तो ॥ तूतो निपट निरागीज, हु
रागी हो ए वचन-विचारतो ॥ श्रीश्रेया० ॥३॥ वक्षी
न्हानु मनमाहरु, हुतो राखु हो तुमने ते माहितो
॥ हु रागी प्रभु ताहरो, एकागी हो ग्रहीये प्रभु वाहितो ॥
श्रीश्रेया० ॥४॥ निगुणो नविजयेखीए, पोतामट हो इम
न होये स्वामितो ॥ ज्ञानविमल प्रभुशु करो, विण
अतरहो सेवक एक तानतो ॥ श्री० ॥५॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री वासुपूज्य जिन स्तवन ॥

॥ गीरुआ गुण वीरजी, गायशुं ॥ ए देशी ॥

॥ श्री वासुपूज्य-नरिदनोजी, नदनगुण-मणी
धाम ॥ वासुपूज्य जिनराजीयोजी, अतिशय रत्न
निधान ॥ प्रभु चित्त धरीने अवधारो मुज वाता ॥१॥
आकणी ॥ दोष सयल मुज सासहोजी, स्वामी

करी सुपसाय, ॥ तुम चरणे हुं आवीयोजी, महेर
 करो महाराय ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ कुमति कुसंगति सग-
 हीजी, अविधिने असदाचार ॥ ते मुजने आवी मि-
 ल्याजी, अतत अततीवार ॥ प्रभु० ॥ ३ ॥ जवमें तुमनें
 निरखीयाजी, तव ते नाठा दूर ॥ पुण्ये प्रगटे शुभ
 दिशाजी, आव्यो तुम हजुर ॥ प्रभु० ॥ ४ ॥ ज्ञान-
 विमल प्रभु जाणनेजी, शुं कहेवु बहूवार ॥ दास
 आश पूरण करोजी, आपो समकित सार ॥ प्रभु० ॥
 ॥ ५ ॥ इति सपूर्ण ॥

अथ श्री विमलनाथ स्वामीनु स्तवन

राग मढहार इमर आवा आवलीर-ए देशी

हुख दोहग दूरे टळ्यारे, सुख सपदशुं जेट,
 धींग धणी माथे कियारे, कुण गंजे नर खेट, विमल
 जिन, दीठा लोयण आज, महारा सी या वांछित
 काज ॥ विमल जिन ॥ टीठा० ॥ १ ॥ चरण कमल
 कमला, वसेरे, निर्मल थिर पद देख ॥ समल थथिर
 पद परिहरी ॥ पामर पेख ॥ वि० ॥

मुऊ मन तुऊ पद पंकजेरे, लीनो गुण मकरद ॥ रंक
 गणे मठिरधरारे,^१ इद चद नागिंद ॥ वि० ॥ टी०
 ॥३॥ साहिब समरथ तु धणीर, पाम्यो परम उदार॥
 मन विशरामी वालहोरे, आत्मचो^३ आधार ॥ वि०
 ॥ टी० ॥ ४ ॥ दरिसण दीठे जिन तणुरे, सशय न
 रहे वेध ॥ दिनकर करजर पसरतारे, अधिकार प्रति-
 पेध ॥ वि० ॥ टी० ॥ ५ ॥ अमिय जरी भूरति रचीरे,
 उपमा न घटे कोय ॥ शात सुधारस जीखतीरे, नि-
 रखत तृप्ति न होय ॥ वि० ॥ टी० ॥ ६ ॥ एक अरज
 सेवक तणीरे, अवधारो जिनदेव ॥ कृपा करी मुऊ
 दीजीयेरे, आनदघन पढ सेव ॥ वि० ॥ टी० ॥ ७ ॥

अथ श्री अनतनाथ स्वामीनु स्तवन

धार तरवारनी सोहखी दोहखी, चउदमा जि-
 नतणी चरण सेवा, धार पर नाचता देख बाजीगरा,
 सेवना धारपर रहे न देवा ॥ धार० ॥ १ ॥ ए आकणी
 ॥ एक कहे सेवीए विविध किरिया करी, फल अने-
 कान खोचन न देखे, फल अनेकात किरिया करी

(४९)

घापना, रक्तमे चार गतिमाहे लेखे ॥ धार० ॥ २ ॥
 गहना जेद बहु नयण निहालतां, तत्त्वनी वात करता
 न लाजे, उदरज्जरणादि निज काज करतां थका,
 मोह नमिया कलिकाल राजे ॥ धार० ॥ ३ ॥ वचन
 निरपेक्ष व्यवहार जूठो कह्यो, वचन सापेक्ष व्यवहार
 साचो, वचन निरपेक्ष व्यवहार ससार फल, सांजळी
 आदरी काइ राचो ॥ धार० ॥ ४ ॥ देव गुरु धर्मनी
 शुद्धि कहो किम रहे, किम रहे शुद्धश्रद्धा न आणो,
 शुद्ध श्रद्धान विणु सर्व किरिया करी, ठार पर छीपणु
 तेह जाणो ॥ धा० ॥ ५ ॥ पाप नहीं कोइ उत्सूत्र
 ज्ञापण जिश्यो, धर्म नहीं कोइ जग सूत्र स-
 रिसो, सूत्र अनुसार जे ज्ञविक किरिया करे, तेहनु
 शुद्ध चारित्र परखो ॥ धा० ॥ ६ ॥ एह उपदेशनो सार
 सक्षेपथी, जे नरा चित्तमें नित्य ध्यावे, ते नरा दिव्य
 बहु काळ मुख अनुजवी, नियत आनंदधन राज
 पावे ॥ धार० ॥ ७ ॥

॥ श्री धर्मनाथ स्वामीनु स्तवन ॥
 राग गोमी सारग, देशी रशीयानी

धर्म जिनेसर गाउ रगशु, जग म पमशो - हो
 प्रीत ॥ जिनेसर ॥ बीजो मन मटिर आणुं नहों, ए
 अम कुलवट रीत ॥ जि० ॥ धर्म० ॥१॥ धरम धरम
 करतो जग सहु फिरे, धरम न जाणे हो मर्म ॥ जि०
 ॥ धरम जिनेसर चरण ग्रह्या पठी, कोइ न बांधे हो
 कर्म ॥ जि० ॥ धर्म० ॥२॥ प्रवचन अजन जो सद-
 गुरु करे, देखे परम निधान ॥ जि० ॥ हृदय नयण
 निहाले जग धणी, महिमा मेरु समान ॥ जि० ॥
 धर्म० ॥३॥ दोरुत दोरुत दोरुत दोडीयो, जेती मन-
 नीरे दोरु ॥ जि० ॥ प्रेम पतित विचारो दुकमी, गुरु
 गम लेजो रे जोरु ॥ जि० ॥ धर्म० ॥ ४ ॥ एकपक्षी
 केम प्रीति बेरे पमे, उन्नय मिदिया हुए सधि ॥ जि०
 ॥ हु रागी हु मोहे फदियो, तु निरागी निर्वन्ध ॥
 ॥ जि० ॥ धर्म० ॥५॥ परम निधान प्रगट मुख आ-
 गळे, जगत उल्लधी हो जाय ॥ जि० ॥ ज्योतिप्रिना
 जगदीशनी, अधोअध पलाय ॥ जि० ॥ धर्म०॥

॥६॥ निर्मल गुण मणि रोहण नूधरां, मुनिजन मान-
 नस हस ॥ जि० ॥ धन ते नगरी धन वेला घनी,
 सात पिता कुलवश ॥ जि० ॥ धर्म०॥१॥ मन मधुकर
 वर कर जोनी कहे, पदकज' निकट निवाम ॥ जि०
 ॥ धननामी ध्यानदघन सांजळो, ए सेवक अरदास
 ॥ जि० ॥ धर्म० ॥ ८ ॥

॥ श्री शांतिजिन विनति रूपे स्तवन ॥

सुणो शांति जिणद सोजागी, हु तो थयो तु
 तुम गुण रागी, तुमे निरागी जगवत, जोता कीम
 मळशे तत ॥ सुणो० ॥ १ ॥ हु तो क्रोध कपाघनो
 जरीज, तु तो उपशम रसनो दरिज, हु तो अज्ञाने
 आवरीज, तुं तो केवल कमला वरीज ॥ सुणो० ॥२॥
 हु तो विषया रसनो आशी, तें तो विषया कीधी नि-
 राशी, हु तो कर्मने जारे जायों, तें तो प्रजु जार
 उतायों ॥ सुणो० ॥ ३ ॥ हु तो मोहतणे वश पकीजं,
 तें तो सघळा मोहने हपीजं, हु तो जय समुद्रमा
 खुच्यो, तु तो शिवमदिरमा पहीच्यो ॥ सुणो०

(५२),

मारे जन्म मरणनो जोरो, ते तोरुथो तेदुथी दोरो;
 मारो पासो न मेले राग, तमे प्रजुजी थया वीतराग
 ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मृम्यो पासी, तु तो
 निर्वन्धन अविनाशी, हु तो समकितथी अधूरो, तु
 तो सकल पदारथ पूरो ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे ठो प्रजु
 तुही एक, तारे मुज सरीखा अनेक, हु तो मनथी
 न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
 ॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु ननि थाय, तुं तो रंकने करे
 राय, एक करो मुज महेस्वानी, मारो मुजरो लेजो
 मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक वार जो नजरे नीरखो,
 तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थासे,
 तो गुण तमारा गासे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जवोजव तुम
 चरणनी सेवा, हु तो मागु देवाविदेवा, सामु जुर्जने
 सेवक जाणी, एवी उदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० १०

॥ श्री कुथुनाथ स्वामीनु स्तवन ॥

राग गुर्जरी

अंधर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.

कुहुजिन मनहुं किमही न वाजे, हो कुं०,

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अजगु नजि
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजरु, गयण
 पायाले जाय, साप खायने मुखरु थोथु', एह उखाणो
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान 'अच्यासैं, वयरीरु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवले पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे बाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नाही, सर्व माहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहु ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पणितजन समजावे,
 समजे न माहरो सालो' हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए विग नपुसरु, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेते हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सघलु साध्यु, एह वात नहि
 खोटी; एम कहे साध्युं ते नवि मानु, ए कही वात

मारे जन्म मरणनो जोरो, तें तोम्यो तेहथी दोरो;
 मारो पासो न मेले राग, तमे प्रभुजी थया वीतराग
 ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मूख्यो पासी, तु तो
 निर्वन्धन अविनाशी, हु तो समकितथी अधूरो, तु
 तो सकल पदारथ पूरो ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे वो प्रभु
 तुही एक, तारे मुज सरीखा अनेक, हु तो मनथी
 न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
 ॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु नवि थाय, तुं तो रंकने करे
 राय, एक करो मुज महेरवानी, मारो मुजरो खेजो
 मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक बार जो नजरे नीखो,
 तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थासे,
 तो गुण तमारा गासे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जघोजव तुम
 चरणनी सेवा, हुं तो मागु देवाधिदेवा, सामु जुजने
 सेवक जाणी, एवी उदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० ॥ १०

॥ श्री कुशुनाथ स्वामीनु स्तवन ॥

राग गुर्जरी

अंबर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.
 कुशुजिन मनहुं किमही न वाजे, हो कुं०.

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अजगु जाजे
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजरु, गयण
 पायाखे जाय, साप खायने मुखरु थोथु^१, एह उरणाणे
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान अच्यारसें, वयरीरु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवले पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे वाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नांही, सर्व मांहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहुं ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पंक्तिजन समजावे,
 समजे न माहरो सालो^२ हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए लिंग नपुसरु, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेले हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सघळु साध्यु, एह वात नहि
 खोटी, एम कहे साध्युं ते नंवि मानु, ए कही वात

वे मोहाटी हो ॥ कुं० ॥७॥ मनकु डुराराध्य तें वश
 आयु ते आगमयी मति आणु, आनदघन प्रजु
 माहुरु आणो, तो साधु करी जाणु हो ॥ कुं० ॥८॥

॥ अथ श्री अरनाथजिन स्तवन ॥

॥ में तो न्यारा रहिस्याजी ॥ ए देशी ॥

॥ म्हेंतो आण वहेस्याजी, म्हारारे साहिवरी

म्हेंतो आण वहेस्याजी ॥ ए आकणी ॥ आण वहे-

स्या नक्ति करेस्या, रहेस्या नयण हजूर ॥ अरजिन

आगल अरज करता, लहस्या सुख महमूर ॥ म्हें-

तो० ॥१॥ एकने ठनी वेने खनी, तिनस्यु तोनी नेह

॥ च्यार जणा शिर चोट करे स्यु, पचनो आणिवेह

॥ म्हेंतो० ॥२॥ ठ सत अठ नव दशने टाळी, अ-

जुआळी अगीयार ॥ बार जणाने आदर करिस्यु, ते-

रनो करी परिहार ॥ म्हें० ॥३॥ पच अठ नव दश

मत्तर पाळी, सत्तावीश धरी साथ ॥ पचवीस जण-

स्यु प्रीति करेस्यु, च्यार चतुर करी हाथ ॥ म्हें० ॥

॥४॥ वत्रीस तेव्रीसने चोराशी, उंगणीस घूर नीवारी

अमृताळीसनो सग तजेस्यु, एकावन दीस धारी॥

म्हेंतो० ॥५॥ चौस धारार्थी चावीस वांधी, त्रेवीसनो
 करी त्याग ॥ चौवीस जिनना चरण नमीने, पामस्यु
 जवजल ताग ॥ म्हेंतो० ॥६॥ ध्याता ध्येयेन ध्यान
 सरुपें, तन मन तान लगाय ॥ क्षमाविजय कवि
 पदकज मधुकर, सेवक जिन गुण गाय ॥ म्हेंतो० ॥
 ॥ ७ ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महिनाथजिन स्तवन ॥

॥ प्रथम गोवाल तणे जवेजी ॥ ए देशी ॥

॥ मीथिला नयरी श्रवतयोजी, कुज नृपति कुल
 ज्ञाण ॥ राणी प्रजावति उर धर्योजी, पचवीस धनुष
 प्रमाण ॥ जविक जन ॥ वढो महिजिणद ॥ जिम
 होयें परम ध्यानद ॥ जविक जन वढो० ॥ १ ॥ ए
 आकणी ॥ लढन कलश विराजतोजी, नीलवरण तनु
 काति ॥ समय छीयें शत व्रणस्युजी, ज्ञाजें जवनी
 ज्ञाति ॥ जवि० ॥ २ ॥ वरस पचावन सहसनुजी,
 पाली ए पूरण ध्याय ॥ समेतशिखर शिवपद लक्षु
 जी, सुर किनर गुणगाय ॥ जवि० ॥ ३ ॥ सहस पचा-
 वन साहूणीजी, मुनि च्यालिस हजार ॥ वैरोट्या

सेवा करेंजी, यक्ष कुवेर उदार ॥ जवि० ॥ ४ ॥ मूर्ति मोहनबेलनीजी, मोहें जग जन जाण ॥ श्री नयविजय सुशीसनेजी, दिये प्रभु कोमि कल्याण ॥ जवि० ॥ ५ ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री मुनिसुव्रतजिन स्तवन ॥
॥ देशी रसीयानी ॥

॥ पद्मादेवी नदन गुण निलो, राय सुमित्र कुल चढ ॥ कृपानिधि ॥ नयरी राजग्रही प्रभुजी श्रवतयों प्रणमं सुरनर वृद्ध ॥ कृपानिधि मुनिसुव्रत जिनजावे उदीयें ॥ ए आकणी ॥ कठप लठन साहिव सामलो, बीस धनुष तनुमान ॥ कृपा० ॥ त्रीस सहस्र सवधर आलखू, बहु गुण रयण निधान ॥ कृपा० ॥ १ ॥ एक सहस्रस्यु प्रभुजी व्रत ग्रहि, समेतशिखर लहि सिद्धि ॥ कृ० ॥ सहस्र पचास विराजे साहुणी, त्रीस सहस्र मुनि प्रसिद्ध ॥ कृ० ॥ ३ ॥ नरदत्ता प्रभु शासन देवता, वरुण यक्ष करे सेव ॥ कृपा० ॥ जे प्रभु जक्ति राती तेहना, विघन हरे नित मेव ॥ कृपा० ॥ ४ ॥ जावट जजन जन मनरजनो, मूर्ति मोहन-

गार ॥ कृपा० ॥ कवि जसविजय पयपे ज्ञन ज्ञवे, ए
मुज एक आधार ॥ कृपा० ॥५॥ इति सपूर्ण

॥ अथ श्री नमिनाथ जिन स्तवन ॥

॥ काज सीदा सकल हवे सार ॥ ए देशी ॥

॥ मिथिला पुर विजय नरेंद्र, वप्रा सुत नमि
जिनचद ॥ नीलुप्पल लठन राजें, प्रभु सेव्यो जावट
जाजे ॥१॥ धनुष पद्मर उच शरीर, सोवन वन साहस
धीर ॥ एक सहसस्यु खिये निरमाय, व्रत वरस स
हस दस आय ॥२॥ समेतशिखर आरोहि, पुहता
शिवपुर निर्मोही ॥ मुनि विस सहस शुभनाणी,
प्रभुना उत्तम गुण खाणी ॥३॥ बली साध्वीनो परी-
वार, एकतालीस सहस उदार ॥ मुर ब्रकुटी देवी
गधारी, प्रभु शासन सानिध्य कारी ॥४॥ तुज कीर्ति
जगमा व्यापी, तप तपे प्रबल प्रतापी ॥ बुध श्री न-
यविजय सुसीस, एम दीये नित नित आशीस ॥५॥

॥ श्री नेमनाथ जिन स्तवन ॥

पद्मप्रज्ञ जिन अलगा वश्या-ए देगी

नेमि जिणेसर निज कारज कर्युं, ठांर्यो सर्व

વિજ્ઞાવોજી, આત્મશક્તિ સકલ પ્રગટી કરી, આસ્વા
 યો નિજ જ્ઞાવોજી ॥ ને૦ ॥૧॥ રાજુલ નારીરે સારી
 મતિ ધરી, અવલઘ્યા અરિહતોજી, ઉત્તમ સંગેરે ઉત્ત-
 મતા વધે, સધે આનંદ અનતોજી ॥ ને૦ ॥ ૨ ॥ ધર્મ
 અધર્મ આકાશ અચેતના, તે વિજાતિ અગ્રાહોજી,
 પુદ્ગલ ગ્રહવેર કર્મ કલકતા, વાધે વાધક વાહોજી
 ॥ ને૦ ॥૩॥ રાગી સગે રે રાગ દશા વધે, થાયે તિણે
 સસારોજી, નિરાગીથીરે રાગનુ જોખુ, લહીં જવનો
 પારોજી ॥ ને૦ ॥ ૪ ॥ અપ્રશસ્તા રે ટાલિ પ્રશસ્તતા,
 કરતા આશ્રવ નાસેજી, સગર વાધે રે સાધે નિર્હારા,
 આનમજ્ઞાન પ્રકાશેજી ॥ ને૦ ॥૫॥ નેમ પ્રજુ ધ્યાને
 રે એકત્વતા, નિજ તત્ત્વે એક તાનોજી, શુકલ ધ્યાને
 રે સાધી મુસિલતા, લહિયે મુક્તિ નિદાનોજી ॥ ને૦
 ॥ ૬ ॥ અગમ અરૂપીરે અલસ અગોચર, પરમાત્મ
 પરમીશોજી, દેવચંદ્ર જિનવરની સેવના, કરતા વાધે
 જગીશોજી ॥ ને૦ ॥ ૭ ॥

॥ અથ શ્રી પાર્શ્વનાથજિન સ્તવન ॥

॥ ઘોમીજી આઈ ચારા દેશમાં મારુજી ॥ એ દેશી ॥

॥ परम पुरुष परमात्मा, साहेबजी ॥ पुरीसा
 णी पास हो ॥ शिव सुखरा जमर थासु वीनती
 साहेबजी ॥ अत्रसर पामी जलगु ॥ साहे० ॥ सफल
 करो अरदास हो ॥ शिव० ॥ १ ॥ दोय नठन मोह
 पुपरा ॥ सा० ॥ तिणे कयों जग धंधोल हो ॥ शिव०
 ॥ छेप करी राग केसरी ॥ सा० ॥ तेहना राणा सोल
 हो ॥ शिव० ॥ २ ॥ मिथ्या मुहतो आगले ॥ सा० ॥
 काम कटक सिरदार हो ॥ शिव० ॥ त्रण रूप धरी
 तेह रमे ॥ सा० ॥ हास्यादिक परिवार हो ॥ शिव०
 ॥ ३ ॥ मोह महीपरा जोरथी ॥ सा० ॥ जग सघलो
 ययो जेर हो ॥ शिव० ॥ हरिहर सुरनर सहु नम्पा
 ॥ सा० ॥ जकनी कर्मनी घेर हो ॥ शिव० ॥ ४ ॥ जग
 स्थिति चजगति चोकमां ॥ सा० ॥ लोक करे पो
 कार हो ॥ शिव० ॥ आप उदासी थइ रह्या ॥ सा०
 ॥ इम कीम रहस्ये कार हो ॥ शिव० ॥ ५ ॥ क्षपक
 श्रेणीरी गजघटा ॥ सा० ॥ हलकारो अरिहत हो
 ॥ शिव० ॥ नाण खरग मुऊ कर डियो ॥ सा० ॥
 क्षणमा करु अरिहत हो ॥ शिव० ॥ ६ ॥ करुणा नय

कटाक्षयी ॥ सा० ॥ रिनुदल होए वीतराल हो ॥
 शिव० ॥ क्षमाविजय जिन सपदा ॥ सा० ॥ प्रगटें
 जाक ऊमाल हो ॥ शिव० ॥७॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु स्तवन ॥

॥ जीरे माहरे श्री जिनवर जगवान ॥ ए देशी ॥

॥ आज माहरे सुरतरु फलीजुं सार, घर आं-
 गणे शोभा करु ॥ जीरेजी ॥ आजमें त्रीशला नदन
 टेन, दीठो देव दयाकरु, जीरेजी० ॥ १ ॥ जिनजी
 ताहारा गुण थवदात, गग तरग परे निरमला ॥ जी०
 ॥ जिनजी सज्जारु दिनरात, मुकी मनना आवला ॥
 जी० ॥२॥ जिनजी उत्तम जनस्यु रग, चोल मजीठ
 तणी परे ॥ जी० ॥ जिनजी तुमस्यु अविहुरु नेह,
 निरवहजो रुमीपरे ॥ जी० ॥३॥ जिनजी ताहारा गुण
 मणिमाल, कठेजे जिवि धारस्ये ॥ जी० ॥ जिनजी धन्य
 धन्य तस अवतार, जे ताहारु नाम सज्जारस्ये ॥ जी० ॥४॥
 जिनजी मेरु विजय गुरु सीस, विनीत विजयना वय-
 ण्मा ॥ जीरे० ॥ जिनजी जे चित धरस्ये नित, तस
 घर रंग वधामणा ॥ जीरेजी ॥ ५ ॥ इति सपूर्ण ॥

(१) ॥ स्तवन वीजु ॥

॥ याज निहेजेरे दीसे नाहलो ॥ ए देशी ॥

॥ वीर जिनेश्वर परमेश्वर जयो, जगजीवन
 जिनरूप ॥ अनुभव मिते चित्ते हित करी, टारयो
 जास सरूप ॥ वीर० ॥ १ ॥ जेह अगोचर माणस
 वचनने, जेह अतीन्द्रिय रूप ॥ अनुभव मिते वीगते
 शक्तिस्थु, जारयो तास स्वरूप ॥ वीर० ॥ २ ॥ नय
 निहेपे जेह न जाणीए, नवी जीहा प्रसरे प्रमान ॥
 शुद्ध स्वरूप ब्रह्म ते दाखवे, केवल अनुभव जाण ॥
 वीर० ॥ ३ ॥ अलख अगोचर अनुपम अर्थनो, कुण
 कही जाणे जेद ॥ सहज विशुद्ध अनुभव वयण
 जे, शास्त्र ते सघळा खंड ॥ वीर० ॥ ४ ॥ टीसी देखांनी
 शास्त्र सवे रहे, न लहे अगोचर बात ॥ कारज सा-
 धक बाधक रहीत ए, अनुभव मित्त विख्यात ॥ वीर०
 ॥ ५ ॥ अहो चतुराष्ट अनुभव मित्तनी, अहो तस मित्त
 प्रतीत ॥ अतरजामी स्वामी समीपते, राखी मित्त
 शु रीत ॥ वीर० ॥ ६ ॥ अनुभव सगे रगे प्रजु मीट्या,
 सकल फट्या सर्वाकाज ॥ निजपद सपद जे ते अ-

(६२)

नुजवे, थानद घन महाराज ॥ वीर० ॥७॥ इति सं

॥ श्री सीमधर जिन स्तवन ॥

॥ साहिवा अजित जिणद जुहारियें ॥ ए देशी ॥

साहिवा श्री सीमधर साहेवा, तुम प्रजु देवा-
धि देव ॥ सनमुख जूळने महारा साहिवा, साहेव
मन शुद्धे करु तुम सेव ॥ एकवार मळोने महारा
साहिवा ॥ ए आकणी ॥ १ ॥ साहिव सुख दुःख
वातो महारे अति घणी, साहिव कोण आगळ फहुं
नाथ ॥ साहेव केवळ ज्ञानी प्रजु जो मळे, साहिव
तो थाऊ दुरे, सर्नाथ ॥ एकवार० ॥२॥ साहिव ज़रत
केत्रमा हु अचतयों, साहिव लंतु एटलु पुन्य ॥ सा-
हिव ज्ञानी गिरह परमथो आकरो, साहिव ज्ञान रखो
अति न्यून ॥ एकवार० ॥ ३ ॥ साहेव दश दृष्टाते
दोहिलो, साहेव उत्तम कुल सोजाग ॥ साहिव पा-
म्यो पण हारी गयो, जेम रत्ने उमाच्यो काग ॥
एकवार० ॥ ४ ॥ साहेव परमस जोजन बहु कर्यो,
साहेव तृप्ति न पाम्यो लगार ॥ साहेव दुरे अनादि
॥ साहेव रज्ज्यो घणो ससार ॥ एकवार० ॥

॥ ५ ॥ साहेब सज्जन कुटुब मेळा घणा, साहेब ते-
 हने दु खे दु खी थाय ॥ साहेब जीव एकने कर्म
 जूजूया, साहेब तेहथी दुर्गति जाय ॥ एकवार० ॥

॥ ६ ॥ साहेब धन मेळववा हु धसमस्यो, साहिब
 तृष्णानो नाव्यो पार ॥ साहेब लोत्ते छटपट बहु
 करी, न जोयो पुण्य ने पाप व्यापार ॥ एकवार० ॥

॥ ७ ॥ साहेब जेम शुक्लाशुक्ल वस्तु ठे, साहेब रपि
 करे तेह प्रकाश ॥ साहेब तेमरे झानी मळे थके, ते
 तो आपे समकित वास ॥ एकवार० ॥ ८ ॥ साहेब
 मेघ वरसे ठे वाटमा, साहेब वरसे ठे गामो गाम ॥
 साहिब ठाम कुठाम जुए नही, साहिब एहवा म-
 होटाना काम ॥ एकवार० ॥ ९ ॥ साहिब हु वश्यो
 ज़रतने ठेकले, साहिब तुमे वस्या महाविदेह मोजार
 ॥ साहेब छूर रही करु वटना, साहिब ज़वसमुड
 उतारो पार ॥ एकवार० ॥ १० ॥ साहिब तुम पासे
 देव घणा वसे, एक मोकलजो महाराज ॥ साहेब
 मुखनो संदेशो सांजतो, तो सहेजे सरे मुज काज
 ॥ एकवार० ॥ ११ ॥ साहेब हु तुम पगनी मोजनी.

साहिव हु तुम दास नो दास ॥ साहिव ज्ञान विमल
सूरि एम ज्ञे, मने राखो तमारी पास ॥ एकवार०

॥ स्तवन गीजुं ॥

॥ नदी यमुना के तीर जे देव पखीया ॥ ए देशी ॥

॥ परम पुरुष जिन राज, ठो त्रिभुवन पति ॥
श्री सीमधर स्वामी, सुणो अम वीनति ॥ तुमे ठो
सर्व सुजाण, जाणो ठो जे ठती ॥ तो पण निज मन
वात, कहु हु तुम प्रति ॥१॥ आ मुज आत्म लार,
चोराशी योनीमा ॥ रमणीयो बहु बार, निगोदना
जवनमा ॥ जनम मरणनां दु ख, अनादी में सह्या
॥ कीणविध कृपा निधानजी, जाये ते कहा ॥ २ ॥
इम जमता कोइ काळ, सुकृत सयोगथी ॥ पाम्यो
मणुज पण निज, अशुभ वियोगथी ॥ तिहा पण दु-
र्धन थार्य, देश कुलमे लह्यो ॥ जिहा किण सफल
मुधर्मनु, साधन न कह्यो ॥३॥ रागे इड्रीय पच, तणे
रातो रह्यो ॥ रामा धन रस रग, दीयमे गहगह्यो ॥
प्रेमे निज गुण ठनी, रम्यो पर पुढगळे ॥ जीदयो
अनंत, विषय तृणाजळे ॥४॥ नाच्यो नव नव

વેશ, આશ્રવના નાચમા ॥ મોહ્યો મુજ નવી મન,
 સગરના સાંચમાં ॥ શ્રીગુરુ મુખથી વચનામૃત, ધારા
 જશી ॥ શ્રી જિનવાણી સુણી, પણ હીયમે નવ વગી
 ॥૫॥ જગતારક જે દેવ, નમ્યો જગ રીતથી ॥ રાગી
 દેવી દેવ, સેવન કરી પ્રીતથી ॥ કુત્સિત ધર્મપ્રકા-
 શક, કુગુરુ મતી જાજ્યા ॥ તેહના જાપિત વાક્ય,
 સાચાં કરી પત્નીવજ્યા ॥ ૬ ॥ આરાધન શ્રી સયમ,
 રચણનુ નવી કર્યું ॥ નીપટ ક્રીયા કરી કપટે, પાપે તનુ
 જર્યું ॥ લોક મુખે નિજ શ્રી, જશવાદ ગવાણ્યો ॥
 ધન્ય ધન્ય જગે એમ, પ્રતીષ્ઠા પાણ્યો ॥૭॥ દમ દ્રમે
 જૂલ્યો જમર, સસારની વાસમા ॥ વ્રમણ કર્યા જવ,
 જવ ગ્રહસ્થાવાસમાં ॥ અવ્યાવાધ ધ્યનતની, પ્રાપ્તી
 તુમ તળી ॥ ચરણાર્થે નમે દમ આધીન, સાધન એ
 વીનતિ ॥૮॥ કરતા કારણ શુદ્ધ લઘ્વીતાય કરી ॥
 કર્તવ્યની કરે સિદ્ધ, નિયામક આદરી ॥ જો કાર્યની
 મુરચતા, પ્રજુ તાદેરે વિષે ॥ તોહી ગોણની ડટતા,
 કુણ મન વિષે ॥૯॥ જોજન જવ્ય પામીને, કટુકને
 કુણ જાણે ॥ કુણ મુરખ પીતંઢને, કનક પાણે લંઢાવે

॥ स्वप्नात्तर पण स्वामी, अजर सुर नवी गमे ॥ तुम
 मुख चड देखीने, मुज मन तु रमे ॥१०॥ वचने श्री
 वीतराग, घणु शु दाखीये ॥ दासनी सुणी अरदास
 सेवक करी राखीये ॥ अतरयामी शुद्ध, रयण त्रिक
 आपज्यो ॥ जव जव एहीज तरनी रुचि स्थिर स्था-
 पज्यो ॥११॥ युगप्रधान श्री जयचड, सूरिपद्मे वमा
 ॥ जयवता बुध स्वामीजी, मुनी गुण परवमा ॥ तमु
 सेवक श्री गुलाल-चड कवीरायनो ॥ बोले मुनि गु-
 णचड, स्तवन जिनरायनो ॥ १२ ॥ कलश ॥ इम
 जिन पुरंदर, महिमा सुंदर, श्रीसीमधर जिनवरो ॥
 निनव्यो जक्ते, जाव युक्ते, परम देव दया करो ॥
 सबत सनरसें, त्राणु वरसे, पोप सातम उजळी ॥
 निनती करता, शुभ महोदय, गुण अधीक आशा
 फली ॥१३॥ इति संपूर्ण ॥

॥ स्तवन त्रीजुं ॥

॥ जीरे मारे श्री जिनवर जगवान ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिमधर स्वामी जगवत, वात सुणो मोरा
 मन तणी ॥ जीरेजी ॥ जिनजी जगमा लागी हे चोप,

घंदना मोरी अवधारजो ॥ जीरेजी ॥ १ ॥ जिनजी
 महाविदेह खेत्र मजार, रुगर दरीया वन घणा ॥
 जी० ॥ जिनजी देवे न दीधी मुजने पख, विद्यावरे
 विद्या नहो दीधी ॥ जी० ॥ २ ॥ जिनजी केस करी
 आवु हजुर, वदना मारी अवधारजो ॥ जी० ॥ जि-
 नजी धन्य तेह नगरीना लोक, दीन उगे दरीसण
 करे ॥ जी० ॥ ३ ॥ जिनजी धन्य तेह नरने नार, ग्रह
 उठे मुखनी वाणी सुणे ॥ जी० ॥ जिनजी जीणे खाधा
 दाम्म डाख, निब निंवोरी कीम रुचे ॥ जी० ॥ ४ ॥
 जिनजी जेणे पीधा साकर डुध, अमीयो रुठते कीम
 रुचे ॥ जी० ॥ जिनजी जेणे कीधा ऊवेरी व्यापार,
 तेने मणीयारो कीम गमे ॥ जी० ॥ ५ ॥ जिनजी जेणे
 कीधां हाख हुकुम, तेने तुकारो नवी गमे ॥ जी०
 ॥ जिनजी जेणे पूज्या अरिहत देव, हरि हरादीने
 कृण नमे ॥ जी० ॥ ६ ॥ जिनजी रत्नचितामणी जे-
 हने हाथ, काच खमीत नवी गमे ॥ जी० ॥ जिनजी
 कनक सोजागी गुरुजीनु नाम, सोजागी नमे सुर
 जावसु ॥ जीरेजी ॥ ७ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ स्तन चोथु ॥

॥ क्यु जाणु क्यु वनी आगशे ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सीमधर साहिबा, हु किम आबु तुम
पास हो ॥ मुणिद ॥ दूर विचे अतर घणो, मुने
मिजगानी घणी आस हो ॥ मुणिद ॥ श्रीसीमण ॥
॥१॥ हुं आ भरतने ठेहके, काइ प्रजुजी निदेह म-
जार हो ॥ मु० ॥ रुगर विचे नदीयो घणी, काइ
कोस ते केइ हजार हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ २ ॥ प्रजु
देता हस्यो देशना, काइ साजले तिहाना लोक हो
॥ मु० ॥ धन्य ते गाम नगर पुरी, जिहां वरते पु-
न्यसि लोक हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥३॥ धन्य ते आवक
आविका, जे निरखे तुम मुख, चद हो ॥ मु० ॥
पण ते मनोरथ अम तणो, काइ फलस्ये जाग्य अ-
मद हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ४ ॥ वरतारो वरती जुठं,
काइ जोसी माफी लगन हो ॥ मु० ॥ ख्यारे सी
मधर नेदस्यु, मुने लागी एह लगन हो ॥ मु० ॥
श्री० ॥५॥ पण कोइ जोसी न एहयो, जे जाजे म-
ननी बात हो ॥ मु० ॥ अनुभव मित्र कृपा करी,

(६९)

तेरे मेलव्यो तुम एकांत हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ६ ॥
 वीतराग ज्ञावें सही, तुमे वरतो ठो जगनाथ हो ॥
 मु० ॥ मे जाणुं तस केहेवार्थी, हवे हु अयो स्वामी
 सनाथ हो ॥ मु० ॥ श्री० ॥ ७ ॥ पुष्करवद् विजये
 जयो, कांड नयरी पुरुरीगिणी सार हो मु० ॥ सत्य
 की नदन वदना, अवधारज्यो गुणना धाम हो ॥
 मु० ॥ श्री० ॥ ८ ॥ श्रेयांस नृप कुल चदलो, राणी
 रुक्मणि केरा कत हो ॥ मु० ॥ वाचक रामविजय
 कहें, तुम्ह ध्याने होज्यो मुऊ चित्त हो ॥ मु० ॥
 श्री० ॥ ९ ॥ इति

॥ स्तवन पांचमु ॥

॥ जगजीवन जग बाल हो ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सीमधर साहिबा, वीनतमी अवधार
 लाल रे ॥ परम पुरुष परमेस्वर, आत्म परम आधार
 लाल रे ॥ श्रीसी० ॥ १ ॥ केवलज्ञान दिवाकर, ज्ञागे
 सादि अनंत लाल रे ॥ ज्ञासक लोकालोकके, ज्ञा-
 यक ज्ञेय अनंत लाल रे ॥ श्री० ॥ २ ॥ इन्द्र चन्द्र
 चक्रीसर, सुरनर रहे कर जोरु लाल रे

सेवे सदा, अण हु तें एक कोरु लाल रे ॥ श्री० ॥
 ॥ ३ ॥ चरण कमल पिजर वसें, शुद्ध मन हस नित
 मेन लाल रे ॥ चरण शरण मोहि आशरो, जवजव
 देवाधिदेव लाल रे ॥ श्री० ॥ ४ ॥ अधम उधारण
 गो तुम्हे, हर हरो जग दु ख लाल रे ॥ कहे जिन
 हर्ष मया करी, देजो अविचल सुख लाल रे ॥
 श्री० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री सिद्धाचलजीनु स्तवन ॥

॥ जीरे मारे श्री सिद्धाचल तीर्थ, शास्त्रतु प्राये
 जाणीए ॥ जीरेजी ॥ जीरे मारे नात्ती नरेसर नढ,
 ऋषज जिणढ वखाणिए ॥ जीरेजी ॥ जी० पूर्व नवाणु
 वार, गिरी दरिस्सणेने आशिया ॥ जी० ॥ जीरेमारे
 आद्य आठमथी जाण्य, फाणुण सुदी मन जावीया
 ॥ जी० ॥ १ ॥ जीरेमारे रायण रूख मनोहार, ते चरण
 कमल पावन करी ॥ जी० ॥ जीरे मारे हु वडु त्रिण
 काल, जाव घणो मनमा धरी ॥ जी० ॥ जीरे मारे
 जरतेमर निजनढ, पूठे प्रभु बहु मानथी ॥ जी० ॥
 जीरे मारे तुम सरिखा, जगनार्थ, पूज्य कह्ये कुण

कामथी ॥ जी० ॥ २ ॥ जीरे मारे कृपावत जगवंत,
 तीर्थ महिमा अति दाखीउं ॥ जी० ॥ जीरे मारे आठ
 उपर सो नाम, रस स्वाद करी चाखियो ॥ जी० ॥
 जीरे मारे सांजली जिनर वाण, कृपज्ञसेन प्रमुख
 वली ॥ जी० ॥ जीरे मारे चोरासी गणधार, तीर्थ
 स्थापे मन रुली ॥ जी० ॥ ३ ॥ जीरे मारे कृपज्ञसेन
 पुरुरिक, पूठे प्रभु चरण नमी ॥ जी० ॥ जीरे मारे
 कीहा होसे मुजे सिद्धि, ज्ञाप्यो पूज्य केवलगामी
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे कहे केवली जिनराज, नाण निर्वाण
 साधशो जी० ॥ जीरे मारे ए तीर्थें महान्नाग्य, गुण
 अतिशय बाधस्यो ॥ जी० ॥ ४ ॥ जीरे मारे पंच कोमी
 अणगार, फागुण सुदि पूनम नली ॥ जी० ॥ जीरे
 मारे करी सलेखण सार, चैत्र सुदि पुनम वली ॥ जी० ॥
 जीरे मारे पामी केवल नाण, अजरामर सुख पामीया
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे सादि अतत निवास, जनम
 जरा 'हु' खोवामीया ॥ जी० ॥ ५ ॥ जीरे मारे झावीरुने
 वारिपेण, दण कोमी परिवारस्यु ॥ जी० ॥ जीरे
 मारे ॥ ६ ॥ हूं वडु नले

(७२)

॥ जी० ॥ जीरे मारे विद्याधरमुनी दोय, नमी विनेमी
 वखाणिण ॥ जी० ॥ जीरे मारे वे कोमी मुनि सजुत्त,
 अग्यावाध सुख पांमिया ॥ जी० ॥ ६ ॥ जीरे मारे
 सागरचद मुनिराय, त्रण कोरु परिवारशुं ॥ जी० ॥
 जीरे मारे सोमजय अणगार, तेर कोरु नळे जावस्यु
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे दमीतारीनी सख, चउद सहससु
 सिद्ध थया ॥ जी० ॥ जीरे मारे बाहुवली बलवत, एक
 सहस आठमु शिवगया ॥ जी० ॥ ७ ॥ जीरे मारे प्रति
 पानव पाच कुमार, विशकोरु परिवारसु ॥ जी० ॥
 जीरे मारे इत्यादिक अनेक, काकरे काकरे सिद्ध थया
 ॥ जी० ॥ जीरे मारे ए तीरथने आधार, कर्म खपावी
 मोक्षे गया ॥ जी० ॥ जीरे मारे जिन उत्तम महाराज,
 पाद पद्म तस नांमीए ॥ जी० ॥ जीरे मारे रूप विजय
 कविराय, शिवसुख लक्ष्मी पामीए ॥ जी० ॥ ८ ॥ इति ॥
 ॥ स्तवन बीजु ॥

॥ उमह्या मुजने घणी, जीहो जेदु विमलगिरि
 राय ॥ दोइतरा मूरु पाखमी, जीहो खळीखळी लायु
 के ॥ मोहनगारा हो राज रुना, मारा सानळ

सुगुणा सुभा ॥१॥ शत्रुजय शिखर सोहामणो, जीहो
 धन्य धन्य रायण रुख ॥ धन्य पगलां प्रजुजी तणा,
 जीहो ढीठमे जगो जुखके ॥ मोहन० ॥ २ ॥ इणी
 गिरि आवी समोसर्पा, जीहो नाजिनद मदहार ॥
 पावन कीर्धी वसुधरा, जीहो पूरव नवाणु वारके ॥
 ॥ मोह० ॥ ३ ॥ पुंरुकि मुनि मुक्तिए गया, जीहो साथे
 मुनि पच कोड ॥ पुंरुकि गिरिवर ए थया, जीहो नमो
 नमो वेकर जोरुके ॥ मोह० ॥ ४ ॥ एणे तिथे सिध्या
 घणा, जीहो साधुअनती कोरु ॥ व्रण जुवनमा जोयता,
 जीहो नहीं कोड एहनी जोरुके ॥ मोह० ॥ ५ ॥ मुन
 वांछित सुख मेळवे, जीहो जपतांए गिरिराज ॥ उच्छ
 जाव वैरी तणो, जीहो जय जायसवी जांजके ॥ मोह० ॥
 ॥ ६ ॥ वाचक रामविजय कहे, जीहो ननों नने तिरय
 एह ॥ शिव मंदिरनी श्रेण ठे, जीहो न्हमां नहि
 सदेहके ॥ मोहन० ॥ ७ ॥ प्रति ॥

॥ स्तवन त्रीजुं ॥ हमको हो = = =

॥ ए देशी ॥ अचतो पार जय

वाचल दरस को रे ॥

जिन महेर करी थव, पाप पटल सब दूर जयो रे
 ॥ तन मन पावन जपिजन केरो, निरखी जिनठ चढ
 सुख थयोरे ॥ अथ० ॥१॥ पुरीक पमुहा मुनि बहु
 सिद्ध, सिद्ध क्षेत्र हम जाच लह्योरे ॥ पशु पखी जिह
 बिनकमे तरीया, तो हम दृढ विसवास थयोरे ॥ अ० ॥
 ॥ २ ॥ जिन गणधर अग्रि मुनी नाही, किस आगे
 हु पुकार करे ॥ जिम तिम करी विमलाचल जेटयो,
 जव सागरथी नाही मरु रे ॥ अथ० ॥३॥ दूर देशां
 तरमे हम उपने, कुगुरु कुपथको जाल पर्यो रे ॥ श्री
 जिन आगम हम मन मान्यो, तजही कुपथको जाल
 जयों रे ॥ अथ० ॥४॥ तो तुम सरण विचारी आयो
 दीन अनाथको सरण दियोरे ॥ जयो विमलाचल पूरण
 स्वामी, जनम जनमको पाप गयो रे ॥ अथ० ॥५॥
 दूरज्वी अज्ञव्य न देखे, सूरि धनेश्वर हम कह्यो रे
 ॥ विमलाचल फरसे जो प्राणी, मोक्ष, भदेल तिण
 वेग लह्योरे ॥ अथ० ॥६॥ जयो जगदीसर तु परमेश्वर,
 पूर्व नवाणु वार थयोरे ॥ समरसरण रायण तले तेरो,
 नीरखी मम अघ दूर गयोरे ॥ अथ० ॥७॥ श्री विम-

॥ लाचल मुऊमन बंसीयो, मानु ससारनो अत कसो
 रे ॥ यात्रा करी मन तोप ज्यो अत्र, जनप मरण
 दुःख दूर गयोरे ॥ अत्र० ॥ ८ ॥ निर्मल मुनिजन
 जो ते तार्या, ते तो प्रसिद्ध सिद्धांत कह्योरे ॥ मुज
 सरीखा निदक जो तारो, तारकविरुद्ध ए साच लह्यो
 रे ॥ अत्र० ॥ ९ ॥ ज्ञान हीन गुणरहित विरोधी, लपट
 धीठ कपाय खरो रे ॥ तु विन तारक कोइ न दीसे,
 जयो जगदीसर सिद्ध गिरो रे ॥ अत्र० ॥ १० ॥ तिर्यग
 नरक गति दूर निवारी, जगसागरकी पीर हरो रे ॥
 आत्मराम अनघपद पामी, मोक्ष बंधु तिन वेग
 वरी रे ॥ अत्र० ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोथु ॥

॥ चालो सोरठ देश देखावो रसीआ ॥ चालो
 सोरठ ॥ सोरठ देशमा दौय मोटा तीरथ, गढ गी-
 रनार शत्रुजय गीरीया ॥ चालो० ॥ १ ॥ रैवत गिरि-
 पर जडुपती केरा, दीक्षा केवलज्ञान रमीआ ॥ चा०
 ॥ २ ॥ राजुजनार नेमीश्वर साथे, सजम लेइ जवो-
 दधी तरीया ॥ चालो० ॥ ३ ॥ शत्रुजय उपर

जिनेश्वर, पूर्व नवाणु वार समोसरिया ॥ चालो० ॥
 ॥४॥ निहा अणगार अनत अपारा, अणसण ग्रही
 शिखर वरीया ॥ चालो० ॥५॥ नाज्जी रायाने करु
 जुहार, पावन करु सत्र मोह परीया ॥ चालो० ॥६॥
 हीणा अतार न होत खीगारा, ज्ञान विमल प्रजु
 सीर धरीया ॥ चालो० ॥७॥ इति ॥

॥ स्तवन पांचमु ॥

॥ शत्रुजयनो वासी प्यारो लागे, मोरा राजीदा
 ॥ इणि रुगरीयारी जीणी जीणी कोरणी, उपर शि
 खर विराजे ॥ मोरा राजीदा ॥ शत्रु० ॥१॥ चउमुख
 विंन अनोपम ठाजे, अद्भुत दीठा दुख जाजे ।
 मोरा० ॥ शत्रु० ॥२॥ कानेजी कुरुज मुगट विराजे
 वाहे वाजुवध ठाजे ॥ मोरा० ॥ शत्रु० ॥ ३ ॥ चुन
 चुवा चदन उर अरगजा, केशर तिलक विराजे ॥
 मो० ॥ शत्रु० ॥ ४ ॥ इण गिरि साधु अनता सीधा,
 कहेता पार न आवे ॥ मो० ॥ शत्रु० ॥ ५ ॥ ज्ञान
 विमल प्रजु इलीपरे वोले, आ जवपार उतारो ॥
 मोरा राजीदा शत्रु० ॥६॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवपद महिमा वर्णन श्री सिद्ध

चक्रजीनु स्तवन.

॥ सांजखरे तु सजनी मोरी, रजनी क्या रमीआ-
बीजी ॥ ए देशी ॥

॥ सिद्धचक्र वर सेवा कीजे, नरनव दाहो ली-
जेजी ॥ विधी पूर्वक आराधन करता, नव नव पा-
तिक ठीजे ॥ नवीयण नजीयेजी ॥ अवर अनादीनी
चाख, नित्य नित्य तजीयेजी ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥
देवना देव टयाकर ठाकर, चाकर सुरनर इटाजी ॥
त्रिगुणे त्रिभुवन नायक वेठा, प्रणमो श्री जिनचदा
॥ नवी० ॥ २ ॥ अज अविनाशी अकल अजरामर,
केवल दसण नाणीजी ॥ आढ्यावाध अनतु वीरज,
सिद्ध प्रणमो नवी प्राणी ॥ नवी० ॥ ३ ॥ विद्या सौ-
जाग्य लक्ष्मी पीठ, मत्र जोगराज पीठजी ॥ सुमेरु
पीठ पंच प्रस्थानें, नमो आचारज इष्ट ॥ नवी० ॥
॥ ४ ॥ अग उपाग नदि अनुयोगा, ठ ठेदने मूल
चारजी ॥ दस पयन्ना एम पण्यालीस, पाठक तेहना
धार ॥ नव , ॥ वेद अणनें हास्यादिक पट,

मिश्यात् चार कपायजी ॥ चउद अज्यतर नवविध
 वाह्यनी, ग्रथी त्यजे मुनिराज ॥ ज्ञवी० ॥६॥ उपशम
 क्षय उपशमने क्षायिक, दशशत्रु त्रय प्रहारेजी ॥
 श्रवण पश्यति आत्म केरी, नमिये वारगार ॥ ज्ञवी०
 ॥७॥ अठारीस चौदने सट छुग एक, मत्यादिकना
 जाणजी ॥ एम एकावन जेदे प्रणमो, सातमु पद
 वरनाण ॥ ज्ञवी० ॥८॥ निर्वर्ति अपवर्ति जेदे, चा-
 रित्र ठे व्यग्रहारेजी ॥ निज गुण थिरता चरण ते
 प्रणमो, निश्चय शुद्ध प्रकार ॥ ज्ञवी० ॥ ९ ॥ वाह्य
 अज्यतर तप ते सगर, सुमता निर्झा हेतुजी ॥ ते
 तप नमिए जाव धरिने, जव सायरमा सेतु ॥ ज्ञवी०
 ॥१०॥ ए नवपदमा पण ठे धर्मी, धर्म ते वरते चा-
 रजी ॥ देवगुरुने धर्म ते एहमा, दोतीन चार प्रकार
 ॥ ज्ञवी० ॥ ११ ॥ मारग देशक अवीनाशी पणो,
 आचार विनय सकेतजी ॥ साह्यपणु धरता साधुजी,
 प्रणमो एहीज हेतु ॥ ज्ञवी० ॥१२॥ त्रिमलेश्वर यक्ष
 सेवा सारे, उत्तम जे आराधेजी ॥ पद्मविजय कहे ते,
 प्राणी, निज आत्महित साधे ॥ ज्ञवी० ॥१३॥

(७९)

॥ स्तवन बीजु ॥

॥ आठे_लालनी देशी ॥

॥ नवपद महिमा सार, सांजलजो नरनार ॥

आठे लाल ॥ हेज धरी आराधीयेंजी ॥ तो पामो
नवपार, पुत्र कलत्र परिवार ॥ आ० ॥ नवपद मंत्र

आराधीयेंजी ॥१॥ आसो मास विचार, नवआविल
निरधार ॥ आ० ॥ विधिगु जिनवर पूजीयेजी ॥ अ-

रिहत सिद्धपद सार, गणगुजी तेर हजार ॥ आ० ॥
नव पदनु ईम कीजीयेंजी ॥ २ ॥ मयणा-सुदरी श्री

पाल, आराध्यो ततकाल ॥ आ० ॥ फलदायक तेहने
थयोजी ॥ कचन वरणी काय, देही तेहनी थाय ॥

आ० ॥ श्री सिद्धचक्र महिमा कह्योजी ॥३॥ सांजलि
सहु नरनार, आराध्यो नवकार ॥ आ० ॥ हेज धरी

हियमे घणुजी ॥ चैत्र मासें वली एठ, नवपद गु धरो
नेह ॥ आ० ॥ पूज्यो हो शिवसुख घणुजी ॥४॥ इणपरें गौ-

तम स्वाम, नवनिधिजेहने नाम ॥ आ० ॥ नवपद महिमा
वरणीयोजी ॥ उत्तम सागर शिष्य, प्रणमे ते निशदीस

॥ आ० ॥ नवपद महिमा जाणीयोजी ॥ इति सपूर्ण ॥

॥ स्तवन त्रीजु ॥

॥ जगजीवन जग बालहो ॥ ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधीयें, शिवसुख फल स-
हकार लालरे ॥ ज्ञानादिक त्रण रत्ननु, तेज चढाव-
ण हार लालरे ॥ श्री सिद्ध ॥ १ ॥ गौतमें पूठता
कह्यो, वीर जिणद विचार लालरे ॥ नवपद मत्र आ-
राधता, फल लहे जिविक अपार लालरे ॥ श्री सि०
॥ २ ॥ धर्मरथना चार चक्र ठे, उपशमनें सुविवेक
लालरे ॥ सवर त्रीजु जाणीयें, चौथु सिद्धचक्र ठेक
लालरे ॥ श्री॥३॥ चन्नी चक्र रयण बलें, साधे सयल
ठ खरु लालरे ॥ तिम सिद्धचक्र प्रज्ञावथी, तेज प्रताप
असरु लालरे ॥ श्री सि॥४॥ मयणाने श्रीपालजी, जपतां
बहु फल लीध लालरे ॥ गुण जसवत जिनेंजनो, ज्ञान-
विनोद प्रसिद्ध लालरे ॥ श्री सि॥५॥ इति सपूर्ण ॥

॥ स्तवन चौथु ॥

॥ निझमी वेरण हुइ रही-ए देशी ॥

॥ श्री सिद्धचक्र आराधीयें, जिम पामो हो जिवि
कल्याण के ॥ श्री श्रीपाल तणी परें, सुख पा-

मोहो लहो निर्मल नाण के ॥१॥ नवपद ध्यान धरो
 सदा ॥ चोखे चित्ते हो आणी बहु जावके ॥ विधि
 आराधन साचवो, जिम जगमाहो होये जसनो ज-
 मावके ॥ नव० ॥ २ ॥ केशर चदन कुसुमशु, पूजी-
 ने हो जवेखीये धूपके ॥ कुडरु अगरने अरगजा, तप
 दीनता हो कीजे घृतदीपके ॥ नव० ॥ ३ ॥ आशो
 चैत्र शुक्लपक्षे, नवदिनसहो तपकीजें एहके ॥
 सहज सोजाग सुसपदा, सोपन सम हो ऊलके तस
 देहके ॥ नव० ॥ ४ ॥ जात्र जीत्र शक्तें करो, जिम
 पामो हो नित्य नवला जोगके ॥ चार घरस सामा
 तथा, जिनशासन हो ए मोहोटी योगके ॥ नव० ॥
 ॥ ५ ॥ श्री विमलादेव सान्निध्य करे, चक्केसरी हो
 होये तास सहाय के ॥ श्री जिनशासन सोहिये,
 एह करता हो अचिख सुख थायके ॥ नव० ॥ ६ ॥
 मत्र तत्र मणि उपधि, बश करवा हो शिवमणी का-
 जके ॥ त्रिजुगन निलक समो बन्नी, होये ते नर हो
 कहे नय कविराज के ॥ नव० ॥ ७ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ સ્તવન પાંચમુ ॥

॥ કુમર ગંજારો નજરે દેસતાજી-૯ દેશી ॥

॥ સેવો જીવિયા સિદ્ધચક્રનેજી, નિત્ત ચચલતા
 નિવારી રે ॥ ગુણીને સેવ્યા ગુણસપજેજી, એમ મ-
 નમાહે વિચારી રે ॥ સેવો ॥ ૧ ॥ ત્રિજગ પૂજ્ય અ-
 રિહત પ્રજુજી, ચોદાઠ વજુ જેહના ઢાસ રે ॥ નાય
 ને પચ કલ્યાણકેજી, સકલ જીવને દોયે ઝલ્લાસ રે
 ॥ સેવો ॥ ૨ ॥ કર્મક્ષયે સિદ્ધપદ લલ્લુજી, વિગેપ સા-
 માન્યે ઉપયોગી રે ॥ રૂપી અરૂપી પટકલ્પનોજી, खेल
 દેરો જે અજોગી રે ॥ સેવો ॥ ૩ ॥ પચ પ્રસ્થાને આ-
 ચારજ જ્ઞાજી, મુનિ મન વિશ્રામ ઠામ રે ॥ ઠત્રીશ
 ઠત્રીશીણ શોજતાજી, ગઠપતિ શ્રીપૂજ્ય નામ રે ॥
 સેવો ॥ ૪ ॥ ગુણ પચરીશ ઉપજ્ઞાપનાજી, સૂત્ર ઢાની
 ઉપમા શોભ રે ॥ જુમરાજ પરં ગઠચિતાકરેજી,
 મીઠા દહુમમ ઘોલરે ॥ સેવો ॥ ૫ ॥ સાધ્યુ મનતે
 સાધુ જ્ઞાજી, ચરણ કરણ ગુણલાણરે ॥ નવ ક
 વ્ષી વિહાર જે આદરીજી, જપિનુ ટાલ્યુ અંત્રાણ રે
 ॥ સેવો ॥ ૬ ॥ મલ્લ ઉપશામ દાય ઉપશમેજી, દાયથી

त्रिविधे होये जेह रे ॥ शम्भूत बोले सोहामणोजी,
 प्रणमुं दर्शन तेह रे ॥ सेवो० ॥ ७ ॥ पाच जेदें ज्ञा-
 नीए ज्ञान कहुजी, प्रत्यक्ष परोक्ष जेद सहित रे ॥
 अर्नार्पित अर्पित नय बळीजी, जे विसवाद रहित
 रे ॥ सेवो० ॥ ८ ॥ सज्जम सत्तर जेदे हुयेजी, जेह
 आदरे छु ख जाय रे ॥ दिशा जागरण इहा बहीजी,
 सुरवधू नमे बळी पाय रे ॥ सेवो० ॥ ९ ॥ छादग
 जेदें जे तप ज्ञेयोजी, ते बाह्य अर्च्यंतरथी होय रे
 ॥ क्षमा सहित आरावताजी, पातक न रहे कोय
 रे ॥ सेवो० ॥ १० ॥ एम नमपठ पुण शक्तनोजी, पार
 न लहे मति मत रे ॥ धर्मचक्र करजोनीगेजी, कहे
 तारजो जगवतरे ॥ सेवो० ॥ ११ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ दीवाळीतु स्तवन ॥

॥ साजळ रे तु सजनी माती, रजनी म्या रसी
 आवोजी रे ॥ ए देशी ॥

॥ सुर सुख जोगनी त्रिशता कुवे रहीने जन्म
 लहीनेजी रे ॥ अनुक्रमें लखना सग ठाणी, विचर्य
 दीक्षा ग्रहीने ॥ प्रमट्टी दीवाळीजी रे ॥ पार्वती के

वल्लभान, कर्म पजालीजो रे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥
 चार निकायना देव मळीने, समग्रसरण करे सारो
 जीरे ॥ तिहां सिद्धासने वेसी प्रभुजी, धर्म कहे बहु
 प्यारो ॥ प्रगटी० ॥ २ ॥ अनादि भिन्नाती जीमन्त-
 व्य, करण त्रण करीने जीरे ॥ अंतर करणें आदि
 समयें, सुख लहे समकित धरीने ॥ प्रगटी० ॥ ३ ॥
 ते शुद्ध दर्शन आत्मा कहीयें, शेष बीजा हवे सुणीयें
 जीरे ॥ कपाय योग डव्य उपयोग, वीर्यज्ञान चारित्र
 जाणीये ॥ प्रग० ॥ ४ ॥ एहवे उद्धृति जस सुणीने,
 आव्या प्रभुनी पासेजीरे ॥ वेदना अर्थ सुणीने सा-
 चा, सजम लीधो उह्यासैं ॥ प्रगटी० ॥ ५ ॥ वीरने
 गणधर थया अग्यारह, साधु चौदहजारजीरे ॥
 ठत्रीश सहस साधवी जाणे, चरण करण विचार ॥
 प्रगटी० ॥ ६ ॥ लाख नेवु गुणसाठ हजार, श्रावक
 बहु श्रीकारजीरे ॥ सहस अठारने त्रण लाख, श्रा-
 विकानो परिवार ॥ प्रगटी० ॥ ७ ॥ एम सधनी था-
 पना करता, आव्या थपापा गामजीरे ॥ हस्तीपाळ
 हरसैं एम बोले, मुर्ज घर आव्या स्वाम ॥ प्रगटी०

॥ ८ ॥ अद्वय आशु पोतानुं जाणी, अनुकपा आणी
 नाथजीरे ॥ शोल प्रहरनी देगना दीधी, मळिया
 अढार नरनाथ ॥ प्रगटी० ॥ ९ ॥ कारतक वढ अमा-
 वसनी राते, वर्धमान मोक्षे पोहोत्याजीरे ॥ नारी अ-
 पछरा सुरनर मळिया, पण गौतम तिहा नहोता ॥
 ॥ प्रगटी० ॥ १० ॥ वीरनिर्वाण सुर मुखयी जायी,
 मोह करयो चकचूरजीरे ॥ केवलज्ञानने दर्शन प्रग-
 टयो, गौतमने जगते सूर ॥ प्रगटी० ॥ ११ ॥ वीर
 गौतम निरवाण केवल, कल्याणक दिन जाणीजीरे ॥
 ॥ जाव इव्य दोय जेदें कीजें, दीनाळी जिवि प्राणी
 ॥ प्रगटी० ॥ १२ ॥ पोसा पम्पिकमणा जिनजक्ति, सुदर
 वेशे करीयेंजीरे ॥ धर्मचक्र प्रभु गुण गाता, जस क-
 मळा नित्य वरीयें ॥ प्रगटी० ॥ १३ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्रीपर्युषणस्तोत्रम् ॥

॥ आंखमीयें अमें आज शैत्रुजो दीवो रे ॥ ए
 देशी ॥ सुणजो साजन सत, पजूसण आव्या रे ॥
 तुमें पुण्य करो पुण्यवत, जविक मन जाज्या रे ॥ वीर
 जिणेसर अतिअलवेशर ॥ वालां मारा ॥ परमेश्वर

एम बोले रे ॥ पर्वमाहे पजूसण मोहोटां, अवर न
 आये तस तोले रे ॥ पजू० ॥ तुमे० ॥ ज० ॥ १ ॥ चौपग-
 माहे जेम केशरी मोहोटो ॥ वा० ॥ ^१खगमा गरुड ते
 कहिये रे ॥ नदीमाहे जेम गगा मोहोटी, ^२नगमा
 मेरु लहिये रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ २ ॥ ^३चूपतिमा
 जरतेसर जारयो ॥ वा० ॥ देवमाहे ^४सुरेंद्र रे ॥ ती-
 रथमा शेत्रजो ढारयो, ग्रहगणमां जेम चंद्र रे ॥
 पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ३ ॥ दसरा दीवाळीने वळी होळी ॥
 वा० ॥ असात्रीज दीवासो रे ॥ वलेव प्रमुख ^५बहुला
 ठे ^६बीजा, पण नहि मुक्तिनो वासो रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥
 ज० ॥ ४ ॥ ते माटे तमे अमार पळावो ॥ वा० ॥ अछाड
 सहोठव कीजे रे ॥ अछम तप अधिकांड्ये करीने
 नरनय लाहो सीजे रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ५ ॥
 ढोल ददामा जेरी नफेरी ॥ वा० ॥ कटपसूत्रने ज-
 गावो रे ॥ जाऊरना ऊमकार करीने, गोरीनी टोळी
 मळी आवो रे ॥ पजू० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ६ ॥ सोनारू-

१ आनाशमां उडता पक्षी २ पर्यंत ३ राजा ४ देवताभोनो
 राजा-इन्द्र ५ बोहोळा-घणां, ६ पर्वा (लौकीक)

पाने फुलमे वधावो ॥ वा० ॥ कटपसूत्रने पूजो रे ॥
 नव वखाण विधिये सांजलता, पापमेवासी धूजो रे
 ॥ पजु० ॥ तु० ॥ ज० ॥ १॥ एम अछाइनो मेहोत्सव
 करता ॥ वा० ॥ बहु जीव जगलहरया रे ॥ विबुध
 विमल वर सेवक एहथी, नवनिधि रुद्रि सिद्धि वरया
 रे ॥ पजु० ॥ तु० ॥ ज० ॥ ७॥ इति ॥

॥ अथ अरिहत स्तवन ॥

॥ नदी यमुनाके तीर उमे दोय पखीया ॥ ए देशी ॥

॥ प्रजुजी रे प्रजुजी नाम जपु मन माहरे, पण
 सेवकनी चित्त नही को ताहरे ॥ नीरागी जिनराज
 निरागीशु मले, तुमसेंती एक वार थाये जवहुख
 टले ॥ १ ॥ रूपरहित जिनराज कहो किहां देखी
 ए, विण देगे दोय नेत्र सफल केम लेखिए ॥ जेहने
 रे नेत्र हजार ते नर पण ताहरो, देखे नही देदार
 किस्यो बल माहरो ॥ २ ॥ पचम ज्ञान प्रकाश शुद्ध
 होय जेहने, अरिगजन अरिहत प्रगट ठे तेहने ॥
 तेहनो तो खव लेश नही को श्रण समे, एहवो को
 न उपाय जे जित तुमथी मले ॥ ३ ॥ कृगुरु कुदेव

कुधर्म तणे वश हू पन्तो, जग गुरु तादरो धर्म मद्दा
 रे कर नवि चढ्यो ॥ आपणपे अहकार तणे वश वा
 हियो, तेणे करी तुम ढरिसण, उदय नवि आयियो
 ॥४॥ तरण तारण जिद्दाज समो जिनजी मट्यो, जागी
 मननी प्राति सहु सशय टढ्यो ॥ क्रिया छुदर कार
 न थाए आजने, सद्गति खहीए ताम प्रसादे राजने
 ॥ ५ ॥ अमची विनति एह तमे आधारजो, कठिन
 ते आठे कर्मने दूरें वारजो ॥ वीनति वाचक नक्ति
 सागरनी जाणरी, तिम करो त्रिजुवन स्वामी, सेना
 तारी पामरी ॥६॥ इति सपूर्ण ॥

॥ अग्र दान, शील तप अने ज्ञान प्रशस्तियु ॥

॥ रे जीव जैन धर्म कीजीये, धर्मना चार प्र-
 कार ॥ दान शील तप ज्ञान, जगमा पटलु सार
 ॥ रे जी० ॥ १ ॥ वरस दिवसने पारणे, आढीसर
 सुखकार ॥ शेलकी रस वोढोरावियो, श्रीश्रेयांस कुमार
 ॥ रे जी० ॥ २ ॥ चपापोल उधारना, चारिणीये काढया
 नीर ॥ सतीय सुनडा जश अयो, शिखें गुर नर
 धीर ॥ रे जी० ॥ ३ ॥ तप करे काया शोषवी, सरस

नीरस आहार ॥ वीरजिणद वखाणियो, धन धनो
 अणगार ॥ रे जी० ॥ ४ ॥ अनित्य ज्ञावना ज्ञावता,
 धरतां निर्मल ध्यान ॥ जरत आरीसा जुवनमां, पाम्या
 केवल ज्ञान ॥ रे जी० ॥ ५ ॥ जैनधर्म सुरतरु समो,
 जेहनी शीतल ठाया ॥ समय सुंदर कहे सेवतां,
 वठित फल पाया ॥ रे जी० ॥ ६ ॥

॥ अथ श्री जिन प्रतिमां उपर स्तवन ॥

॥ चोपाइनी देशीमा ॥

॥ जेहने जिनवरनो नहीं जाप, तेहनु पासु न
 मेले पाप ॥ जेहने जिनवरगु नहीं रग, तेहनो कढी
 न कीजें सग ॥ १ ॥ जेहने नहीं बाहाला वीतराग,
 ते मुक्तिनो न लहे ताग ॥ जेहने जगवतशुं नहीं
 जाव, तेहनी कुण साजलशे राव ॥ २ ॥ जेहने प्र-
 तिमाशु नहीं प्रेम, तेहनु मुग्गसुं जोइयें कैम ॥ जेहने
 प्रतिमाशुं नहीं प्रीत, तेतो पामे नहि समकित ॥ ३ ॥
 जेहने प्रतिमाशु ठे वेर, तेहनी कहो शी याशे पेर ॥
 जेहने जिनप्रतिमा नहीं पूज्य, आगम बोले तेह अ-
 पूज्य ॥ ४ ॥ नाम ॥ ५ ॥ ने जाव, प्रजुने

(९०)

सही प्रस्ताव ॥ जे नर पूजे जिननां विव, ते लहे
अविचल पद अमिलव ॥५॥ पूजा ठे मुक्तिनो पथ,
नित नित ज्ञाखे इम जगत्त ॥ ४ ॥ सहि एक नर
कपिना निरधार, प्रतिमा ठे त्रिलुवनमा सार ॥ ६ ॥
सतर अछाणु आपाढी बीज, उज्ज्वल कीधु ठे बोध
बीज ॥ इम कहे उदयरत्तन उगजाय, प्रेम पूजो
प्रभुना पाय ॥७॥ इति जिनप्रतिमा स्तवन ॥

॥ अथ समवमरणनु स्तवन ॥

॥ एक वार गोकुल आवजो गोविंदजी ॥ ए देशी ॥

॥ एक वार वछ देश आवजो, जिणद जी,
एक वार वछदेश आवजो ॥ दरिसण नयन ठेरावजो
॥ जिणद जी, एकवार वछदेशआवजो ॥ जयंती-
ने पाय नमावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ बली समोवस-
रण देखावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ ए आकणी ॥
समोवसरण शोजा जे दीठी, क्षण क्षण साजरी आ-
वशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ चूतल सुगंधी जल वरसावे,
फूलना पगर जरावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १ ॥ कनक
स्तननो पीठ करीने, त्रिगुमानी शोजा रचावशे ॥

जि० ॥ एक० ॥ रूपानो गढने कनक कोशीशां, वच्चें
 रत्न जमावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १॥ रत्नगढे मणिना
 कोशीशा, जगमग ज्योति दीपावजो ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ चारे डुगारें एशी हजार, शिव सोपान चढावजो
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ ३ ॥ देव चार कर आयुध धारी,
 द्वारे खमा करे चाकरी ॥ जि० ॥ एक० ॥ दूर पा-
 सथी एक समे वदे, जरतीने लघु ठोकरी ॥ जि० ॥
 एक० ॥ ४॥ सहस्स योजन ध्वज चार ते उचा, तो-
 रण चढ अष्ट बावनी ॥ जि० ॥ एक० ॥ मंगल आ-
 ठने धूप घटाली, फुलमाल कर पूतली ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ ५॥ आठ सुरी बीजे गढद्वारे, रत्न गढे चढ देवता
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ जाति बैर ठनी पशु पखी, तुज
 पद कमलने सेवता ॥ जि० ॥ एक० ॥ ६ ॥ पचव-
 णमयी जल थल केरा, फूल अमर वरसावता ॥ जि०
 ॥ एक० ॥ परखदा सात ते ऊपर वैसे, मुनि नरनारी
 देवता ॥ जि० ॥ एक० ॥ ७ ॥ आवश्यक टीकायें
 पण उत्तर, थाये न कुसुम किलामणी ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ साधवी वैमानिकनी देवी, उज्जी सुणे दोय चूरणी

(६२)

॥ जि० ॥ एक० ॥ ७ ॥ बन्नीश धनुष अशोक ते उचो,
 चामर उत्र धरावजो ॥ जि० एक० ॥ चणमुख रयण
 सिद्धासन वेसी, अमृत वयण सुणावजो ॥ जि० ॥
 एक० ॥ ८ ॥ धर्मचक्र नाममल तेजे, मिथ्या तिमिर
 हरावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ गणधर घाणी जब अमें
 सुणीये, तब देवछटे सुहावजो ॥ जि० ॥ एक० ॥ ९ ॥
 देवतामुरि कवि साचु बोले, जिद्दा जाशो तिद्दा आ-
 वशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ रत्नादिक अषष्ठरनी टोली,
 बंदी नमी गुण गावशे ॥ जि० ॥ एक० ॥ १० ॥ अ-
 तरयामी झूरे विचरो, मुकुचित जीनु ज्ञानशु ॥ जि०
 ॥ एक० ॥ हृदयथकी जो झूरे जाउ, तो अमें कौ-
 तुक मानशु ॥ जि० ॥ एक० ॥ ११ ॥ सुलसादिक नव
 जिनपद दीधु, अमशु अंतर एवमो ॥ जि० ॥ एक०
 ॥ वीतराग जो नाम धरावो, सहने सरिला तेमो
 ॥ जि० ॥ एक० ॥ १२ ॥ ज्ञाननजरथी वात विचारो,
 रागदशा अम रूथनी ॥ जि० ॥ एक० ॥ सेवक रागे
 साहेव रीजो, धन धन त्रिशला भावनी ॥ जि० ॥
 एक० ॥ १३ ॥ तुज विण सुरपति सधला तूसे, पण

अर्मे आमर्ण झूमणां ॥ जि० ॥ एक० ॥ श्रीगुनगौर
हजूरें रहेता, उधव रंग वधामणा ॥ जि० ॥ एक० ॥
॥१५॥ इति श्री समवसरण स्तवन ॥ सपूर्ण ॥

॥ अथ सिद्धपद स्तवन ॥

॥ श्रीगौतम पृथा करे, विनय करी शीश नमाय
प्रभुजी ॥ अविचल स्थानक मे सुण्युं, कृपा करी
मोय वताय प्रभुजी ॥ शिवपुर नगर सोहामणु ॥१॥
ए आंकणी ॥ आठ कर्म अलगा करी, सारया आ-
तम काम हो ॥ प्र० ॥ वृद्धाससारनां दु सयकी,
तेणे रहेवानु किहां ठाम हो ॥ प्र० ॥ शि० ॥ २ ॥
वीर कहे ऊर्ध्व लोकमा, सिद्ध शिलातणु ठाम हो
गौतम ॥ स्वर्ग वरीशनी उपरें, तेहनां बारे नाम हो
॥ गौ० ॥ शि० ॥ ३ ॥ लाख पिस्तालीश जोजना,
लावी पोहोली जाण हो ॥ गौ० ॥ आठ जोजन जानी
विच्चें, ठेके मरय पख ज्यु जाण हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥
॥४॥ उज्ज्वल हार मोती तणो, गोडुग्धशाय वखाण
हो ॥ गौ० ॥ ते थकी ऊजली अति घणी, उजट ठन्न
सठाण हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ५ ॥ अर्जुन स्वर्णसम

दीपती, गठारी मठारी जाण हो ॥ गौ० ॥ फटक
 रत्न थकी निर्मली, सुआली अत्यंत वखाण हो ॥
 गौ० ॥ शि० ॥ ६ ॥ सिद्धशिला उलथी गया, अधर
 रह्या सिद्ध राज हो ॥ गौ० ॥ अलोकशु जाई अरुया,
 सारया आत्म काज हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ७ ॥ जन्म
 नहीं मरण नहीं, नहीं जरा नहीं रोग हो ॥ गौ० ॥
 वैरी नहीं मित्रज नहीं, नहीं सजोग विजोग हो ॥
 गौ० ॥ शि० ॥ ८ ॥ झूख नहीं तरपा नहीं, नहीं
 हर्ष नहीं सोग हो ॥ गौ० ॥ कर्म नहीं काया नहीं,
 नहीं विषया रस योग हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ ९ ॥
 शब्द रूप रस गंध नहीं, नहीं फरस नहीं वेद हो
 ॥ गौ० ॥ बोले नहीं चाले नहीं, मौनपणु नहीं खेद
 हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १० ॥ गाम नगर तिहा कोइ
 नहीं, नहीं बसती न उजारु हो ॥ गौ० ॥ काल
 मुगल बरें नहीं, रात दिवस तिथि वार हो ॥ गौ०
 ॥ शि० ॥ ११ ॥ राजा नहीं परजा नहीं, नहीं ठा-
 कुर नहीं दास हो ॥ गौ० ॥ मुक्तिम। गुरु चेला नहीं,
 नहीं लघ वरुण ताग हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १२ ॥

(ए५)

अनंता सुखमां जीवी रह्या, अरूपो ज्योति प्रकाश
 हो ॥ गौ० ॥ सहु कोईनें सुख सारीखां, सधजानें
 अविचल वास हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १३ ॥ अनत सिद्ध
 मुगेंत गया, बली अनता जाय हो ॥ गौ० ॥ अवर
 जग्या रूपे नही, ज्योतिमा ज्योति समाय हो ॥ गौ०
 ॥ शि० ॥ १४ ॥ केवल ज्ञान सहित ठे, केवल दर्शन
 खास हो ॥ गौ० ॥ खायक समकित दीपलु, कदीय
 न होवे उदास हो ॥ गौ० ॥ शि० ॥ १५ ॥ सिद्ध
 स्वरूप जे उज्जये आणी मन बेराग हो ॥ गौ० ॥
 शि० मुदरी वेगें बरे, नय कहे सुख अयाग हो ॥ गौ०
 ॥ शि० ॥ १६ ॥ इति श्री सिद्धस्तवन संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री सिद्ध जगवाननु स्तवन ॥

॥ सिद्धनी शोभा रे शी कटु ॥ ए आकणी ॥

सिद्ध जगत शिर शोभता, रमता आत्मराम ॥ लक्ष्मी
 लीलानी छेहेरमा, सुखिया ठे शिव ठाम ॥ सि० ॥

॥ १ ॥ महानद अमृतपद नमो, सिद्धि कैवलय नाम

॥ अपुनर्जव ब्रह्मपद बली, अक्षय सुख विगराम ॥

॥ सि० ॥ २ ॥ सश्रेय निःश्रेय अक्षय, अक्षय सम

स्तनोद्घाण ॥ निर्वृत्त अपवर्गता, मोक्ष मुक्ति निर-
 वाण ॥ सि० ॥ ३ ॥ अचल महोदय पद छद्मु, जोता
 जगतना ठाठ ॥ निज निजरूपें रे जुजुआ, वीत्यां
 कर्म ते आठ ॥ सि० ॥ ४ ॥ अगुरुलघु श्रवणाहना,
 नामे निकसे वदन्न ॥ श्री शुभ्रनीरने वदतां, रहियें
 मुखमा मगन्न ॥ सि० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ अथ गौतम प्रज्ञातिस्तपन ॥ प्रारभ ॥

॥ राग प्रज्ञाती ॥ मात पृथ्वीसुत प्रात जठी
 नमो, गणधर गौतम नाम गेलें ॥ ग्रह समे प्रेमशुं
 जेह ध्याता सदा, चटती कला होय वशवेले ॥ मा०
 ॥ १ ॥ वसुभूति नदन विश्वजन वदन, छुरित नि-
 कदन नाम जेहनु ॥ अनेदबुद्धे करी जविजन जे जजे,
 पूर्ण पोहोच्ये सही ज्ञान्य तेहनु ॥ मा० ॥ २ ॥ सुरमणि
 जेह चितामणि सुरतरु, कामित पूरण कामधेनु ॥
 एहज गौतमतण ध्यान हृदयें धरो, जेहथकी अधिक
 नही माहात्म्य केहेनु ॥ मा० ॥ ३ ॥ ज्ञान बल तेज
 ने सकल सुखसपदा, गौतमनामथी सिद्धि पामे ॥
 श्रवण प्रचर प्रताप होय श्रवनिमा, सुर नर जेह

नै शीश नामे ॥ मा० ॥ ४ ॥ प्रणव आर्दे धरी साया
 वीजे करी, स्वमुखें गौतमनाम ध्याये ॥ कोमि मनका
 मना सफल वेगें फले, विघन वैरी सवे दूर जाये ॥
 मा० ॥ ५ ॥ दुष्ट दूरें टले स्वजन मेलो मले, आधि
 उपाधि ने व्याधि नासे ॥ चूतनां प्रेतनां जोर जांजे
 वली, गौतमनाम जपता उद्घासे ॥ मा० ॥ ६ ॥ तीर्थ
 अष्टापदे आपलब्धे जइ, पद्मरशे व्रण ने दिस्क दीधी
 ॥ अष्टम पारणे तापस कारणे, क्षीरलब्धे करी अखुट
 कीधी ॥ मा० ॥ ७ ॥ वरस पञ्चास लगें गृहवासे
 वस्या, वरस वली त्रीश करी वीरसेवा ॥ चार वरसा
 लगे केवल जोगव्यु, जक्ति जेहनी करे नित्य देवा ॥
 मा० ॥ ८ ॥ महियल गौतम गोत्रमहिमा निधि, गु-
 णनिधि क्विने सिद्धि दाई ॥ उदय जस नामथी अ-
 धिक लीजा लहे, सुजस सौजाग्य दोलत सनाई ॥
 मा० ॥ ९ ॥ इति गौतम प्रज्ञातिस्तवन ॥

॥ अथ एकादस गणधरनु प्रज्ञातीयु ॥

॥ चालोने प्रीतमजी प्यारा शेनुजे जइरे -

॥ प्रज्ञाते, एका गणधर

धर वदोरे जविका गणधर वंदो ॥ प्रज्ञा० ॥ इन्द्रचूति
 नामे पहेलारे गणधर, जीवनों सदेह ॥ अग्निचूतिने
 कर्मनों सदेह, नमिये गुण गेह ॥ प्रज्ञा० ॥१॥ जीव
 शरीर वे एकज माने, वायुचूति नामे ॥ गौतम गोत्र
 सहोदर त्रण, प्रणमु पुन्य कामे ॥ प्रज्ञा० ॥२॥ चोथा
 गणधर व्यक्तजी वदो, सर्व सून्य माने ॥ आ जव
 परजव सरखो थावे, सोहम अजिधाने ॥ प्र० ॥३॥ मन्त्रिक
 गणपति ठगारे जिनना, वध मोक्ष टाले ॥ मोंरीय पुत्रने
 देवनो सदेह, हैयनामे साले ॥ प्रज्ञा० ॥४॥ नारकी
 जगमां नजरे न देखे, थकपित घोले ॥ अचल ब्राताजी
 पून्य पाप दोय, सशयमां कोले ॥ प्रज्ञा० ॥५॥ मेता-
 रजने पर जव शका, गणपति परज्ञासे ॥ मोक्ष घटे
 नहि युक्ति करता, आव्या प्रभु पासे ॥ प्रज्ञा० ॥ ६ ॥
 सदेह जागीने मुक्ति देखाने, जिनवर माहावीर ॥
 केवळनांणी प्रभुने वाढी, बुज्या माहा धीर ॥ प्रज्ञा० ॥
 ॥ ७ ॥ चुमालीसेय ब्राह्मण साथे, लेइ श्रमण दीक्षा
 ॥ पामे एकादश प्रभुनी पासे, त्रिपदीनी शिक्षा ॥ प्रज्ञा० ॥
 ॥ ८ ॥ छादशागी रवे सघलारे गणधर, करे जिनवर

(९९)

सेवा ॥ उत्तमै गुरु पद पाये नमतां, लहीये शिव मेवा
॥ प्रजाते० ॥ ९ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्रीमहावीर स्वामीनु पादपुं प्रारभ ॥

॥ माता त्रिशलायें पुत्र स्तन जाइल, चोशठ इड
ना आसन कपे सार ॥ अवधिज्ञानें जोइ ध्यायो श्री
जिन वीरने, आवे द्वात्रियकुम नयर मजार ॥ माता०
॥ १ ॥ वीर प्रतिविध मूकी माता कने, अवसर्पिणी
निद्रा दीए सार ॥ एम मेरुशिखरे जिनने लावे ज-
किशुं, हरि पच रूप करी मनोहार ॥ माता० ॥ २ ॥
एम असरय कोटा कोटी मली देवता, प्रभुने उठव
ममाणे लइ जाय ॥ प।कु वन शिलायें जिनने लावे
जकिशु, हरि उठगे थापे इड घणु उठाय ॥ माता० ॥
॥ ३ ॥ एक कोमी शाठ लाख कलशे करी, वीरनो
स्नात्र महोत्सव करे सार ॥ अनुक्रमें वीर कुमरने
लावे जननी मदिरे, दासी प्रियवदा जई तेणी चार
॥ माता० ॥ ४ ॥ राजा सिंघारथने ढीधी वधामणी,
दासीने दान अने बहु मान दिए मनोहार ॥ द्वात्रिय

महाविद्यो. प्रजा लोकने दृष्ट

॥माता०॥५॥ घर घर श्रीफल तोरण त्राटज बांधियां,
 गोरी गावे मंगल गीत रसाल ॥ राजा सिंहासने जनम
 महोत्सव करयो, माता त्रिशला थई उजमाल ॥ मा-
 ता० ॥ ६ ॥ माता त्रिशला जूलाये पुत्र पारणे ॥ ए
 आकणी ॥ जूले लामकमा प्रजुजी आनंद जेरे ॥ हर
 खी निरखिने झडाणीयो जाए वारणे, आज आनंद
 श्रीवीरकुमरने घेर ॥ माता० ॥ ७ ॥ वीरना मुख
 का उपर वारु कोटी चडमा, पकज लोचन सुदर वि
 शाल कपोल ॥ शुक्चचू सरिखी बीसे निर्मल नासि
 का, कोमल अधर अरुण रंगरोल ॥ माता० ॥ ८ ॥
 औपधि सोवनमढी रे शोजे हालरे, नाजुक आज्ञ
 रण सघला कचन मोतीहार ॥ कर अगुठो धावे वी
 रकुमर हँपे फरी, काइ बोलावता करे किलकार ॥ मा
 ता० ॥ ९ ॥ वीरने लिलामे कीधो ठे कुकुम चादलो,
 शोजे जन्ति भर्कत अणिमा दीसे लाल ॥ त्रिशलायें
 जुगतें आजी अणियाली वेहु आखनी, सुदर कस्तू
 रीनु दवकु कीधु गाल ॥ माता० ॥ १० ॥ कचन शो
 ले जातना रत्नें जमियु पालण, जुलावती वेला थाए

धूधरनौ घमकार ॥ त्रिशला विविध बचने हरसी गा
 ये हाखरु, खेचे फूमतिथ्याली कचन दोरी सार ॥ मा
 ता० ॥ ११ ॥ मारो क्षामकवायो सरखा सर्गे रमवा
 जशे, मनोहर सुखमली हु आपिश एहने हाथ ॥
 जोजन वेला रमऊम रम ऊम करतो आवशे, हुं तो
 धाझे जीनावीश हृदया साथ ॥ माता० ॥ १२ ॥
 हस कारकव कोकिल पोपट पारेवना, माही वण्पेया
 ने सारस चकोर ॥ मेनां मोर मेढ्या ठे रमकना
 रमवा तणा, घम घम धुधरा वजात्रे त्रिशला किशोर
 ॥ माता० ॥ १३ ॥ मारो वीरकुमर निशालें जणवा
 जायशे, साथें सज्जन कुटुंब परिवार ॥ हाथी रथ
 घोना पाखायें जलु शोजतु, करी निशाखगरणु अति
 मनोहार ॥ माता० ॥ १४ ॥ मारा वीर समाणी कन्या
 सारी लावशु, मारा कुमरने परणावीश मोहोटे घेरा ॥
 मारो क्षामकनो वर राजा घोमे वेसशे, मारो वीर
 करशे सदाय लीला लहेर ॥ माता० ॥ १५ ॥ माता
 त्रिशला गावे वीर कुमरनु हाखरु, मारो नदन जीजो
 कोनी वरीस ॥ १ ॥ थाशे जलो

(१०२)

मारा मनना मनोरथ पूरशे जगीश॥माता॥१६॥धन्य
 धन्य क्षत्रीकुल गाम मनोहर, जिहां वीरकुमरनो
 जनम गवाय ॥ राजा सिंघारयता कुलमांहे दिन-
 मणि, धन्य धन्य त्रिशला राणी जेहनी माय ॥माता॥
 ॥१७॥ एम सहीयर टोली ज़ोली गावे हालरु, थाशे
 मनना मनोरथ तेहने घेर ॥ अनुक्रमें महोदय पदवी
 रूपविजय पदपामशे, गाए अमिय विजय कहे थाशे
 लीला लहेर ॥ माता॥ ॥ १७ ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु हालरीयु प्रारब्ध ॥

॥ माता त्रिशला कुलावे पुत्र पालणे, गावे हालो
 हालो हालरुवानां गीत ॥ सोना रूपाने वलो रत्न
 जन्मियु पालणु, रेशम दोरी घूघरी वागे तुम तुम री
 त ॥ हालो हालो हालो हालो मारा नदने ॥ १ ॥
 जिनजी पास प्रजुथी वरस अढोशें अतरे, होशे चो
 वीशमो तीर्थकर जितपरिमाण ॥ केशी स्वामी मुख
 थी एवी वाणी साजली, साची साची हुइ ते मारे
 अमृत वाण ॥ हा० ॥२॥ चौद स्वप्नें होवे चक्री के
 जिनराज, बीता वारे चक्री नहिं हवे चक्री राज, जि

नजी, पास, प्रभुना श्री, केशी गण धार, तेहने वचनें
 जाण्या चोवीशमा जिन राज, मारी कूखें आव्या ता
 रण तरण ऊहाज, मारी कूखें आव्या त्रण्य जुवन
 शिरताज, मारी कूखें आव्या सब तीरथनी लाज,
 हुतो पुण्य पनोति इद्राणी यइ आज ॥ हा० ॥
 ॥ ३ ॥ मुऊने दोहोखो उपन्यो जे वेसु गज श्रवा
 कीर्थे, सिंहासनपर घेसुं चामर ठत्र धराय ॥ सह
 लक्षण मुऊने नदन ताहारा तेजनां, ते दिन संजारां
 ने आनद अग न माय ॥ हो० ॥ ४ ॥ करतल पगतल
 लक्षण एक हजारने आठ ठे, तेहथी निश्चय जाण्या
 जिनवर श्री जगदीश ॥ नदन जमणी जर्थे लठन
 सिंह विराजतो, में पहेले सुपनें दीठो विशवा वीश ॥
 हा० ॥ ५ ॥ नदन नवला वधव नदीवर्धना तमें,
 नदन जोजाश्याना देयर ठे सुकुमाल ॥ हसशे जो
 जाश्या कही दीयर महारा लामका, हसशे रमशे
 ने वली चूटी खणशे गाल, हसशे रमशे ने वली तु
 सा देशे गाल ॥ हा० ॥ ६ ॥ नदन नवला चेमा रा
 जाना जाणेज ठे, नदन नवला पांचशे मामीना

ज्ञाणेज ठो, नदन मामलीयाना ज्ञाणेजा सुकृनाल
 ॥ हसशे हाथे उठाली कहींने नाहाना ज्ञाणेजा,
 आरयो आजी ने वली टवळु करशे गाल ॥ हा० ॥
 ॥९॥ नदन मामा मामी लावशे टोपी आगळां, रत
 ने जमीया जालर मोती कशवी कोर ॥ नीळां पीळां ने
 वली राता सरवे जातिनां, पहेरावशे मामी महारा न
 ढकिशोर ॥ हा० ॥ ७ ॥ नदन मामा मामी सूख
 ली सहु लावशे, नदन गजुवे जरशे लाखु मोतीचूर
 ॥ नदन मुखना जोडने वेशे मामी जामणा, नंदन
 मामी कहेशे जीवो सुख जरपूर ॥ हा० ॥ ८ ॥ नद
 न नवला चेना मामानी साते सती, मारी जत्रीजी ने
 वेन नमारी नद ॥ ते पण गुजे जरवा लाखणसाई
 लावशे, तुमने जोड जोड होशे अधिको परमानद ॥
 ॥ हा० ॥ १० ॥ रमवा काजें लावशे लाख टकानो
 घुघरो, वली शूना सेना पोपट ने गजराज ॥ सारस
 हस कोयल तीतरने वली मोर जी, मामी लावशे
 रमवा नद तमारे काज ॥ हो० ॥ ११ ॥ ठप्पन कुमरी
 अमरी जलकलशें नवराविया, नदन तमने अमने

केलीघरनी माहे ॥ फुलनी वृष्टि कीधी योजन ए
 कने मगले, बहु विरजीवो आशीष दीवी तुमने त्याहे
 ॥ हा० ॥ १२ ॥ तमने मेरुगिरि पर सुरपतिये नवरा
 विया, निरखी निरखी हरखी सुकृत लाज कमाय ॥
 मुखमा उपर वारु कोटि कोटि चंद्रमा, वली तन पर
 वारुं अहगणनो समुदाय ॥ हा० ॥ १३ ॥ नदन नव
 ला जणवा निशाले पण मूकशु, गजपर अधामी वे
 सामी मोहोटे साज ॥ पसली जरशु श्रीफल फोफळ
 नागरवेलशु, सुखमली लेशु नीशालीयाने काज ॥
 हा० ॥ १४ ॥ नदन नवला मोहोटा यागोने परणा
 वशु, बहुवर सरखी जोमी लावशु राजकुमार ॥ स
 रखा वेवाई वेवाणुने पधरावशु, वरवहु पोखी लेशु
 जोइ जोइने देदार ॥ हा० ॥ १५ ॥ पीथर सासर
 माहारा वेहु पख नदन ऊजला, महारी कूखें आळ्या
 तात पनोता नद ॥ महारे आगण वूवा अमृत झुधें
 मेहुला, महारे आंगण फलिया सुरतरु सुखना कद्र
 ॥ हा० ॥ १६ ॥ इणि परे गायु गप्ता त्रिशळा सु
 पालणु, जे कोइ

बीलीमोरा नगरें वरणव्यु वीरनु हाखरु, जय जय
मगल होजो दीपविजय कविराज ॥हा०॥१९॥इति॥

॥ श्री पार्श्वनाथ स्तवन ॥

॥ पारणानी देशी ॥

॥ माता वामादे वोलावे जमवा पासने, जमवा
वेला थश्ते रमवाने चित जाय ॥ चालो तात तुमारा
वहु थाये उतावला, वहेला हालोने नोजनीया टाढा
थाय ॥ माता० ॥१॥ मातनु वचन सुणीने जमवाने
वहु प्रेमशु, बुद्धी बाजोठ ठाली वेठा थश् हुशीयार॥
मिनय थाल अजुआली खालन आगल मूकीयो,
विवेक वाटकीयो सोजावे थाल मजार ॥ माता० ॥
॥ २ ॥ समकित सेलमीना ठोलीने गट्टा मूकीया,
दानना दाढम दाणा फोली आप्या खास ॥ समता
सिताफलनो रस पीज्यो वहु, राजीया, जुक्ती जाम-
फल प्यारा आरोगोने पास ॥ माता० ॥ ३ ॥ मारा
नानमीयाने चोस्का चित्तनां चूरमा, सुमती साकर
उपर जावसु जेबु घरत ॥ जक्ती जजीया, पिरस्या
पास कुमरने प्रेमशुं, अनुजव अथाणा चाखोने राखो

सरत ॥ माता० ॥४॥ प्रजुने गुण गुजाने ज्ञान ' गुद-
 वना पीरस्या, प्रेमना पेना जमज्यो मान वधारण
 काज ॥ जाण पणानी जलेवी जमता जागे चूखमी,
 दया दुधपाक अमीरस आरोगीने आज ॥ माता०
 ॥५॥ सतोष सीरोने वली पून्यनी पूरी पीरसी, सवेग
 साक जला ठे दातार ढीघी दाल ॥ मोटाइ माल-
 पुवाने प्रजावनानां पूरला, विचार वमी वधारी जम-
 ज्यो मारा बाल ॥ माता० ॥ ६ ॥ रुची रायता रुमां
 पवित्र पापरु पीरस्या, चतुराइ चोखा जशावी आण्या
 नरपूर ॥ उपर इझी दमन दुध तप तापे तातुकरी,
 प्रीत्ये पीरस्यु जमजो जगजीवन सहनूर ॥ माता०
 ॥ ७ ॥ प्रीती पाणी पीधां प्रजावतीना हाथथी, तत्व
 तबोल लीधा शियल सोपारी साथ ॥ अकज एला-
 यचो आपीने माता मुख वटे, त्रिजून तारी तरज्यो
 जगजीवन जगनाथ ॥ माता० ॥ ८ ॥ प्रजुना थाल
 तणा जे गुण गावेने साजले, जेद जेदांतर, समजे
 ज्ञानी ते कहेवाय ॥ गुरु गुमान विजयनो शिष्य
 कहे शिर नामीने, सदा सोजाग्यविजय थावे 'भीत

गाय सढाय ॥ माता० ॥ ए॥ इति ॥

॥ अथ श्री ज्ञान पंचमीनु स्तवन ॥

॥ दाल पहेली ॥ देशी रसीयानी ॥

॥ प्रणमी हो पास जिणेसर प्रेमस्यु, आणी
 आणद अग ॥ चतुरनर ॥ पचमी तपनो महिमा
 अति घणो, केहेस्यु सुणज्योरे तेह ॥ चतुरनर ॥ जाव
 जलें पचमी तप कीजीये ॥१॥ एम उपदेगें हो श्री
 नेमीसरु, पचमी करजोरे तेम ॥ चतु० ॥ गुणमजरी
 वरदत्त तणी परें, आराधें फल जेम ॥ च० ॥ जाव०
 ॥ २ ॥ जनुछीपे हो जस्त मनोहरु, नयर पदम पुर
 खास ॥ च० ॥ राजा अजित सेन तिहां कणें, राणी
 यशोमती नांम ॥ च० ॥ जाव० ॥ ३ ॥ वरदत्त नामें
 कुवर तेहनो, कोढे व्यापीरे देह ॥ च० ॥ ज्ञान वि-
 राधन कर्म जे बाधीयु, उढये आव्युरे तेह ॥ च० ॥
 जा० ॥४॥ तेणें नयरे सिंहदास गृहवसें, कपुर ति-
 लका तस नारि ॥ च० ॥ तस बेटी गुण मजरी रो-
 गणी, वचने मुगी अमार ॥ च० ॥ जा० ॥५॥ चउ-
 ॥ विजयसेन सूरिसरु, आव्या तिण पुरजाम् ॥

ध० ॥ राजा शेठ प्रमुख बटन गया, साजिली देशना
 ताम ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥६॥ पुठे तिहां सिंहदास गुरु
 प्रत्ये, उपन्यो पुत्रीने रोग ॥ च० ॥ थइ मुगी बली प-
 रणें को नही, एह स्या कर्मना जोग ॥ च० ॥ ज्ञा०
 ॥७॥ गुरु कहें पुरव जव तुमें साजिलो, खेटक नयर
 वसत ॥ च० ॥ साह जिनदेव अठे व्यवहारियो,
 सुदरी घरणीनो कत ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥८॥ बेटा पांच
 थया ठे तेहने, पुत्री अतीजलीच्यार ॥ च० ॥ ज्ञा०
 मुक्यारे पांचे पुत्रने, पण तें चपल अपार ॥ च० ॥ ज्ञा० ॥९॥

॥ दाल बीजी ॥

॥ सीरोहीनो सेलोहो के उपर योधपूरी ॥ ए देशी ॥
 ॥ ते सुत पांचेहो के पठन करे नहीं, रामत
 करताहो के दीन जाये बही ॥ सीखावे पकितहो के
 ठात्रने रीस करी, आवी मातानेहो के कहे सुत रुदन
 करी ॥ १ ॥ मात अध्यारु हो के अमने मारे घणु,
 काम अमारेहो के नहि ज्ञावातणु ॥ सुखणी माता
 हो के सुतने शिख दीये, ज्ञावा मत जाज्योहो के
 शु कठ सोस कीये ॥ २ ॥ तेरुवा तुमने हो अध्यारु

आर्वे, तो तस हणज्यो हो के पुनरपि जिम नावें ॥
 शिर देड एम हो के सुदरी तेह तिहां, पाटी पोथीहो
 कें अगनीमां नाखी दीया ॥ ३ ॥ ते वात सुणीनेहो
 जिनदेव बोलें अस्यु, फिटरे सुदरीहो के काम कर्यु
 कीस्यु ॥ मुख राखा होके ए सर्व पुत्र तमें, नारी-
 बोली होके नरी जाएं अमे ॥ ४ ॥ मुख मोटाहो
 के पुत्र थया ज्यारें, न दीये कन्याहो कें कोड तेहने
 त्यारे ॥ कत कहे सुणज्योहोके ए करणी तुमची,
 वचणन मान्याहो कें ते पहेला अमची ॥ ५ ॥ एम
 सुणीने हो के सुदरी कोधें चढी, प्रीतम साथें हो के
 प्रेमदा अतीसे बढी ॥ कतें मारी हो कें तिहाथी
 काल करी, ए तुज बेटी हो कें थइ गुण मंजरी
 ॥ ६ ॥ पुरव ज्ञान एणे हो कें ज्ञान विराधियुं,
 पुस्तक वालीहो कें जे करम बाधीयु ॥ ऊदयें आर्व्युं
 हो के देहे रोग थयो, वचने मुगी हो के ए फल
 तास लखो ॥ ७ ॥

॥ ढाल बीजी ॥ ललनानी देखी ॥

॥, निज पुरव ज्ञान साजखी, गुण मंजरीने त्याह

॥ ललना ॥ जाति स्मरण उपन्यु, 'गुरुने कह्यो उठांहि
 ॥ ललना ॥ जविका ज्ञान अज्यासीये ॥१॥ ए आ-
 कणी ॥ ज्ञान जलो गुरुजी तणो, गुणमजरी कहे एम
 ॥ ल० ॥ शेठ पूठे गुरुने तिहां, रोग जाये कहो केम
 ॥ ल० ॥ ज० ॥१॥ गुरु कहें एह विधि सांजलो, जे
 कह्यो शास्त्र मजार ॥ ल० ॥ कार्तिक शुदि पचमी
 दीने, पुस्तक आगल सार ॥ ल० ॥ ज० ॥३॥ दीरो
 पच दीवट तणो, कीजीयें स्वस्तीक खास ॥ ल० ॥
 नमो नाणस्स गणणु गणो, चोवीहार उपवास ॥ ल०
 ॥ ज० ॥४॥ पभिकमणां दोय कीजीये, देववदन त्रण
 वार ॥ ल० ॥ पच वरस पच मासनी, कीजीयें पचमी
 सार ॥ ल० ॥ ज० ॥५॥ हवे उजमणु पारणे, सांजलो
 विधिनो प्रपच ॥ ल० ॥ पुस्तक आगल मुकवां, स-
 घला बाना पच ॥ ल० ॥ ज० ॥६॥ पुस्तक ठवणी
 पुजणी, नवकार वाली प्रत्य ॥ ल० ॥ लेखण खमीया
 भावला, पाठी कवली युगत्य ॥ ल० ॥ ज० ॥ ७ ॥
 धान्य फलादिक ढोइए, कीजीयें ज्ञाननी जक्ति ॥
 ल० ॥ उजमणा एम कीजीये, जावश जेहवी शक्ति

॥ ल० ॥ ज० ॥ ७ ॥ गुरु वाणी एम सांजली, पचमा
कीधी तेह ॥ ल० ॥ गुणमजरी मुगी टली, निरोगी
थइ देह ॥ ल० ॥ ज० ॥ ८ ॥

॥ दाल चौथी ॥

॥ कपुर होवे अति उजलो रे ॥ ए देशी ॥

॥ राजा पुठे साधुने रे, वरदत्त कुवरने अग ॥
कोढ रोग ए कीम थयो रे, मुज ज्ञाखो जगवत ॥
सहगुरुजी धन्य तुमारु ज्ञान ॥ १ ॥ ए आकणी ॥
गुरु कहे जबुद्धीपमा रे, जरते श्रीपुर गाम ॥ वसु-
नामा व्यवहारीयो रे, दोय पुत्र तस नाम ॥ सह०
॥ २ ॥ वसुसारने वसुदेव जीरे, दीक्षा लीये गुरु पास
॥ लघुवधव वसुदेवनेरे, पदवी दीये गुरु तास ॥ सह०
॥ ३ ॥ पचसया अणगारनेरे, आचारज वासुदेव ॥
शास्त्र जणावे खातशुरे, नही आलस नित्यमेव ॥ सह०
॥ ४ ॥ एक दिनसूरि सथारीयारे पुठे पद एक साध
॥ अरथ कहे गुरु तेहनेरे, वली आव्यो बीजो साध
॥ सह० ॥ ५ ॥ एम बहु मुनि पद पुठवा रे, एक
आवे एक जाय ॥ आचारजने उधमारे, थाये अति

अंतराय ॥ सह० ॥ ६ ॥ सूरि तिहां एम चितवेर,
 किहा मुज छाग्युं पाप ॥ जो ए शास्त्रमां अज्यासी-
 यारे, तो एटलो सताप ॥ सह० ॥ ७ ॥ पद न कहु हवे
 केहने रे, सघलु मुकु विसार ॥ ज्ञान उपर इम आ-
 णीयोरे, त्रिकरण क्रोध अपार ॥ सह० ॥ ८ ॥ वारदिवस
 ध्येण बोलीयारे, अक्षर न कह्यो एक ॥ अशुभ ध्यानें
 ते मरी रे, ए तुज सुत अविवेक ॥ सह० ॥ ९ ॥

॥ दाख पांचमी ॥ मुखने मरकत्तरे ॥ ए देशी ॥

॥ वाणी सुणी वरदत्तेजी, जाती स्मरण लक्ष्म ॥
 निज पुरव जवदीगोजी, जेम गुरुए कह्यो ॥ वरदत्त
 कहे तव गुरुनेजी, रोग ए किम जावे ॥ सुंदर काया
 होवेजी, विद्या किम ध्यावे ॥ १ ॥ ज्ञाखे गुरु ज्ञा
 प्रावेजी, पंचमी तप करो ॥ ज्ञान थाराधो रगेजी, उज-
 मणु करो ॥ वरदत्ते ते विधि कीधोजी, रोग दुरे गयो
 ॥ उक्त जोगी राज पालीजी, अते साधु थयो ॥ २ ॥
 गुणमजरी परणावीजी, साह जिनचंडने ॥ सुख जोगवी
 पठी लीधुजी, शुभ मने ॥ गुणमजरी
 तेजी, चा ॥ विजय विमान ॥

पाप प्रजाक्षीने ॥३॥ जोगवी सुरसुख त्याचीजी, च
 विया दोय सुरा ॥ पाम्या जवु विदेहेजी, मानव अ-
 वतारा ॥ जोगवी राज्य उदाराजी, चारित्रि खेसारा ॥
 हुवा केवलज्ञानीजी, पाम्या जवपारा ॥ ४ ॥

॥ दाल ठठी ॥ कोखो पर्वत धुधखोरे खो ॥ ए देशी ॥

॥ जगदीसर नेमीसरेरे खो, जाख्यो एह सवंध
 रे ॥ सोजागी खाल ॥ वारें परखटा आगळेरे खो, ए
 सवखो प्रवध रे ॥ सोजा ० ॥ नेमीसर जिन जय करु
 रे खो ॥ १ ॥ ए आकणी ॥ पचमी तप करवा जणीरे
 खो, उत्सुक थया बहु लोक रे ॥ सो ० ॥ महा पुरुषनी
 देशना रे खो, तो केम होवें फोक रे ॥ सो ० ॥ नेमी ० ॥ २ ॥
 कार्तिक सुदि जे पचमी रे खो, सोजाग्य पचमी ना-
 मरे ॥ सो ० ॥ सौजाग्य लहीये एहथीरे खो, फलें मन
 वठित कामरे ॥ सो ० ॥ नेमी ० ॥ ३ ॥ समुद्रविजय
 कुल सेहरो रे खो, ब्रह्मचारी सीरदाररे ॥ सो ० ॥ मो-
 हनगारी माननी रे खो, रुही राजकुल नारी रे ॥ सो ० ॥
 ॥ नेमी ० ॥ ४ ॥ ते नवी परणी सुदरीरे खो, तो पण राख्यो
 रंग रे ॥ सो ० ॥ सुगति महेलमां वेहु मळपारे

लो, अविचल जोर अजग रे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ ५ ॥
 तेणे ए माहातर्प जालीयो रे लो, पांचमनो परगट रे
 ॥ सो० ॥ जे शांत लतां जावशु रे लो, श्री सघनें
 गहिगट्टरे ॥ सो० ॥ नेमी० ॥ ६ ॥ कलश ॥ एम सयल
 सुखकर, सकल छु लहर, गाड्यो नेमीसरो ॥ तप-
 गच्छ राजा, वन दिवाजा, विजयाणद सूरीसरो ॥ तस
 चरण पदम, पराग मधुकर, कोविंद कुवरविजय गणी ॥
 तस शिष्य पचमी, स्तवन जाले, गुणविजयज रगे
 मुणी ॥ ७ ॥ इति श्री ज्ञान पचमोनु व ढालनु स्त-
 वन सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री अष्टमीनु स्तवन ॥

॥ ढाल पहेली ॥

। तुने गोकुल घोलावे कान, गोविंद गोरीर ॥ ए देशी ।

॥ श्री राजगृही शुभ्र वाम, अधिक दिवाजे रे ॥
 विचरता वीर जिणद, अतिशय ठाजे रे ॥ १ ॥ चोत्रीश अने
 पात्रीश, वाणी गुण लाजे रे ॥ पाउधारया वधामणी जाय,
 श्रेणीक आवे रे ॥ २ ॥ तिहा चोशेठ सुरपति आवीने,
 त्रिगड वनाजे रे ॥ तेमां वेसीने उपदेश, प्रजजी सणावे

रे ॥३॥ मुरनरने तिर्यंच, निज निज ज्ञापारे ॥ तिहां
 समजीने जवतीर, पामे सुख खासारे ॥ ४ ॥ तिहां
 इन्द्रचूति, गणधार, श्री गुरु वीरनेरे ॥ पूठे अष्टमीनो
 महीमाय, कहो प्रभु अमने रे ॥५॥ तव ज्ञाखे वीर
 जिणद, सुणो सहु प्राणी रे ॥ आठम दिन जिनना
 कल्याण, धरो चित आणीरे ॥ ६ ॥

॥ दाल वीजी ॥

॥ वालाजीनी वाटमी अमे जोतां रे ॥ एदेशी ॥

॥ श्री ऋषजनु जन्म कल्याणरे, वली चारित्र
 लक्षु जले वानरे, त्रीजा सजव निरवाण ॥ जविजन
 अष्टमी तिथि सेवारे ॥ ए ठे शिवधू नारीनो मेवो ॥
 जविजन अष्ट० ॥१॥ ए आकणी ॥ श्री अजित सुमति
 जिन जनम्यारे, अजिनदन शिवपद पाम्यारे, जिन
 सातमा शिव विसराम्या ॥ जवि० ॥२॥ वीशमा मु-
 निसुव्रत स्वामीरे, तेहनो जन्म मोक्ष गुण धामी रे,
 एकवीशमां शिव विसरामी ॥ जवि० ॥३॥ पार्श्वजिन
 मोक्ष महतारे, इत्यादिक जिन गुणवतारे, कल्याणक
 मोक्ष महता ॥ जवि० ॥४॥ श्री वीर जिणदनी वाणी

रे, निसुणी समेज्या जत्रि प्राणी रे, आठम दिन अति
 गुण खाणी ॥ जत्रि० ॥५॥ आठ कर्म ते दुर पलाय
 रे, एथी अरु सिद्धि अरुबुद्धि थाय रे, ते कारण सौंचो
 चित्त लाय ॥ जत्रि० ॥६॥ श्री उदयसागर सूरी रायारे,
 गुरु शिष्य विवेकें ध्यायारे, तस न्यायसागर जय थाया
 ॥ जत्रि० ॥ ७ ॥ इति संपूर्ण ॥

॥ अथ श्री एकादशीनु स्तवन ॥

॥ ढाल पहेली ॥ चडाउलानी वेशी ॥

॥ छारिका नगरी समोसर्या रे, बावीशमा जि-
 णचद ॥ वेकर जोमी ज्ञावशुरे, पूठे कृष्ण नरिद ॥ त्रुटक ॥
 पूठे कृष्ण नरिंद विवेके, स्वामी अग्यारश मानी अनेके
 ॥ एह तणो कारण मुज ज्ञाखो, महिमा तिथिनो
 यथारथ ढाखो ॥ जी जिणदजी जीरे ॥१॥ (महिमा
 सुणवा तास जत्रिक मन उद्धसेरे, अगीषारश दिन
 सार सदा हृश्यके वसेर) ए आकणी ॥ नेम कहे
 केशव सुणो रे, पर्व वरु ठे तेण ॥ कढ्याणक जिनना
 कंझारे, दोढशो एणे दिन जेण ॥ त्रुटक ॥ दोढशा
 एणे दिन सुत्र प्रसिद्ध, कढ्याणक दश खेयना लीया ॥

वपार ॥ ३० ॥ जेह्थी होये जवपार ते दाखो, गुरु
 कहे मौन एकादशी राखो ॥ तह्ति करी विधिंशु
 आराधे, मागशिर शुदि एकादशी साधे ॥ जी० ॥
 ॥१०॥ शेठने सुखीयो देखीनेरे, जन कहे ए धर्मसार
 ॥ प्रेम सहित आराधता रे, कातिविजय जयकार ॥
 ३० ॥ कातिविजय जयकार सदाइ, नित नित सपदा
 होये सदाइ ॥ एह तिथी सकल तणे मन ज्ञाइ, प-
 हेखी ढाढ कही सुखदाइ ॥ जी० ॥११॥

॥ ढाढ बीजी ॥ एकवीसानी देशी ॥

॥ एके दिवसेरे, शेठ सुव्रत पोसह धरे ॥ सह-
 कुटुंबेरे, रयणी समय काजसग करे ॥ तव आव्यारे,
 चोर लेवा धन आगणे ॥ कशी वाधेरे, गाठनी धननी
 ततक्षणे ॥ १ ॥ नुटक ॥ ततक्षणे वाधे अन्य बहुलु,
 शिर उपामी सचरे ॥ तव देवशासन तीहा थन्या,
 चित्त अति चित्ता करे ॥ दीठा प्रजाते कोटवालें, वा-
 धी सोंप्या रायने ॥ वध हुकुम दीधो राय तव तिहा,
 शेठ आव्या धायने ॥ २ ॥ नृप आगेरे, शेठे मूकी
 बहु जेटण ॥ गोमाव्युरे, चोर सहनु धयण ॥ जग

वाध्योरे, सहिमा श्री जिनधर्मनो ॥ केइ ठामेरे, मा-
 रग निध्या जरमनो ॥३॥ त्रुटक ॥ मिथ्यात्व मारग
 तजीय पुरीजन, जैन धर्म अंगी करे ॥ एक दीवसें
 धग धग करती उदज्जट, अग्नी लाग्यो तिण पुरे ॥
 वाखे ते सुदर हाट मदिर, लोक नाठा धसमसी ॥
 सहकुट्टव पौपध सहित तिणे दिन, शेठ वेठा समर
 सी ॥ ४ ॥ जन बोखेरे, शेठ सखूणा साजलो ॥ हठ
 न करोरे, नासो अग्निमा कां बलो ॥ शेठ चितेरे, प-
 रीसह एह सहशु सही ॥ व्रत खमणरे, एणे अन्नसर
 करशु नही ॥५॥ त्रु० ॥ नही युक्त मुजने व्रत बिलो-
 पन, रक्षो एम दढता ग्रही ॥ पुर बढ्यु सघखु शेठना
 घर, हाट त्या उगरया सही ॥ पुरलोक अचरिज देखी
 सबखु, अति प्रशसे दढपणु ॥ हवे शेठ सग्रह करे
 रूमो, उजमणु करवा तणु ॥६॥ मुगता फलरे, मणि
 माणिकने हीरला ॥ पीरोजारे, विद्रुक गोलक अति
 जला ॥ स्वर्णादिकरे, सप्त धातु मेखे रली ॥ खीरो-
 दकरे, प्रमुख विविध अवर बली ॥ ७ ॥ त्रु० ॥ बली
 धानने

(१२२)

अग्यार सरया एक एकनी, ठये श्री जिन आगुले ॥
 जिन जक्ति मने झुरीत खमे, ताज्ज खहे नरजव तणो
 ॥ महिमा वधारे सुविधि धारे, तप सुधारे थापणु
 ॥ ७ ॥ साते खेत्रे, खरचे धन मन उल्लसी ॥ सघ
 पूजारे, साहमी जक्ति करे हसी ॥ दीये मुनिने रे,
 झानोपकरण शुभमति ॥ अगीयारसीरे, एम उजवी
 तेणे सुव्रते ॥ ए॥ ८० ॥ तेणे सुव्रते एक दिवस बधा,
 सूरि जयशेखर गुरु ॥ मुणी धर्म अनुमति मागी
 सुतनी, लीये सजम सुख करू ॥ अग्यार तरुणी ग्र-
 हिय सयम, तप तपी अति निर्मलु ॥ लही नाण
 केवल मुक्ति पोहोता, लहु सुख धन उजलु ॥ १० ॥
 दोय सय ठठरे, एकशो अठम साररे ॥ खटमासीरे
 एक चोमासी चाररे ॥ इत्यादिकरे, सुव्रत मुनिवर
 तप करे ॥ अग्यारशीरे, तिथि सेवे मुनि मन खरे ॥
 ॥ ११ ॥ ८० ॥ मन खरे पाळे शुद्ध सयम, एक दिन
 एक ऋषि तणे ॥ थड उदर पीळा तेणे दीयसें, अठे
 सुव्रत व्रत पणे ॥ एक देव वयरी पूर्व जवनो, चला-
 ववा आढ्यो तिहां ॥ मुनिराय सुव्रत तणे अगे, वे-

दना कीधी जिहां ॥ १२ ॥ समता धररे, निश्चल मेरु
 परे रह्यो ॥ सुर परिसहरे, निश्चल यश्ने सासह्यो ॥
 नवी लोपेरे, मौन सुव्रत मुनिराजियो ॥ औपध पण
 रे, सुरें दाख्यो पण नवि कियो ॥ १३ ॥ त्रु० ॥ नवि
 कियो औपध रोग हेने, असुर अति कोपें चढयो ॥
 पाटु प्रहारें हणें त्यारे, मिथ्या मति पावें मढयो ॥
 ऋषी क्षपक श्रेणी चढिय केवल, नाण खही मुगति
 गयो ॥ एम ढाल वीजी कांति जणतां, सकल सुख
 भगल थयो ॥ १४ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ सीता हो प्रीया सीतारा परजात ॥ एदेशी ॥

॥ ज्ञाखी हो जिन ज्ञाखी नेमिजिणद, एणीपरे
 हो जिन एणीपरे सुव्रतनी कथाजी ॥ सदहे हो जिन
 सदहे कृष्ण नरिंद, ठेदन हो जिन ठेदन जव जयनी
 व्यथाजी ॥ १ ॥ परखदा हो जिन परखदा लोक तिवार,
 जावें हो तिहां जावें अगीयारस उच्चरेजी ॥ एहथी
 हो एम एहथी जविक अपार, सहेजे हो जव सहेजें
 सायर ॥ २ ॥ तारक हो जिन तारक जविक

तार, मुजनेहो प्रभु मुज निर्गुणने हित करी जी ॥
 साची हो जिन साची चित्त आधार, कीधी हो मैं
 कीधी ताहरी चाकरीजी ॥३॥ तरशु हो जिन तरशु
 जो तपसाधि, तुमची हो प्रभु तुमची तिहां मोटिम
 कीसीजी ॥ देइस हो जिन देइस तुहिं समाधि, एवमी
 हो प्रभु एवमी कांइ गाढिम इसीजी ॥ ४ ॥ ठेहेमो
 हा जिन ठेहेमो साह्यो आज, मोहोटी हो प्रभु मो-
 होटी में आशा करीजी ॥ दीधा हो विण दीधा विण
 माहाराज, बूटीस हो किम बूटीस किम विण दु ख
 हरीजी ॥ ५ ॥ जव जवहो जिन जव जवें सरण, तुझ
 होजों हो जिन होजो कहु केतु बलीजी ॥ देजो हो
 जिन देजो सेवा मुझ, रगे हो जिन रगे प्रणमु लली
 ललीजी ॥ ६ ॥ ब्रीजी हो एह ब्रीजी पुरी ढाल, प्रेम
 हो जिन प्रेमैं कातिविजय कहेजी ॥ नमतां हो जिन
 नमता नेमिदयाल, मगल हो घर मगल माला मह
 महेजी ॥ ७ ॥

॥ कलश ॥ एम सकल सुखकर, डुरित दु खहर,
 जविक तरु नवजल धरु ॥ जव ताप वारक, जगत

તારક, જયો જિનપતિ જગગુરુ ॥૧॥ સત્તર સય ઝંગ-
 ણોત્તરે, રહિ રુનોઈ ચોમાસ ણ ॥ સુદિ માસ મૃગ-
 સિર, તિથિ ઇચ્છારશ, રચ્યા ગુણ સુવિલાસ ણ ॥૨॥
 થય થુઈ મગલ, કોમી જવના, પાપરજ દૂરે હરે ॥
 જયવાઠ આપે, કીર્તિ થાપે, સુજસ દિસો દિસી વિ-
 સ્તરે ॥ ૩ ॥ તપગઢ નાયક, વિજય પ્રજ ગુરુ, શિષ્ય
 પ્રેમવિજય તણો ॥ કહે કાતિ સુણતાં, જવિક જણતા,
 લહો મગલ અતિ ઘણો ॥ (પામીયે મગલ અતિ ઘણો)
 ॥ ૪ ॥ ઇતિ મૌન એકાદશી સ્તવન સપૂર્ણ ॥
 શ્રીમહાવીર સ્વામિના પંચ કલ્યાણકનું વાર લાલનું સ્તવન*
 ॥ ઢાલ પેહેલી ॥
 ॥ પ્રજુ ચિત ધરીને અવધારો મુજ વાત ॥ એ દેશી ॥

* આ સ્તવન હસરાજ નામના કોઈ મુનિપુણ પ્રતિભાવત ગૃહસ્થ
 શ્રાવકે રચ્યું છે તેમણે સ્તવનને અંતે ગુરુવર્ય થી હીરમૂરીશ્વરજીનું
 નામ જણાવ્યું છે તેથી તેઓ ઉક્ત મહાત્માના સમયમાં થયા હોય એમ
 નિર્ણય થાય છે. ઉક્ત શ્રાવકવર્ય શ્રીરૂપમદ્રાસર્જના અગાડ થયેલા
 હોય એમ જણાય છે, તેથી આ સ્તવનની રચના પ્રાચીન છે તેમજ
 ભાષા ઘણી મૃદુપેશલ, મીઠી-મધુરી અને હૃદયગમ છે તેથી કઠાપ્ર
 કરતાં મુજ મજા આપે તેવું છે.

(१२६)

॥ सरसती जगवती^१ दोउ मति चंगी, सरस
सुरगी बाण ॥ तुज पसाय माय चित्त धरीने, जिन गुण
रयणी^२ खाण ॥ १ ॥ गिरुवा गुण वीरजी, गायशु त्रि-
जुवनराय ॥ जसनामे घर मगल माळा, तस घर बहु
सुख थाय ॥ गि० ॥ २ ॥ जवुद्धीप नरत क्षेत्रमाहे, नयर
माहणकुरु ग्राम ॥ ऋष्यनदत्त वरविप्र वसे तिहा, देवा-
नदा तस प्रियानाम ॥ गि० ॥ ३ ॥ सुरविमान वर पुष्पो-
त्तर^३ थो, चवि प्रजु लीये अजतार ॥ तत्र ते माहणी
रयणी^३ मध्ये, सुपन लहे दसचार^४ ॥ गि० ॥ ४ ॥ धुरे
मयगल मलपतो देखे, वीजे वृषज विशाल ॥ त्रीजे
केशरी बोये लक्ष्मी, पाचमे कुसुमनी माल ॥ गि० ॥ ५ ॥
चढ सूरज ध्वज कलश पदमसर, देखे ए देवविमान ॥
रयणरेल रयणायर राजे, चौढमे अग्नि प्रधान ॥ गि० ॥
॥ ६ ॥ आनद नर जागी सा सुढरी, कतने कहे पर-
जात ॥ सुणीय विप्र कहे तुम सुत दोशे, त्रिजुवन-
माहे विद्यात ॥ गि० ॥ ७ ॥ अति अजिमान कियो
मरीयच जवे, जवि जुजु कर्म विचार ॥ तात सुता-

. देवी २ पुष्पोत्तर, ३ रानि, ४ चौढ

वर^१ तिहां थया कुवर, वली नीच कुले अवतार ॥
 गि० ॥ ७ ॥ इणे अवसर इद्रासन मोले, नाणे करी
 हरि^२ जोय ॥ माहणी^३ कुले जग गुरु पेखे, नमी कहे
 अघटलु होय ॥ गि० ॥ ८ ॥ ततक्षण हरिणगमेपी
 तेभावी, मोकलीउं तेणे गाय ॥ माहणी गर्ज अने त्रि-
 शलानो, विहु बढली सुर जाय ॥ गि० ॥ १० ॥ वळी
 निशिजर ते देवानेदा, देखे ए सुपन असार ॥ जाणे
 ए सुपन त्रिशलाकर चढिया, जइ कहे निज जरतार
 ॥ गि० ॥ ११ ॥ कत कहे तु डु ख हर सुदरी, मुज
 मन अचिरज एह ॥ मरुथलमांहे कळपडम दीगो,
 आज संशय^४ टळ्यो तेह ॥ गि० ॥ १२ ॥

॥ दाल बीजी ॥

॥ नयर क्षत्रिय कुरु नरपति, सिंहास्थ जलोए
 ॥ आण न खरे तस कोयके, जग जस निरमलोए ॥
 तस पटराणी त्रिशला सती, कुले जगपति ए ॥ परम

१ स्वपुत्री मृगावतीनो पति जे प्रजापति राजा तेना घरे पुत्र
 पणे त्रिशुल वामदेव पणे उत्पन्न थया. २ इद्र, ३ ब्राह्मणी ४ रांक
 (भीमवारी) होवा संवध

हर्ष हियने धरी, ठविया सुरपति ए ॥ १ ॥ सुख स-
 ज्जाये पोढी देवी तो, चउद सुपन लहे ए ॥ जागती
 जिन गुण समरती, हरखती गह गहे ए ॥ राजहस
 गति चालती, पीउ फने आवती ए ॥ प्रह उगमते
 सूरके, वीनवे निजपति ए ॥ २ ॥ सुणीय बात राय
 रजीउं, पंक्ति तेनीया ए ॥ तेणे शुन सुपन विचारवा
 पुस्तक ठोमीयां ए ॥ बोले मधुरी बाणके, गुणनिधि
 मुत होसे ए ॥ सुख सपति धरे बाधशे, सकट ज्ञां-
 जशे ए ॥ ३ ॥ पंक्तिने रायतुसीया,^१ लखी^२ दीए घ-
 णीए ॥ कहे एह बाणी सफल होजो, अमने तुम
 तणी ए ॥ निजपद पंक्ति सचर्या, राय मुखे रहेए
 ॥ ठेवी उदर गर्ज बाधतो, शुन दोहला^३ लहेए ॥
 ॥ ४ ॥ मातज्जक्ति जिनपति करे, गर्ज हाखे नहि ए ॥
 सात मास बोली^४ गया, माय चिंता लही ए ॥ सही-
 अरने कहे साजलो, कोणे मारो गर्ज हर्यो ए ॥ हु
 जोली जाणु नहीं, फोगट प्रगट कर्यो ए ॥ ५ ॥

॥ चट्युरे सिंघासन इड, ज्ञाने निरखतां ए ॥
जाणी जनम जिणद, इड तव हरखता ए ॥ १ ॥
आसनथी रे उठेय, जक्तिण थुणे ए ॥ वाजे सुघोषा
घट, सघळे रणऊणे ए ॥ २ ॥ इड जुवनपति वीश,
व्यतरतणा ए ॥ वत्रीश रवि शशि दोय, दश हरि
कल्पना ए ॥ ३ ॥ चोसठ इड आणठ, प्रणमी कहे
ए ॥ रत्न गर्जा जिन मात, जुजी एसी नहीं ए ॥
॥ ४ ॥ जन्म महोछवे देव, सत्रिहु^१ आबिया ए ॥
माय टेड निडा मत्र, सुत लेइ मेरु गया ए ॥ ५ ॥
कचन मणि भृंगार^२, गधोदके ज्यो^३ ए ॥ किम स-
हशे लघुवीर, हरि सशय धर्या ए ॥ ६ ॥ वेहेशे नीर
प्रगाह, केम ते नामिये ए ॥ न करे नमण सनात^४,
जाण्यु स्वामीये ए ॥ ७ ॥ चरण अगुठे मेरु, चापी ना-
चीयो ए ॥ सुज शिर पग जगवत्त, एम कही माची-
यो ए ॥ ८ ॥ उजटथा सायर सात, सरवे जळइळ्या
ए ॥ पायाले नागेंड, सघळा सळसळ्या ए ॥ ए ॥
गिरिगर त्रुटे टुक, गरु गमी पमे ए ॥ तीन जुवनना

लोक, सघळे लक्ष्मणे ए ॥१०॥ अनंत बल अरिहत,
 सुरपति ए कबु ए ॥ हु मूरख सहि मूढ, एटबु नवि
 लबु ए ॥११॥ प्रदक्षिणा देइ स्वामेय, उठव करे ए ॥
 नाचे सुर गाये गीत, पुण्य पोते जरे ए ॥१२॥ इणे
 सुरे स्वर्गनी लील, तृण सरखी गणे ए ॥ जिन मुकी
 मायने पास, पढ गया^१ आपणे ए ॥१३॥ माय जागो
 जूए पुत्र, सुरवरे पूजीउ ए ॥ कुमल टोय देवदुष्य,
 अमीय^२ अगुठे दीयो ए ॥१४॥ जन्म महोठव राय,
 ऋद्धिye वाधियो ए ॥ सज्जन सतोषी नाम, वर्धमान
 थापीयो ए ॥ १५ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ प्रभु पासनु मुखरु जोवा ॥ ए देशी ॥
 ॥ प्रभु कदपतरु सम वाधे, गुण महिमा पार न
 लाधे ॥ रूपे अद्भुत अनुपम अकल, अगे लक्षण
 त्रिया सकल ॥१॥ मुख चंड कमल दल नयण, सास
 सुरजि गंध^३ मोठां वयण ॥ हेम वरणे प्रभु तनु शोनावे
 अति निर्मल विण नवरावे^४ ॥२॥ तप तेजे सूरज सोहे,

(१३२)

जोता सुर नरना मन मोहे ॥ प्रभु रमे राजकुमार शु
 वनमा, मायतायने आनद मनमां ॥३॥ वल अतुल
 उपजगति वीर, डडे सज्जामां कह्यो जिनधीर ॥ एक
 मुर मूढ बात न माने, आढ्यो परखवा वन रमवाने
 ॥ ४ ॥ अहि थड वृद्ध आमलीये राख्यो, प्रभु हाथे
 जाली छूरे नारयो ॥ वळीवाळक थड आनी रमिजे,
 हारी वीरने ग्राधे लड गमिजे ॥५॥ मायताय दुख
 धरी कहे मित्र, कोड वर्दमानेने लड गयो शत्रु ॥ जा
 तो मुर बाढ्यो गगने मिश्याती, गीरे मुष्टीये हण्यो
 पर्या धरती ॥ ६ ॥ पाय नमी नाम दीधु महावीर,
 जेहवो डडे कह्यो तेगो धीर ॥ सुर वळिजे प्रभु आ-
 ळ्या रगे, माय तायने ललट अगे ॥७॥

॥ दाल ठो ॥

वस्तु-राय उठव राय उठव करे मनरग, ले-
 खकशाळाए सुत ठो ॥ वीर ज्ञान राजा न जाणे,
 तज सौधर्म इड आत्रिया, पूठे ग्रथ स्वामी बखाणें ॥
 व्याकरण जैन तिहा कीजे, आनद्यो सुरराय ॥ वचन
 प्रभु चारती, पर्यो निरमय थाय ॥ १ ॥

॥ दाल सातमी ॥

यौवन वय जब आविया ए, राय कन्या ज-
शोदा परणाविया ए ॥ विवाह महोछव शुभ किया
ए, सर्वे सुख ससारना विलसियाए ॥ १ ॥ अनुक्रमे
हुइ एक कुथरी ए, त्रीश वर्ष जिनराज लीजा करी
ए ॥ मांत पिता सद्गति गया ए, पडे-वीर बैरागे
पूरिया ए ॥ १॥ मयणरायसेन जीतीउंए, वीरे अथोर
ससार मन चिंतियोए ॥ राजरमणी ऋद्धि परिहरीए,
कहे कुटुबने लेशु सयम सिरीए ॥ ३॥

॥ दाल आठमी ॥

॥ पितरीउं सुपासरे, जाइ नदि वर्धन ॥ कहे
वध एम न कीजीये ए ॥ १॥ आगे भाय ताय विठो-
हरे, तु बली व्रत लीये ॥ चादे सार न दोजीए ॥ २॥
नीर प्रिना जीम मठरे, वीर प्रिना तिम ॥ दलबलतु
उम सहु कहे ए ॥ ३॥ कृपामत जगवतरे, एह विना
बली ॥ वरस बे जाजेरा रत्ना ए ॥ ४ ॥ फासु लीए
घर नवि जमे ॥ चित्त चा-
रमे न करे राजनी चितरे,

त्रिजुन धणी ॥ ४ ॥ ढाल ॥ एक दिन ध्यान पुरु
 करी, प्रजु नयसिये पोहोता गोचरी ॥ तिहा वैद्ये,
 श्रवणे खीझा जाणीयाए ॥ पारणु करी काउस्सगगे
 रहा, तिहा वैद्ये सच' जेळा कीया ॥ बांधीया, वृद्धे
 दोर खीझा ताणिया ए ॥ ५ ॥ घुटक ॥ ताणी का-
 ढ्या दोर खीझा, वीर जेढन थड घणी ॥ श्याकढ
 करता गिरिथयो शत' खरु, जुन गति कर्मह तणी^३
 ॥ बांधेरे जीय्मो कर्म हसता, रोयतां वृटे नहि ॥
 धन्य धन्य मुनिपर रहे समचित्त, कर्म एम वृटे सहि । ६ ।

॥ दाल श्रमीयारमी ॥

॥ जूठ जूठ करमे शु कीधु रे, अन्न वर्ष ऋपजे
 न लीधु रे ॥ कर्म वश म करो कोड खेद रे, मल्ली
 नाथ पाम्या स्त्री वेद रे ॥ १ ॥ कर्मे चक्री ब्रह्मवत्त
 नकियो रे, सुजूम नरकमाहे पकियो रे ॥ जरत बाहु-
 वल शु 'जमीयो रे, चक्री हायो रायजस चमीयो रे
 ॥ २ ॥ सनतकुमारे सद्या रोग रे, नल दमयती वियो-
 गरे ॥ वासुदेव जरा कुमर मायो रे, बलदेव मोह-

नीए 'धार्यो रे ॥ ३ ॥ ज्ञाड शय मस्तके वहीयो रे,
 प्रतिबोध सुर मुखे लहीयो रे ॥ श्रेणिक नरके ए पो-
 होतो रे, बन गया दशरथ पुतो रे ॥ ४ ॥ सत्यवत
 हरिचद धीर रे, कुव घरे शिर बहु नीर रे ॥ कुवेर
 दत्तने कुयोग रे, वेहेन बली माता शु जोग रे ॥ ५ ॥
 पर हस्थे चदन वाल रे, चटिउं मुज्जडाने आल रे
 ॥ मयण रेहा मृगाकजेखा रे, डु ख जोगविया ते श्र-
 नेका रे ॥ ६ ॥ करमे चड कलम्यो रे, राय रक कोइ
 न मुकयो रे ॥ इअ अहया शु बुढ्यो रे, रयणादेवी
 रवि माउ कीधो रे ॥ ७ ॥ 'डश्वर नारीये नचाव्यो रे,
 ब्रह्मा ध्यानथी चूकाव्यो रे ॥ अड अड करम प्रधान
 रे, जीत्या जीत्या श्री वर्द्धमान रे ॥ ८ ॥

॥ दाल वारमी ॥ टीन सफल मनोहर ॥ ए देशी ॥

॥ इम कर्म हणया सवि, ध'र पुरुष महावीर ॥
 वार वर्ष तप्यो तप, ते सधलो गिणनीर ॥ शास्त्रि
 वृद्ध तळे प्रजु, पाम्या केवल ज्ञान ॥ समोसरण रचे

१ घेरायो २ पुत्रो ३ अदारनावा पैसी. ४ चप्पनवाळा ५
 पादके ६ गणी विया-तिर्क

सुर, देशना दे जिन ज्ञाण ॥१॥ अपापा नयरी, यज्ञ
 करे विप्र जेह ॥ सर्वे बूजवी दिख्या, वीरने वंदे तेह
 ॥ गौतम ऋषि आदे, चारशें चारु हजार ॥ सहस्र
 चौद मुनीसर, गणधर वर डग्यार ॥२॥ चदन वाला
 मुख, साधवी सहस्र वत्रीश ॥ दोढ लाख सहस्र नव,
 श्रावक दे आशिष ॥ त्रण लाख श्रानिका, अधिकी
 सहस्र अठार ॥ सघ चतुर्विध थाप्यो, धन्य धन्य
 जिन परिवार ॥ ३ ॥ प्रभु अशोक तरु तळे, त्रिगुणे
 करे वखाण ॥ सुणे वारे परखदा, योजन वाणी प्रमाण
 ॥ त्रण ठत्र सोहे शिर, चामर ढाळे ड्ड ॥ नाटक
 वढ वत्रीश, चोत्रीश अतिशय जिणढ ॥४॥ फूल पगर
 नरे सुर, वाजे डुडुनि नाद ॥ नमे सकळ सुरासुर,
 ठामी सवि परमाढ ॥ चिहु रूपे सोहे, धर्म प्रकाशे चार
 ॥ चोत्रीशमो जिनगर, आपे जवनो पार ॥५॥ प्रभु वर्ष
 वोहोतेर, पाली निर्मल आय ॥ त्रिजुवन उपगारी, तरण
 तारण जिनराय ॥ कार्तिक मासे दिन, दीवाली निरवाण
 ॥ प्रभु मुक्ते पोहोता, पामे नित्य कल्याण ॥ ६ ॥

(१३९)

॥ कलश ॥ इम वीर जिनवर, सयल सुखकर, नामे
नव निधिसंपजे ॥ घर ऋदि वृद्धि, सुसिदि पामे, एक-
मना जे नरज्जजे ॥ तपागुठ ठाकुर, गुण वैरागर, हीर-
विजय सूरेश्वरो ॥ हसरज वंदे, मन आणदे, कहे
धन्य मुज ए गुरो ॥ १ ॥

॥ अथ दीवाली कल्पनु स्तवन ॥

॥ श्री श्रमण सघ तिजकोपम गौतम, सुगति
प्रणिपत्य पादारविद ॥ इन्द्रजूति प्रज्वलमहसो मोचक,
कृत कुशल कोटि कल्याण कद ॥ १ ॥

॥ ढाल पहेली ॥ राग रामगिरि ॥

॥ मुनि मन रजणो, सयल दु ख जजणो, वीर
वर्धमानो जीणदो ॥ मुगति गनि जीम लही, तिम कहु
सुण सही, जीम होए हर्ष हृदये आणदो ॥ मु० ॥ १ ॥
करीय उद्घोषणा देश पुर पाटणे, मेघ जीम दान जल
बहूख वरसी ॥ धण कणग मोतिया जगमगे जोतिया,
जीन देइ दान इम एक वरसी ॥ मु० ॥ १० ॥ दोय विण
तोय' उपवास आदे करी, मागसिर कृष्ण दशमी

दिहाने ॥ सिद्धि साम्हा थड वीर दीक्षा लेइ, पाप
 सताप मज दूर काढे ॥ मु० ॥ ३ ॥ बहूल वज्रण' धरे
 पारणु सामिण पुण्य परमाद्वा' मध्यान्ह किधु ॥ जु
 वन गुरु पारणा पुन्यथी वज्रणे, आप अवतार फल
 सयल लिधु ॥ मु० ॥ ४ ॥ कर्मचक्राल गोसाल सगम
 मुरो, जीणे जीन उपरे घात मरुयो ॥ एउमो वयर
 तें पापिया सें कयों, कर्म कोमि तुहिज सबल दम्यो
 ॥ मु० ॥ ५ ॥ सहज गुण रोपिउं नामे चरुकोपिउं,
 जीनपदे स्वान जिम जेह विलगो ॥ तेहने बुजवि
 उद्यों जगपति, किधलो पापथी अतिहें अलगो ॥
 मु० ॥ ६ ॥ वेदयामा त्रियाम लगे खेदियो, जेदियो
 तुज नवि ध्यान कुजो ॥ गूलपाणि अन्नाणि अहो
 बुजव्यो, तुज कृपा पार पामे न सजो ॥ मु० ॥ ७ ॥
 सगमे पिनीउं प्रजु सजल लोयणे, चिंतवे तुटश्ये किम
 एहो ॥ तात उपरें दया एउमि शी करी, सापराधे
 जने सबल नेहो ॥ मु० ॥ ८ ॥ इस उपसर्ग सहेता
 तरणि' मित वरस, सार्द उपर अधिक पद एके ॥

(૧૪૧)

ધોર કેવલ લલ્યું કર્મ હુલ્લ સરિ ટલ્યુ, ગદગલ્યુ સુર
નિકર' નર અતેકે ॥ મુ૦ ॥ ૯ ॥ ડડજૂલિ પ્રમુલ્લ
સહસ ચલડગ મુનિ, સાદુણી સહસ ઠગ્રીસ ત્રિહસી
॥ ઝંગણસઠ સહસ એક લાલ્લ શ્રલલુઆ, શ્રાલિકા
ત્રિલસ અઠાર સહસી ॥ મુ૦ ॥ ૧૦ ॥ ડમ અલિલ સાધુ
પરિારશુ પરવરણ, જલધિ' જગમ જીગ્યો ગુહિર'
ગાજે ॥ ત્રિચરતા દેશ પરદેશ નિય દેશના, ડપદિશે
સયલ સદેહ જાજે ॥ મુ૦ ॥ ૧૧ ॥

॥ ઢાલ ॥ ૧ જી ॥ વિવાહલાની દેશી ॥

॥ હવે નિય આય અતીમ સમે, જાણિય શ્રી
જિનરાયરે ॥ નયરી અપાપાળ આવીયા ॥ રાય સમા-
જને ઠાયરે ॥ હસ્તિપાલગરાયે ઢીઠલા, આનિયના અ-
ગણ વારે ॥ નયણ કમલ ઢોય ત્રિહસીઆ, હરસીજા
હડના મઝારે ॥ ૧ ॥ જલે જલે પ્રજુજી પધારીયા,
પાવસ પાવન કિધારે ॥ જનમ સફલ આજ અમ તણો
અમ્હ ઘરે પાવન ઢીધારે ॥ રાણી રાય જિન પ્રણ-
મીયા, ને ॥ અમે વધાવિરે ॥ જિન સત્તમુલ્લ

(૧૪૨)

જોમીય, વેઠલા આગલે આગિરે ॥ ૨ ॥ ધન અવતાર
અમારનો, ધન ટિન આજુનો એહોરે ॥ સુરતરુ આગણે
મોરિં, મોતિયને વૂઠલો મેહોરે ॥ આ રૂયુ અમારને
એવનો, પૂરવ પુન્યનો નેહોરે ॥ હૈરુલો હેજે હરસિં,
જો જિન મલિં સજોગોરે ॥ ૩ ॥ અતિ આદર અવ-
વારિણ, ચરમ ચોમાસલુ રહિયારે ॥ રાય રાણિ સુર-
નર સવે, હિયરુલા માહે ગહગહિયારે ॥ અમૃતથી
અતિ મીઠમી, સાજી દેશના જિનનીરે ॥ પાપ સં-
તાપ પરો થયો, શાતા થઈ તન મનનીરે ॥ ૪ ॥ ઇંદ્ર
આવે આવે ચંદ્રમા, આવે નરનારીના વૃદરે ॥ ત્રિણ
પ્રદક્ષણા દેડ કરી, નાટિક નવ નવે ઠડોરે ॥ જિન
મુલ વયણની ગોઠમી, તિહા હોયે અતિ ઘણી મીઠીરે
॥ તે નર તેહજ વરણવે, જીણે નિજ નયણલે ઢીઠીરે
॥ ૫ ॥ ઇમ આણદે અતિકમ્યા, શ્રાવણ જાડવો આ-
સોર ॥ કૌતિક કોમિલો અનુકમે, આવીયનો કાર્તિક
માસોરે ॥ પાલિ પર્વ પન્હોતલુ, પોહતલુ પુન્ય પ્રવા-
હિરે ॥ રાય અઢાર તિહા મિલ્યા, પોસહ લેવા ઝઠા-
. ॥ ત્રિજોવન જન સવિ તિહા મિલ્યા, શ્રી

जिन वंदन कामोरे ॥ सहेज सकिरण तिहा थयो,
 तिउ परमा नहि ठामोरे ॥ गोयम स्वामि समोवनी,
 स्वामि सुधर्मा तिहां वेठारे ॥ धन धन ते जिणे आ-
 पणे, लोयणे जिनवर दिठारे ॥९॥ पूरण पुन्यना उ-
 पध, पोपध व्रत वेगे लिधारे ॥ कार्तिक काली चउ-
 दशे, जिन मुखे पचखाण किधारे ॥ राय अठार प्रमुख
 घणे, जिन पगे वादणा दिधारे ॥ जिन वचनामृत तिहा
 घणे, जिनियणे घट घट पीधारे ॥१०॥

॥ ढाल ॥ ३ जी ॥ राग मारु ॥

॥ श्री जगदीश दयालु डु ख हूरे कोरे, कृपा-
 कोमि तुज जोनी ॥ जगमारे जगमारे कहिए केहने
 वीरजीरे ॥१॥ जग जनने कुण देशे एहवी देशनारे,
 जाणि निज निरवाण ॥ नवरसरे नवरसरे सोल पहोर
 दिये देशनारे ॥२॥ प्रबल पुन्य फल संसुचक सोहा-
 मणारे, 'अज्जायणां पणपन्न ॥ कहियारे कहियारे म-
 हियां सुख सांजलि होएरे ॥ ३ ॥ प्रबल पाप फल
 अज्जायणां तिम तेदलारे, अण पुठ्यां ठत्रीस ॥ सुण-

नांरे सुणतांरे जणता सत्रि मुग्य सपजेरे ॥४॥ पुण्य
 पाल राजा तिहा धर्म कथातेरेरे, कहो प्रजु प्रत्यक्ष देव
 ॥ मुजनेरे मुजनेरे मुपन अर्थ सत्रि साचलोरे ॥५॥
 गज १ तानर २ खीर ३ दुम ४ वायस ५ सिंह ६ घमोरे,
 ७ कमलबीज ८ डम आठ ॥ देखिरे देखिरे मुपन सजय
 मुज मन हुन्नेरे ॥६॥ लखर विज कमल अस्थानके
 सिंहनुरे, जोय रहित शरीर ॥ सोवनरे सोवनरे कुंज
 मलिन ए शु घटेरे ॥७॥ वीर जणे जुपाल सुणो मन
 थीर करीरे, सुमिण' अर्थ मुनिचार ॥ हेमेरे हेमे रे
 धरज्यो धर्म धुरधरो ॥८॥

॥ ढाल ४ थी ॥

॥ श्रावक सिधुर सारिग्या, जीनमतना रागी,
 स्यागी सह गुरु देवधर्म, तत्वे मति जागि ॥ विनय
 निवेक निचारवत, प्रवचन गुण पूरा, एहवा श्रावक
 होयसे, मतिमत सनुरा ॥१॥ लालचे लागी थोकिजे,
 सुखे राखि रहिया, घरवासे आशा अमर, परमारथ
 छहिया ॥ व्रत पैराग थकि नहि, कोइ लेशे प्राये,

गज^१ सुपने फल एह, नेह नवि माहोमांहे ॥१॥ वा-
 नर चचल चपल जाति, सरखा मुनि मोटा ॥ आगल
 होस्ये लालचि, लोन्नी मन खोटा ॥ आचारज ते
 आचारहिण, प्राये परमादि ॥ धर्म जेद करस्ये घणा,
 सहजे स्वारथ वादी ॥ ३ ॥ को गुणवत महत सत,
 मोहन मुनि रुना ॥ मुख मीठा मायात्रिया, मनमाहे
 कुना ॥ करस्ये माहोमांहे वाद, पर वादे नासे ॥ धीजा
 सुपन तणो विचार, इम वीर प्रकाशे ॥४॥ कटपवृक्ष^२
 सरिखा होस्ये, दातार जलेरा ॥ देव धर्म गुरु वासना
 वरि वारिना बेरा ॥ सरल वृक्ष सविने दीऐ, मनमा
 गहगहता ॥ दाता दुर्लज्ज वृक्ष राज, फल फुले ब्र-
 ह्मता ॥५॥ कपटी जिनमत लिगिया, वळी ववूलस-
 रिखा ॥ खीर वृक्ष श्रामा थया, जीम कटक तिखा ॥
 दान देयतां वारसी, अन्य पावन पात्री ॥ त्रिजा सुपन
 विचार कह्यो, जिनधर्म विधात्री ॥६॥ सिद्ध कलेवर
 सारिखो, जिन शासन सवल्लो ॥ अति दुर्दात अगाह
 निय, जिनवायक जमल्लो ॥ परशासन सावज अज,

ते देखी कपे ॥ चउथा सुपन विचारइम, जिनमुखी
 जपे ॥७॥ गछ गगाजल सारीखो, मूकी मति हिणा ॥
 मुनि मन राखे विहारे, जीम वायस दीणा ॥ वचक
 आचारज अनेक, तिणे जुलविया ॥ ते धर्मांतर आदरे,
 जरुमति वहू नविया ॥८॥ पचम सुपन विचार एह,
 मुणीयो राजाने ॥ ठठे सोवन कुंज दीठ, मइखो सुणि
 काने ॥ को को मुनि ढरसण चारित्र, ग्यान पूरण
 देहा ॥ पाले पचाचार चारु, ठनि निज गेहा ॥ ९ ॥
 को कपटी चारित्र बेप, छेड विप्रतारे ॥ मइखो सो-
 वन कुंज जीम, पिंरु पापे नारे ॥ ठठा सुपन विचार
 एह, सातमे इदिवर ॥ उकरमे उतपति थइ, ते शु कहो
 जिणवर ॥१०॥ पुण्यवत प्राणि दुस्ये, प्राहिं मध्यम
 जाति ॥ दाता जोक्ता ऋषित, निर्मल अवदात ॥
 साधु असाधु जति वदे, तव सरीखा किजे ॥ ते बहु
 नइक नवियणे, स्यो उलजो दीजे ॥११॥ राजा म-
 विपरे सु साधु, आपोपु गोपी ॥ चारित्र सुधु राखस्ये,
 सनि पाप विलोपी ॥ सप्तम सुपन विचार वीर, जि-

नवरे इम कहियो ॥ अठम सुपन तणो विचार, सुणि-
 मन गहगहिउ ॥ १२ ॥ न लहे जिनमतमात्र जेह,
 तेह पात्र न कहिए ॥ दिधानु परजव पुण्य फल, काइ
 न लहिये ॥ पात्र अपात्र विचार जेठ, जोला नवि
 लहेस्ये ॥ पुण्य अर्थे ते अर्थ आय, कुपात्रे देहस्ये ॥
 ॥ १३ ॥ जखर जूमि दृष्ट विज, तेहनो फज कहिए ॥
 अष्टम सुपन विचार डम, राजा मन ग्रहिये ॥ एह
 अनागत सविसरूप, जाणि तिणे काले ॥ दीक्षा लीधी
 वीर पास, राजा पुन्यपाले ॥ १४ ॥

॥ द्वाव पांचमी ॥ राग गोवि ॥

॥ इज्जुति अवसर लहि रे, पुढे कहो जितराय
 ॥ श्रु आगल हवे होयस्येर, तारण तरण जीहाजोरे
 ॥ कहे जीन वीरजी ॥ १ ॥ मुज निर्वाण समय थ-
 कीरे, त्रिहू वरसे नव मास ॥ मावरो तिहा वेसइयेरे,
 पचम काल निरासोरे ॥ कहे ॥ २ ॥ वारे वरसे मुऊ थकिरे,
 गौतम तुऊ निरवाण ॥ सोहम वीशे पामशेर, वरसे
 अखय सुख ठाणोर ॥ कहे ॥ ३ ॥ चउसठ वरसे मुऊ

ચક્રીરે, જલ્લને નિરવાણ ॥ આથમસે આદિત્ય થકિરે,
 અધિકુ કેવલનાણો રે ॥ કહે૦ ॥ ૪ ॥ મન પજ્જવ
 પરમાવધિરે, દાપકોપશમ મન આંણ ॥ સયમ ત્રિણ
 જિન કલ્પનીરે, 'પુલાગાહારગ હાણરે ॥ કહે૦ ॥ ૫ ॥
 સિદ્ધાન્નવ અગાણેરે, કરસ્યે દસ વૈશ્યાણિય ॥ ચઝદ
 પૂર્વિ જ્ઞાદાહૂથીરે, થાસ્યે સયલ ત્રિલિંગર ॥ કહે૦
 ॥ ૬ ॥ દોયશત પદ્ધરે મુજ થકિરે, પ્રથમ સઘયણ સં-
 તાણ ॥ પૂવણુ જગતે નવિ હૂસ્યેરે, મહાપ્રાણ નવિ જાં-
 ણોરે ॥ કહે૦ ॥ ૭ ॥ ચઝત્રયપને^૧ મુજ થકિરે, હોસ્યે
 કાલિક સૂર ॥ કરસ્યે ચઝથી પજુસણેરે, વરગુણ ર-
 યણનો પૂરોરે ॥ કહે૦ ॥ ૮ ॥ મુજથી પળ ચોરાશિયેરે,^૨
 હોસ્યે વચર કુમાર ॥ દસ પૂર્વિ અધિકાલિંગરે, રહસ્યે
 નિહા નિરધારોરે ॥ કહે૦ ॥ ૯ ॥ મુજ નિર્વાણ થકિ
 ઝંતેરે,^૩ ત્રિસ પઠી વનવાસ ॥ મુકી કરસે નગરમારે,
 આર્ય રક્ષિત મુનિ વાસોરે ॥ કહે૦ ॥ ૧૦ ॥ સહસે
 વરસે મુજ થકિરે, ચઝદ પૂરવ વિષ્ટેદ ॥ જોતિપથ્યણ

૧ પુલાક લગ્નિ અને આહારક લગ્નિની હાની યશે. ૨ (૪૫૩

૩ (૫૮૪ વર્ષ વિત્યે) ૪ (૬૨૦)

मिलतां हूँसेरे, बहूल मतातर जेढोरे ॥ कहे० ॥११॥
 विक्रमथी पव' पच्याशिणरे, होस्ये हरिजिह्म सूरि ॥
 जिन शासन अजुवालसेरे, जेहथी छूरिया सवि छू-
 रोरे ॥ कहे० ॥१२॥ छादश' सत्त सत्तर समरे, मु-
 ऊथी मुनि सुर हिर ॥ वप्पजट्ट सूरि होयसेरे, ते
 जिन शासन वीरे ॥ कहे० ॥ १३ ॥ मुऊ प्रतिविंव
 जरावस्येरे, आमराय जूपाल ॥ सार्ध त्रिकोटी सोवन
 तणोरे, तास वयणथी विशालोरे ॥ कहे० ॥१४॥ पो-
 ऋस' शत जंगणोतरेरे, वरसे मुऊथी मुणिंद ॥ हेम
 सूरि गुरु होयस्ये रे, शासन गयण दिणढोरे ॥ कहे०
 ॥१५॥ हेमसूरि पन्निवोहीसे रे, कुमारपाल जूपाल ॥
 जीन मन्ति करस्ये महोरे, जिन शासन प्रतिपालोरे
 ॥ कहे० ॥१६॥ गौतम नवळा समयथीरे, मुऊ शा-
 सन मन मेल ॥ माहोमाहे नजि होस्येरे, मह गला
 गल केलोरे ॥ कहे० ॥१७॥ मुनि मोटा मायाविथारे,
 वेढोगारा विशेष ॥ आप सगारथ वसी थयारे, ए
 विटवश्ये वेपोरे ॥ कहे० ॥१८॥ छोजि खखपनि हो-

यस्येरे, जम सरिखा जूपाळ ॥ सजन विरोधि जन
 हूसेरे, नवि लज्जालु दयालो रे ॥ कहे० ॥१९॥ नि-
 लोन्नि निरमाश्यारे, सुधा चारित्रवत ॥ चोमा मुनि
 महियले हूसेरे, सुण गौतम गुणवतरे ॥ कहे० ॥२०॥
 गुरु जगति शिष्य थोरुलारे, श्रावक जगति-निहीण
 ॥ मात पिताना सुत नहीरे, ते' महिलाना आधि-
 नोरे ॥ कहे० ॥२१॥ डुपसह सूरि फलगुसिरीरे, ना-
 यल श्रावक जाण ॥ सच्चसिरि निम श्राविकारे अ-
 तिम सघ वखाण्येरे-॥ कहे० ॥ २२ ॥ वरस सहस
 एकवीसतेरे, जिन शासन विख्यात ॥ अविचल धर्म
 चलावशेरे, गौतम आगम वातोरे ॥ कहे० ॥ २३ ॥
 डूपमे डूपमा कालनीरे, ते कहिये शी वात ॥ कायर
 कपे हेरुजोरे, जे सुणता अगदातोरे ॥ कहे० ॥२४॥
 ॥ ढाल ६ ॥ पिठको घरे आवे-ए, देशी ॥

॥ मुजसु अविहरु नेह वाध्यो, हेज हैमा रगे ॥
 दृढ मोह वधण सवल वांध्यो, वज्र जिम अजग ॥
 अलगा थया मुज थकि एहने, उपजसेरे केवल निय

अगके ॥ गौतमेरे गुणवंता ॥१॥ अवसर जाणि जि-
 नवरे, पुढिया गोयम स्वाम ॥ दोहग दुखिया जी-
 वने, आविये आपण काम ॥ देव सर्मा वज्रणे, जड
 बुजवोरे उणे हुकने गामके ॥ गौ० ॥ २ ॥ सांजली
 वयण जिणदनु, आणद अग न माय ॥ गौतमवे कर
 जोरि, प्रणम्या वीर जिनना पाय ॥ पागरया पूरव
 प्रीतथी, चउनांणिरे मनमां निरमायके ॥ गौ० ॥ ३ ॥
 गौतम गुरु तिहा आविया, वटाविज ते विप्र ॥ उ
 पदेश अमृत दीधलो, पीधलो तिणे क्षिप्र ॥ धसमस
 करतां वज्रणे, वारि वागीरे थड वेदन विप्रके ॥ गौ०
 ॥४॥ गौतम गुरुनां वयणलां, नवि धर्यां तिणे कान ॥
 ते मरी तस शिर कृमि थयो, कामनीने एक तान ॥
 उठिया गोयम जाणिज, तस चरीयोरे पोताने ज्ञान
 के ॥ गौ० ॥ ५ ॥

॥ दाल सातमी ॥ राग रामगिरि ॥

॥ चोसठ मण्णों ते मोति ऊगमगेरे, गाजे गु-
 हिर गजिर सिरेरे ॥ पुरा तेत्रीस सागर पूरवे रे, नादे
 क्षिणा खवसत्तमिया सूर रे ॥ वीरजी वखाणेरे जग

जन मोहियोरे ॥१॥ अमृतथी अधिकि मीठी वाणी
 रे, सुणतां सुखको जे मनके सपजेरे ॥ ते लहेस्ये जे
 पोहोचस्ये निर्वाणरे ॥ वी० ॥२॥ वाणि पकठडे सुर
 पन्निवोहीयारे, सुणतां पामे सुख सपत्तिनी कोमरे ॥
 विजा अमल उलटथी घणारे, आवी घेठा आगल घे
 करजोर रे ॥ वी० ॥३॥ सोहम इदो शासन मोही
 योरे, पूठे परमेश्वरने तुम आयरे ॥ वे धनि वधारो
 स्वाति थकी परहु रे, तो जस्मग्रह सघलो घूरे जाय
 रे ॥ वी० ॥ ४ ॥ शासन शोजा अधिकि बाधये रे,
 मुखीआ होशे मुनिवरना वृदरे ॥ सघ सयलने सवि
 सुख सपदारे, होशे दिन दिनथी परमानदरे ॥ वी०
 ॥५॥ इटा न कदा रे कहिए केहनु रे, केणे साध्यु
 नवि जाए आयरे ॥ जावि पदारथ जावे निपजे रे,
 जे जिम सरज्यो ते तिम थायरे ॥ वी० ॥ ६ ॥ सोल
 पहोरनी देता देशनारे, परधानकनामा^१ रुथको अ-
 ज्ञायणरे ॥ कहेता काति वदि कहु परगमिरे, वीरजी
 पोहोता पचमी गति रयणरे^२ ॥ वी० ॥ ७ ॥ ज्ञान

दीवारे जंव झूरे थंयो रे, तव किधि देवे दीवानी श्रे-
णिरे ॥ तिमरे चिहु बरणे दीवा किमजारे, दिवाजी
कहिये ठे कारण तेणरे ॥ वी० ॥७॥ आंसू परिपूरण
नयण आखरुलो रे, मूकि चदननी चेहमा अंगरे ॥
दिधो देवे दहन सघले मिलिजी रे, हा धिग धिग
ससार विरंगरे^१ ॥ वी० ॥८॥

॥ दाल आठमी ॥ राग विराग ॥

॥ वदेसु वेगे जइ वीरो, हम गौतम गहगहता
॥ मारगे आवतां सांजलिउ, वीर मुगति माहे पोह-
तारे ॥ जिनजी तु निसनेही मोटो, अग्रिहम प्रेम
हतो तुज उपरे, ते तें किधो खोटोरे ॥ जीनजी० ॥
॥ १ ॥ है है वीर कयों अणघटतो, मुज मोकलिउ
गामे ॥ अतकाळे वेठा तुज पासे, हु स्ये नावत काम
रे ॥ जी० ॥२॥ चौद सहस मुज सरिखा ताहरे, तुज
सरिखो मुज तुहि ॥ विश्वासी वीरे ठेतरीउ, ते श्या
अग्रुण मुहिरे^२ ॥ जी० ॥३॥ को केहने ठेहने नवि,
वढगे, जो मिलतो होए सवलो ॥ मिलतास्थुं जेणे

चित्त चोयों, ते तिणे कयों निवलो रे ॥ जी० ॥ ४ ॥
 नितुर हैमा नेह न किजे, निसनेही नर निरखी ॥
 हैमा हेजे मिले जिहां हरखी, ते प्रीतलनि सरीखिरे
 ॥ जी० ॥ ५ ॥ तें मुजने मनमो नवि दीधो, मुज म-
 नमो तें लीधो ॥ आप सवारथ सघलो किधो, मुगति
 जइने सिधेरे ॥ जी० ॥ ६ ॥ आज लगे तुज मुजसु
 अतर, सुपनतर नवि हुतो ॥ हैमा हेजे हियालि ठनी,
 मुजने मुक्यो रोवतो रे ॥ जी० ॥ ७ ॥ को केहशुं बहु
 प्रेम म करश्यो, प्रेम विटवण विरुद्ध ॥ प्रेमे परवश
 जे छुख पामे, ते कथा घणु गिरुद्धे ॥ जी० ॥ ८ ॥
 निसनेही सुखिया रहे सघले, स सनेही छुख देखे
 ॥ तेल छुग्ध परे परनी पीमा, पामे नेह विशेषेरे ॥
 जी० ॥ ९ ॥ समवसरण कहिए हवे होसे, कहो कुण
 नयणें जोशे ॥ दया धेनु पुरी कुण दोहस्ये, वृष दधि
 कुण विलोसेरे ॥ जी० ॥ १० ॥ इण मारग जे वाढ्हा
 जावे, ते पाठा नवि आवे ॥ मुज हैमो छुखने न
 समाए, ते कहो कुण समावेरे ॥ जी० ॥ ११ ॥ द्यो द-
 वीरा वा'लाने, जे दरिसणना तरस्या ॥ जो

(१५५)

सुदृष्टे केवारे देखसु, तो छु ख छरे करेशु रे ॥ जी०
 ॥ १२ ॥ पुण्य कथा हवे कुण केलवशे, कुण वाढ्हा
 मेलवशे ॥ मुज मननो हवे कुण खेलवशे, कुमति
 जिम तिम लवशेरे ॥ जी० ॥ १३ ॥ कुण पुठ्यानो उत्तर
 देशे, कुण सदेह जाजशे ॥ संघ कमळ वन किम वि-
 कससे, हु ठवस्था वेसेरे ॥ जी० ॥ १४ ॥ हुं परापुर
 वसु अजाण, में जिन वात न जाणि ॥ मोह करे सत्रि
 जग अनाणी, एहवी जीनजीनी वाणीर ॥ जी० ॥ १५ ॥
 एहवे जिन वयणे मन वाप्यो, मोह सवल चल का-
 प्यो ॥ इण जावे केवल सुख आप्यो, इडे जिनपद
 थाप्योरे ॥ जी० ॥ १६ ॥ इडे जुहारया जट्टारक, जुहार
 जट्टारक तेणे ॥ पर्व पन्होतु जगमा वाप्यु, ते किजे
 सवि केणरे ॥ जी० ॥ १७ ॥ राजा नदिवर्धन नुतरीउं,
 जाइ बहिनर बीजे ॥ ते जावरु बीज हुइ जग सधळे,
 वेहेन बहुपरे किजेरे ॥ जी० ॥ १८ ॥

॥ ढाल नवमी ॥ विवाहलानी ॥

परिहरीए नवरग फालनीए, मांनि मृगमद'

(१५६)

केसर जालकीए ॥ ऊव ऊवके श्रवणे जालकीए, करी
 कठे मुगताफल मालकीए ॥१॥ घर घर मगल माल-
 कीए, जपे गोयम गुण जपनालकीए ॥ पहोतखो पख
 दीवालकीए, रमे रस जर रामत वालकीए ॥२॥ शोक
 सताप सवि कापीउंए, इछे गोयम वीरपदे
 ॥ नारी कहे सानल कतमाए, जपो गोयम नाम ए
 कतमाए ॥ ३ ॥ ल्यो लख लान लखेशरी ए, थो मं-
 गल कोमी कोमेशरी ए ॥ जाप जपो थइ सुतपेसरी
 ए, जीम पामीए ऋषि परमेसरीए ॥४॥ लहिए दि-
 वालकी दाम्नी ए, एतो पुण्यनो टवको टाबुउंए
 मुकृत सिरि दृढ करो पालकीए, जिम घर होयनिह
 दिवालकीए ॥ ५ ॥

॥ दाल दसमी ॥

हवे मुनि सुवत सीसोरे, जेहनी सबलजगीसो
 ॥ ते गुरु गजपुरे आव्यारे, वादी सवि हार मनाव्या
 ॥१॥ पायस चउमासु रहियारे, जवियण हइके गह-
 गहीआरे ॥ नमुचि चक्रवर्ति पदारे, जमु हियके नहि
 ठग ॥२॥ नमुचि तस नामे प्रधानरे, राजा दिये बहु

मान ॥ तिणे तिहा रिऊवी रायरे, मागि मोटो पसाय
 ॥ ३ ॥ लिधो पट सऊ राजरे, सात दिवस मांनि
 आज ॥ पूर्वे मुनिसु विरोध्योरे, ते किणे नवि प्रति-
 द्योध्यो ॥ ४ ॥ ते मुनि सुं कहे यमोरे, मुऊ धरति सवि
 ठमो ॥ विनघिळ मुनि मोटो रे, नवि माने कर्म खोटो
 ॥ ५ ॥ साठसया वर्ष तप तपिळरे, जे जिन किरीयानो
 लपिळ ॥ नामे विष्णु कुमाररे, सयल लब्धिनो ज्ञ-
 मार ॥ ६ ॥ उठ क्रम भूमि लेवारे, जोवा जाइनी सेवा
 ॥ द्यू त्रिपदि भूमि ठानरे, जले जले धाव्या जग-
 वान ॥ ७ ॥ इणे वयणे धनहमीजे, ते मुनि बहु कोपे
 चढिळ ॥ किधो अदभूत रुपरे, जोयण छाख सरूप
 ॥ ८ ॥ प्रथम चरण पूर्वे दीधोरे, त्रिजो पश्चिमे किधो
 ॥ त्रिजो तस पुठे थाप्योरे, नमुचि पाताले चांप्यो ॥
 ॥ ९ ॥ थरहरीळ त्रिभूवन्नरे, खलजलिळ सवि जन ॥
 सलसलिळ सुर दिनरे, पक्यो नवि सांजलिए कन
 ॥ १० ॥ ए उत्पात अत्यंतरे, दूरि करो जगवत ॥ है
 है श्यु हवे आशे रे, बोले बहु एक सासे ॥ ११ ॥ क-
 रणे किंनार देवा रे, कसुया क्रोध समेवा ॥ मधुर म-

(૧૫૭)

ધુર ગાણ ગીતરે, વે કર જોમી વિનીત ॥૧૨॥ વિનય
થકી વેગે વલ્લિઝરે, એ જિન શાસન વલ્લિઝ ॥ ઢાનવ
દેવે સ્વમાવ્યો રે, નર નારીએ વધાવ્યો ॥ ૧૩ ॥ ગાવ
લમી જૈંસ જનમકી રે, જે ઢેરણી હુરે તમકી ॥ તે
જતને ગ્રહિ ઠે રે, આરતિ ઝનારી મેરછપે ॥ ૧૪ ॥
નવલે અવતારે આવ્યા રે, જીવિત ફલ સહિ ફાવ્યા
॥ શેવ મુહાલિ કસાર રે, ફલ હ્યું નવે અવતાર
॥૧૫॥ ઠગણ તણો ઘરવાર રે, નમુચિ લગ્યુ ઘર નારે
॥ તે જીમ જીમ સેરુ થાય રે, તિમ તિમ છૂલ છૂરે
જાય ॥ ૧૬ ॥ મઢિર મમ્માણ મામ્યા રે, ઢાલિડ
હુ સ હુરે ઠામ્યા ॥ કાતિ વદિ પમ્મે પરવેરે, હમ એ
આદરીઝ સર્વે ॥૧૭॥ પુણ્યે નરજનવ પામિ રે, ધર્મ પુ-
ન્ય કરો નિરધાર્મી ॥ પુન્યે શ્રદ્ધિ રસાલિ રે, નિત નિત
પુન્યે દિવાલી ॥૧૮॥

॥કલશ॥ જિન તુ નિરજન સજલ રજણ, હુલ જનજણ
દેવતા ॥ ઘો સુલ સામિ મુગતિ ગામિ, વીરતુજ પાય
સેવતા, તપગઢ ગયણ વિણદ ઢહદિસે, દીપતો જગ
શ્રી હીરવિજય સુરિદ સહશુરુ, તાસ પાટ

(१५९)

वखाणीये ॥ १ ॥ श्री विजयसेन सुरीस सहगुरु, वि-
जयदेव सूरिसरु ॥ जे जपे अहनिश नाम जेहनो,
वर्द्धमान जिणेश्वरु ॥ निर्वाण स्तवन महिमा जवन,
वीर जिननो जे जणे ॥ ते खहे खिलालब्धि खछी, श्री
गुण हर्ष वधामणे ॥ १ ॥ इति श्री वीर निर्वाण महिमा
दीपाविका स्तवन सपूर्ण ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनु स्तवन ॥

॥ रहो रहो रे यादवराय दो धनीया ॥ ए देशी ॥

॥ वीर हमणे आवे ठे मारे मदिरिण, मदिरिण

रे वीर मदिरिण ॥ वी० पाये पनीने मेंतो गोठ विठाउ,

नित नित वीनतमी करीए ॥ वी० ॥ १ ॥ सजन कुटुव

पुत्राढीकने, हरखे इणि पेरे उचरिए ॥ वी० ॥ २ ॥

जव प्रभु आगणे वीर पधारे, तव वछ सनमुख रुग

जरीए ॥ वी० ॥ ३ ॥ सयणा मुणोने जवियण पन्डित

जिजे, तो जवसायर तरीए ॥ वी० ॥ ४ ॥ अप्रतिबंध

पणे महावीरजी, घर घर जीहाने फरीए ॥ वी० ॥ ५ ॥

अजिनव शेठ तणे घेर पारणु, किधु फरता गोचरीए

॥ वी० ॥ ६ ॥ इस जावना करता श्रवणे सुणी देव

झूझीर चित्त जरीए ॥ वी० ॥ ७ ॥ वारमा कढे
जिरण आयु बांध्यु, वीर जिनने उत्तम चित्त धरीए
॥ वी० ॥ ८ ॥ तसपद पद्मनी सेवा करता, सेहेजे शिव
सुदरी वरीएरे ॥ वी० ॥ ९ ॥ इति वीरस्तवनम् ॥

॥ श्री आल्लोयण गर्जित स्तवन ॥

॥ वेकर जोमी वीनबुजी, सुण स्वामी सुविदीत ॥

कुरु कपट मूकी करीजी, वात कहु आप वीत ॥ कृ-
पानाथ मुज वीनतो अवधार ॥ तुं समरथ त्रिभूवन
धणीजी, तुज शेवकने तार कृपानाथ ॥ मु० ॥ १ ॥ जव-
सायर जमतां थकांजी, दीठा झूख अनत ॥ जाग्य स-
योग जेटीयोजी, जयजजण जगवत ॥ कृपानाथ ॥ मु० ॥
॥ २ ॥ जे डुरा जाजे आपणोजी, तेने कह्ये झूख ॥
ते झूख जजण तुने शुण्योजी, शेवकने थो सूरख ॥ कृ०
॥ ३ ॥ आल्लोयण लीधा विनाजी, जीव रुखेरे ससार;
रुपी लक्ष्मणा महा सतीजी, एह सुण्यो अधिकार
॥ कृ० ॥ ४ ॥ झूसमें काले दोहीलोजी, सुधो सुगुरु सयोग ॥
परमार्थ प्रीते नहीजी, गरुरी प्रवाहे लोग ॥ कृ० ॥ ५ ॥
तुज आगल मुज पापनीजी, आल्लोयण क्षेत्र आज ॥

मायाप आगल बोलतांजी, बालकने गी लाज ॥ कृ०
 ॥६॥ जैनधर्म सहुको कहेजी, थापे गद्य गद्य वात ॥
 सामाचारी जूड जूईजी, संसय परयो मिथ्यात ॥ कृ०
 ॥७॥ जाण अजाणपणे करीजी, बोल्या उत्सूत्र बोल ॥
 रत्ने काग उभावता जी, हायों जन्म निटोल ॥ कृ० ॥
 ॥ ८ ॥ जगवत जारयो ते किहाजी, किहांमुज क-
 रणी एह ॥ गज पाखर खर किम सहेजी, सबल
 विमासण तेह ॥ कृ० ॥ ए ॥ आपे परुप्यु आकरुजी,
 जाणे लोक महन ॥ पिण न करु परमादीयोजी, मा
 साहस द्रष्ट ॥ कृ० ॥ १० ॥ काल अनते में लह्याजी,
 त्रणे रत्न श्रीकार ॥ पिण प्रमादे पामीयाजी, क्या
 जइ करु पोकार ॥ कृ० ॥ ११ ॥ जाणु उत्कृष्टी करुजी,
 उद्यत करु विहार ॥ धीरज जीव धरे नहीजी, पोते
 बहु ससार ॥ कृ० ॥ १२ ॥ स्वज्ञात्र परयो कोइ आप-
 णोजी, नगमे चुमीरे वात ॥ परनिध्या करतां थकांजी,
 जावे दिनने रात ॥ कृ० ॥ १३ ॥ किरिया करता दोही-
 लीजी, आलस आणेरे जीव ॥ धर्म परे धधे परयो-
 जी, नकें वशे रीव ॥ कृ० ॥ १४ ॥ अण हा रण

(१६२)

कहेजी, तो हरखु निशदीस-॥ को हित शिख जली
 कहेजी, तो मन आणुं रीस ॥ कृ० ॥ १५ ॥ वाढ जितण
 विद्या जणीजी, पर रजण उपदेश ॥ मन सवेग धर्यो
 नहीजी, किम ससार तरेस ॥ कृ० ॥ १६ ॥ सूत्र सिद्धान्त
 व्याख्यानमांजी, शुणता कर्म विवाग ॥ कृ० एक म-
 नमा उपजेजी, मुज मरकट बैराग ॥ कृ० ॥ १७ ॥ त्रिविध
 त्रिविध करी उचरुजी, अहंत् आप हजूर ॥ बारबार
 जाखु बलीजी, जन्म जरा करदूर ॥ कृ० ॥ १८ ॥ सुख
 माटे सीथिल बनीजी, कीधा आरज कोरु ॥ जयणा
 न करी जीवनीजी, देव दया करी ठोरु ॥ कृ० ॥ १९ ॥
 धचन दोष व्यापक कथाजी, दारया अनरथ ठरु ॥
 कुरु कलु बहु केवजी, ब्रत कीधा सतखरु ॥ कृ० ॥
 ॥ २० ॥ अण दीधो खीजे तृणोजी, तोही अदत्ता दान
 ॥ ते कृपण लाग्या घणजी, गणता नावे ज्ञान ॥ कृ०
 ॥ २१ ॥ चचल चेतन चेतने नहीजी, राचे रमणीरे रुप
 ॥ काम विटवना शी कहुजी, तु जाणें ते स्वरुप ॥ कृ०
 ॥ २२ ॥ माया ममतामे पम्योजी, कीधो अधिको
 शेज ॥ परिग्रह भेटयो कारमोजी, न चढी सजम

शोच ॥ कृ० ॥ २३ ॥ लाग्या मुजने लाखचेजी, रात्री ज्ञो
 जन ठोप ॥ में मन मूक्यो भोकलोजी, न धर्यो धम
 सतोप ॥ कृ० ॥ २४ ॥ झणजव परजव झुहव्याजी, जीव
 चौरासी लाख ॥ ते मुज मिठामी डुककुजी, जग
 वत तोरी माख ॥ कृ० ॥ २५ ॥ कर्मादान पन्नरेकह्याजी,
 प्रगट-अठारह पाप ॥ जे मे शेव्या तेहनीजी, वक्तिस
 यो मावाप ॥ कृ० ॥ २६ ॥ मुज आधार ठे एटलोजी,
 सहहणा ठे शुद्ध ॥ जैन धर्म मुज मन गमेजी, जिम
 साकरशु ह्म ॥ कृ० ॥ २७ ॥ ऋपजदेर तु राजियोजी,
 शत्रुजय शिणगार ॥ पाप आलोया आपणाजी, क
 प्रजु मोरी सार ॥ कृ० ॥ २८ ॥ मर्म एह जिन धर्मनो
 जी, पाप आलोया जाय ॥ मनशु मिठामी डुककु-
 जी, देता डुरित पुलाय ॥ कृ० ॥ २९ ॥ तुं गती तु मती
 तु धणीजी, तु साहिव तु देव ॥ आण धम शिरता
 हरीजी, जवजव तोरी शेव ॥ कृ० ॥ ३० ॥ कलंग ॥ इस
 चढी शत्रुजय चरण नेट्या, नाज्जी नदन जिन तणा
 ॥ कर जोनी आढी जिण्ड आगे, पाप आलोड आ-
 पणा ॥ ३१ ॥ सुखि सद्गुरु, प्रथम मिथ्य

(१६४)

सुजश घणे, गणी सकलचदजी विनय वाचक, समय
सुंदर गुण गणे ॥ ३१ ॥

॥ श्री नेमनाथजीनु स्तवन ॥

॥ अवल गोखने अजव ऊरोखे, उग्रसेन रा-
यनी वेटी ॥ राजुल कहे पीया नेम म जाज्यो, नव
जव नेहज जेटी ॥ पीया रथवालो, अव मानीजे मा-
हाराज ॥ पिजर मत परजालो, स्यु कहीये वारोवार
॥ ए आंकणी ॥१॥ वेगें बलीया विलव न कीधी, स्यो
अवगुण मुऊ दीगो ॥ प्रेम तणो रस चाखी न जाणो
मिसरीथी अति मीगो ॥ पीया० ॥२॥ घुंधरीना घम
कार सुणाया, दरुद दरुद दरुवकीया ॥ ऊढसरीजेरी
फेर वजाइ, नोवतमी गरुगकीया ॥ पीया० ॥३॥ तो-
रण आवीजान बनावी, रुप देखामी रुकु ॥ बदी ठोरु
ण विरुद तुमारो, किम करस्यो हवे कुरु ॥ पीया०
॥४॥ ठेहन दीजे ठेल ठवीला, ठोकरवाद न कीजे ॥
मंदिर आवो मोहनगारा, आसुके तन जीजें ॥ पीया०
॥ ५ ॥ कत कहुबु कठिण कठिणमां, अतीहें कठन
॥ ६ ॥ अवलानो अवतार अमारो, कहो कुण रीते

कहीये ॥ पीया० ॥ ६ ॥ सजम धारी नेमकुमारे, रा-
जुल नारी तारी ॥ दीपबिबुधनो सेवक पत्तणे, देव
विजय जयकारी ॥ पीया० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ अथ श्रीसखेश्वरजीने विनती रूपे स्तवन ॥

॥ मुज पापीने तार-ए देशी ॥

॥ सुण सुण श्री सखेश्वराजी, पुरिसादानी रे
पास ॥ जवमा नटकी आवीयोजी, तुम पासे करी
आस ॥ जिनेसर हु पापी सिरताज, राखो हवे मुंज
लाज ॥ जिने० ॥ तारण तरण तु जाज ॥ जिने० ॥
सारो वठित काज ॥ जिनेसर हु पापी सिरताज ॥ १ ॥
ए आकणी ॥ कठण कर्मथी माहाराजी, निर्दय अति
परीणाम ॥ जीवनी वे जेद करीजी, हींसा दुःखनी
धाम ॥ जिने० ॥ २ ॥ सत्य शौच तजी साहिवाजी,
सेव्या अदत्तादान ॥ अब्रह्मचारी परीग्रहीजी, आरज्जी
दुर्ध्यान ॥ जिने० ॥ ३ ॥ रौद्र प्रणामे रहु सदाजी,
अतिशय ममतावत ॥ निर्लज थड कपटे अतीजी,
उदरजरुं जगवत ॥ जिने० ॥ ४ ॥ गुरुडोह आदी घ-
णाजी, कीधा

अन्याय ॥ विश्वास घान करया

वलीजी, रागछेप दुख दाय ॥ जिने० ॥५॥ त्रण स-
 ल्य न तज्या कदीजी, विरम्यो न त्रण्ये दम ॥ सत्ता-
 वन हेतु थकीजी, वाघ्या पाप प्रचरु ॥ जिने० ॥६॥
 बर्म धूर्तराजा त्रिपेजी, शिरोमणि तु हूष्ट ॥ पश्यरथी
 अति कठोरताजी, पापे करी थयो पुष्ट ॥ जिने ॥७॥
 इत्यादिक अग्रगुण घणाजी कहेता नापेपार ॥ जाणो
 केवलज्ञानथीजी, ठानु नथी लगार ॥ जिने० ॥ ८ ॥
 घोर कर्म कीधा घणाजी, शु करु वात विस्तार ॥ जा-
 णनी आगल बोलवुजी, ते दरीये जलधार ॥ जिने०
 ॥९॥ तुज सम दाता धुरधरुजी, मुज सम करुणानु
 पात्र ॥ खोद्यु न मले खलकमाजी, ढील नकरो पल
 भात्र ॥ जिने० ॥ १० ॥ पुढगला नदीपणु म्हनेजी,
 दु सदायक ते निवार ॥ सहज स्वजावी सुख आ-
 पीनेजी, वरसो सुयस श्रीकार ॥ जिने० ॥ ११ ॥ जव
 जव तुमपद शेवनाजी, होजो त्रिकरण शुद्ध ॥ धन्य
 कृतारथ तो थउजी, निजपद लहु अविशुद्ध ॥ जिने०
 ॥ १२ ॥ ते माटे हे कृपानिधीजी, करुणा करी दियो
 दान ॥ शुद्ध श्रद्धा सहचिरतीनेजी, जिम बाधे मुज-

(૧૬૭)

વાન ॥ જિને૦ ॥ ૧૩ ॥ વોધિવીજ દેશ સુખી કરોજી,
માનીસ વહુ ઉપગાર ॥ રત્નવિજય પન્યાસનાંજી, મો-
હનવિજય જયકાર-॥ જિને૦ ॥ ૧૪ ॥ ઇતિ ॥

॥ શ્રી મહાગીર સ્વામીનુ સ્તવન ॥

॥ માતા મારુદેવીના નઢ ॥ એ દેશી ॥

॥ મેતો હજુર રેહેશુજી, માહારારે સાહેવજી
મેતો નજીક રેહેશુજી ॥ એ આકળી ॥ સાહેવની સે-
વામાં રહીશુ, કરશુ સુખ હુ સ્વ વાત ॥ આણ વહીને
શિવસુખ લક્ષ્ણ, દેશ્ણ હુરગતી વાર ॥ મેતો૦ ॥ ૧ ॥
સિદ્ધારથ રાજાનો નઢન, ત્રિશલા દેવી માય ॥ ચો-
વીશમાં જિનના ગુણ ગાતા, કરશું નિર્મલ ગાત્ર ॥
મેતો૦ ॥ ૨ ॥ ચ્યાર^૧ પાંચ^૨ સાત^૩ આઠ^૪ હળીને, નવશુ^૫

૧ ઓધ, માન, માયા, અને લોભ એ ચાર કપાય ૨ સ્પર્શદ્રોહી,
રસદ્રોહી, ઘ્રાણદ્રોહી, ચક્ષુદ્રોહી, અને શ્રોતદ્રોહી એ પાંચદ્રોહીય ૩ સાતભય
તેના નામ (૧) આલોકભય (૨) પરલોચન ભય (૩) આદાનભય (૪)
અકસ્માત ભય (૫) વેદનાભય (૬) મરણભય (૭) અપજ્ઞાભય
૪ આઠ કર્મ જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, વેદનીય, મોહનીય, આયુ-
કર્મ, નામ ૫ અંતરાય કર્મ ૫ શિયલની તવચાહો

ધરશુ નેહ ॥ ઢશ' પોતાના દોસ્ત કરીને, એકને'
 દેશુ ઠેહ ॥ મેતો૦ ॥ ૩ ॥ ઠને' ઠમી દોને' મમી,
 બોલાવીશુ વાર' ॥ પધર' જનાના પાશમાં ન પડશુ,
 તેરને' દેશુ માર ॥ મેતો૦ ॥ ૪ ॥ ત્રણ' પાંચ' સ-
 ત્તાવીશ' ધરશુ, ચેતાલીશ' મુનિશેષ ॥ તેત્રીશને'
 ચોરાશી' ટાલી, કરશુ આતમ શુદ્ધ ॥ મેતો૦ ॥ ૫ ॥
 સત્તર' પાઠી અઢાર' અજુવાલી, જીતીશુ વાત્રીશ'
 ॥ તેવીસે' ને દુર કરીને, ચિત્ત ધરશુ ચોત્રીશ' ॥

૬ દશ મેળે જતી ધર્મ આત્રીશુ ૭ મિથ્યાત્વને છોડી દઈશુ ૮ પૃથ્વી
 કાય, અપકાય, તેડકાય, વાડકાય, વનસ્પતીકાય અને ઝમકાય એ
 છતે છડીશુ. ૯ રાગ અને દ્વેષ ૧૦ વાર વ્રત હચીશુ, ૧૧ પરમા-
 ધાર્મી પર જનાના પાશમાં નહી પડશુ. ૧૨ તેર કાઠીયાને માર દે-
 ડશુ ૧૩ જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર. ૧૪ પાંચ માહાવ્રત. ૧૫ સતાવીશ
 સાધુનાશુણ. ૧૬ ચેતાલીશ દોષ રહીત આઠાર લેશુ ૧૭ ગુરુ મત્યે તેત્રીશ
 આશાતના ૧૮ જીનમુચનની ચોરાશી આશાતના ૧૯ સત્તર મેડે સજમ
 પાલીશુ ૨૦ અતાર દોષ ટાલીશુ ૨૧ વાત્રીસ પરિસહ જીતીશુ.
 ૨૨ ત્રેવીશ વિષય પાંચ ક્રીયોના છે તેને દુર કરીશુ ૨૩ ચોવીશ
 વીધેયમેને ચિત્તમા ધરશુ

(૧૬૯)

મેતો ॥૬॥ ચ્યારમાથી^{૨૪} વે પરીહરશુ, વેનો આદર
કરશું ॥ ૬ ॥ એ સાહેવની આણવહીને, જવ સાયરથી ત-
રશુ ॥ મેતો ॥૭॥ અગ^૨ વિનાનો સગજ કરીયે, ત
રીયે જવજલ તીર ॥ ઉદયરત્ન કહે ત્રિશજા નદન,
જય જય શ્રીમદ્દાવીર ॥ મેતો હજુર ॥૮॥ ઇતિ ॥

॥ જિનપૂજા સ્તવન-દેશી જીવિકાની ॥

॥ શ્રીજિનચિવ જુહારો, આતમ પરમ આધારો
રે જીવિકાશ્રી ॥ જિનપ્રતિમા જિન સરસ્વી જાણો,
નકરો શકા કાફ ॥ આગમ વાણીને અનુસારે, રાખો
પ્રીત સવારે ॥ જ ॥ શ્રી ॥૧॥ જે જિન વૌંવ સ્વરૂપ ન
જાણે, તે કહીયે કિમ જાણ ॥ જૂલ્યા તેહ અજ્ઞાને જ-
રીયા, નહીં તિહાં તત્ત્વ પિઠાણે ॥ જ ॥ શ્રી ॥ ૨ ॥
અવરુ શ્રાવક શ્રેણીકરાજા, રાવણ પ્રમુખ અનેક ॥
વિવિધ પેરે જિન જીત્તી કરતાં, પામ્યા ધર્મ વિવેકેરે

૨૪ ચાર્ત્વણ અને રોદ્રપાન એ વે પરીહરશું, ધર્મધ્યાન અને શુદ્ધ-
ધ્યાન એ વેનો આદર કરશું. ૨૫ સીદ્ધ ભગવાને અગ નથી, કર્મ
નથી, માટે કરશું

॥ ज० ॥३॥ जिन प्रतिमा जिन जत्ती करता, होय
 निश्चे लपकार ॥ परमार्थ गुण प्रगटे पूरण, जुवो आ-
 डकुमाररे ॥ ज० ॥४॥ जिनप्रतिमा आकारे जलचर, ठे
 बहु जलधी मऊार ॥ ते देखी बहुला मछादिक, पा-
 म्या प्रीत्ये जव पाररे ॥ ज० ॥५॥ पचमें अगे जिन
 पूजानो, प्रगटपणे अधिकार ॥ सुरीयाने सुर जिन
 पूज्या ते, रायपसेणी मऊाररे ॥ ज० श्री० ॥६॥ दशमें
 अगे दिसा दाखी, यइ पूजा जिनराज ॥ षट्वा आ-
 गम अर्थ मरोनी, करे तेह अऊारे ॥ ज० ॥७॥ सम
 कितधारी सतीय दुपदी, जिन पूज्या मनरगे ॥ जुवो
 षट्मो अर्थ विचारी, ठे झाता अगेरे ॥ ज० ॥८॥
 विजयदेवे जिनपूजा कीधी, मन वचकाया वस राखी
 ॥ इव्य जाव वेहु जेदे जाणो, जीवाजीगम ठे साखी
 रे ॥ ज० ॥९॥ इत्यादिक बहु आगम साखे, कोइ सका
 मत करज्यो ॥ जिन प्रतिमा देखी नित्य नवलो, प्रेम
 घणो चित्त धरज्योरे ॥ ज० ॥१०॥ श्रीचिंतामणी पार्श्व
 पसाये, श्रद्धा होज्यो सदाइ ॥ श्रीजिनलान्न गुरु उ-
 श्रीजिन चंड सवाशे ॥ जवि० ॥११॥ इति ॥

॥ અથ શ્રી પીસ્તાલીમ આગમનુ સ્તવન ॥

॥ જત્રી તુમે વઢોરે સુરીશ્વર ગઘરાયા ॥ એ દેશી ॥

॥ જત્રિ તુમે વઢોરે, એ આગમ સુખકારી ॥
 પાપ નિકંદોરે, પ્રજૂ વાંણિ દિલધારિ ॥ એ આકળી ॥
 શાસન નાયક વીર જિણેસર, આસન જે ઉપગારી ॥
 પ્રતુ મુખ ત્રિપદી પામી ગણધર, ગૌતમની વલિહારી
 ॥ જત્રિ૦ ॥૧॥ પ્રથમ અંગ શ્રી આચારગે, મુનિ આ-
 ચાર વચાણ્યો ॥ સહસ અઢાર તે પદની સહ્યા, ઠાણ
 વમણા સદૂ જાણો ॥ જત્રિ૦ ॥૨॥ સુગન્નાંગ ઠાણગને
 સમવાયંગ, પચમોજગવતિ અંગ ॥ લાખ વિહુને સ-
 હસ અઠયાસી, પદ રુના અતિ ચગ ॥ જત્રિ૦ ॥૩॥
 જ્ઞાતા ધર્મ કથા અંગ ઠનુ, કથા ઊઠ કોરુ તે જાણો
 ॥ પચમે આરે હપમાં કાલમાં, કથા ઊંગળીસ વચા-
 ણો ॥ જત્રિ૦ ॥૪॥ ઉપાસગ તે સાતમો જાણો, દગ
 શ્રાવક અધિકાર ॥ તે સાજ્જલતા કુમતિ વૂઝ્યા, જિ-
 નપક્ષિમાં જયકાર ॥ જત્રિ૦ ॥૫॥ અતગરુ દશાગને
 અનુત્તર ॥ પ્રશ્ન વ્યાકરણ વચાણો ॥ ૭૫

(१७२)

फल कर्म विपाक ए, अंग इग्यार प्रमाणो ॥ ज्ञवि०
 ॥ ६ ॥ उवाइ उपगने रायपसेणी, जीयाजिगम मन
 आणो ॥ पन्नवणने जवु पन्नति, चटपन्नति एम जाणो
 ॥ ज्ञवि० ॥ ७ ॥ सूर्यपन्नती निरयावलि तिम, कप्पिया
 कप्प वृत्तिक ॥ वार उपांग ण्णीपरें वोस्व्या, पुफिया
 पुप्फवर्त्तिक ज्ञवि० ॥ ८ ॥ चउसरण पयन्नो पेहलो,
 आउर पच्चकाण ते बीजो ॥ महापच्चकाणने जत्तप-
 रिझा, त्ठलवियालि मन रीजो ॥ ज्ञवि० ॥ ९ ॥ चंडा
 विजयने गणि विझातिम, मरण समाधि वखाणो ॥
 सथारा पयन्नो नयमो, गृथाचार दस जाणो ॥ ज्ञवि०
 ॥ १० ॥ दश वैकालिक मुख सूत्र ए, आवड्यक उध
 निर्युक्ति ॥ उत्तराध्ययने ते चोथो जाणो, श्री वीर प्र-
 जुनी उक्ति ॥ ज्ञवि० ॥ ११ ॥ निशिय ठेठ ते पेहलो
 जाणो, वृहत्त कट्ठप निवहार ॥ पच कट्ठपनें जितक-
 ट्ठप तिम, महानिशिय मनोहार ॥ ज्ञवि० ॥ १२ ॥
 नदी अनुयोग आगम पिस्तालीस, सप्रती काखें जाणो
 ॥ जिन उत्तम पदरूप निहाली, शिखलक्ष्मी घरआणो
 वि तुमे वदोरे आगम सुखकारी ॥ १३ ॥ इति ॥

(१७३)

॥ श्री सिद्धचक्रनी थोयो ॥

॥ सिद्धचक्र सेवो सुविचार^१, आणी हेमे हर्ष
अपार, जेम सहो सुख श्रीकार ॥ मन शुद्धे नव उंळी
कीजे, अहोनिश^२ नवपद ध्यान धरीजे, जिनवर पूजा
कीजे ॥ पश्चिमणां टोय टक्कां कीजे, आठ थोये
देव वांटीजे, जूमि सयारो कीजे ॥ मृषा^३ तणो कीजे
परिहार,^४ अगेशील धरीजे सार, टीजे दान अपार ॥ १ ॥

॥ अरिहत सिद्ध आचार्य नमीजे, वाचक^५ सर्व
साधु वदीजे, दर्शन ज्ञान घुणीजे ॥ चारित्र तपनुं
ध्यान धरीजे, अहोनिश नवपद गुणगु गणीजे, 'नव
आयविले पण कीजे ॥ निश्चळ राखीते मन इश, जपो
पद एक एकने इश, नवकारवाळी वीश ॥ ठेवले आ-
यविले पण कीजे, सत्तरजेदी^६ जिनपूजा रचीजे, मा-
नव नवफळ लीजे ॥ २ ॥

१ सारी समज मेळवी २ दिनरात (सदाय) ३ जूठ घोटवानो
नियम करवो ४ शुद्ध ब्रह्मचर्य पाळवु ५ उपाध्यायजी. ६ नर
वगरनु शुष्क भोजन एरु वखते करवु ७

(૧૭૪)

॥ સાતશે કુદીના રોગ, નાઠા ન્હવણ લડ સ-
યોગ, દૂર હુવા કર્મના જોગ ॥ કુઠ યઠારે દૂરે જાય,
હુ સ દારિદ્ર સર્વી દૂર પલાય, મનવઠિત ફલ થાય
॥ નિર્ધનીયાને ઢે વઢુ ધન, અપુત્રીયાને પુત્ર રતન,
જો સેવે શુદ્ધ મન ॥ નવકાર સમો નહિ કોઈ મંત્ર, સિઠ-
ચક્ર સમો નહિ કોઈ જત્ર, સેવો જીવીયણ એકન' ॥૩॥

જો સેવ્યો મયણા શ્રીપાલ, ઊતર રોગ ગયો ત-
તકાલ, પામ્યા મગલમાલ ॥ શ્રીપાલ પેરે જે આરાધે,
નસ ઘર દિન દિન દોલત વાધે, અતે શિવસુસ સાધે
॥ વિમલેશ્વર જદા સેવા (સાંનિધ્ય) મારે, આપદા
કદ સર્વી દુર નિગારે, દોલત લદ્દમો વધારે ॥ મેઘ-
વિજય કવિ રાયનો જીશ'', હૈને જાવ ધરી જગીશ,
વિનય વિજય નિશદિશ'' ॥ ૪ ॥

॥ શ્રી પર્યૂષણની થોય ॥

॥ વરસ દિવસમાં અપારુચોમાસુ, તેહમા વલી
જાદરવો માસ, આઠ દિવસ અતિ સ્વાસ ॥ પર્વ પજ્જુ
સણ કરો ઉદ્ધાસ, અઠાઈધરનો કરવો ઉપનાસ, પો
વોઢીપા ૯ ન્દનજ ઝાસ્વાથી ૧૦ નિવે. ૧૧ શિષ્ય ૧૨ રાત દિન

(१७५)

सह लीजे गुरु पास ॥ वरु कल्पनो ठठ करीजे, तेह
तणो वखाण सुणीजे, चौठ मुपन वांचीजे ॥ परुनेने
दिन जन्म वचाय, लंछव महोछव मगल गवाय, वीर
जिणेगेरेराय ॥ १ ॥ बीज दिने दीक्षा अधिकार, साज
सद्व्य निरवाण विचार, वीर तणो परिवार ॥ बीज दिने
श्रीपार्श्व प्रियात, वली नेमीसरनो अवढात, वली
नवजवनी वात ॥ चोबिसे जिन अंतर तेवीश आदि
जिनेश्वर श्रीजगदीश, तास वखाण सुणीश ॥ धवल
मगल गीत गहंली करीए, वली प्रजावना नित अ
नुसरीए, अछम तप जय वरीए ॥ २ ॥ आठ दिवस
लगे अमर पळावो, तेह तणो परुहो वजमावो, ध्यान
धरम मन जावो ॥ सवत्सरी दिन सार कहेवाय, सद्य
चतुर्विध जेलो थाय, वारसें सूत्र सुणाय ॥ विगवली
ने समाचारी, पटावली प्रमाद निवारी, साजलजो
नरनारी ॥ आगम सूत्रने प्रणमीश, कल्पसूत्रशु प्रेम
धरीश, शास्त्र सर्वे सुणीश ॥ ३ ॥ सत्तर जेढी निज
पूजा रचावो, नाटक केरा खेल मचावो ॥ त्रि
स्तात्र सुवरण देहरे जण्य संवत्स

निकमणु करीए, सघ सर्वने खमीण ॥ पारणे साह-
मिवछल कीजे, यथाशक्तिए दानज ठीजे, पुन्य ज-
भार झरीजे ॥ श्री विजयक्षेम सूरि गणधार, जसव-
न्तसागर गुरु उदार, जिणवसागर जयकार ॥ ४ ॥

॥ अथ रोहिणी तपनी स्तुति ॥

॥ वासुपूज्य जिणेश्वर, पुजो मनने रग ॥ रोहि-
णी नक्षत्रे, उपवास करो अतिचग ॥ सात वरस ए
उपर, सात मास परीमाण ॥ एतप रोहिणीनो, आपे
मानज ठाम ॥ १ ॥ श्रीवासुपूज जिनगज, नरपति म-
घना नाम ॥ तस पत्नि लक्ष्मी, तस तनया अजि-
राम ॥ रोहिणी जोउनवति, परणी राय अशोक ॥ एम
सयल जिणेश्वर, जाखे बुज्जना लोक ॥ २ ॥ सुदरी एक
रुति, देखी पुढे नारी ॥ कुण नाटिक होवे, नृप कुदे
तुज मद ज्ञारी ॥ राये नाग्यो धरति, अगज
प्रसन्न ॥ एम आगम वांणि, निसुणो हे
॥ ३ ॥ तप शासन देवी, धरय
जाने राणी, मन हुवो ६१
इम पाहो चित्त

शिष्य, धीरने सुख-सजोग ॥४॥ इति ॥

॥ अथ श्री शांतिजिन स्तुति ॥

॥ गजपुर अवतारा, विश्वसेन कुमारा ॥ अव-
नितलें उदारा, चक्की लठी धारा ॥ प्रति दिवस स
वाया, सेवियें शांति सारा ॥ जवजलधि अपारा, पा-
मीये जेम पारा ॥ १ ॥ जिनगुण जस मटिल, वासना
विश्व वटिल ॥ मन सदन च सटिल, मानवती ति-
सलि ॥ सकल कुशल बलि, फूलमें वेग फूली ॥ दु-
रगति तस छलि, तासदा श्री बहूली ॥ २ ॥ जिन
कथित विशाला, सूत्रश्रेणी रसाला ॥ सकल सुख सु-
खाखा, मेलवा मुक्ति वाला ॥ प्रवचन पदमाला, दू-
तिकाण दयाला ॥ उरधरी सुकमाला, मूकीयें मोह-
जाला ॥ ३ ॥ अति चपल चखाणी, सूत्रमा जे प्रमाणी
॥ जगवति ब्रह्माणी, विघ्नहता निर्वाणी ॥ जिनपट
लपटाणी, कोमी कट्याण खाणी ॥ उदयरत्नं जाणी,
सुखदाता सयाणी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ श्री अ. त्तस्तुति ॥ इत विलवित

उत्ताधु सुरेसुरा, नम्री

सेचर जूचरा ॥ गणि विराजित जेह जिनेश्वरा, जुजोग
 किन्नर सेवित जूधरा ॥ १ ॥ ठोप अष्टादश दक्षित जे
 दुर्गा, जगत पावन सर्व तीर्थकरा ॥ मदन मजन
 गजन जे जरा, अनत तेह नमो अजरामरा ॥ २ ॥
 विश्व प्रकाशक केवल ज्ञापिता, दुर्गति पथ परे तत्
 राखिता ॥ तेह पीस्तालीश मूत्र सन्नारिये, दुरित प-
 रुज हरे जिम धारीये ॥ ३ ॥ पीत पयोधर धारणी
 धारणी, विघ्नशान्तन वार निवारिणी ॥ परम लठय
 पद नपद कारणी, मगल बल जे संचन सारणी ॥
 ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथ जिन स्तुति ॥

॥ श्री गिरनारे जे गुण नीजो, ते तरण ताग्या
 विज्ञोपन तिलो ॥ नेमीशर नभिये ते सदा, सेव्यो
 आपे मुप सपदा ॥ १ ॥ इडादिक देव जेहने नमे,
 दर्शन दीठे दुख उपशमे ॥ जे अतीत अनागत व-
 , ते जिनवर बहू पर परधान ॥ २ ॥ अग्रित
 ॥ उचरी, गणधरे ते रचना करी ॥ पीस्तालीश
 ॥ जाणीये, अर्थ तेहना चित्त आणीये ॥ ३ ॥

गढ़ गिरनारनी अधिष्ठायिका, जिनशासननी रखवा-
जिका ॥ समरु सा देवी अधिका, कवि उदय रत्न
सुखदायिका ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथजिन स्तुति ॥

॥ श्री गिरनार शिखर सिणगार, राजीसती ही-
यमानोहार, जिनवर नेमकुमार ॥ पुर्णकरुणा रस ज-
नार, उगायों पशुअः अवाग, समुद्र विजय मदहार
॥ मोर करे मधुराकिगार, विचे विचे कोयलनो टटुकार,
सहसे गमे सहकार ॥ सहसा वनमां दुआ अणगार,
प्रभुजी पासया केवलसार, पोहोता मुगति मजार ॥
॥१॥ श्री शत्रुजय तोरय सार, आचु अष्टापद गीरनार,
चित्रकोट वैजार ॥ सोवन गीरी समेत श्रीकार, नदी
सर वरछीप उडार, जिहों वावन बिहार ॥ कुम्भ
रुचकने इण्युकार, शाश्वता अशाश्वता चैत्यविचार,
अवर अनेक प्रकार ॥ कुंसाति वचन मञ्जूल गमार,
तीर्थ जेठे लाज अपार, जवियण जावे जोहार ॥२॥
प्रगट ठठे अगे कहणी, डुपटी पत्तवनी पटराती,
पुजा जिन सु कीधी लजटें झाँ

(१००)

नारद मिथ्यादृष्टि अन्नाणी, ठग्या अत्रिती, जणी.
॥ श्रावक कुलनी पम्हिनाणी, समकीत आलावें आ
दाणी, सातमे अंग घखाणी ॥ पुजनीक प्रतिमा क
दाणी, पम् अनेक आगमनी वाणी, ते सुणजो नवि
प्रांणी ॥ ३ ॥ कटी कटी मेगल घुघरी आली, पाए
रमऊम नेउर वाली, उज्वल गीरी रखाली ॥ अधर
खाल जीस्यो परवाली, कनकवान काया शुक्माली,
काटि लहके अवागाली ॥ वयरीने जागे विकराली,
सघ प्रियत हरे उजमाली, अवाई देवी मयाली ॥
महिमाए दिस दिस उजुआली, गुरु श्री सघविजय
सज्जाली, दिन दिन नित दीवाली ॥४॥ इति ॥

॥ अथ श्री शखेश्वर पार्श्वजिन स्तुति ॥

॥ कळ्याण कारक, दु ख निवारक, सकल सुख
आवास ॥ ससार तारक, मदन भारक, श्री शखेश्वर
पास ॥ अश्वसेन नदन, नविया नदन, विश्ववदन
देव ॥ नवजीत नजन, कमठ गजन, नमीजे नित्य
मेव ॥१॥ त्रयलोक दीपक, मोह जीपक, शिव सरो-
हंस ॥ मुनि ध्यान मग्न, हूरित खग्न, धुवन

शर अवतंस ॥ इव्य जाव थापन, नाम जेदी, जह
 नेखेपा चार ॥ ते देव देवा, मुक्ति लेवा, नमो नित्य
 मुखकार ॥१॥ पठ इव्य गुण, परजाय नयगम, जेठे
 विसद वखाणी ॥ ससार पारा, वार तरणी, कुमति
 कद कृपाणी ॥ मिथ्यात चूधर, शिखर जेदन, वज्र
 सम जेह जाणी ॥ अति जगति आणी, जवि प्राणी
 सुणो ते जिनवाणी ॥ ३ ॥ जश वदन सारद, चंड
 सुंदर, सुधा सदन विशाल ॥ निकलक सकल, कलक
 तमहर, अग अति सुकुमाल ॥ पद्मावती सां, जगवती
 सवी, विघ्न हरण सुजाणी ॥ श्री सघने, कल्याण को-
 रणी, हस कहे हित आणी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ सीमधर प्रमुख विचरता जिननी स्तुति ॥

॥ श्री सीमंधर सेवित सुरवर, जिनवर जग ज-
 यकारीजी ॥ धनुष्य पांचशें कचन वरणी, मूरति मोहन
 गारीजी ॥ विचरता प्रभु माहाविदेहे, जवि जिनने
 हितकारीजी ॥ प्रह उठी नित्य नाम जपीजें, हृदय
 कमलमा धारीजी ॥ १ ॥ सीमंधर युग बाहु सुबाहु,
 सुजात स्वयप्रज नामजी ॥ अनंत सूर विशाले वज्र-

धर, चड्ढानन अजिरामजी ॥ चड्र जुजग इश्वर नेमि
 प्रज्ञ, वीरसेन गुणधामजी ॥ महाजडने देवयशा बली,
 अजित करु प्रणामजी ॥ २ ॥ प्रभुमुख वाणी चटु गुण
 खाणी, मीठी अमीय समाणीजी ॥ सूत्र अने अर्थ-
 गुणाणी, गणधरथी वीर वाणीजी ॥ केवलनाणी वीज
 वखाणी, शिवपुरनी नीशाणीजी ॥ उलट आणी दि-
 खमाहें जाणी, व्रत करो जवि प्राणीजी ॥ ३ ॥ पहेरी
 पटोली चरणा चोली, चाली चाल मरालीजी ॥ अति
 रूपाली अधर प्रगाली, आखरुजी अणीयालीजी ॥
 निघ्न निगारी सान्निध्यकारी, शासननी रखवाजीजी
 ॥ धीरविमल कविरायनो सेवक, बोले नय निहा-
 लीजी ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ वीजनी स्तुति ॥

॥ महीमरुण पुन्नसोवन्नदेह, जणाणदणं केवल-
 ज्ञाण गेह ॥ महानदं लछी बहू बुद्धिराय, सुसेवामि
 सीमधर तिष्ठराय ॥ १ ॥ पुरा तारगा जेह जीवाण
 जाया, जवुस्सति ते सब जबाण ताया ॥ तहा सपय
 जिणा वट्ट माणा, सुह दितु ते मे तिलोयप्पहाणा

॥१॥ डेरुत्तार संसार कुवार पोय, फलंका वली पंरु
 परकाल तोय ॥ मणोवठियठे सुमदारकप्प, जिणदा
 गम वदिमो सुमहप्प ॥ ३ ॥ त्रिकोसे जिणदाणण
 न्नोजलीणा, कलारूव लावण सोहग्ग पीणा ॥ वह
 तस्त चित्तमि णिच्च पिळाण, सिरी न्जारई देहि मे
 सुह्लाण ॥४॥ इति ॥

॥ अथ पचमीनी स्तुति ॥

॥ नेमि जिनेसर, प्रभु परमेसर, वदो मन उदजा-
 सजी ॥ श्रावण शुदी, पचमी दिन जनम्या, हुठं त्रि-
 जग प्रकाशजी ॥ जन्म महोत्सव, करवा सुरपति,
 पांचरूप करी आवेजी ॥ मेरु शिखर, उठव करीने,
 विबुध सयल सुख पावेजी ॥ १ ॥ श्री शत्रुजय, गिर-
 नार वट्ट, कचन गिरि वैज्जारजी ॥ समेत शिखर, अ-
 टापद आवू, तारग गिरिने जुहारजी ॥ श्रीफल वर्द्धि,
 पास मनोवर, शखेसर प्रभु देवर्जी ॥ सयल तीरथनु,
 ध्यान धरीजें, अहनिश कीजें सेवजी ॥ २ ॥ वरद-
 त्तने, गुणमजरी परवध, नेमि जिनेसर दाख्योजी ॥
 पचमी तप करतां, सुख पाय्या, सूत्र सकलमा ज्ञा-

रयोजी ॥ नमोनाणस्स डम, गणणुं गणियें, विधि म-
 हिततपकीजेंजी ॥ उलट धरी, उजमणु करता, पचमी
 गति सुख खीजेंजी ॥३॥ पचमीनु तप, जे नर करशे,
 सान्निध्य करे अवाडजी ॥ टोळतटाई, अधिक सनाड
 देवीये ठगुराडजी ॥ तप गठ अवर, दिनकर सरिखो
 श्रीविजयसिद्ध सूरेशजी ॥ वीरविजय, पन्ति कनि-
 राजा, निबुध सदा सुजगीशजी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ अष्टमी स्तुति ॥

॥ चउमीसे जिनवर, प्रणमु हु नितमेव ॥ आ-
 ठम दिन करियें, चडप्रजुनी सेव ॥ मूरति मन
 मोहे, जाणे पूतिम चद ॥ दीठ दु.ख जाये, पामे
 परमानद ॥ १ ॥ मिळि चोरठ इड, पूजे प्रजुजीना
 पाय ॥ डडाणी अपठरा, कर जोनी गुण गाय ॥ नदी-
 श्वर छीपें, मिळि सुरवरनी कोर ॥ अठाहीमहो-
 छय, करता होमा होर ॥२॥ शेजुजा शिखरें, जाणी
 लाज अपार ॥ चउमासे रहिया, गणधर मुनि परि-
 वार ॥ जवियणने तारे, देई धरम उपदेश ॥ इध सा-
 करथी पण, वाणी अधिक विशेष ॥३॥ पोसो पन्ति-

कमण, करियें व्रत पञ्चस्काण ॥ आठमं तप करतां,
 आठ करमनी हाण ॥ आठ मंगल थाये, दिन दिने
 कोनि कल्याण ॥ जिन सुखसूरि कहे, उम जीवत ज-
 नम प्रमाण ॥४॥ इति ॥

॥ अथ एकादशीनी स्तुति ॥

॥ माधव उज्ज्वल एकादशी, गणधर पढ थापत
 चित्तवसी ॥ चउ सहस्स अधिक सय च्यार रीसी,
 कीया त्रिशला नदन समरुसी ॥१॥ उत्सर्पिणी अं-
 तिम जिनवरा, अवसर्पिणी आदिम गुण जरा ॥ द-
 शमी दिन केवल श्रीवरा, दश खेत्रें विचरे तिर्यकरा
 ॥२॥ प्रभु वदन पदम, ऊह नीसरी, जग पावन त्रि-
 पटी सुरसरी ॥ पसरौ गणधर हृदे पाप हरी, मुनि
 माहत जीवें रग जरी ॥३॥ महावीर पदबुज मधु-
 करी, रणऊणति याए नेउरी ॥ सिद्धार्थ सरुं शातिकरी,
 जिनविजयसुं जक्ति अलकरी ॥४॥ इति ॥

॥ अथ वीशस्थानक तपनी स्तुति ॥

॥ पूठे गौतम वीरजिणंदा, समवसरण वेठा
 सुखकदा, पूजित थमर सुरिंदा ॥ केम निकाचे पद,

जिनचढा, किण विध तप करतां जव फंदा, टाले
 डुरितह दढा ॥ तप ज्ञाखे प्रज्जुजी गत निढा, सुण
 गौतम वसुज्जति निढा, निर्मल तप श्रविढा ॥ वी-
 शस्थानक तप करत मढिढा, जेम तारक समुढाई चढा,
 तेम ण सरी तप इढा ॥१॥ प्रथम पदे अरिहत न-
 मीजे, वीजे सिद्ध पंचयण पढ व्रीजे, आचारज थेर
 ठरीजे ॥ उपाध्यायने साधु ग्रहीजे, नाण दसण पढ
 विनय वहीजे, अगीयारमे चारित्र लीजे ॥ वंजवय
 वारीण गणीजे, किरियाण तपस्स करीजे, गोयम जि-
 णाण लहीजे ॥ चारित्र नाण सुथ तिथ्यस कीजे,
 व्रीजे जव तप करत सुणीजे, ए सविजिन तप लीजे
 ॥२॥ आदि नमो पढ सघले ठरीस, वार पन्नर वार
 वली ठरीस, दस पणवीस सगवीस ॥ पाचने सरु-
 सठ तेर गणीस, सत्तर नवकिरिया पण वीश, वार
 अठावीस चौवीस ॥ सीत्तर इगवन पीस्तालीश, पांच
 लोगस्स काउस्सग्ग रहीश, नोकारवाली वीश ॥ एक
 एक पदे उपवासज वीश, मास खटे एक ठली करीश,
 एम सिघात जगीश ॥३॥ शक्ति एकासणुं तिविहार,

ठठ अष्टम मास खमण उदार, पम्किमणा दोय वार
 ॥ इत्यादिक विधि गुरुगमधार, एक पद थाराधन
 नववार, उजमण विनिध प्रकार ॥ मातग जद्ध करे
 मनोहार, देवी सिवाइ शासन रखवाल, सघ विघन
 अपहार ॥ खिमात्रिजय जस उपर प्यार, गुज्ज नमि-
 यण धरमी आधार, वीरविजय जयकार ॥४॥ इति ॥

॥ अथ दश त्रिकनी स्तुति ॥

॥ निसिही त्रण प्रदाक्षिणा त्रिणे, प्रणाम त्रिण
 करीजेजी ॥ त्रण प्रकारी पूजा करीने, अमरस्था त्रिण
 धरीजेजी ॥ त्रण दिशि वर्जि जिनजोवो, जूमि त्रण
 पूजीजेजी ॥ आलवन मुद्रा त्रण प्रणिधान, चैत्यवंदन
 त्रण कीजेजी ॥१॥ पहेले जावजिन बीजे ड्रव्य जिन,
 त्रीजे एक चैत्य धारोजी ॥ चोथे नाम जिन पांचमे,
 सर्व लोक चैत्य जूहारोजी ॥ बिहरमान ठठे जिन
 वदो, सातमे नाण निहालोजी ॥ सिद्ध वीर उजित
 अष्टापद, शासन सुर सजालोजी ॥२॥ शक्रस्तवमा
 दोय प्रकार, अरिहत चेइआणु त्रीजेजी ॥ चोविस-
 श्यामां दोय प्रकार, स्तुत स्तव दोय लीजेजी ॥ सिद्ध

(१९०)

सिलजवननाथा समुद्रिता ॥ तपो यत्कर्तृणां विदध-
ति मुख विस्मित दृढ, क्षितौ ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ चतुर्दशी स्तुति ॥ हरिगीत उद ॥

॥ डेंडेंकि धपमप धुधुमि धोंधों ध्रसकिधर ध-
पयोरव । दोंदोंकि दों दों दाग्निदि दाग्निदिकिद्रम-
किद्रण रणडेणव ॥ ऊजिऊँकि ऊँऊँ ऊणणरणरण
निजकि निजजन रजन, सुरशैल शिखरे जवतु सुखद
पा ॥ जिगपनिमज्जान ॥ १ ॥ कटरेगिनि योगिनि कि-
टति निगुरुदा धुधुकि धुट नटपाटव, गुणगुण गुण
गण रणकि णेण गुणएगुणगणगौरव ॥ ऊजि ऊँकि
ऊँऊँ ऊणण रणरण, निजकि निजजन सज्जाना, क-
लयनि कमलाकलित कलमल सुकलमीश महेजिना
॥ २ ॥ ठकि ठेकि ठेठें ठडि ठडिक ठडिपहा तारु-
ते, तललोकि लोलो त्रेपि त्रेपिनि मेपिमेपिनि वाद्यते
॥ ३ ॥ ऊँ कि ऊँ ऊँ युगि युगिनि धोगियोगिनि कटारये,
जिनमतमनंत महिम तनुता नमति सुर नरमुद्ये ॥ ३ ॥
पुढाकि पुढा पुपुडदि पुढा पुपुडदि दोंदों अवरे, चा-
चपटचचपट रणकि णेण गुणण ऊँऊँ ऊवरे ॥ निहासरगम-

पद्मुनि निधपमगरस सस ससस सुरसेवता, जिनना-
ट्परगे कुशलमुनिश दिशतु शासनदेवता ॥४॥ इति॥

॥ अथ दीपमालिका स्तुति ॥

॥ पापायां पुरिचारुपष्ठतपसा पर्यकपर्यासिन,
क्षमा पादप्रचुहस्तपालविपुलश्रीशुक्लशालामनु ॥ गो-
से कार्तिकदर्शनागकरण तूर्यारकाते शुने, स्वातौ य.
शिवमाप पापरहित सस्तौमि वीरप्रभुम् ॥१॥ यज्ञर्त्ता-
गमनोद्भवव्रतवरज्ञानाक्षरासिद्धिणे, सञ्ज्ञाशु मुर्षा-
सततिरहो चक्रे महस्तत् क्षणात् ॥ श्रीमन्नाज्जिन्वा-
दिवीरचरमास्ते श्रीजिनाधीश्वरा, सघायो नवचेतसे
विदधता श्रेयास्यनेनासि च ॥ २ ॥ अर्थात्पूर्वमिदं
जगाद जिनप श्रीवर्धमानाज्जिध, स्तत्पश्चाज्जणनाय-
का विरचयाचकृतरा सूत्रतः ॥ श्रीमत्तीर्थसमर्थने-
समये सम्यग्दृशां जूस्पृशा, जूयाज्ञावुककारकप्रवचन
चेतश्चमत्कारि यत् ॥३॥ श्रीतीर्थोधिप तीर्थज्ञावनपरा
सिद्धायिका देवता, चचच्चक्रधरा सुरासुरनता पाया-
ट्पायादसौ ॥ अर्हन् श्रीजिनचङ्गीस्सुमतिनो ज-
ल्यगत्मन प्राणिनौ, याचकेऽवमकष्टहस्तिनिधने शा-

ईलविक्रीमि ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नामोल पद्मप्रभु स्वामीनी स्तुति

॥ नामोलमां देवल अति सुदर, श्री पद
राजेजी ॥ परिकर विव अछोत्तर ठाजे, जालर
वाजेजी ॥ जिन पन्निमा जिन सरखी परखी,
आगम वाणीजी ॥ श्यामा अमरी जिनपद, न
समरी सान्निध्य करणीजी ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नेमनाथ जिन स्तुति ॥

॥ नारद पुरी मण यष्टुनदन, नमीए नेम
जिनेशोजी ॥ देवल आठ अनोपम, बीजा तिणमां
चौबीसजी ॥ जीवादिक नवतत्त्व प्रकाशी, आतम लीला-
वासीजी ॥ अना देवी सार करेवी, नेमिजिनम वा-
सीजी ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवखन्ना पार्श्वनाथनी स्तुति ॥

॥ घोंघाविदर गुणमणि मंदिर, श्री न
पासजी ॥ जीराउल चद्रप्रभ सुविधि, शांति सदा सु-
खवासजी ॥ जिन पन्निमा जिन सरखी परखी, पुजो
आगम वाणीजी ॥ पञ्चमावई देवी प्रभु सेवी, खिमा-

(१९३)

विजय जिन त्राताजी ॥१॥ इति ॥

॥ अथ श्री महावीर स्वामीनी स्तुति ॥

 ॥ राजनगरमांवीर जिणदा, नविक कुमुद धन,
चंदाजी ॥ शेत्रुजे श्री रूपजादिक जिन, प्रणमु प्रेम
आणंदाजी ॥ सपदकारी धुरित निवारी, जेहने प्रव-
चन ज्ञाख्यु जी ॥ श्रीगुरु खिमाविजय सुपसाये, मुनि
जिन चितमां राख्युजी ॥१॥ इति ॥

॥ अथ श्री शांतिजिन विनतिरूप ठद ॥

॥ शारद माय नमुं शिर नामि, हुं गाउ त्रिजुव-
नको स्वामी ॥ शांति शांति जपे सब कोइ, ता घर
शांति सदा सुख होइ ॥ १ ॥ शांति जपी जे कीजें
काम, सोइ काम होवे अनिराम ॥ शांति जपी पर
देश सिधावे, ते कुशलें कमळा लेइ आवे ॥२॥ गर्ज
थकी प्रभु मारि निवारी, शांतिजी नाम दियो हित
कारी ॥ जे नर शांति तणा गुण गावे, रुधि अर्चि-
ती ते नर पावे ॥ ३ ॥ जा नरकूं प्रभु शांति सहाइ,
ता नरकूं क्या आरति ज्ञाइ ॥ जो कठु बढे सोई पूरे,
दारिद्र्य दुख मिथ्यामति चूरे ॥ ४ ॥ अखख निर-

(१९४)

जन ज्योत प्रकाशी, घट घट थतरके प्रजु वासी ॥
 मगमी स्वरूप कहु नवि जाय, कहेतां मोसन अच
 रिज थाय ॥ ५ ॥ मार दीण सबहीं हथियारा, जी
 त्या मोह तणा दल सारा ॥ नारि तजी शिवशु रग
 राचे, राज तज्यु पण साहेब साचे ॥ ६ ॥ महा
 बलवत कहिजे देवा, कायर छुथु न एक दृष्टेना ॥
 ऋषि सयल प्रजु पास लहीजें, निहा आहारी नाम
 कहिजे ॥ ७ ॥ निदक पूजकहुं सग ज्ञायक, पण
 सेवकहीकू सुख दायक ॥ तजो परिग्रह ज्ये जगना
 यक, नाम अतिथि सपि सिद्धि लायक ॥ ८ ॥ शत्रु
 मित्र सम चित गणीजे, नामदत्र अरिदुत जणीजें ॥
 सयल जीव हितवत कहिजें, सेवक जाणी माहापद
 ढीजे ॥ ९ ॥ सायर जैसा होत गनीरा, छूपण एक
 न भाहे शरीरा ॥ मेरु अचल जिम थतरजामी, पण
 न रहे प्रजु एकण ठामी ॥ १० ॥ लोक कहे जिन
 जो सब देखे, पण सुपनातर कबहु न पेखे ॥ रीश
 विना वावीश परीसा, सेना जीती ते जगदीशा ॥ ११ ॥
 मान विना जग आण मनाई, माया विना शिवशु

लयें छाई ॥ लोभ निना गुणराशि ग्रहीजें, जिखु
 जये त्रिगुणो सेवीजें ॥ १२ ॥ निर्ग्रथपणें शिर ठेव
 धरावे, नाम यति पण चमर ढलावे ॥ अन्नयदान
 दाता सुख कारण, आगल चक्र चले अरिदारण
 ॥ १३ ॥ श्रीजिनराज दयाल जणीजें, करम सर्वे
 को मूल खणीजें ॥ चउविह सघह तीरथ थापे,
 लछो घणो देखे नत्रि थापे ॥ १४ ॥ विनयवत जगव
 त कहावे, न काहूकूशीशनमावे ॥ अकिंचनको निरु
 द धरावे, पण सोवनपद पकज ठावे ॥ १५ ॥ राग
 नहीं पण सेवक तारे, छेप नहीं निगुणा सग बारे ॥
 तजी आरंज निज आतम ध्यावे, गिय रमणीको
 साथ चलावे ॥ १६ ॥ तेरो महिमा अद्भुत कहि
 यें, तोरा गुनको पोर न लहीयें ॥ तु प्रभु समरय
 साहेव मेरा, हु मनमोहन सेवक तेरा ॥ १७ ॥ तू
 रे त्रिलोकतणो प्रतिपाल, हू रे अनाथी तु रे दयाल
 ॥ तुं शरणागत राखणधीरा, तु प्रभु तारक ठो वरु
 वीरा ॥ १८ ॥ तुहि समोवरु जगज पायो, तो मेरो
 काज चरुगोरे सवायो ॥ कर जोमी प्रभु गिन

(१९६)

तोसु, करो कृपा जिनवरजी मोसुं ॥ १९ ॥ जनम
मरणना दोष निवारो, जव सागरधी पार उतारो ॥
श्री हृदिणाजरमरुण सोहे, तिहां श्री शांति सदा मन
मोहे ॥ २० ॥ पद्मसागर गुरुराज पसाया, श्री गुण-
सागरके मन जाया ॥ नरनारी जे चित्तें गावे, ते
मनोवठित निश्चें पावे ॥ २१ ॥ इति ॥

- ॥ अथ श्री गिरनारनो वद ॥

॥ दोहा ॥ सोरठमें सोहामणो, तीरथमें अति
तुंग ॥ गिरिवरमें गिरनार गिरि, चूधर चूपण चंग
॥१॥ निशाणी वद ॥ तीरथ अति ताजा, मोटी माजा,
राजा मन मोहदाए ॥ अति विपमा दीपे, अरिदख
जीपे, शिखर सात सोहदाहे ॥ निऊरणां ऊरता, जल
बहु बहता, हारोपम फावदाहे ॥ गिरनार गिरिदा,
नेमि जिणदा, दर्शन सुख पावदाहे ॥२॥ ए आंकणी
॥ दामोदर तीर, नीर्मल नीर, जलचर केलिकरदाहे
॥ जोगी सन्यासी, विष्णु उपासी, निश्चल ध्यान ध-
रदाहे ॥ ब्राह्मण स्तुति करता, वेद जणंता, गीता-
गुण गावदाहे ॥ गिरनार ॥ २ ॥ मृगकुंठ धिराजे,

सजलो ठाजे, वृक्षतणां तिहां वृद्धा हे ॥ तिम माखी
 पवें, सूरिजन सर्वें, गीतज्ञान सुखकदाहे ॥ पटदर्शन
 वासी, धर्म अज्यासी, सकल लोक आवदा हे ॥ गि-
 रनार० ॥ ३ ॥ ज्ञीमळुम जखेरा, गजपद केरा, ग्यान
 वाव निरखंदा हे ॥ काचलिया कुरु, कमल जळं,
 जल जरी देखी मन हरखदाहे ॥ तिहां बहु वनचर,
 खेचर चूचर, जल अनावर चदा हं ॥ गिरनार० ॥ ४ ॥
 चोराशी सिद्ध, निर्मल चुद्ध, निश्चल ध्यान धरदा हे ॥
 केडू ध्याधारी, पवन आहारी, धूम्रपान विरचदा हे
 ॥ चोराशी आसन, बलि विकटासन, योगासन ज्ञा-
 वदा हे ॥ गिरनार० ॥ ५ ॥ सहसावन सुंदर, नेमि
 जिणेश्वर, व्रत कल्याण करदा हे ॥ तिम गिरिवर सुंदर,
 नेमि जिणेश्वर, केवल ज्ञान धरदा हे ॥ गिरिशृंगें निर्मल,
 अति शुचि उज्वल, मुक्ति मोहल पोचिदा हे ॥ गि-
 रनार० ॥ ६ ॥ इण कुगर उपर, बहुल मुनीश्वर, व्रत
 पञ्चरक्षाण करदा हे ॥ तिम समकित धारी, बहु नर-
 नारी, गिरिवर ध्यान धरदा हे ॥ आतम अजवाली,
 सद्गति धारी, धर्मध्यान ध्यावदा हे ॥ गिरनार० ॥ ७ ॥

देवल अति सुदर, जिम सुर मंदिर, तिम जिन जुवन-
 सोहदा हे ॥ जीरण गढ श्रावक, जिनमत्त धारक,
 निरखी मन मोहदा हे ॥ पूजा तिहां विरचे, चदन-
 चरचे, ज्ञाव ज्ञलो ज्ञावदा हे ॥ गिरनार० ॥७॥ अ-
 वाजी सारी, सब सुखकारी, जगदवा ते कहदाहे ॥
 मनवन्तित पूरे, सकट चुरे, जिनपति आण बहदा हे
 ॥ जैरव पिकराळा, तेज ऊमाला, अवा सेव करदा
 हे ॥ गिरनार० ॥८॥ कलश ॥ ठप्पय ॥ ज्ञावे निर्मल
 ज्ञाव, ज्ञावपरे ज्ञजल तारे ॥ ए गिरिवरनु नाम,
 कष्ट सब दूर निवारे ॥ नेमीश्वर निरधार, सार ए
 तीरथ जाणी ॥ समससरथा सुनिवार, तरंग तिम व-
 हुला प्राणी ॥ सघ सकल सब देगना, आवे गिरि-
 यात्रा जाणी ॥ कर दोय जोरि जिन भिनवे, तुम नमो
 रेवत गिरिधणी ॥९॥ इति ॥

॥ अथ श्री पार्श्वनाथ उठ ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ वढो देव वामेय देवाधि
 देव, सुरा आसुरा ज्ञासुरी सारे सेव ॥ नवे खरुमा आण
 अग्रज जेहनी, प्रभु काति शी ज्ञाति नहीं विश्व-के-

हनी ॥१॥ महाडुष्ट जेह धिष्ट पापिष्ट पूरा, प्रभु नामथी-
 ते ढोपी जाय, दूरा ॥ आवी वाट घाटें बाधे जेह जंभा,
 थाये आधला ते घणा तो न थोमा ॥२॥ धरा बीश
 धोर्यो धरी धीज ठाखे, रागी सेवकानी प्रभु लाज
 राखे ॥ बेरिनाथ जे वातनो जोर बाध्यो, बहु नामी
 बधू पक्षिपास बाध्यो ॥३॥ जुठी वात जंपी हियानी
 जपाई, मेहलें साधुने असाधु पजाई ॥ साचो तो वेदी
 ठे प्रभु तु सदाई, स्वामी तु सधारे उधारे बसाई ॥
 ॥ ४ ॥ पनि वात बाधे प्रभु पार पीठो, विठा जिहा
 रुठा तिहा प्रभुजी धणी ठो ॥ साचु करी जूतु करगो
 जोर सासो, वेहेरी थया वांसे राखो नाथ वासो ॥५॥
 गुमा जे गुमानी लिये गुज्जाभाधी, जुमा जे जजेरया
 जरी तीरजाथी ॥ करी क्रोधने जे करे पातकेना, तमें
 वारज्यो तातजी नाक तेना ॥६॥ गति गोवरा तोवरा
 मुखें तुष्टा, बली वाकना आकरा टार जंठा ॥ मले-
 छा यथेछा गडें मछराला, प्रभु पार्श्वध्यानें नमे-ते
 मदाला ॥७॥ क्रोधाळा जूपाळा हठाळा कराळा, ब्रमा
 धिंग त्रिसिंग महासिधवाळा ॥ रोसाळा दोसाळा मो-

साखा ते रुठा, तोसाखा पोसाखा हुवे पास तूखा ॥
 ॥ ८ ॥ करी केसरी दाव दो जीहवाला, रणें थारणवें
 रोग महाराण पाखा ॥ पन्था तास पास ज्ञांजि पास
 पास, गोमी सर्व त्रास आवे ते आवास ॥ ९ ॥ पूरें
 दास आशा प्रभु पास पूरी, सदा सपदा खेल सिंचे
 सज्जरी ॥ टखे आपदाने करे सार टाणे, जयकार पामे
 नजी जेह जाणे ॥ १० ॥ उदय उवज्जाया वदे आज
 पाया, विलासा सवाया सवासें वसाया ॥ लीला लहेर
 वाधे प्रभु नाम लाधां, बोली सर्व बाधा लढ्याश अ-
 गाधा ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री गोमी पार्श्वनाथनो वद ॥

॥ जुजग प्रयात वद ॥ प्रभु ज्योती दीपे शशी
 सूर जीपें, मुखे नाम जपे महा वैरि कपे ॥ सदा नम्र
 कम्पा भरेंद्रा सुरेश, नजे ज्ञात पार्श्व गोमी जिनेश
 ॥ १ ॥ ए आकणी ॥ जयानद कर्ता जगत्कृष्ट हर्ता,
 प्रिया मुक्ति नर्ता तजी छु गता ॥ कलौ पाप सताप
 नाशे धिजेश ॥ नजे ॥ ११ ॥ नमत्पार्श्वयक्ष हरन्याप
 पक्ष, दयादान दक्ष दहन कर्म कक्ष ॥ सित साधु

चित्ताबुजे सदिनेश ॥ जजे० ॥३॥ चिदानन्द कूर्प ज-
 गत्ध्येय रूप, जगत्देव रूपं त्रिलोकाग्र भूप ॥ व्रते
 स्थैर्य ज्ञावे रहे मौलिकेश ॥ जजे० ॥४॥ महा मेरु
 धीरं कृपाकन्द नीर, जने दान वीर तृषा भूमि सीरं
 ॥ नहीं लोकने शोक संताप लेश ॥ जजे० ॥५॥ छ-
 सन्नील गात्र गुणाधीर पात्र, जव नाम मत्र जल्ले यान
 पात्र ॥ सदा जक्तिने जे वसे पार्श्वदेश ॥ जजे० ॥६॥
 अहो शांत मुझं समांज समुझं, मुखे पूर्णचन्द्र नहीं
 मोह तिझ ॥ घणु नील अश्व फिरे नील वेश ॥ जजे०
 ॥७॥ नभू हस्त जोमी स्तवु मान मोमी, शिरी पार्श्व
 गोमी करे जझ कोमी ॥ मुने टीजीयें स्वामी शिव
 सन्निवेश ॥ जजे० ॥८॥ कलश ॥ शार्ङ्गल विक्रीकित
 वृत्त ॥ इत्थ जक्ति मता मयावर नव, छीपे' दुजि
 सम्मिते ॥ वर्षे श्रीसु गोमीश्वरो जिनपति, वामाश्व
 सेनागज ॥ कट्याणाब्धि गणाधिपेन जगवान्, नीत
 स्तुतेः पद्मति ॥ देयाद् जव्य परपरासु सतत, कट्याण
 मालां परां ॥९॥ इति ॥

॥ अथ श्री जिन सदस्य नाम वर्णन उद ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ जगन्नाथ जगदीश ज-
गद्वु नेता, चिदानन्द चित्कन्द चिन्मूर्ति चेता ॥ म-
हामोह जेदी अमायी अवेदी, तथा गत्त तथा रूप
जय जय उठेदी ॥१॥ निरातक निरुलंक निर्मल अ-
वधो, प्रज्ञो दीन वधो कृपानीर सिधो ॥ सदातन
सदाशिव सदा शुद्ध स्वामी, पुरातन पुरुष पुरुष वर
वृषज गामी ॥ २ ॥ प्रकृति रहित हित वचन माया
अतीत, महा प्राज्ञ मुनि यज्ञ पुरुष प्रतीत ॥ दलित
कर्म जर कर्म फल सिद्धि दाता, दृढय पूत अश्वत
नूतन विधाता ॥ ३ ॥ महा ज्ञान योगी महात्मा अ-
योगी, महाधर्म सन्यास वर लछिजोगी ॥ महाध्यान
लीनो समुद्रा अमुद्रो, महाशात अतिदात मानस
अरुद्रो ॥ ४ ॥ महेंद्रादि कृत सेव देवाधि देव, नमो
ते अनाहुत चरण नित्य मेव ॥ नमो दर्शनातीत द-
र्शन समूह, त्रयी गीत वेदात कृत अखिल उद ॥ ५ ॥
वचन मन अगोचर महा वाक्य वृत्ते, कृता वेद्य स-
वेद्य पद सुप्रवृत्ते ॥ समापत्ति आपत्ति सपत्ति जेदी,

सकल पाप सुगरीठ तु दीठ ठेदी ॥६॥ नतू डग डग
 मात्र इति वेद वादो, समापत्ति तुज दृष्टि सिद्धांत वादो
 ॥ विगूता विना अनुज्ञवि सकल वादी, लखी एक
 सिद्धांत धर अग्रमादी ॥७॥ कुमारी दयिता जोगसुख
 जेम न जाणे, तथा ध्यान विण तुज मुधा लोक ताणे
 ॥ करी कष्ट तुज कारणे बहुत खोजी, स्वयं तु प्रकासी
 चिदानंद मोजी ॥८॥ रटे अटपटे ऊटपटें वाढ द्यावे,
 नित्या तु रमे अनुज्ञेवें पास आवे ॥ महाचर न हठ
 योग माहें तु ज्यु जागे, विचारें होइ साइ आगें जो
 आगें ॥९॥ तथा बुद्धि नही शुद्ध तुज जेणि वहिये,
 कलौनाम माही एक थिर थोन्न रहिये ॥ सहस्रनाम
 माही दप्प पण अप्प जाणु, अणते गुणे नाम एता
 वखाणु ॥१०॥ अनेकांत सकांत बहु अर्थ शुद्ध, जिके
 शब्द ते ताहारा नाम बुद्ध ॥ निराशी जपे जेह ते सर्व
 साचु, जपे जेह आशायें ते सर्व काचु ॥११॥ नको
 मत्र निवतत्र निवयत्र मोटो, जिस्यो नाम ताहरो
 सम अमृत लोटो ॥ प्रभु नाम तुज मुज अक्षय नि-
 धान, धरु चित्त ससार तारक प्रधान ॥१२॥ अनामी

तणा नामनो शो विशेष, एतो मध्यमा वैखरीनो उ-
 लेख ॥ मुनिरूप पश्यंति कांश्च प्रमाणे, अकल अलग्न
 तु इमं हुवो ध्यान दाणे ॥ १३ ॥ अनवतारनो केह
 अवतार ज्ञांखी, घटी तेहनी देवनी कर्म पाखी ॥
 तनुग्रह नहीं जूत आवेश न्यायें, प्रथम योग ठे कर्म
 तन्मिथ पायें ॥ १४ ॥ अठे शक्ति तो जननी उदरें न
 पेशी, तनुग्रहण वखी पर अदृष्टें न वेशी ॥ तुरंगं शृंग
 सम अर्थ जेह युक्ति, कही सदहि तेह अप्रमाण उक्ति
 ॥ १५ ॥ यदा जिनवरें दोष मिथ्यात्व टाट्यो, प्रहं
 सार सम्यक्त्व निजबान बाट्यो ॥ तिहाथी हुआ
 तेह अवतार खेखी, जगत लोक उपगार जगगुरु ग-
 वेखी ॥ १६ ॥ अहो योग मदिमा जगन्नाथ केरो,
 टखे पच कट्याणके जग अधेरो ॥ तदा नारकी जीव
 पण सुर पावे, चरण सेवजा धसमस्या देव आवे ॥
 ॥ १७ ॥ नजी जोग लै योग चारित्र पाखे, धरी ध्यान
 अध्यात्म घन घाति टाल ॥ खही केवल ज्ञान सुर-
 कोरि आवे, समवसरण मरुइ सबदोष जावे ॥ १८ ॥
 घटे उदय जगदीश अवतार एसो, कहो ज्ञाव जग-

दीश अवतार केसो ॥ रमे अंश आरोप धरी उघ दृष्टि
 ॥ लहे पूर्ण ते तत्त जे पूर्ण दृष्टि ॥ १९ ॥ त्रिकालज्ञ
 अरिहंत जिन पारगामी, विगत कर्म परमेष्टि जग-
 वंत स्वामी ॥ प्रभू बोधिदा जयदयास स्वयंभू, जयो
 देव तीर्थकरो तुज शत्रू ॥ २० ॥ इश्या सिद्ध जिननां
 कक्षां सहस्र नाम, रह्यो शब्दजगमो लह्यो शुद्ध धाम
 ॥ गुरु श्री नयविजय बुध चरण सेयी, कह्ये शुद्ध प-
 दमांहि निज दृष्टि देवी ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ श्री नवकाररनो लघु ठठ ॥

॥ सुख कारण जवियण, समरो नित्य नवकार
 ॥ जिन शासन आगम, चौठ पूरवनो सार ॥ ए म-
 ग्रनो महिमा, कह्येता न लहु पार ॥ सुरतरु जिम
 चितित, वंठित फल दातार ॥ १ ॥ सुर दानव मानव,
 सेव करे करजोर ॥ सुविमल विचरे, तारे जवियण
 कोर ॥ सुर ठठे विलसे, अतिशय जास अनंत ॥
 पेहेले पद नमियें, अरिगजन अरिहत ॥ २ ॥ जे पन्नरे
 जेदें, सिद्ध थया जगवत ॥ पचमी गति पोहोता, अष्ट
 करम करि अत ॥ कल अकल स्वरूपी, पंचानंतक

तेह ॥ जिनर पय प्रणमु, बीजे पद बलि ण्ह ॥३॥
 गठजार धुरधर, सुदर शशिहर सोम ॥ करे सारण
 वारण, गुण ठत्तीसैं थोम ॥ श्रुत जाण शिरोमणी,
 सागर जेम गनीर ॥ बीजे पद नमिये, आचारज गु-
 णधीर ॥४॥ श्रुतधर गुण आगर, सूत्र जणावे सार ॥
 तप विधि सयोगें, जाखे अर्थ विचार ॥ मुनिर गुण
 जूता, कहियें ते उज्जाय ॥ चोथे पद नमियें, अहो
 निश तेहना पाय ॥ ५ ॥ पचाश्रव टाळे, पाले पंचा
 चार ॥ तपसी गुणधारी, वारे त्रिपय त्रिकार ॥ त्रस
 आवर पीहर, लोकमाहें जे साध ॥ त्रिनिधें ते प्रणमु,
 परमारथ जिणे लाध ॥ ६ ॥ अरि करि हरि सायणी,
 नायणि जूत वैताल ॥ सवि पाप पणासे, बाधे मगल
 माल ॥ एणें समरेण सकट, हूर टजे ततकाल ॥ इम
 जपे जिनप्रज्ञ, सूरि शिष्ये रसाल ॥७॥ इति ॥
 ॥ १ ॥ अथ आत्महित विनति ठद ॥

॥ जुजग प्रयात वृत्त ॥ प्रभु पाय लागी 'करु
 सेव ताहरी, तमे साजलो श्रीजिन राव माहरी ॥
 मने मोह वेरी पराजव करे ठे, चिहु गति तणां हूँख

नहि, विसरे ठे ॥२॥ हुतो लक्ष चोराशी जिव जोनि
 माहे, जम्यो जन्म मरण केरे प्रजावे ॥ घणा में कीधा
 कर्मजे धर्म ठामी, कहु ते सर्व साज्जलो स्वामी मामी
 ॥३॥ मेंतो लोने लंपट थड कपट कीधां, घणां जो
 लवी परतणां डव्य लीधा ॥ मेंतो पिरु पोख्यो करि
 जीव हिंसा, करी पारकी कूथली स्वप्रशरा ॥ ३ ॥
 मेंतो बोलीया परतणा मर्म-मोसा, नहिं नाखिया
 आपणा पाप दोषा ॥ सदा सग कीधो परनारि कैरी,
 नहिं पाळियो धर्म जिनराज तेरो ॥ ४ ॥ पक्यो घर
 तणे पाप आशा विबुधो, नहिं साज्ज्यो जिनराज
 उपदेश सुधो ॥ हुंतो पुत्र परिवारशुं रग रातो, नहिं
 जाणियो जिनवर काल जातो ॥ ५ ॥ घणु आरजनु
 पाप करी पिरु जारयो, में मूरखें नरजव फोक हारयो
 ॥ गयो काल, ससार एलें जमतां, सह्यां तेहथी दुर्गति
 दुख अनतां ॥६॥ घणे काटें जिनराज हवे देव-पा-
 म्यो, तारे सर्व ससारना दुख घाम्यो ॥ ज्यारें श्री
 जिनराजनु रूप दीनु, माहरे लोचनें रूवरु अमीय
 बुठ्यु ॥ ७ ॥ आवी कामधेनु घरमाहि चाळी, जरी

रत्न चिंतामणि हेम थाली ॥ मादरे घर नणे आंगणे
 फटपट्टक, फल्यो थापया वाठित दानदहं ॥७॥ गयो
 रोग सताप ते सर्व माठो, जरा जन्म मरणां तणो
 घास नाठो ॥ तोरे शरण आठ्या तणी लाज कीजें,
 करया अपराध ते सर्वे खमीजें ॥८॥ घणु निनवुं तु
 जिनराज देया, मुने थापजो जवोजव स्वामि सेवा
 ॥ यह निनति जावथी जेह जणशे, सकल चदनो
 स्वामी सदा सुख करशे ॥९॥ इति ॥

॥ पद १ तु ॥ वेर घेर नदी आवे ॥ अवर ॥
 वेर घेर नहीं आवे ॥ ज्युजाणे त्यु करखे जलाइ, जनम
 जनम सुख पावे ॥ अवर ॥१॥ तन धन जोवन स-
 वही जूठो, प्राण पलकमें जावे ॥ अवर ॥२॥ तन दूटे
 धन कौन कामको, कायकु कृपण कहावे ॥ अवर ॥३॥
 जाके दिखमें साच वसत है, ताकु जूठन जावे ॥ अवर
 ॥ ४ ॥ आनद घन प्रभु चखत पथमें, समरी समरी
 गुण गावे ॥ अवर ॥५॥ इति ॥

॥ पद वीजु ॥ राग जैरवी ॥

— ॥ क्या ज़रोसा तनका ॥ अवधु ॥ क्या ज़रो
सा० ज़िन्नरूप विन जिनका ॥ अवधु क्या० ॥ ए आ-
कणी ॥ विनमे ताता विनमेसीरा, विनमे जुखा प्यासा
॥ विनमे रंक रंक ते राजा, विनमें हर्ष उदासा ॥
अवधु० ॥१॥ तीर्थकर चक्री बलदेवा, इन्द्र चन्द्र धर-
णिंदा ॥ असुर सुरवर सामानिक नर, क्या राणा
राजींदा ॥ अव० ॥ २ ॥ संसारी जीव पुज्जल राते,
पुज्जल धर्म प्रचारा ॥ या सगत ते जनम मरण गण,
ज्यु जल विच पतासा ॥ अव० ॥ ३ ॥ ज़िन्न ज्ञाव
पुज्जल ते ज्ञावे, तु अनकल अविनाशा ॥ ज्ञानसार
निजरूपे नाही ॥ जन्म मरण ज़रपाशा ॥ अव० ॥४॥

॥ पद वीजुं ॥ ख्याल ॥

॥ जिननामजु समरखे, या वखा पाया हे ॥ फिर
हाथ नहीं आए, सदगुरु वत्ताया हे ॥ जिन० ॥१॥
रावन सरिखे हो ते, जिनके वस्त्रे निशान ॥ ठीनठीन
ठीन लीनो, तेरा क्या उरमान ॥ जिन० ॥ २ ॥ मा-
याके निशानमें, बेफ़िकर हो रह्या ॥ माया सग न च-

(११०)

लेंगी, कहा निदमें सोया ॥ जिन० ॥ ३ ॥ कहेता हे
मेरी मेरी, या तेरी को नाही ॥ जिन नाम नाम सच्चा,
कबु नेकी करलें ॥ जिन० ॥ ४ ॥ कहेता हे मनरूप,
कबु सज्ज यार मन्न ॥ प्रभु नाम नाम सच्चा, जुठा
सब जतन्न ॥ जिन० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ पद चोर्थु ॥ तुमरी ॥

॥ क्या तन माजणारे, आखर मट्टीमें मिलाजा
ना ॥ क्या० ॥ टेक ॥ मट्टी उठण मट्टी विठावण,
मट्टीकारे सिराना ॥ मट्टीका तावूत बनाया, जिस-
पर जमर खोजाया ॥ क्या तन० ॥ १ ॥ पाचु पेरे ठगी
पेरे, पेरे मुजमुज खासा ॥ दमजीका चोतारा पैना,
अन खाखमें वासा ॥ क्या० ॥ २ ॥ पाच दश पचिशा
जीवे, जीवें शाठ पनारा ॥ बहुत जीवे तो सो बरस
जीवे, फेर मरणकी आशा ॥ क्या० ॥ ३ ॥ पाचु काचे
ठगी काचे, काचे राज दरवाजा ॥ पाच पचोशुं स
बहि काचे, काचे गढके राजा ॥ क्या० ॥ ४ ॥ दिका
मरम कोश न जाने, जो मिलया सो गरजी ॥ भूधर
चोला जया पुराना, कबलग शिवे दरजी ॥ क्या० ॥ ५ ॥

॥ पद पांचमु ॥

॥ मारे दीवाळीरे थड् आज प्रजु० ॥ ए देशी ॥

॥ तने हसी हसीने समजावु हो ॥ चेतन चेतो
 रे ॥ तने सान करी शीखलावु हो ॥ चेतन० ॥ तने
 वातो करीने वतलावुं हो ॥ चेतन० ॥१॥ ए आकणी
 ॥ उपशमना वाजारमां रे, ज्ञान रतन वेचायरे ॥ ग्रा-
 हकतो मलशे घणारे, तेना मूज मोंघेरा थाय ॥ चे-
 तन० ॥ २ ॥ विषय नारीरंगशुरे, निशिदिन रह्यो रे
 खोजाय रे ॥ सुमति नारिने जोगवो रे, तेहनु जीव-
 तर खेखे थाय ॥ चेतन० ॥३॥ अजती जलनु आज-
 खुंरे, तो तृष्णा न समाय रे ॥ वाजीगर वाजी रचीरे,
 तुतो जाण एहवो ससार ॥ चेतन० ॥४॥ श्रीगोनोचा
 रायजीरे, चरणे लायु पाय रे ॥ रूप विबुध कनिरा-
 यनो, तारे नामें नमनिधि थाय ॥ चेतन० ॥५॥ इति

॥ पद ठनु ॥

॥ वीत गड सारो रेन ॥ प्राणिमा ॥ वीत गड
 सारो रेन ॥ टेक ॥ दोय घनीको तमको रहियो, छूर
 करोनी सब फेन ॥ प्राणिमा० ॥१॥ जो कतु करण

(२१२)

होयसो करले, एह अवसर नही एन ॥ प्राणिमा०
॥ १ ॥ दर्शन ज्ञान चरण चित्त धरले, ज्यु पावे सुख
चेत ॥ प्राणिमा० ॥ ३ ॥ आत्म काज कियो कबु
चाहे, सुन सदगुरुका वेन ॥ प्राणिमा० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद सातमु ॥ रेखता ॥

॥ जगत है रयनका सुपना, समझ कर देखो
को नहि अपना ॥ टेक ॥ कठिन या लोभकी धारा,
बह्या सब जात ससारा ॥ घना एक नीरका फुटा,
पता जैसें मारसें ब्रूटा ॥ जगत० ॥ १ ॥ ऐसी नरजात
जिंदगानी, अजुतु चेत अजिमाती ॥ झूलो नर देख
तन गोरा, जगतमें जीवना थोरा ॥ जगत० ॥ २ ॥
सजन सुत दार परिवारा, सबे बसरोज है न्यारा ॥
निकल जव जान जावेगा, नहि कोइ काम आवेगा
॥ जगत० ॥ ३ ॥ सदा मृत जाण आ देहा, लगावो
जिनराजशु नेहा ॥ कटे या जन्मकी धारा, कहे ज
डुराय मोहि तारा ॥ जगत० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद आठमुं ॥ ख्याल ॥

॥ ठोटिशी जान जरासा दमपर, क्या मगरूरी

(२१३)

फरणावे ॥ ठो० ॥ टेक ॥ हृदये समरण कर जिनव-
रका, तार्ते नव दु ख हरणावे ॥ ठो० ॥ १ ॥ दोखत
हुनियां माख खजाना, गाफिल होय मरा रहणावे ॥
ठो० ॥ २ ॥ आनदराम सेवक यु जपे, मो दु.ख फद
ज्यु कटणावे ॥ ठो० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ पद नवमु ॥ राग नट्ट ॥

॥ किन गुन ज्योरे उदासी, जमरा किन० ॥
टेक ॥ पख तेरी काळी, मुख तेरा पीजा, सब फुल-
नको वासी ॥ जमरा किन० ॥ १ ॥ सब कलियनको
रस तुम छीनो, सो क्यू जाय निराशी ॥ जम० ॥ २ ॥
एक कलियनको रस नहिं चारयो, अब तु जयो हे
उदासी ॥ जम० ॥ ३ ॥ आनदघन प्रभु तुमारे मिल-
नहु, जाय करवत ह्यु कासी ॥ जमरा० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ पद दसमु ॥

॥ हुतो नूली गया तेअरिहतने जो ॥ ए टेक ॥
तारे नारी दोखतने दीकराजो, तारे वामी घोराने ट-
रवारजो ॥ हुतो० ॥ १ ॥ तु तो धन देखीने नीचो
नहिं नम्यो जो, तने आवमो शो अजिमानिजो ॥

हुंतो० ॥२॥ जीरे काचा ते कुंज जळें ज़र्याजो, तेने
 ऊरता न लागे वारजो ॥ हुंतो० ॥ ३ ॥ तुतो मुख
 फाड़ नथी जाणतो जो, आगळ घोर अंधारी रातजो
 ॥ हुंतो० ॥४॥ तुंतो हीरविजय गुरु हीरखोजो, तारो
 मोह माया फद ठांरुजो ॥ हुतो० ॥५॥ इति ॥

॥ पद इग्यारमु ॥ राग जैरव ॥

॥ विरथा जनम गमायो ॥ मुख विरथा० ॥
 टेक ॥ रंचक सुखरस वश दोय चेतन, अपनो मूल
 नसायो ॥ पांच मिथ्यात धार तु अजहु, साच जेद
 नवि पायो ॥ मुख० ॥१॥ कनक कामिनी अरु ए-
 हथी, नेह निरतर लायो ॥ ताहुथी तु फिरत सोरां
 नो, कनक बीज मानु लायो ॥ मुख० ॥२॥ जनम जरा
 मरणादिक डु समें, काल अनत गमायो ॥ अरहट
 घटिका जिम कहो याको, अत अजहुं नवि आयो
 ॥ मुख० ॥३॥ लख चोराशी पेहेर्या चोलना, नव नव-
 रुप बनायो ॥ विन समकित सुधारस चारया, गि-
 णती कोठ नगिणायो ॥ मुख० ॥ ४ ॥ एतीपर नवि
 मानत मुख, ए अचरिच चित आयो ॥ चिदानंद

ते धन्य जगतमें, जिणे प्रभुशु मन लायो ॥ मुर० ॥
॥ ५ ॥ इति ॥

॥ पद वारसु ॥ राग जैरव ॥

॥ उठत प्रजात नाम जिनजि० ॥ ए चाख ॥

॥ जाग रे बटाउ अब, जई जोर वेरा जाग०
॥ टेक ॥ जया रविका प्रकाश, कुमुदहू थए विकास
॥ गया नाश प्यारे मिथ्या, रेनका अधेरा ॥ जाग०
॥ १ ॥ सूता केम आये घाट, चालवी जरूर बाट ॥
कोइ नांही मित्त, परदेशमें उद्यु तेरा ॥ जाग० ॥२॥
अवसर बीत जाय, पीठें पिठतायो थाय ॥ चिदा-
नद निश्चै, ए मान कहा मेरा ॥ जाग० ॥३॥इति॥

॥ पद तेरसु ॥

॥ सोवे सोवे सारी रेन गुमाई, बहेरन निद्रा तु
क्यासें आइ ॥ सोवे० ॥ टेक ॥ निद्रा कहे में बाळी
जोळी, बने बने मुनिजनकू नाखु ढोळी ॥ सोने० ॥
॥१॥ निद्रा कहेमें जमकी दासी ॥ एक हाथमें मुक्ति
जैर दुसरे हाथमें फासी ॥ सोवे० ॥२॥ समय सुंदर
कहे सुनो जाइ बदनिया ॥ आप मुवे सारी रुच गइ

(११६)

डुनीयां ॥ सोवे० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ पद चौदमु ॥ राग पट ॥

॥ स्वारथकी सब हेरे सगाइ, कुण माता कुण
वेनरु ज्ञाइ ॥ स्वारथ० ॥ टेक ॥ स्वारथ जोजन जुक्त
सगाइ, स्वारथ विना कुण पाणी न पाइ ॥ स्वार० ॥
॥१॥ स्वारथ मा वाप शेट वरुण, स्वारथविना नहु
होत सदाइ ॥ स्वार० ॥२॥ स्वारथ नारी दासी कहैवाइ
स्वारथ विना लछी खे धाइ ॥ स्वार० ॥ ३ ॥ स्वारथ
चेली गुरु गुरु ज्ञाइ, स्वारथ विन नित्य होत लराइ ॥
स्वार० ॥४॥ समय सुदर कहै सुणो रे लोकाइ, स्वा-
रथ हे जला धर्म सखाइ ॥ स्वार० ॥५॥ इति ॥

॥ पद पदरमु ॥

॥ सोवे सोवे सारी रेन-गुमाइ ॥ ए चाख ॥
॥ नजर नही थावे थातम ज्योती, घट घट देखु मे
प्रजुजीको काती ॥ टेक ॥ तेल न वत्ती नही बुज
जाती, नही जागत नही सोती सोती ॥ नजर० ॥
॥१॥ दश दीप प्रगटे तेज प्रकाशे, जैसे निर्मळ मोती
मोती ॥ नजर० ॥२॥ कहैत मोतिसागर सुणत खत्री-

मण, घर घर बांचत पोथी पोथी ॥नजर० ॥३॥ इति

॥ वीतरागनी स्तुतिरूप नाहानां स्तवनो ॥

॥ स्तवन पहेलु ॥ (ऋषजदेवजीनु)

॥ आजश्याम मोहे लीनो, बांसरी बजायकेष चास ॥

॥ उठ तेरो-मुख देखु, नाजिजूके नदा ॥ उठ

तेरो० ॥ नाजिजूके नदा, प्रभु जगत्के वदा ॥

जैसे मेरे कठिन, कर्म दहे फंदा ॥ उठ० ॥ १ ॥

जागीये महाराज, कुमार, सुरनर ठाढे छार ॥ तेरो

मुख जोवत, बकोर जेसे चदा ॥ उठ० ॥२॥ रजनीको

तिमिर गयो, अरुण उद्योत ज्यो ॥ दीजे मोहे दरस,

मिटत छु खददा ॥ उठ० ॥ (पाठांतरे) किरण

प्रगट जइ, चद ज्यो मदा ॥ उठ० ॥३॥ कर प्रभु

उपगार, मिटत करमबिकार ॥ दूर करो नाथ, अ-

नाथ केरा फदा ॥ उठ० ॥४॥ जेइ जवि पूजा करे,

तिणहिंछु शिवररे ॥ स्वर्ग जुधग लोक, करत आनदा ॥

॥ उठ० ॥ ५ ॥ टोकर जिनस्यु नियम, तुमहिंछु

सागो प्रेम ॥ तुमारोहि ध्यान धरन, सागो जिन

चदा ॥ उठ-तेरो० ॥ इति ॥

॥ स्तवन बोझु ॥ (पांच तीर्थकरोनु) ॥ राग प्रजाती ॥

पास सखेश्वरा सारकर सेवका ॥ ए देशी ॥

॥ पंचपरमेश्वरा, परम अखवेसरा ॥ विश्व वाळे-
सरा, विश्व व्यापी ॥ ज्ञक्तिवत्सल प्रभु, ज्ञक्तजन
उदरी ॥ मुक्तिपद जे वरे कर्म कापी ॥ पंच० ॥ १ ॥
वृषज अकित प्रभु, ऋषज जिन वंदीये, नाजि मरु-
देवीनो, नदनीको ॥ जरतने ब्राह्मीना, तात जुवनांतरे ॥
मोहमद मजणो, मुक्ति टीको ॥ पंच० ॥ २ ॥ शांतिपद
आपवा, शांतिपद थापवा ॥ अद्भुत कांत प्रभु, शांति
साचो ॥ भृगाक पारापत, सेनधी उदरी ॥ जगतपति
जे थयो जगत जाचो ॥ पंच० ॥ ३ ॥ नेमिवावीशमो,
शखलवन नमो ॥ समुडविजयागजो, अनग जीती
राजकन्या तजी, साधु मारग जजी ॥ ताति जेणें करी,
जग वदीती ॥ पंच० ॥ ४ ॥ पास जिनराज, अश्व-
सेन कुल उपनो ॥ जननी वामातणो, जेह जायो ॥
आज खटकपुरे, काज साध्यो सवे ॥ जीमज्जन
प्रभु जे कहायो ॥ पंच० ॥ ५ ॥ वीर महावीर सर्व,
वीर शिरोमणि ॥ रणवट मोहजट, मानमोनी ॥

(११९)

मुक्तिगढ आसीयो, जगत उपासीयो ॥ नाथ नित्य
वदीये, हाथ जोम्मी ॥ पंच० ॥६॥ मातने तात अव-
दात, ए देवना ॥ गामने गोत्र प्रजु, नाम सुणता ॥
उदय वाचक वदे, उदयपढ पामीये ॥ ज्ञावे जग-
वतनी, कीर्त्ति जणतां ॥ पंच० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ स्तवन त्रीजु ॥ (ऋषज्जदेवनु) ॥ राग गोम्मी ॥

वीनतम्मी अवधार जगतपती० ॥ ए देशी ॥

॥ सांजसमे जिन वंदो ॥ जविजन ॥ साझ० ॥
मेढत जवडू ख फदो ॥ जविजन साज० ॥ टेक ॥
प्रथम तीर्थकर श्री आदि जिनेश्वर, समरत होत
आनदो ॥ जवि० ॥ १ ॥ लेकरदीपक आगेन्ही वारु,
ऊरत पापको फदो ॥ जवि० ॥ २ ॥ पझासन करी ध्यान
लगावुं, खेवत धूप सुगधो ॥ जवि० ॥ ३ ॥ रत्नजम्बित
करुने आरति, वाजत तालमृदगो ॥ जवि० ॥ ४ ॥
कहे जिनदास समज जीया अपनो, ठुटत पाप नि-
कदो ॥ जवि० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोधु ॥ (धुलेवा श्रीकेसरीयाजीनु)

॥ धुलेवा नगरमाहि ऋषज्ज जिनेश्वर, जगज्जुलो

(२१०)

कांइ जटके ठे ॥ वारी जवजुलो ॥ धूखेवा ॥ टेका ॥
 पूरव पश्चिम उत्तर दक्षिण, और स्थानक कांइ
 अटके ठे ॥ धूखे ॥ १ ॥ काच खंरुसम ग्रही अन्य
 देवा, चितामणि कांइ पटके ठे ॥ धूखेवा ॥ २ ॥ क-
 लियुग ज्योति अखरु गिराजे, जवज खतारण तटके ठे ॥
 ॥ धूखेवा ॥ ३ ॥ प्रत्यक्ष देव परमगुरु पायो, अपजडास
 गुण रटके ठे धूखेवा ॥ ४ इति ॥

॥ स्तवन पाचमु ॥ (अतरीक्ष पार्श्वनाथनुं)

॥ आजनोते दीनरखीयामणोजी लाल ॥ जेटया
 मने अतरीक पासरे, माहाराजरे ॥ आजनो ॥ टेका ॥
 सरसती स्वामीने विनवुजी लाल, सदगुरु लागुतुं
 पायरे ॥ आज ॥ १ ॥ शिरपुर नयर सोहामणोजी
 लाल, तिहा वसे, अतरीक पासरे ॥ आज ॥ २ ॥
 मस्तक मुगट हीरा जडयाजी लाल, कानकुमल
 साररे ॥ आज ॥ ३ ॥ बांहे बाजुनद बहीरखाजी लाल,
 हियमे नवसर हाररे ॥ आज ॥ ४ ॥ केने कदोरा
 हेमनाजी लाल, घुंगरु तणो ऊमकाररे ॥ आज ॥ ५ ॥
 दातनी कहेरुत्री हीरे जमीजी लाल, सफल बीजोरु

(३२१)

साररे ॥आज०॥६॥ सांकलीनेकहेमली हीरे जमीजी
 लाख, नीलवट तीक्षक जमावरे ॥ आज० ॥७॥ मालण
 लावे फुलमाजी लाख, फुल सोनाने मुलरे ॥आज०॥८॥
 न्यायसागरनी विनतीजी लाख, शिरपुर जयजय-
 काररे ॥ आज० ॥ ९ ॥

॥ स्तवन ठहु ॥ (समेतशिखरजीनु)

॥ कचनगढ पूजन जाना ॥ शेत्रुजागढ० ॥
 उज्वलगढ० ॥ टेक ॥ चलत चलत मधुवनमे सिधाये
 आनद हरख वधाना ॥ कचन० ॥ १ ॥ वीशे टुके
 वीश जिनेश्वर, कर्मरहित निर्वाणा ॥ कचन० ॥ २ ॥
 प्रेमप्रकाश प्रभु मोक्ष सुधारे, आवागमन निवाश ॥
 कचन ॥ ३ ॥ आनदघन प्रभु चलत पथमे, समर
 समर गुणगाना ॥ कचन० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सातमुं ॥ (चपापुरीनु) केरवो ॥

॥ बदरो लगादे ज्ञानी, लगादे ज्ञानी ॥ चपा-
 पुरीके घाट ॥ बदरो ॥ टेक ॥ हारे नवकी वनाइ दोनो
 नावमीया ॥ दोनो० ॥ खेलन हारतोरा नाव ॥ बद० ॥ १ ॥
 हारे देशदेशके जात्रा आवे जात्रा० ॥ पूजा रचे नवि

(१११)

जाव ॥ वद० ॥ १ ॥ हारे नवल कहे प्रज्जुजीसें ऐसी
॥ प्रज्जु० ॥ जव जव चरण सोहाय ॥ वद० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन आठमु ॥ (केशरीयाजीनु)

केशरीयाने सुवत जहाज तिरायो ॥ म्हाने
एहीरे अचवो आयो ॥ केश० ॥ टेक ॥ जर समुद्रमे
जहाज सुवत हे, कोइ न आम्हो आयो ॥ रीखज नाम
जपीयो सौ साथी, जहाज तीर तीर लायो केश० ॥ १ ॥
राजारे रावण जक्ति करनकुं गिरि अष्टापद आयो ॥
नवा नवा नृत्य निरतर करता, गौत्र तिर्थकर पायो
॥ केश० ॥ २ ॥ आदीरे नाम जप्यो अजनाने, कैलास
पर्वत पायो ॥ ढीक्षारे लेतां केवल उपन्यो, शिवर-
मणी फळ पायो ॥ केश० ॥ ३ ॥ ऋषजदेवकी महिमारे
जारी, कहेता नावे पारा ॥ इद्र निरजन चरणोकी
सेवा, रामसरण गुणगाया ॥ केश० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन नवमु ॥ (गीरनारजी श्रीनेमनाथजीनु)

॥ चालो सखी सब देखनकु, रथचढी जाडु-
नदन आवतहे ॥ टेक ॥ ठपन्न कोन जादव सग
लेकर, व्याहा करनकु आवतहे ॥ चालो० ॥ १ ॥

(११३)

मोर मुगट पितांबर सोजे, गिरनारीकु ध्यावतहे ॥
॥ चालो० ॥ २ ॥ तीन ठत्र और तिन सिंघासन,
चौसठ चमर ढोलावतहे ॥ चालो० ॥३॥ लालचदकी
एही अरज हे, सखीघन मगल गावतहे ॥ चालो० ॥
॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन दशमु ॥ (नेमनाथजीनु)

॥ नेमजीकु मय जाने ग देउगी ॥ रखलेती ॥
नेम० ॥ टेक ॥ तोरण धारी चले रथफेरी, पशुअन
सुणी पोकारजी ॥ नेम० ॥१॥ सहसावन जइ सजम
खीनो, आप रहे निरुपमजी ॥ नेम० ॥२॥ नेम राजुल
ढोइ मोक्ष सुधारे, पहिले राजुज नारजी ॥ नेम० ॥३॥
जावविजय कहे चरणपसाये, जत्रजल पारउतारजी ॥
॥ नेम० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन इग्यारमु ॥ (नेममाथजीनु) राग

जींजोटीनी तुमरी ॥

॥ विहानी आज जइ मोरी, नेम खचरीया न
जेत ॥ मे वारी जाउ नेम खचरीया न खेत ॥ टेक ॥

(३२४)

ब्रीजसे में आइ मोरी चादलीयाँ लाला, ब्रीजसे में
 आयो मेह ॥ विहानी० ॥ १ ॥ जो आवु तो जोजे
 मोरी चुदनीया लाला, न आवु तो तूटे सनेह ॥
 ॥ विहानी०॥१॥ आठ जत्र तुनेह कीयो हे जादव,
 अब क्यु तूटे सनेह ॥ विहानी० ॥ ३ ॥ नथु कहे
 प्रभु नेम जिनेश्वर, अमृत पद मोही छेत ॥ विहानी०॥
 ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन वारमु ॥ (नेमनाथजीनु) ॥ राग काफी ॥

॥ देखतही चित्त चोर लीयो हे, देखतही० ॥
 शामको नाम रुचे मोहि अहोनिश, शाम बिना कहा
 काज जीयो हे ॥ देख०॥१॥ (टेक) सिद्धिधुके लीए
 मुऊ ठोरी, पशुअनके शिर दोष-दीयो हे ॥ परकी
 पीर न जाणे तासो, बैर बसायो जो नेह कीयो हे ॥
 देखत० ॥ २ ॥ प्रान धरु में प्रानपिया घिन, बज्र हथे
 मोहि कठिन दीयो हे ॥ जश प्रभु नेमि मिले दु ख
 कारयो, राजुल शिव सुख अमृत पियो हे ॥ देख०॥
 ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन तेरमु ॥ राग काफी ॥ चदाप्रभुजीसे
 ध्यानरे ॥ ए चाल ॥

॥ एजिनके पाय लागरे, तुने कहीयें केतो ॥ ए
 जिन० ॥ टेक० ॥ थानेइजाम फिरे मदमातो, मोह
 निंदरीयाशु जागरे ॥ तुने० ॥ १ ॥ प्रभुजी प्रीतम
 निन नहीकोइ प्रीतम, प्रभुजीनी पूजा घणी मागरे ॥
 ॥ तुने० ॥ २ ॥ जवका फेरा वारी करो जिनचदा,
 आनदघन पाय लागरे ॥ तुने० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चौदसु ॥ राग धन्याश्री ॥

॥ प्रभु मेरे तु सब बातें पूरा ॥ परकी आश
 कहा करे प्रीतम, ए किण बातें अधूरा ॥ प्रभु० ॥
 ॥ १ ॥ टेक ॥ परवश वसत लहत परतक दुख,
 सपही बातें सनुरा ॥ निजघर आप सनार सपदा,
 मत मन होय सनूरा ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ परसग त्याग
 लाग निजरंगें, आनद वेली अकूरा ॥ निज अनुभव
 रस लागे मीठा, ज्यु घेवरमें बूरा ॥ प्रभु० ॥ ३ ॥
 अपने रयाल पलकमें खेले, करे शत्रुका चूरा ॥ सह-
 जानद अचल सुख पाये, घूरे जग जस नूरा ॥

(२२६)

॥ प्रजु० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पदरमुं राग गोप्ती ॥ वच्चा मत करना
अभिमान ॥ ए चाल ॥

॥ निशानी कहा बतावुरे, तेरो अगम अगो-
चर रूप ॥ निशानी० ॥ टेक ॥ रुपी कहु तो कहु
नहीं रे, वधे कैसे अरूप ॥ रूपारूपी जो कहु प्यारे,
ऐसे न सिद्ध अनुप ॥ निशानी० ॥ १ ॥ शुद्ध सना-
तन जो कहुरे, वध न मोढ़ विचार ॥ न घटे ससारी
दशा प्यारे, पुण्य पाप अवतार ॥ निशानी० ॥ २ ॥
सिद्ध सनातन जो कहुरे, उपजे जिनसे कौन ॥
उपजे जिनसे जो कहु प्यारे, नित्य अवाधित गौन ॥
॥ निशानी० ॥ ३ ॥ सर्वांगी सब नयधनीरे, माने
सर्व परमान ॥ नयवादी पल्लो ग्रही प्यारे, करे लराइ
ठान ॥ निशानी० ॥ ४ ॥ अनुजय अगोचर वस्तु हे रे,
जाणयो एह इलाज ॥ कहन सुनन को कहु नहीं प्यारे,
आनदधन महाराज ॥ निशानी० ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सोळमुं ॥ राग केरवो ॥

॥ प्रजु नजले मेरा दीनराजीरे ॥ प्रजु० ॥ टेक ॥

(३२७)

आठ पोहोरकी साठज घन्नीयां, दो घन्नीया
जिन साजीरे ॥ प्रभु० ॥ १ ॥ दान पुण्य कतुधर्म
कर ले, मोह मायाकू त्याजीरे ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ आनद
घन कहे समज समज ले, आवर खेवेगा वाजीरे ॥
॥ प्रभु० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सत्तरमु ॥ (नेमनाथजीनु)

॥ विगरी कोण सुधारे ॥ ए चाल ॥ ~

॥ क्या तारीफ कह पिशा नेमजी, तें वाजा
ब्रह्मचारीरे ॥ श्रु० ॥ १ ॥ टेक ॥ समुद्रविजयकुत्र
जन्म लियो हे, सब जीवन हितकारीरे ॥ श्रु० ॥
॥ २ ॥ कचन तोरु ज्यो हे वैरागी, राजलकूतें तारीरे
श्रु० ॥ ३ ॥ नृत्तिदास कहे ए रितति, जव जमना
निस्तारीरे ॥ श्रु० ॥ ४ ॥ इति ॥

॥ स्तवन अठारमु (गोडी पार्श्वनाथनु)

॥ निसरी निसरी विसरोरे, राजवसी वगानी
केम निसरी ॥ ए चाल ॥

॥ श्रीनाथना मोशावना मोशावनारे ॥ गोमीनो
को दरश सीशावना (टेक) अनुजय मेरा नजने

(११७)

प्रजुजी, उन मोहे ढरश देखावनारे ॥ गोमी० ॥ १ ॥

अतरयामी अतरनिरख्यो, द्यो दरिशन मुख पावनारे ॥

॥ गोमी० ॥ २ ॥ रामविभुय कहे जिन प्रजु प्यारा,

तनका ताप मिटावनारे ॥ गोमी० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन लंगणीशमु ॥ (गोमी पार्श्वनाथनुं)

जिजोटीनो लुमरी

॥ सय राह घाटमें धुर फिरी, पिंदरावन मोरा

सावरीया ॥ ए चाख ॥

॥ आजकी आंगी जोर वनी, गोमी पास जि-

नेसरके आगकी ॥ (टेक) केसर चदन चरचु आगे,

विचमाहे बुटी गुजावनकी ॥ आज० ॥ १ ॥ चक्र

ज्योन तेरो मुखमो विराजे, तेरे वदनोकी जाल वखि-

हारी ॥ आज० ॥ २ ॥ कहे मलुकचढ ए प्रजु साचो,

पूजा करो ए जिनेसरकी ॥ आज० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन वीतमु ॥ (शांतिनाथनुं) ॥ राग निजास ॥

॥ अगन कटप फल्योरी ॥ हमारे माइ ॥

अगन० ॥ (टेक) ऋदि धृदि सुख सपतिदायक,

श्रीशांतिनाथ मिह्योरी ॥ हमारे० ॥ १ ॥ चुरा चदन

भृगमद जेही, मांहे घरास निद्वयोरी ॥ पूंजीत श्री
 शातिनाथकी प्रतिमा, अलग उद्देग टड्योरी ॥ हमा० ॥
 ॥ २ ॥ शरणें सारयो कृपा करी साहेब, ज्युं पारेवो
 पद्वोरी ॥ समयसुदर कहे तुमारी कृपातें, शिवसुदरी
 शुं मिद्वोरी ॥ हमा० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन एकत्रीसमु ॥ (मधरस्वामीनु)
 ॥ सुणो सुणो श्रीमधर स्वामीके, शासनस्वामी
 के शासनस्वामी ॥ मोहे लगी मीजनकी आशके,
 अतरजामी ॥ सुणो० ॥ १ ॥ मे जरतक्षेत्रके माहेके
 सीनो वासो ॥ केलीनो० तुम लखो सखो नही आ
 जके, निरगुण साचो ॥ सुणो० ॥ २ ॥ मारा बीतराग
 घीन नीरके, नयणा वरसे ॥ के नय० ॥ मारो हृदको
 ठे नही हाथके, सदा दील तरसे ॥ सु० ॥ ३ ॥ इम
 तरसे दीनने रातके, मनसु महारु ॥ के मनसु० ॥
 कब्र देखु प्रचूजी वारके, दरीसण ताहरु ॥ सुणो० ॥ ४ ॥
 ॥ मारी नथी उघामी आंखके, निंद न आवे ॥ के
 निंद० ॥ जगवत विना नवि जीव, घणा दुख
 पावे ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ एम बोले ठे जिनंदा ,

(२३०)

मधुरीमाणी॥ के मधुरी० ॥ चरणोनी रज करी रामके,
अपना जाणी ॥ मुणो० ॥ ६ ॥ इति ॥

॥ स्तवन बावीशमु ॥ (जिननु) गऊल (कन्वाली)

॥ नजर टुक महेरकी करके, दिखादोगे तो
क्या होगा ॥ अनुपम रूप है प्रजुजी, बतादोगे तो
क्या होगा ॥ नज० ॥ [टेक] प्रजु तुम दीनके
रक्षक, करो मुज दीनकी रक्षा ॥ चौराशी लाखकी
फेरी, मिटादोगे तो क्या होगा ॥ नज० ॥ १ ॥ अनादि
कालसें जमता, नही थबी अत आया है ॥ शरण
अव आपका लीना, हटादोगे तो क्या होगा नजर० ॥
॥ २ ॥ अनादि कालसें रलिया, बन्यो मिट्टी कज्जी
पानी ॥ तेउ बाउ हरि काया, बचादोगे तो क्या होगा ॥
॥ नजर० ॥ ३ ॥ बीती चउ जाति पचेझी, पशु परवश
हु स पाया ॥ अमर नर नारकी रूपे, तुका दोगे तो
क्या होगा ॥ नज० ॥ ४ ॥ इसी ससार सागरमें, मरी
प्रजु डूबती नैया ॥ करी करुणा किनारेपर, लगादोगे
तो क्या होगा ॥ नज० ॥ ५ ॥ करो प्रजु पार जगो
दधिसें, निजातम सपदा दीजे ॥ सेरकको आपना

बह्वज्ज, बन्नादोगे तो क्या होगा ॥ नज० ॥६॥इति॥

॥ स्तवन त्रेवीशमु ॥ (शांतिनाथनुं) -

॥ मजा देते है क्या बार, तेर बाल धुंगरवाले ॥

॥ ए चाल ॥

॥ प्रभु शांतिनाथ महाराज, दर्शन तुमरे है
सुखदाइ ॥ (टेक) तुम मुर्ति है मनोहार, जब
धि पार उतार ॥ देखु पलकमे सो सो बार, प्रभु
तुम नवनव रूप दिखाइ ॥ प्रभु० ॥ १ ॥ प्रभु तुम
जब छु ख जजनहार, जजिन तन मनरंजन हार ॥
दियो मदन सदनको जार ॥ नही तुम विन जग
और सहाइ ॥ प्रभु० ॥ २ ॥ मस्तक मुकुट गलेमें
हार, कुमल कानमें शोजे सार ॥ कहे सूत्र ज्ञाप्य
व्यवहार, कटे श्यघ ऊट देखत जिनराइ ॥ प्रभु०॥३॥
नगर विनौली प्रभुजी पधार, मंदिर तुमरा हुआ
तैयार ॥ सुदि दशमी तिथी सोमवार, महिना
माधव गाइ वधाइ ॥ प्रभु० ॥ ४ ॥ श्पु रसाक चद
(१९६५) सन मान, विक्रम श्रातमवार बरान ॥
चउवीसो चउतीस जान ॥ प्रभु बीर सवत कहलाइ

(२३२)

॥ प्रजु० ॥ ५ ॥ प्रजु आतम लक्ष्मी दातार, तुम
दर्शन हर्ष अपार ॥ करे बल्लभ अर्ज पुकार, चरणमे
तुम नित चितको लाइ ॥ प्रजु० ॥ ६ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोवीशमुं ॥ (सामान्य जिननु)

चडाप्रजुजीसे ध्यान रे ॥ मोरी लागी लगनवा ॥ ए चाल ॥

होई आनद बहार रे, प्रजु बैठे 'मगनमें'

॥ होइ० ॥ (टेक) अष्टादश रूप नही

जिनमे, प्रजुगुण धारे धार रे ॥ प्रजु० ॥ १ ॥

चौतिस अतिशय पैतिस बानी, जग जीवन हि-

तकार रे ॥ प्रजु० ॥ २ ॥ शांतिरूप मुडा प्रजु प्यारी,

देखो सब नरनार रे ॥ प्रजु० ॥ ३ ॥ आनंद थागो

प्रजु गुणगागो, मुख बोलो जयकार रे ॥ प्रजु० ॥ ४ ॥

प्रजु जक्तिसे बल्लभ होने, आनद हर्ष अपार रे ॥

प्रजु० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पञ्चीशमु ॥ (महिनाथजीनु)

जक्तिसे मुक्ति पावोग ॥ ए चाल ॥

महिनाथ प्रजुके गुण गाउँगा, गुण गाउँगा

गुण गाउँगा ॥ गानेसे मुक्ति पाऊंगा ॥ महि० ॥

(२३३)

(टेक) मैं अनाथ तुम त्रिभुवन नाथा, एक दिन
तुम सम थाऊंगा ॥ मल्लि० ॥ १ ॥ कारण निमित्त
प्रभु तुम साचे, मैं उपादान कहाऊंगा ॥ मल्लि० ॥ २ ॥
आरत रौदर दूर निवारी, धरम शुक्ल चित लाऊंगा
॥ म० ॥ ३ ॥ काम क्रोध मद मोह उपाधि, सब को
जलसे जलाऊंगा ॥ म० ॥ ४ ॥ कुंदन सम निज रू-
पको धारी, खोट रहित हो जाऊंगा ॥ म० ॥ ५ ॥
अजर अमर अक्षय अविनाशी, आत्म लक्ष्मी प्रग-
टाऊंगा ॥ म० ॥ ६ ॥ परमानंद हर्ष चित्तधारी, बल्लभ
ज्योति मिलाऊंगा ॥ मल्लि० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ स्तवन ठवीशमु ॥ (ऋषभदेवतु) राग खमायची ॥

॥ आजरे वधाइ वाजे ठे, आजरे ॥ (टेक)
नाजिराय मरुदेव्याके घर, जे जे शब्द सुहावे ठे ॥
आज० ॥ १ ॥ तीनलोक नाथ जन्म ज्यो हे, देव
खुडुनि ध्वनि वाजे ठे ॥ आज० ॥ २ ॥ सुरवनिता
मिल-गाय वधाइ, आनंद मंगल राजे ठे ॥ आज०
॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन सत्तावीसमुं ॥ (नेमनाथजीनी होरी)

॥ जादव नेम कुमार रे, चालो खेखीए होरी

॥ जादव० ॥ (टेक) सरखी साहेली सब मिलकर
चली, सोले सजी सणगार रे ॥ चालो० ॥ १ ॥ मेरी
मन पीया तुमशुं राख्यो, जैसो फूल अनार रे ॥ चालो०
॥ २ ॥ तोरणे आये चले फीर पीठे, अबला कोन आ-
धार रे ॥ चालो० ॥ ३ ॥ ऋतु वसत फूली बहु रंगी,
और फूली कतु नार रे ॥ चालो० ॥ ४ ॥ अपनारे पी-
याकु बोलावो, फागुनके दिन चार रे ॥ चालो० ॥ ५ ॥
ताल मृदग जांज रुफ बाजत, और बाजत पट ताल
रे ॥ चालो० ॥ ६ ॥ शब्द गीत संगीतशु राचत, ना-
चत ताथेइ कार रे ॥ चालो० ॥ ७ ॥ उम्त गुलाल
लाल जण बादल, रंग जरके शिर मार रे ॥ चालो०
॥ ८ ॥ एकवार प्रजुजी घेर आवो, मानो घणी मनो-
हार रे ॥ चालो० ॥ ९ ॥ सहसावन जइ सजम लीनो,
पोहोता मुक्ति मोजार रे ॥ चालो० ॥ १० ॥ दरिशन
सार रत्न सुखकारी, ज्ञान सकल आधार रे ॥ चालो०
॥ ११ ॥ इति ॥

॥ स्तवन अष्टादशमु ॥ (पार्श्वनाथजीनी होरी)
 चाल उपरनी ॥ रग मध्यो जिनद्वार रे,
 चालो खेखीए होरी ॥ पासजीके दरवार रे ॥
 चालो ॥ फागनके दिन चार रे ॥ चालो ॥
 ॥ (टेक) कनक कचोळी केसर घोळी, पूजो विविध
 प्रकारे ॥ चालो ॥ १॥ कृष्णागरुको धूप घटत हे,
 परिमळ वहके अपार रे ॥ चालो ॥ २॥ लाल गुलाब
 अवीर उभावत, पासजीके दरवार रे ॥ चालो ॥ ३॥
 जरी पिचकारी गुलालकी ठिरको, वामादेवी कुमार
 रे ॥ चालो ॥ ४॥ ताल मृदंग वेण मफ वाजे, जेरी
 जुंगल रणकार रे ॥ चालो ॥ ५ ॥ सब सखीधन
 मिली धूवार सुनावत, गावत मगळ सार रे ॥ चालो ॥
 ६॥ रत्नसागर प्रभु जावना जावे, मुखे धोले जय-
 कार रे ॥ चालो ॥ ७ ॥ इति ॥

स्तवन उगणत्रीशमु ॥ [पार्श्वनाथजीनी होरी]
 चाल उपर प्रमाणे ॥ पासजीके दरवार रे ॥ चलो खेखे होरी ॥
 [टेक] प्रभु गुन किरतन ताल परकावज, विणाके ऊनकार
 रे ॥ च ॥ उदासीनता केसर ठिरकत, जरी समता

(३३६)

पेचकारी रे ॥ च० ॥१॥ शुक्र धर्म दोउ ध्यान सु-
 रगा, उरुत श्यवीर गुलाल रे ॥ च० ॥ ज्ञावन मुठी
 नरी नरी कीजत, दरसन श्यवर लाल रे ॥ चलो०
 ॥२॥ समिति फुल पंचरंगी गोंडुवा, नारो ठतियानी
 वीचरे ॥ चलो० ॥ हृदय चोकके मध्य मचाउ, गुपति
 श्ररगजा कीच ॥ चलो० ॥ ३ ॥ केवल लीजा हरख
 बढाउ, वाजत अनुजव चग ॥ चलो० ॥ इह विधि
 नेहकौ जोर लगाउ, शिखरमणीकु रग रे ॥ चलो० ॥
 ॥ ४ ॥ वामाजीको नदन मेरो, श्यातमको श्याधार
 रे ॥ चलो० ॥ वाचक विमलको राम कहे मोहि, व-
 रित पूरनहार रे ॥ चलो० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन त्रीशमु ॥ [पार्श्वनाथजीनी होरी]

॥ राग धमाल ॥

॥ जे वोलो पास जिनेसरकी, जे घोलो० ॥ टेक
 मस्तक मुकुट सोहे मन मोहन, श्यगीयां सोहे के-
 सरकी ॥ जे वोलो० ॥ १ ॥ त्रिभुवन ज्योति श्रख-
 मित तनकी, श्यास घटा जैसी जल धरकी ॥ जे घो०
 कमठ उभाय बांये ज्यु बाढल, जीत करी श्यपने

घरकी ॥ जे० ॥१॥ बालपणेमें अदभुत ज्ञानशु, क-
 रुणा कीधी विपधरकी ॥ जे० ॥ आठ करम टल स-
 बल रूपायो, श्रेणी चढी जैसी शिवपुरकी ॥ जे०॥३॥
 माता वामा उर जिनजी जायो, राणी अश्वसेन नरे
 सरकी ॥ जे वो० ॥ कहे जिनचंद मेरे प्रभु पारस,
 जैसी ठाया शिवपुरकी ॥ जे बोलो० ॥४॥ इति ॥
 ॥ स्तवन एकत्रीशमु ॥ [समेतशिखरजीनी होरी]

॥ राग धमाल ॥

॥ मधु वनमें धूम मची रंग होरी ॥ मधुवन०
 ॥ [टेक] देश देशके यात्रा आवे, पूजा रचे प्रभु
 कर जोकी ॥ मधु०॥१॥ गावत राग धमालसुणावत,
 थे थे नाचत मलि गोरी ॥ मधु० ॥२॥ ताल कसाल
 मृदंग बजावे, रणऊण घुघरी रमजोरी ॥ मधु०॥३॥
 केशर चंदन घसी घन गोरी, जरीय कटोरी रंग ठोरी
 ॥ मधु० ॥४॥ पिचकारी जरे तब नव नारो, अविर
 गुलाल बस जरी जरीजोरी ॥ मधु०॥५॥ जिनगुण गा-
 वत हीरदे वधावत, मेरी प्रभुसु लगी दोरी ॥ मधु०
 ॥६॥ समेत शिखर तीरथ होरी खेलत, पायो दर्शन

प्रनुत्तरी ॥ मधु० ॥७॥ इति ॥

।स्तनन वत्रीगमु॥ (माहावीर स्वामीनुं) ख्याल ॥

॥ गीरिवर दर्शन विरला पावे ॥ ए चाल ॥

॥ वीर जिना वाणी कोण सुणावे, कोण सुणावे
कोण चतावे ॥ वीर० ॥ [टेक] जवथें वीर गधे शि-
वमंदिर, तव मेरो सासो कोण मिटावे मिटावें ॥ वीर०

॥१॥ तुम विना चहुविद् सध कमल टल, विकसित
कोण करावे करावे ॥ वीर० ॥२॥ कहे गौतम गण-
धर तुम त्रिहें, जिनवर दिनकर जावे जावे ॥ वीर०

॥ ३ ॥ मोकु साथ लइ क्यु न चले, चित्त अपराध
धरावे धरावे ॥ वीर० ॥ ४ ॥ इम परजव विचारी
अपनो, जावजुं जाव मिलावे मिलावे ॥ वीर० ॥५॥

समवसरणमें वेठे तखतपर, हुकुम कोण फरमावे फ-
रमावे ॥ वीर० ॥ ६ ॥ वीर वीर खनते वीर अद्धार,
अतर तिमिर हरावे हरावे ॥ वीर० ॥ ७ ॥ -सकल

मुरासुर हर्षित होये, जुहार करणकु आवे हो आवे
॥ वीर० ॥८॥ इद्रभूति अनुज्ज्वकी लीला, ज्ञानवि-
जे हो गाने ॥ वीर० ॥९॥ इति ॥

॥ स्तवन तेत्रीशमु ॥ [सिद्धचलजीनी होरी]

॥ प्रभु चरणे चित्त लाइ रे, ऐसी होरी खेलाइ
॥ जिन चरणे चित्त लाइ रे ॥ ऐसी० ॥ अजिर गु
लाँल उलाइ रे ॥ ऐसी० ॥ (टेक) श्रीशेखंजा गढके
उपर, होरीने धुम मचाई रे ॥ ऐसी० ॥ १ ॥ चुम्मा
चुवा चदन और अरगजा, केशर कीच मचाइ रे ॥
ऐसी० ॥ २ ॥ वाजीत्र त्रिविधशु लहेर लहेरके, फुजोसे
जावना जाइ रे ॥ ऐसी० ॥ ३ ॥ सवत अठारसे त्यांशी
वरपे, महा वदी तेरसी गाइ रे ॥ ऐसी० ॥ ४ ॥ दया-
विजय गुरु चरण पसाये, सब सघ मीलकर गाइ रे
॥ ऐसी० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ स्तवन चोत्रीशमु ॥ (सुविधिनाथनु)

॥ मुजरा साहिव मुजरासाहिव, साहेब मुजरा
मेरा रे (टेक) साहिव सुविधि जिनेश्वर प्यारा, च-
रण पखावु प्रभु तेरा रे ॥ मुज० ॥ १ ॥ केशर चदन
चर्चु अंगे, फूल चटावुं सेहरा रे ॥ घंट बनावु अगर,
उखेवु, करु प्रदक्षिणा फेरारे ॥ मुज० ॥ २ ॥ पचश
वदके वाजे वजाउ, नृत्य करु अति गहिरारे ॥ रूप०

चद्र गुणगावत हरसित, दास निरजनतेरारे ॥ मुज०
॥ ३ ॥ इति ॥

॥ स्तवन पात्रीशमु ॥

॥ वेलमी वेलमी साहेलमी, होजी तमारी मू-
रती मोहन वेलमी ॥ मीठी लागे ठे साकर सेलमी ॥
होजी० ॥ [टेक] जाझु३ ने वळी चपक मरुत,
वीजीरे चढावु चवेलमी ॥ होजी० ॥ १ ॥ केशर चढन
ज्यारारे कचोळा, पूजा करे सहु पहेलमी ॥ होजी० ॥
॥ २ ॥ रूपचद कहे नाथ निरजन, दीसे मुरती
थलवेलमी ॥ होजी० ॥ ३ ॥ इति ॥

॥ अष्ट प्रकारी पूजाना झुहा ॥

॥ न्हवण मिलेपन कुसुमनी, धूपदीप मनोहा...
अखन अक्षत नैवेद्यनी, अष्टमी फळ सुविचार ॥ १ ॥
ज्ञाव-स्तवने कारणे, डळय स्तव अधिकार ॥ कारणथी
कारज सधे, तेणे धुर पूजा उदार ॥ ['जलपूजा']
झणी परे जल पूजा करी, करीए अप्पा शुध ॥ माने-
विणु जे एहमा, जाणो तेह अनुध ॥ ३ ॥ (चंदन-
पूजा) हवे करवा गुणवासना, असंरयात प्रदेश ॥

चदननी पूजा करो, आणीजाय-विशेष-॥४॥ पूजाने
 परिणाम दोउ, करो चदनकी रीत ॥ शीतलताने
 सुगंधता, जीम जांजे जयज्जीत ॥ ५ ॥ (पूष्पपूजा)
 हवे त्रीजी सुमनस तणी, पूजा अतिही उदार ॥ सुम-
 नस सुख जीणथी लहे, तिणे सुमनस प्रकार ॥ ६ ॥
 अणिधाने सदगति होए, पूज्ये किम नरी होय ॥
 सुमनस जावे दुर्गता, पूजा पचाशक जोय ॥ ७ ॥
 (धूपपूजा) हुताशनथो काष्ट ज्युं, तिम ध्यानानले
 कर्म ॥ तिणे मिशे धुप पूजा करो, पामो ज्युं शिव
 शर्म ॥ ८ ॥ इणीपरे धुप पूजा करी, जिन आगळ
 शुज जाव ॥ टाळी विज्ञायनी परिणती, दूर करो
 परजाव ॥ ९ ॥ (छीपपूजा) जगप्रदीप पुर दीप
 शुज, करतां जावो एह ॥ अवराणु जे अनादिनु,
 ज्ञान लहो निज तेह ॥ १० ॥ केवळनाए पञ्चशु,

१ पद्मभावे २ चोख्वाभावे ३ दुर्गता (गरीय) नारी
 भगवान् महावीर देखने वदन पूजन करता जती मार्गमाज आयुष्य
 क्षये ब्यवी चोख्वा भावथी सदगति पायी ४ अग्नि ५ जगदीपक
 श्री जिनेश्वर आगळ जयणा युक्त (गायना घीनो) दीप प्रगटावता
 ६ प्रदीप-दीपक -

ज्यु लहे लोकालोक ॥ त्पु पूजा ऊव्य दीपनी, करतां
 शिवफल रोक ॥ ११ ॥ (अक्षतपूजा) ह्ये अक्षत
 पूजा करो, शाळी घीहि गोधुम ॥ उज्ज्वल प्रभु पर
 ढोडने, टाळो मोहकी धुम ॥ १२ ॥ अक्षयफलसेवा
 जणी, अक्षतपूजा उदार ॥ इह जय पण नावि क्षय
 होवे, राज ऋद्धि जमार ॥ १३ ॥ (नैवेद्य पूजा) ह्ये
 नैवेद्य निवेदना, कीजे जीम हसीराय ॥ जव निर्वेद
 प्रभु मुखे, मागो थयिचळ ठाय ॥ १४ ॥ कर्ता ज्ञोक्ता
 मुज नहि, पुज्जत जायनो जीय ॥ तिणे पुज्जनी
 त्याजना, करता शर्म सदैव ॥ १५ ॥ (फलपूजा) फल
 पूजा करता यका, सफल करो अतार ॥ फल मागो
 प्रभु आगळे, तारतार मुज तार ॥ १६ ॥ जस फल
 लपम नग नहि, पाम्या पत्रो न अत ॥ अठ्यानाथ
 अचळ थरुज, मागो सुख अनत ॥ १७ ॥ इति अष्ट
 प्रकारी पूजाना दुहा सपुर्ण ॥

॥ अथ श्रीकेशरीयाजीनी लावणी ॥

॥ गंगा खगा प्रभु थरज करता, समरण करता सब

१ (अणीगुह) शात्रि- चोखादि. २ ससार उपरथी वैराग्य

तोरी॥दीनानाथ मोरी अरजी सुन कर, जंवकी टालो
 तुम फेरी ॥ ख० ॥ ए आंकणी ॥ विनिता नगरीमें
 तोरा जनम हे, माता तोरी मरुदेवा ॥ चोशठ इऊ
 तोरी करे चाकरी, चऊ सूर्य करता सेवा ॥ नाजिरा-
 याके कुशमें सोहे, रूपन देवजी नाम तोरा ॥ दीना०
 ॥ १ ॥ धूलेवा नगर तेरा खूब बना हे, बाहे देवल जि
 नवरका॥फिरती वावन देहरी सोहे, हस्ती खना म
 रुदेवीका ॥ ढोनुहायी फूले गिरुवा, दरगाजे प्राक्रम
 ज्ञारी ॥ दीना० ॥२॥ आगी तेरी खूब बनी हे, बूटी
 सोजे जगावनकी ॥ गजे मोतिनको हार विराजे,
 सोजा दीसे कुमलकी ॥ चमरी तोर उमे सीर पर,
 रिपन देवकी बलिहारी ॥दीना० ॥३॥ ठमक ठमक
 तोरो मादल ठमके, ऊणण ऊणण नाट जालरका ॥
 घनन घनन तोरा घटा वाजे, रुका वाजे नोवतका ॥
 समी साजकी होवे आरनि, मरुपमाहे जिनजारी ॥
 दीना० ॥४॥ नित नित तोरी आगी सोहे, मुकुटकी
 गत हे न्यारी ॥ सिरपर तोरे ठत्र विराजे, सामझी
 सूरत दीरो प्यारी ॥ एक दिनमें वण रूपज होता, दे

खत हे सब नर नारी ॥ दीना० ॥ ५ ॥ चार खरुमें
 नामज तोरा, सब आवे सब देसनका ॥ ठत्रीश खा
 विठ आणा माने, तुम समरण अरिहतोका ॥ सर्ग
 लोक पाताल लोकमें, मृत्यु लोक माने ज़ारी ॥ दीना०
 ॥६॥ कृपज्ञ देवका दरसन करता, पाप जावे ज़वो
 ज़वका ॥ समरण करता वेनी ज़ाजे, बध झूटे सब कर्मों
 का ॥ ज़िलमा तोरी आण माने, ऐसो परतो हे ज़ारी
 ॥ दीना ॥ ७ ॥ सयत थटार थोगणसाठ आसाढ, शुद्ध
 बीजे दिन बुधवारी ॥ ईसर गढका संघज आया, जात्रा
 करे सब नर नारी ॥ मानता तोरी सहुको माने, ऐसो
 परतो हे ज़ारी ॥ दीना ॥ ८ ॥ दरसन करता जोमी ला
 वणी, सुन द्यो उनका ठीकाना ॥ राव मलारका कमी
 परगणा, गाम उनुका मेसाणा ॥ कृपविजयजी सेवक
 तुहमारो, सुन द्यो प्रजुथरज मेरी ॥ दीना० ॥ ९ ॥

॥ अथ श्रीनेमनाथजीनी लावणी ॥

॥ तुम तज कर राजुखनार, तज्या सब घर रे ॥
 नज्या० ॥ में नमु नेमके पाय, गया गिरिवर रे ॥ में
 प्रीत पिशाकी कर कर, पछे लागी ॥ पछे० ॥ तुम

त्याग चजे वन खरु, हुवे वैरागी ॥ अब राजुन सं
 रखी सती, जावसें त्यागी ॥ जाव० ॥ थारे अतर घ-
 टमें ज्योत, ग्यानकी जागी ॥ थु रोती राजुन नार,
 नयण जर जर रे ॥ नय० ॥ में नमु० ॥ १ ॥ में अ-
 रज करुं कर जोरु, करो मन प्रसन्न ॥ करो० ॥ मेरे
 शिरपर तुय शिरदार, देखो मोहें दर्शन ॥ अब सुख
 सखी यनका देख, लग्यो मन तरसन ॥ लग्यो० ॥
 मेरे आयो नयनमें नीर, लग्यो नित्य वरसन ॥ मेरे
 नेम मिलनकी आश, मिछु किम कर रे ॥ मिछु० ॥
 में० ॥ २ ॥ में नहिं कीनी तकसीर चजे स्युं रूठे
 ॥ चले० ॥ मेरे घरमें कुटुंब परिवार, चार दिशि चूटे ॥
 में जो रहूं घरने माहे, जोवन सब लूटे ॥ जोव० ॥
 में चेलु पियाके साथ, प्रीत क्यु चूटे ॥ मेरे नेम दिनो
 नहिं और, जगतमें वर रे ॥ जग० ॥ में० ॥ ३ ॥ तुम
 तारी राजुन नार, मुक्तिमें मेझी ॥ मु० ॥ पीठे नेम
 गये निर्वाण, कर्म सब ठेली ॥ में नित्य जगे पर
 जात, नमु पद पहेली ॥ न० ॥ श्री जिनवर चित लु-
 गमाहे, नहिं कोई धेली (॥ पाठतरे॥) मेरे नेम बिना

नहिं थोर जगतमें घेखी ॥ यु थरज करे जिनदास,
सुणो जिनवर रे ॥ सुणो० ॥ मे० ॥ ४ ॥

॥ अथ श्रीगोत्री पारसनाथजीनी सावणी ॥

॥ जगत जविककज महेर थनत गुण, तेज
तपत हे श्री जिनको ॥ प्रगट प्रबल प्रताप परम गुण,
सुणतां सुख दिये तन मनको ॥ नील कमल दल नव
कर दीपे, देह हे गुणगणके घटा ॥ नमो निरजन
फणिपति सेवित, पास गोडीचा मुखकदा ॥ १ ॥ ए
आंकणी ॥ मोह करी कुनस्यस जेदन, कंठे रव प्रजु
तु सच्चा ॥ हरिहर इस विरचि देव गण, कर्म कीवमें
परु कच्चा ॥ तुज मम उर गोर कुण जगमे, देव हू-
सरो जे वदा ॥ नमो० ॥ २ ॥ तु अकलक सरूपी अ-
रूपी, परमानंद पद तु दायी ॥ तु शकर ब्रह्मा जगदी
श्वर, वीतराग तु निर्मायी, अनुपम रूप देख तुज
रीज्या, सुर नर नारीके वृंदा ॥ नमो० ॥ ३ ॥ जल
हल ज्वाल वलत चिह्न कोर, धूम घटागगनें चाली ॥
जलत काठ कोटर सर सर्पन, करपत मरण दिशा
आली ॥ जगत सरण तु ख हरण प्रबल प्रजु, कहत-

कमठ सुण जोगिंदा ॥ नमो० ॥ ४ ॥ तप जप करत
 धरत नहिं करुणा, वासैं छु ख दोहंग पावे ॥ कहत,
 कमठ तव अरुण नयन करी, जोग वात तुमकु नावे
 ॥ पावक अतरजलत नागकु, सेवक हाथे निकसदा ॥
 न० ॥५॥ सुणी नवकार नाग जिन मुखसैं, धरणींदर
 पदवी पावे ॥ चद्र कीरण उज्ज्वल जस पसरित, पास
 प्रभु निज घर आवे ॥ तजी ससार चरण प्रभु लोनो,
 ध्यान धरत मन आनदा ॥ नमो० ॥६॥ ध्यान धरत
 प्रभु देखी कमठसुर, आय करी परिसह जारी ॥ ग-
 गन जाग चिहु छर घनाघन, घीर घटा ललटी धारी
 ॥ चचल चपला होत चिहु छर, चचल चपलाके वृदा ॥
 नमो० ॥ ७ ॥ कटट काटका होत गगनमें, गरुड
 गरुड चिहु दिशि गाजे ॥ फरर फरर घन पवन फु-
 रत हे, तरुवर करुड मरुड जाजे ॥ ठनन ठनन पावस
 जरु लागी, मूसल धारे वरसदा ॥ नमो० ॥८॥ खलखल
 खलखल जगती जल पसरत, विनजर नाक तोमे आला ॥
 मेरु परें प्रभु धीर रही तव, ध्यानरसैं रहे मत्तवाला ॥
 वृत्तक्षण धरणरायको आसन, कपटी ध्यान ज्यु चा-

लदा ॥ नमो० ॥ ९ ॥ तत्क्षण धरण राय अरु धरणी,
 आर्य नमत जिनकु रंग ॥ शिरपर ठत्र धरे फणिग-
 णको, शेषनाग मोलत अगे ॥ दाम्ब्यो कमठ सरण
 करि प्रभुको, गयो निज स्थानक हर्षदा ॥ नमो० ॥
 ॥ १० ॥ नाचत धरणरायकी ललना, ठमक ठमक
 पग ठमकती ॥ ठमक ठमक बोलुआ ठमकावत घम
 घम धुधरी घमकंती ॥ ताल तान लयमान प्रकारे, नव
 नव ठदें नाचदा ॥ नमो० ॥ ११ ॥ धप मप धप मप
 मादल धमके, कररु कररु करताल करे ॥ रण रण
 रणके रण रणकती, जलरी नाद रसें पसरे ॥ दरुदरुदरुद
 डुकावा वाजे, जुगल जेरीना वृदा नमो० ॥ १२ ॥ वाजे
 श्रीमरुल सरणाई, वीणा ताल कंसात्र ठटा ॥ डुक
 डुक मिलात मिलात एक एकसें, जोर चनी तय रंग
 घटा ॥ प्रभु पण ज्ञान ध्यान लय लीना, मोने कर्म
 अरिबृदा ॥ नमो० ॥ १३ ॥ केवल ज्ञान लही प्रभु
 निर्मज, स्थापन चठविह सघ करे ॥ चरण कमल
 सुर रेधित-कसल शिर, धरत धरणि जन तिसिरहरे ॥
 शत सम आर्य करी प्रभु पूरण, सिद्ध बधू कर प्रक-

रेंदा ॥ नमो० ॥१४॥ अजर अमर अविनाशि निर-
जन, सिद्ध बुद्ध समरो रंगे ॥ परम महोदय परमा-
तम पद, लहिर्ये जिन सेवन सगे ॥ रोग सोग ढो-
हग छू ख जाये, पावे सोहग सुखकंठा ॥ नमो० ॥
॥ १५ ॥ अरि करी जलण जलोदर जल जय, नाम
जप्या सहु दूर टले ॥ प्रभुपद पद्म सेवनसे कमला,
रग रसाळा आध मिळे ॥ रूपविजय कहे सुनत
लावनी, पामे चित्त परमानटा ॥ नमो० ॥ १६ ॥

॥ अथ श्री वीरभगवाननी लावणी ॥

॥ अनतवेली निजराजी जगतपति, चरण अंगुठे
मेरु कंपाया ॥ देव देवी मिल करे वीनति, सब सुर
पति आनद पाया ॥ ए आकणी ॥ तेरे गुणकी म
हिमा अव पाइ, इतनो गुनो वगसीस करो ॥ खनो
अपराध प्रभु पापको, प्रेम नजर हम उपर धरो ॥ करि
स्तुति उठे सुरि सुर सन, जन्म मोठव अव करणो
खरो ॥ अधिक अविक धरि हर्ष हियेमें, आलस अव
पने तनको हरो ॥ शुद्ध तन मनसें करो महोत्सव,
शिव रमणीकृ सिताव वरो ॥ जगतसें जर धर्यो ही

(१५०)

॥ कुं, अथ दुर्गति सुं काहेकु मरो ॥ जनम मरनकु मेद
 देया हे, सो जिन जक्तिसें नहाया ॥ देव० ॥ १ ॥ सु
 नरकी सपत सुख दायक, जिनवरकी ए जक्ति जली
 ॥ दोहिलो तु मत होय जीवना, अण तेनी रुदि आवे
 रही ॥ उवाय कलश हाथोमे खीना, सुरपतिका मन
 दवा रही ॥ जय जय शब्द मुखसें सब बोले, विषय
 गये तस दूर दली ॥ हरख बदन कर सुर सब गावे,
 आनंद घनी मुज आया मिली ॥ जन्त हमारो लेखे
 लग्यो हे, सुरकी सेज सुरलोक ढली ॥ धन धन हे
 जिनकी जिदगानी, जिनवरका गुण मुख गाया ॥
 देव० ॥ २ ॥ करे निरत जिनवरके आगें, बाजाकी
 धुन बाज रही ॥ सुरतका सुर नर हे सबला, महिमा
 मोसें न जाय कहो ॥ अग मोरु हित जोरु करे सब,
 सफल घनी मेरो आज जई ॥ उदय आनंद दिनकर
 घर उग्यो, कुमति कलेशन अलग गई ॥ सुर नरका
 सुरकी नहीं गिनती, अमरापुर पद जाय लही ॥ उ
 पन कुमारी जिनगुन गावे, मुखसू कथन कर कीरति
 कहो ॥ ऐसो उलट धरि करतां महोत्सव, हिरदे ह

रख अधिका आया ॥ देव० ॥ ३ ॥ मेरु शिखर पर
 कलस ढाल कर, हाथ जोर सुर आगे खमे ॥ में चर
 णोंका चाकर तेरा, अरज करे यु खमे खमे ॥ ठत्र च
 मर ढाले जिनवर पर, ललि ललि सब सुर पाय पमे
 ॥ हुकम करो तो नीर नमणको, सब सुरपतिके सीस
 चमे ॥ इण विधिसें जक्ति जे करता, जव जवका
 सब पाप जमे ॥ तुम गुनको सुर पार नहिं ले, जिन
 दास कैसो कैसो रमे ॥ फूल सुगंधी नीर ठटकता, सुर
 सब प्रजुकु घर लाया ॥ देव० ॥ ४ ॥

॥ अथ जीवउपदेश आवणी ॥

॥ निर्धनका धनवान हुवा तव, दानपुण्य करना
 चइयें ॥ श्रावक हो के हो जवि प्राणी, छादश व्रत धरना
 चइयें ॥ मनुष्यजन्म मिल गया तेरे ताइ, दया धरम
 करनां चइयें ॥ तीन रतनकु थोर समकितकु, शुद्ध
 मकित मान्या चइयें ॥ बनी फजरमें कुमति तजकें
 जिनमदिर जाना चइयें ॥ विपकल तजके अमृत फ
 लको, चतुरा तुम खानां चइये ॥ सात व्यसनकु ठोर
 चउदस, नियम नित्य करनां चइयें ॥ श्रा० ॥ १ ॥ उत्तम

(३५२)

कुलकी तरिया हो कें, पानिवत रखनां चइयें॥पमित
हुई जिविप्राणि मिजलसमे, मृपा नखनां ना चइयें॥ उप
शम उग्या वृद्ध जिनोका, अमृतफल खाना चइयें॥
मुकृत करणी करो सखी तुम, अकृतसे करनां चइयें
॥ श्रा० ॥ २ ॥ सीस मुक्ता कर चेला हुवा तव, सुगुरु
बचन मान्या चइयें॥ नोजन हो के हो जिवि प्राणी,
अजह्म खाना नहि चइयें॥ जिनशासनका जेख लिया
तव, आचारसे चलना चइयें॥ काम क्रोध माया
लोभ उनकु, हर सदा तजनां चइयें॥ श्रा०॥३॥ ज्या
ज्या तीरथ हे जिनवरका, त्या सबकुं चलना चइयें॥
कायाशक्ति हो जिवि प्राणी, तुमकु व्रत करनां चइयें॥
वार धार नरजय नहि मिलता, ए याद रखना चइए ॥
॥ सत्तगुरुकी शीख सुनके, खिजमतमें रहेनां च-
इये ॥ दीपचंद कर जोमी कहे मेरी, शीख रुदे ध-
रना चइये ॥ श्रा०॥ ४ ॥ इति ॥

॥ आदीनाथनी लावणी-होरीनी चालमां ॥

॥ आठि जिनेसर कियो पारणो, आरस सेलकीयां
॥ आ०॥ ५ ॥ टेक ॥ घना एकसो आठ सेरमी, रस जरि

या छे नीका ॥ उलट जाव श्रेयांस वहोरावे, मांन
 दवी आबुकारे आ० ॥ १ ॥ देव छुछुजि वाज रही हे,
 सोनझ्यारी विरखा ॥ चारे मासशु कियो पारणो,
 गइ चूख सरव तिरखा रे ॥ आ० ॥ १॥ रूढि सिद्धि
 कारज मन कामना, घर घर मगलाचारा ॥ छुनिया ह
 रख वधामणां कांइ, अखात्रीज तिवार रे ॥ आ० ॥
 ॥ ३ ॥ सकट काटो विघन निवारो, राखो हमारी
 साज ॥ वे कर जोमी नान्हू कहिता, रूपन देव
 महाराज रे ॥ आ० ॥ ४ ॥

॥ अथ केशरीयाजीनी लावणी

॥ श्रीरूपनदेव महाराज केसरीया, वेठा पहामोमे
 ॥ केसरी० ॥ आस पास गुलजार जमी, लग रही पा-
 हामोमे ॥ ए आकणी ॥ टूक टूक पर हे धजा धजा
 पर, चोकी जिल्लनकी ॥ सब आवक मिल पूजा क-
 रते, केसर चदनकी ॥ श्री० ॥ १ ॥ खासा देवल वन्या
 देवल पर, कल्ली चरवाइ ॥ अष्ट द्रव्य लइ पूजा करते,
 उद्योत सवाई ॥ श्री० ॥ २ ॥ शेनुजा गिरनार जीव-
 तुम, अष्टापद जानां ॥ सोनगिरिके दरसन, करके,

(२५४)

चपा पुरी धानां ॥ श्री० ॥ ३ ॥ चपापुर उर पोवा
पुरी जीव, समेत शिखर जानां ॥ मुक्तागिरिके दर्शन
करके, आबुजी धानां ॥ श्री० ॥ ४ ॥ रायणपुर उर
गढ आबुजी, मार्गे तुगी गिरि जानां ॥ मगसीजीके
दरिसन करके, गोमीजी धाना ॥ श्री० ॥ ५ ॥ श्रीश-
खेश्वर दरिसन कर चप्र, तारगे जाना ॥ पुरपट्टणके
दरसन करके, कलिकुम धाना ॥ श्री० ॥ ६ ॥ सत्र
तीरथकी करी जातरा, घरकुं वो जाना ॥ कहे श्रीगंगा-
दास जाई वाणी, जोगवतकी लेनां ॥ श्री० ॥ ७ ॥

॥ अथ नवपदजीनी लावणी ॥

॥ जगतमे नव पद जयकारी, पूजता रोग टखे
जारी ॥ ए आकणो ॥ प्रथम पद तीर्थपति राजे, दोष
अष्टादशकु त्याजे ॥ आठ प्राती हारज ठाजे, जगत
प्रभु गुण धारे साजे ॥ ॥ दोहा ॥ ॥ अष्ट करम दल जी
तके, सकल निहं ते ॥ थाया ॥ सिद्ध अनत जजो बीजे
पद, एक समय शिव जाय ॥ ॥ प्रगट ज्यो निर्ज स्व
रूप भारी ॥ जगत ॥ ॥ १ ॥ सूरि पदमे गौतम केशी
उपमा चंद्र सूरज जैसी ॥ ॥ उगारयो राजा परदेशी,

(१५५)

एक ज्ञवमाहे शिव लेशी "॥दोहा॥चोथे पद पाठक
नमु, श्रुतधारी उवठ्ठाय ॥ सव्वे साहु पचम पदे,
धन्यधनोमुनिराय ॥" बल्लणपो वीर प्रनु जारी॥ज
गत० ॥ २ ॥ ऊव्व खटको श्रद्धा 'आवे, सम संवेगा
दिरु पावे ॥ विता ए ज्ञान नहिं किरिया, जैन दरस
नसें सव तरिया "॥दोहा॥ ज्ञान पदारथ सातमे, प
दमे आतमराम ॥ रमता रम्य अध्यातमे निज पद
सावे काम ॥" देखता वस्तु जगत सारी ॥जगत०॥
॥ ३ ॥ जोगको महिमा वटु जाणी, चक्रपर ठोकी
सव राणी ॥जति दश धर्मे करी सोहे, मुनि श्रावक
सव मन मोहे "॥दोहा॥कर्म निरुचित कापवा, त
पकूठारकरधाय॥हमासु नवमु पद धरे, कर्ममूल कट
जाय ॥ जजो तुम नवपद सुखकारी ॥जगत० ॥४॥
श्री सिद्धचक्र जजो जाइ, अचामल तपनीधि थाइ ॥
पाप-त्रिहु जोगें परिहरजो, ज्ञान श्रीपालपरे करजो
"॥दोहा॥ सवत उगणी सत्तरा शोम, जे पोषी श्री
पास॥चेतर धवलपूनम दिने, सकल फली मुज आशा॥
वाल कहे नव पद उवि प्यारी ॥जगत० ॥ ५ ॥

(२५६)

॥ अथ आरति ॥

त्रिविध रत्नमणि जम्बित रचावो, थाळ विशाळ
अनोपम लावो ॥ आरति उतारो प्रजुजीने आगे,
जावना जावि शिखसुख मागे ॥ आ० ॥ १ ॥ सात
चौढ ने एकवीश नेवा, त्रय त्रयवार प्रदक्षिण देवा
॥ आ० ॥ २ ॥ जीम जीम जळधारा देइ जपे, तिम
तिम दोहग थरहर कपे ॥ आ० ॥ ३ ॥ बहु जव
सवित पाव पणासे, डव्य पुजाथी जाव उल्लासे ॥
॥ आ० ॥ ४ ॥ चौद जुवनमा जीनजीने तोले, कोइ
नहीं आरति डम पोले ॥ आ० ॥ ५ ॥

॥ अथ मंगलीक दीपो ॥

॥ दीवोरे दीवो मंगलीक दीवो, आरती उता-
रीने चिरजीवो ॥ दी० ॥ १ ॥ सोहासणो घेर पर्वदीवाली,
अपर खेले अवलावाली ॥ दी० ॥ २ ॥ टेपालजणे ऐण
देव अजुआली, जावें जगते विघ्न निवारी ॥ दी० ॥ ३ ॥
टेपालजणे ऐणें कजीकाले, आरती उतारी राजा कुमा-
रपालें ॥ दी० ॥ ४ ॥ तुम घर मंगलीक अम घर मंगलीक,
चतुर्विध सघ घेर मंगलीक होजो ॥ दी० ॥ ५ ॥ इति ॥

(५२)

मारो जन्म मरणनो जोरो, तें तोरुघो तेहथी दोरो;
 मारो पासो न मेले राग, तमे प्रचुजी थया वीतराग
 ॥ सुणो० ॥ ५ ॥ मुने मायाए मूस्यो पासी, तु तो
 निर्वन्धन अजिनाशी, हु तो समकितथी अथूरो, तु
 तो सकल पदारथ पूगे ॥ सुणो० ॥ ६ ॥ मारे ठो प्रचु
 तुही एक, तारे मुज सरीया अनेक, हु तो मनथी
 न मुकु मान, तु तो मान रहित जगवान ॥ सुणो०
 ॥ ७ ॥ मारु कीधु कशु नजि थाय, तुं तो रंकने करे
 राय, एक करो मुज महेरवानी, मारो मुजरो खेजो
 मानी ॥ सुणो० ॥ ८ ॥ एक वार जो नजरे नीरखो,
 तो करो मुजने तुम सरीखो, जो सेवक सरीखो थाशे,
 तो गुण तमारा गाशे ॥ सुणो० ॥ ९ ॥ जवोजव तुम
 चरणनी सेवा, हु तो मायु देवाधिदेवा, सामु जुठने
 सेवक जाणी, एरी लदयरत्ननी वाणी ॥ सुणो० १०

॥ श्री कुथुनाथ स्वामीनु भवन ॥

राग गुर्जरी

अंबर देहो मोरारी, हमारो-ए देशी.
 कुथुजिन मनहुं किमही न वाजे, हो कुं०,

जिम जिम जतन करीने राखु, तिम तिम अजगु नजि
 हो ॥ कुं० ॥ १ ॥ रजनी वासर वसती उजरु, गयण
 पायाखे जाय, साप खायने मुखरु थोथु', एह उखाणो
 न्याय हो ॥ कुं० ॥ २ ॥ मुक्ति तणा अजिलापी तपीया,
 ज्ञानने ध्यान 'अज्यासैं, वयरीरु काइ एहवु चिते,
 नाखे अवखे पासे हो ॥ कुं० ॥ ३ ॥ आगम आगम-
 धरने हाथे, नावे किणविध आकु, किहाकणे जो
 हठ करी हटकु तो, व्याल तणीपरे बाकु हो ॥ कुं०
 ॥ ४ ॥ जो ठग कहु तो ठगतु न देखु, शाहुकार पण
 नाही, सर्व मांहेने सहुथी अलगु, ए अचरिज मन
 माही हो ॥ कुं० ॥ ५ ॥ जे जे कहु ते कान न धारे,
 आप मते रहे कालो, सुरनर पकितजन समजावे,
 समजे न माहरो साजो' हो ॥ कुं० ॥ ६ ॥ में
 जाण्यु ए क्षिग नपुसक, सकल मरदने ठेले, बीजी
 वाते समरथ ठे नर, एहने कोइ न जेदो हो ॥ कुं०
 ॥ ७ ॥ मन साध्यु तेणे सघळुं साध्यु, एह वात नहि
 खोटी, एम कहे साध्युं ते नवि मानु, ए कही वात